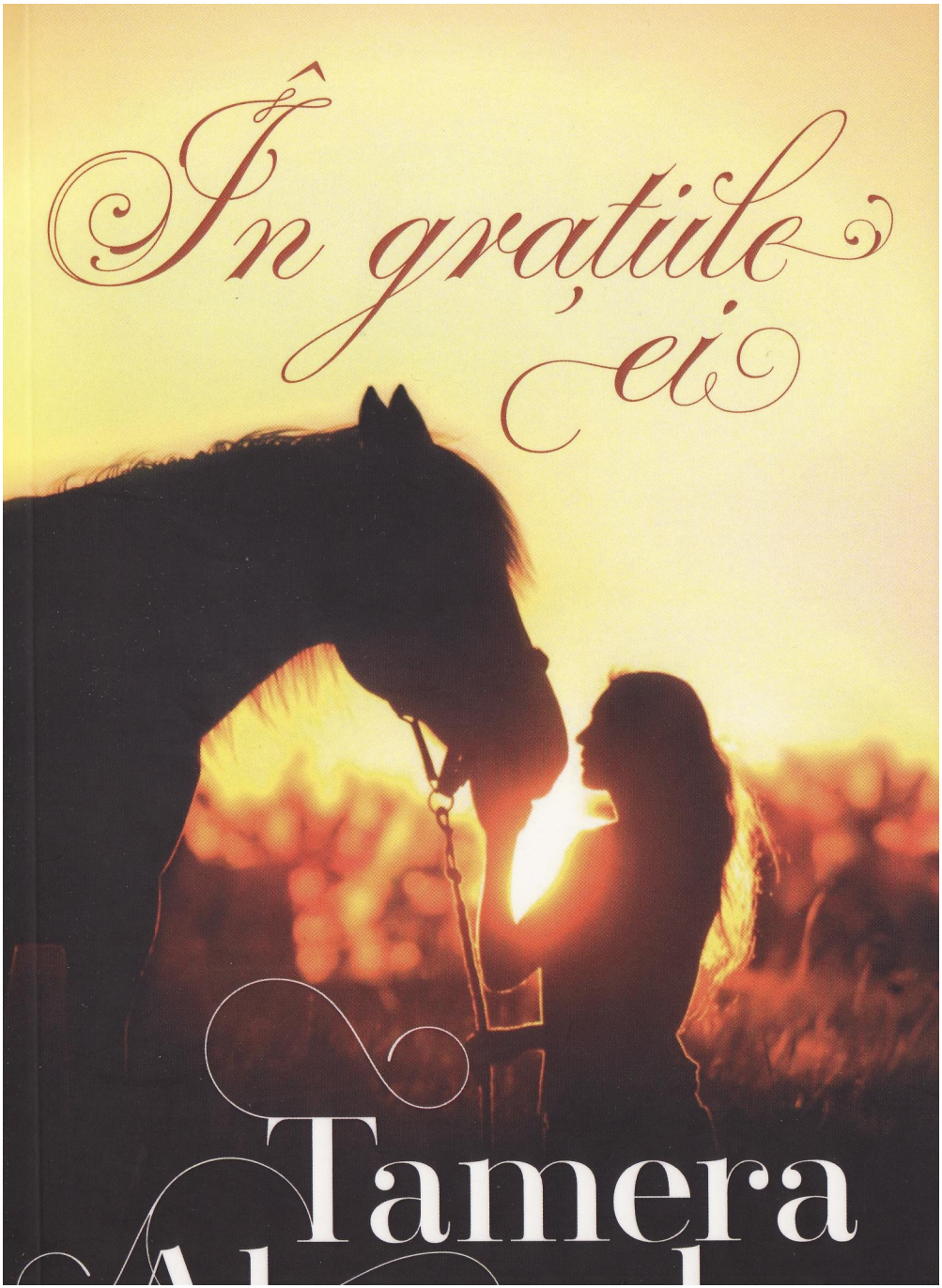
În grațiile ei
Tamera

„Tamera Alexander este una dintre autoarele mele preferate, prin urmare am aşteptări mari de la romanele ei. *În graţiile ei* este un roman captivant de la prima până la ultima pagină! Găseşti în naraţiunea aceasta tot ce ceri de la o carte bună: personaje bine conturate, intrigă fascinantă, o frumoasă poveste de dragoste încărcată de tensiune, precum şi multe alte aspecte atrăgătoare!”

Cindy Woodsmall, romancieră de renume
În topurile *New York Times* şi *CBA*.

„Poveştile despre căsătoriile din interes sunt preferatele mele, iar *în graţiile ei* de Tamera Alexander nu face excepţie. Provocările şi dinamica relaţiei improbabile dintre o doamnă din Sud şi un irlandez arătos mustesc de tensiune şi pasiune. Intriga este la fel de magnifică precum caii pursânge cu care aleargă eroina. O poveste impresionantă despre depăşirea obstacolelor şi a discriminării rasiale care au urmat după Războiul Civil care te ţine cu sufletul la gură până la ultimul cuvânt”.

Jody Hedlund, autoarea cărţii
bine vândute, *Love Unexpected*

„*În graţiile ei* este nu numai o poveste frumoasă de dragoste, ci şi o poveste despre credinţa care luminează în cele mai întunecate circumstanţe. De la început, am fost cucerită de Cullen şi Maggie şi am tânjit după momentul în care îşi dau inima unul celuilalt. Adăugând la toate acestea un pursânge superb pe nume Burbon Belle, acest roman a galopat rapid pe lista cărţilor mele preferate”.

Robin Lee Hatcher, autoarea cărţilor
Love Without End şi *Whenever You Come Around*

„Tamera Alexander a reuşit iarăşi să mă surprindă! *în graţiile ei* este un roman fermecător, care mi-a cucerit inima. Povestea lui Maggie şi a lui Cullen surprinde drama şi tragedia perioadei de după Războiul Civil, dar şi mai

important, surprinde omenia celor care au supravieţuit unei perioade întunecate în istoria naţiunii americane şi care şi-au reclădit vieţile cu bucurie, ancoraţi în credinţă”.

Deborah Raney, autoare a cărţii
The Face of the earth şi a seriei *The Chicory Inn*

„Tamera Alexander ne oferă un roman frumos urzit despre dragoste, credinţă şi răscumpărare. Înţesat cu detalii istorice şi personaje convingătoare, atât reale, cât şi imaginare, *în graţiile ei* sigur va intra în graţiile fanilor doamnei Alexander şi va câştiga alţii noi”.

Dorothy Love, autoare a cărţii *The Bracelet*

„Tamera Alexander a reuşit din nou. Imaginaţia şi condeiul ei înzestrat, împletite cu fapte istorice îl poartă pe cititor într-o călătorie superbă. *În graţiile ei* este o poveste care îţi provoacă nu doar inima, ci şi raţiunea”.

Jenny Lamb, directoare de interpretare şi educaţie
pentru muzeul *Belle Meade Plantation*

TAMERA ALEXANDER

Seria *Plantaţia Belle Meade*

2

În graţiile ei

Traducere de Narcisa Tiulete
CASACARŢII
Oradea, 2018

Copyright © 2015 Tamera Alexander
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *To Win Her Favor*, la Thomas Nelson, Nashville, Tennessee, SUA. Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

În graţiile ei de Tamera Alexander Copyright © 2017 Casa Cărţii OP 2, CP 30, 410670, Oradea
Tel. /Fax: 0259 – 469 057; 0359 – 800761; 0728 – 874975
E-mail: infoecasacartii.ro www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ALEXANDER, TAMERA
În graţiile ei / Tamera Alexander; trad. De Narcisa Ţiulete.
— Oradea: Casa Cărţii, 2017
ISBN 978 – 606 – 732 – 087 – 9 I. Ţiulete, Narcisa (trad.)
821.111

Traducerea: Narcisa Ţiulete Editarea: Lavinia Filipaş Tehnoredactarea: Vasile Gabrian Coperta: Marius Bonce

Pentru Polly Chandler Alexander
sunt foarte recunoscătoare că viaţa noastră împreună în veşnicie a început de aici.

Căci Tu eşti un adăpost pentru mine,
un turn tare împotriva vrăjmaşului”.
Psalmul 61: 3

Prefaţă

În secolul al XIX-lea, Tennessee a dominat industria curselor de cai pur sânge din Statele Unite, Plantaţia Belle Meade din Nashville fiind cea mai importantă fermă de cai din ţară. Numele Secretariat vă sună familiar? Dar Sunday Silence sau Seattle Slew? Aceşti campioni pur sânge şi mulţi asemenea lor îşi au sorgintea pe această proprietate, locul de desfăşurare a romanelor mele inspirate de Plantaţia Belle Meade.

De cum am intrat pentru prima oară în incinta Belle Meade şi am aflat despre familia Harding, „unchiul” Bob Green şi alţii care au trăit şi au muncit la Belle Meade în secolul al XIX-lea, am ştiut că vreau să scriu naraţiuni din care să facă parte atât ei, cât şi minunata proprietate şi această perioadă crucială din istoria naţiunii americane.

Deşi personajele acestui roman sunt oameni care au trăit cu adevărat pe vremea aceea şi evenimentele istorice descrise sunt reale, personalităţile şi acţiunile lor debordante, aşa cum sunt redate în roman, sunt produsul imaginaţiei mele.

Vă mulţumesc pentru timpul acordat cărţii mele. Este o investiţie serioasă pe care o preţuiesc şi nu o tratez niciodată uşor.

Binecuvântări din Belle Meade,
Tamera

Capitolul 1

Nashville, Tennessee
4 mai 1869

— Uşor, fetiţo, îi şopti Maggie uitându-se în jos la hăţurile de piele întinse perfect. Zumzetul spectatorilor din vale se înteţea în adierea răcoroasă a dimineţii, iar ea se aplecă să îşi bată uşor pur sângele pe gât.

— Stai, încercă ea să o convingă în ciuda emoţiei ce plutea în aer. Începem curând... Dar, chiar în timp ce rostea cuvintele, propria-i inimă începu să-i bată nebuneşte.

Burbon Belle bătea praful cu copita, iar Maggie simţea cum iapa abia se mai putea abţine...

Se auzi focul de armă. Caii din circuit ţâşniră din locurile marcate, la fel ca Burbon Belle, iar euforia puse stăpânire pe întreaga fiinţă a lui Maggie.

Belle galopa ca o săgeată, iar Maggie îşi apropie capul de al ei, îmbiind astfel iapa să cedeze fiecărui instinct dictat de muşchii săi superbi de cal de curse. *Să gonească*.

Copitele lui Belle mâncau pământul neted ce se întindea înainte, iar Maggie îşi închipuia că asta simţise şi Willie când alergase cu Belle pe aceeaşi pistă. Numai că băiatul era pe jumătate cât Maggie şi zbura cu Belle ca gândul şi ca vântul, aşa cum se aştepta să se întâmple şi la cursa care urma din nou săptămâna aceasta.

O cursă de doi kilometri, nici două minute. Dar bubuitura din inima lui Maggie o anunţă că ajunseseră la binecunoscuta curbă a cursei, în timp ce iapa devora în galop distanţa din faţa lor.

Aruncându-se cu trupul înainte, aşa cum îl învăţase şi pe Willie, Maggie simţea vântul plesnindu-i agrafele din păr şi preţuia fiecare secundă din libertatea pe care numai o astfel de cursă o oferea. Şi, chiar dacă ştia că pacea aceasta era doar temporară, o savura din plin.

Belle năvălea ca un potop pe pista dinainte, iar Maggie o

zorea spre linia de sosire ce se putea deja vedea clar. În clipa aceea, un ropot de ovaţii ţâşni din mulţime, iar Maggie văzu pursângele trecând ca fulgerul linia de sosire de sub ele. Belle trăgea puternic în continuare reducându-şi viteza doar când Maggie strânse uşor din hăţuri.

Fără suflare, Maggie opri, lăsând dulceaţa înţepătoare a ierbii de pe câmp să îi umple plămânii. Se aplecă s-o mângâie pe Belle pe cap.

— Foarte bine, fetiţo. Maggie trase din nou în piept o binemeritată gură de aer. Din cauza mea nu ai putut să goneşti cu viteza fulgerului.

Belle necheza de parc-ar fi fost de-acord, iar Maggie zâmbi.

Câştigurile din cursa care urma (*dacă* Willie şi Belle ar fi câştigat, ceea ce avea să se întâmple, Maggie era convinsă) nu erau nici pe departe de-ajuns să acopere taxele pe care le datorau pentru Linden Downs, dar spera să fie suficiente ca să îl potolească pe funcţionarul de la Biroul de Impozite şi împroprietăriri. Din nou.

Belle câştigase ultimele cinci curse. Luând în calcul câte erau programate pe pista Burns Island ar fi trebuit să constituie o sursă de venit destul de bunicică pentru următoarele câteva luni. Dar Maggie pusese ochii, dacă Linden Downs supravieţuia până atunci, pe cursa inaugurală Peyton Stakes care urma în toamnă, cea mai mare din ţară, cu cel mai mare câştig din istorie. Cursa urma să se desfăşoare aici, în Nashville, la Burns Island.

Iar Burbon Belle, iapa de trei ani pe care o crescuse de când era un mânz, o va câştiga şi pe aceea, eliminând orice competiţie neprevăzută. Timpii obţinuţi de ea în cursă stăteau mărturie.

Atunci de ce păreau cele câteva luni până atunci un obstacol de nedepăşit? Nu suporta gândul că, după ce rezistaseră atât de mult, ea şi tatăl ei ar putea pierde singurul cămin pe care îl cunoscuseră vreodată.

Maggie descăleca, fericită că îşi poate întinde picioarele şi

o lăsă pe Belle să se liniştească înainte să pornească spre casă. Însă, odată cu trecerea timpului şi a magiei cursei, realitatea situaţiei în care se găseau îşi ivi colţii.

Cum se ajunsese aici? Un sfârşit atât de dur pentru un lucru pe care îl ţinuse în frâu cu atâta strădanie. Dar refuza să se lase pradă disperării. Nu cât încă mai respira...

Şi când avea un jocheu gata să ia cursa în piept în câteva zile.

Reuşita era a ei. Şi cu Belle şi cu Linden Downs. Nu avea de ales. Tatăl ei îi fusese adăpost şi turn de scăpare atâta amar de vreme; venise vremea să îi întoarcă favoarea.

Maggie îşi recupera traista şi puşca pe care le lăsase deoparte mai devreme. Vârî traista în buzunarul de la şa şi puşca în teaca legată strâns de ea. Cursă şi vânătoare în aceeaşi zi. Îi veni în minte cuvântul *binecuvântată*, deşi parcă nu se potrivea celor două ocupaţii.

Se caţără la loc în şa şi o înghionti uşor pe Belle spre casă, însă înţelese rapid că Belle nu avea de gând să meargă la trap şi cu atât mai puţin la pas. Pursângele voia să facă ce ştia cel mai bine.

Iar Maggie o lăsă cu bucurie.

* * *

Îngenunchind pe mal, Cullen McGrath se holba la apele tulburi ale râului din ţinutul Cumberland, dar nu vedea decât umbrele din adâncul care îi înghiţise întreaga lume. Nefiind genul de om nesigur pe deciziile luate, îndoiala îl rosese de mult mai multe ori decât era dornic să recunoască, de când pusese piciorul pe pământul acestei ţări, cu un an în urmă.

Regretul se dovedise un tovarăş la fel de dur. Dar, de un lucru era sigur...

— Îmi voi ţine promisiunea, şopti el în aerul umed al dimineţii, cu orice preţ. Oare jurămintele rostite cu voce tare pe tărâmul pământesc erau auzite în celălalt? Aşa

spera. Cel puţin în clipa asta. Bunicul său, care îi vorbise adesea despre astfel de lucruri, aşa îi dăduse asigurări.

„Da, Cullen, băiete. Numai nebunii cred că viaţa asta e tot. Lumea care vine după asta e mult mai aleasă. Taina vieţuirii bune de aicea e s-o trăieşti în lumina ăleilalte. Nu uita că eşti...”

— Hei! Tu de colo. Calu’ tău e gata.

Cullen se strâmbă la frâul pus brusc amintirilor, graiul bunicului îi stăruia încă în minte ca ceaţa deasupra bărăganului. Când era puşti, oamenii îi spuneau că vorbeşte la fel ca bătrânul, dar nu preţuise comparaţia decât în ultimii ani.

Se ridică semeţ şi, întorcându-se, zări mişcare în câmpul de dincolo de râu. Un cal şi călăreţul lui treceau ca vântul. Ce zic ca vântul, mai mult ca gândul. Dar chiar era...

Miji ochii. Ba nu...

Şi totuşi, fusta care flutura în urma fetei (sau era femeie, greu de spus de la distanţa asta) îl lămurise. Călărea cu o libertate şi o pasiune care îi amintea nostalgic de altă viaţă. Dar călărea bărbăteşte, cu câte un picior de fiecare parte a calului. Simţi cum un zâmbet îi mijeşte pe chip. Nu mai văzuse aşa viteză şi graţie în galopul unui cal de când Bonnie Scotland brăzdase vântul în...

— Hei! Mă auzi, băiete?

„Băiete?” Zburlindu-se, Cullen întoarse privirea şi ţinti o namilă de om care aştepta cu frâiele în mână.

Nu era fierarul, proprietarul grajdului care îi acceptase oferta mai devreme, cu destulă reticenţă, dacă judeca reţinerea fierarului de a-i strânge mâna ca însemnând ceva. Dar Cullen şi-l amintea şi pe el. Era mai mic cu câţiva ani şi înfumurat, după privire. Venise la scurtă vreme după ce fierarul căzuse la învoială şi aşteptase tăcut, urmărind cu privirea de pe margine.

Cullen se apropie de el simţind tensiunea crescândă a individului dinaintea sa. Pe vremuri, i-ar fi tras un pumn în cap doar pentru că se uita la el pieziş, cu atât mai mult

pentru un astfel de dispreţ. Dar Cullen se îndoia că o lovitură directă l-ar fi pus la pământ pe matahala de om.

Pentru că avea statura şi forţa pe măsura opozantului, un croşeu reuşit ar fi trebuit să-l fi clintit măcar. Şi, luând în calcul mânia care clocotise în el în ultimele luni, s-ar fi răcorit de i-ar fi zvârlit scăfârlia nesăbuitului. Cu tot cu rânjetul lui încrezut.

Dar avea nevoie de lucrul după care venise azi aici, deci în loc să se lase pradă vechilor instincte, îl pironi pe om cu ochii. Scoase din buzunar un teanc de bancnote şi le numără, cu nişte maniere de care se cam dezbărase în lunile de lucru la docurile din portul Brooklyn.

Îi întinse banii.

Omul dădu din cap nemulţumit.

— Calu’ face două sute de dolari. Cullen se uită la el mânios.

— Iar eu îţi dau o sută cincizeci, cum m-am înţeles cu fierarul acum o oră.

Privirea omului se întunecă.

— Dixon s-a răzgândit. Bănuiesc că s-a hotărât că nu vrea să-şi vândă calu’ doar cu-atât. Cel puţin, nu ţie.

Cu coada ochiului Cullen îl văzu pe fierar uitându-se de după uşă şi îşi dădu imediat seama că aşa stăteau lucrurile.

Era în Nashville doar de două zile, dar deja se confrunta cu primirea deloc entuziasmată a celor mai mulţi locuitori din Sud faţă de oamenii din patria lui. Şi, dacă, printr-un miracol, nu ar fi avut parte de asta, nenumăratele plăcuţe SE CAUTĂ AJUTOR, EXCLUS IRLANDEZI, care atârnau deasupra oricărui magazin pricăjit pe care el îl văzuse până acum, spuneau tot ce era de spus.

Se pare că poveştile cu ospitalitatea despre care i se spusese în Irlanda nu erau întocmai corecte. Dar aici era Lumea Nouă şi liberă. Avea tot dreptul să fie aici. Şi ajunsese prea departe ca să mai dea înapoi.

Cullen se uită la banii pe care îi ţinea în mână, apoi la om.

— Dacă aşa stau lucrurile, ar fi mai bine să îi spui lui Dixon

că a pierdut vânzarea.

— Nici că-i pasă lui de vânzare! Cullen se prefăcu surprins.

— Părea că îi pasă când am bătut palma amândoi. Sforţându-se, îşi mută privirea de la splendidul animal pe care se străduise să îl găsească prin fermele de cai din Nashville. Un superb specimen din rasa Percheron. Deosebit de orice văzuse până acum. Un armăsar negru, înalt de nouăsprezece laturi de palmă şi cu o ascuţime în privire care trăda o minte ageră şi o forţă suficient de mare ca să susţină un vis. Sau aşa spera Cullen.

— Sau poate, continuă Cullen, dorind să încerce marea cu degetul, o strângere de mână nu înseamnă nimic pentru voi, domnii din Sud.

— O, ba înseamnă. Da' nu ne place să fim păcăliţi.

— Păcăliţi? se miră Cullen râzând tare. Ce cuvânt măreţ ca să-l fluturi în vânt, prietene. Mai cu seamă că tu o dai la-ntors aici.

— Io nu-s prietenu' tău. Şi noi n-avem nicio înţelegere. Nu cu tine. Nu cu ăi de teapa ta.

Cullen se zbârli din nou.

— Şi de care teapă vorbeşti?

Un rânjet îi apăru nesăbuitului în colţul gurii.

— După mine, eşti cam ca tuciuriii. Numa' că mai alb. Cu ochii după furat şi păcălit ca s-apuce tot ce se poate. Da' las' că-i învăţăm noi minte. Ca pe tine.

— Ca tuciurii, zici?

Cullen scoase un oftat şi vârî banii la loc sigur în buzunar.

— Deci, după ce că eşti ca orbul căruia degeaba îi spui că s-a făcut lumină, mai eşti şi prost de dai în gropi? Sau crezi că poţi să deosebeşti omul după culoarea şezutului?

Cullen reuşi să se ferească de prima lovitură a insului şi de săritura într-o parte, speriată, a pursângelui agitat. Dar cea de-a doua lovitură îl nimeri direct în burtă, lăsându-l fără suflare. Pumnul îi aminti de lovitura fratelui său mai mare, numai că a lui Ethan era de două ori mai straşnică.

Clătinându-se, dar încă pe picioare, Cullen îi băgă un

pumn drept în gură, zdruncinându-l pe individ (Ethan ar fi fost mândru) cu sângele şiroi pe barbă-n jos. Insul clipi din ochi ameţit nu numai din cauza loviturii, ci şi din cauza celui de la care şi-o luase.

Pe stradă, trecătorii îşi potoliseră graba ca să caşte gura, printre ei şi copii. O fătucă se zgâia şocată, iar Cullen, cu pumnul încă în vânt, simţi deodată că e dezgustat de încăierare. Pricepuse că era momentul oportun să-i pună capăt şi poate să le dea o lecţie dură acestor capete pătrate cu paie în loc de creier.

Un croşeu de dreapta, nestingherit şi fulgerător, aşa cum îl învăţase Ethan şi matahala căzu bufnind la pământ.

Cullen îl urmări pe fierar furişându-se în penumbre.

— Nu am chef de sfadă, Dixon, îi strigă Cullen, relaxându-şi mâna, dar vreau neapărat calul. Pe suma cu care am bătut palma. Cuvântul dat rămâne dat. Dacă nici cuvânt nu mai ai, zise mai mult ca pentru sine, nu mai ai nimic.

Trase adânc aer în piept, iar împunsătura din coastă îl anunţa că a doua zi dimineaţa va resimţi o durere urâtă. Se mai uită încă o dată înspre grajd.

— Deci, ieşi sau vin eu la tine?

Fierarul, un bolovan îndesat de om, ieşi în goană mai mare decât te-ai fi aşteptat de la un bondoc ca el.

— N-a fost ideea mea, McGrath. T-tu... Bâlbâindu-se, îi aruncă o privire prietenului său care stătea încă lungit pe jos. Tre’ să ştii.

— Tot ce ştiu este că am bătut palma. Cullen smulse iar banii din buzunar. Or asta înseamnă că ne-am înţeles, cum scrie la carte. Ce spui?

Dixon stătea la îndoială. Privirea îi zbura în toate părţile, ba la prietenul lui, ba în josul şi în susul străzii. În cele din urmă, înşfacă banii şi îi vârî în buzunarul murdar al şorţului.

— Calu’ e al tău. Da’ să nu te mai prind pe-aci. Şi privirea fierarului căuta dincolo de Cullen. Nu-ţi mai vând nimic.

Cullen întoarse privirea peste umăr să vadă ce îi captase omului interesul, dar nu zări nimic. Chiar şi spectatorii

pasivi se risipiră de pe drum.

— Şi la ce nu mi-ai vinde, Dixon? Banii mei sunt la fel de buni că ai oricăruia.

— Nu banii e problema.

— Atunci, de ce nu vei...

— Fiindcă atunci când cumperi un aşa cal... Fierarul arătă spre cal, frustrarea întrecându-i şovăiala din glas. Înseamnă că vrei să rămâi aici, să-ţi cumperi pământ, să-ţi faci fermă.

— Şi? dădu Cullen din umeri. Ce-i cu asta? E treaba mea şi numai a mea.

Umflându-se în pene, Dixon ridică ochii până la înălţimea lui.

— Aci te-nşeli, irlandezule. Acu' eşti în Sud, băiete. N-are ce căta treaba ta la noi. Nu la mine, mai ales a celor de teapa ta. Acu' ia calu' şi du-te pân' nu mă răzgândesc. Şi dacă te întreabă cineva... Dixon se dădu înspre prietenul lui care în sfârşit îşi venea în fire... n-ai cumpărat calu' de la mine.

Avertismentul omului îi pică greu lui Cullen, dar mai greu îi pică perspectiva lugubră a afacerilor viitoare în acest oraş. Însă, fiindcă învăţase importanţa sincronizării, fie într-o confruntare fizică, fie în altele, Cullen făcu întocmai cum îi ceruse omul, luă armăsarul de hăţuri şi porni cu el în jos pe drum. Nevoit să îl înduplece puţin, Cullen adăugă rapid *încăpăţânarea* la calităţile admirabile ale animalului.

Se îndreptă spre un magazin de şei pe lângă care trecuse mai devreme. Spera doar ca proprietarul aceluia să fie mai deschis la minte decât alţii.

Spera acelaşi lucru pentru măcar unul dintre proprietarii de pământ din acest oraş. Deşi, până acum, nu avusese nicio astfel de experienţă. Fără excepţie, toate fermele la care fusese ieri să întrebe despre pământul pe care-l aveau scos la vânzare îi dăduseră acelaşi răspuns: irlandezii nu vor primi informaţii. Dar el le ceruse oricum. Determinarea nu-i dădea de ales.

Hotărât sau nu, tot cu mâinile goale era, de două ori fiind

ameninţat chiar cu puşca pentru încălcarea proprietăţii. Oftă de frustrare.

În buzunarele lui se aflau aceeaşi bani că ai lor, dar se pare că nu erau destul de buni. Cel puţin, nu avea nevoie de împrumut. Nicio bancă nu ar fi împrumutat celor de „teapa lui”, cum zicea Dixon. Dar nu conta. Cullen avea destule fonduri să cumpere o proprietate mai mică pe care o văzuse în ziar, numai să-i vândă.

Câteva urmau să fie scoase la licitaţie în două săptămâni, dar vizita pe care o făcuse la judecătorie ieri îi dăduse răspunsul rapid dacă licitarea lui ar fi fost sau nu acceptată. Nu, trebuia să găsească pe cineva dispus să-i vândă pe loc. Ceea ce, în acest moment, părea aproape imposibil.

Dar, poate va convinge unul dintre proprietarii care urmau să intre în licitaţie, dacă era suficient de disperat, să primească mai puţin decât preţul de ofertă.

Cullen încetini paşii şi-şi îndreptă atenţia spre zgomotul de ovaţii din depărtare şi spre un alt sunet pe care nu l-ar fi putut confunda niciodată, nici într-o mie de vieţi...

Tropăitul ritmic de copite.

De parcă l-ar fi îndrumat o mână nevăzută, privirea sa urmărea cărarea până la câmpul îndepărtat din capătul ei. Văzând afişul înalt de peste şase metri întins la intrare, simţi amintirile răscolindu-i măruntaiele şi se opri în drumul scăldat de soare. CURSA BURNSISLAND, scria pe afiş, şi un titlu mai micuţ dedesubt, ORGANIZAŢIA CAILOR PURSÂNGE DIN NASHVILLE.

Doar lectura cuvintelor îl îndemna să se întoarcă şi să fugă cât încă mai putea, în timp ce familiaritatea îl trăgea de mânecă şi îl ispitea să muşte momeala şi să se apropie. Dar ştia el mai bine. Şi apoi, deja alesese să fugă. De aceea părăsise Anglia şi venise în America. Să o ia de la capăt.

Îl străfulgera o întrebare care nu era nici nouă, nici prietenoasă, dar căreia tot îşi dorea să-i afle răspunsul. Era ceea ce se întâmplase în călătoria peste Atlantic pedeapsa lui pentru ceea ce făcuse sau nu făcuse în Londra? Se

răzbuna Atotputernicul pe el?

În acest caz, Dumnezeu era mai crud decât îşi imaginase. Nu văzuse oare cerul că nu avusese de ales?

Strânsoarea lui Cullen slăbi hăţurile. Dacă ar fi spus adevărul, nu ar fi contat oricum. Oamenii deja îşi făcuseră o părere. Ca cei de aici, de cum deschisese gura.

Nu se ruşinase niciodată de originile lui, nici acasă, nici aici. Dar îi *era* ruşine că crezuse atâţia ani în bunătatea lui Dumnezeu, Tatăl, despre care-i vorbise bunicul de atâtea ori. Se părea că Dumnezeu Tatăl semăna mai mult cu tatăl lui decât cu fiinţa dreaptă şi binevoitoare pe care bunicul Ian o urma cu atâta devotament şi afecţiune.

Din josul străzii, ovaţiile se prefăcuseră în urlete, iar Cullen simţea în străfunduri o sete ce îl implora să fie potolită. Dar acea părticică din viaţa lui murise demult. Aşa cum se duseseră scumpa lui Moira şi micuţa lor, Katie...

Simţi un nod în gât.

Dacă ar fi putut atunci să îşi dea viaţa în locul lor, nu ar fi stat pe gânduri. Înghiţi cu efort. Dar Dumnezeu nu îi ascultase rugăminţile. Nici în primele ceasuri ale acelei dimineţi, nici în ceasurile întunecate şi pustii din seara aceea când viaţa preţioasă pe care o ţinuse în braţe ajunsese în eternitate ca să îşi mângâie *mămica*. Cu inima sfâşiată şi goală, Cullen ceruse ajutorul cerului. Dar Dumnezeu fusese surd la ruga lui.

Nu mai fusese la slujbă de-o viaţă. În prima noapte petrecută în Brooklyn, dăduse de o biserică, auzise rugăciuni binecunoscute şi se aventurase să intre, deşi ceva înăuntru îi spunea deja că nu avea sens. Stătea în bancă şi se uita în sus la forma neclară a lui Cristos crucificat rugându-L – ba nu, implorându-L – pe Dumnezeu să îi spună *de ce*. Să îi spună încotro s-o ia şi ce să facă.

Dar nu primise niciun răspuns din partea susurului blând. Nicio şoaptă, nici măcar un murmur nu avusese pentru el. Deci plecase, jurând că n-avea să mai calce pe acolo. Voia Atotputernicul să păstreze tăcerea? Lui îi convenea. Îi va

întoarce favorul.

Pursângele se smuci lângă el, bătând pământul cu copita.

— Uşor, băiete, îi şopti Cullen, frecându-l încet pe cap. Dacă avea vreo speranţă pentru un viitor în acest oraş sau în oricare altul, numai de el depindea, dar trecutul lui trebuia să rămână îngropat.

Dar era oare oceanul suficient de mare să ascundă greutatea păcatelor sale? Mai ales că unul dintre bărbaţii căruia îi greşise Ethan era american. Lui Cullen îi spuseseră că scandalul apăruse şi în ziarele de aici. Normal, dacă luai în calcul calul care fusese implicat şi preţul plătit de american. Cullen oftă, umplându-şi plămânii cu aer proaspăt.

Cu siguranţă demonii din trecut şi cei care încă îl mai bântu-iau pe Ethan, oriunde ar fi fost fratele lui, obosiseră şi se lăsaseră păgubaşi. Dacă nu, Cullen ştia că, dacă îi luau urma, îl mâncau de viu, sfărâmându-i orice os până nu mai rămânea din el decât praf.

Hotărât să fugă în continuare, o luase în direcţia opusă, pe drumul care ducea la prăvălia de şei. Era departe de tot de conducerea Organizaţiei Cailor Pursânge din Londra, şi aşa avea să rămână. Pe lângă asta, era hotărât să evite cât de mult putea caii pursânge şi cursa aceea.

Şi ştia şi cum. Ascuns în periferia unui oraş, într-o fermă mică. La capătul lumii. Singur. Asta îşi dorea. Poate atunci avea să găsească pacea pe care o căuta.

Odată intrat în magazinul de şei, îşi făcu alegerea, o şa din piele fină, dar simplă, faţă de cele ornate frumos, dar nu atât de bine lucrate. Puse ochii pe o şa frumoasă, ştiind pe care ar fi ales-o Ethan, dacă ar fi fost acolo.

Gata să plătească, se apropie de tejghea, dând din cap către tânăra femeie care îl urmărea cu atenţie.

— Bună ziua, domnule, zise ea încet, zâmbindu-i, cu o sclipire în ochi. Aveţi nevoie de ajutor şi pentru altceva?

Verificând ce luase, Cullen îi ignoră invitaţia din tonul vocii şi dădu din cap negativ.

— Cred că am tot ce îmi trebuie, duduie. Dar îţi mulţumesc frumos.

Sclipirea din ochii femeii dispăru ca suflul unei lumânări. Se uita la el de parcă pe umerii lui mai crescuse un cap care nu îi mai părea deloc atrăgător.

În timp ce ea îi calcula nota de plată, tăcută şi cu stoicism, Cullen se gândea la noaptea în care fusese cu Ethan într-un bar englezesc când o fătucă reacţionase exact la fel.

„Cullen, nefericitule”. Ethan îşi ridicase halba râzând. „Dacă ai semăna şi tu cu tata, ca mine, şi ai avea semnul irlandez moţ în cap ca să îl vadă toată lumea, nu s-ar mai întâmpla aşa ceva. Aşa cum eşti acum”, Ethan scosese un râgâit puternic, „să-i mulţumeşti mamei, Dumnezeu s-o odihnească, pentru ochii ăia verzi şi cârlionţii oacheşi din cap care atrag femeile... cel puţin până deschizi gura!” Barul se umpluse mai rău de râs.

Cullen zâmbi amintirii. Însă, se pare că femeile sudiste aveau aceeaşi părere despre irlandezi ca englezoaicele. De-a lungul anilor, Ethan îl tot tachinase fără milă că nu arată a irlandez. În afară de asta, el şi Ethan semănau ca doi gemeni. Ba nu, Ethan era mai bine clădit, dar la înfăţişare erau fraţi din cap până-n picioare.

În jumătate de oră, calul lui Cullen era aproape gata înşeuat, când mai degrabă simţi decât auzi că cineva e în spatele lui. Şi ştia cine este. Dorindu-şi acum să fi terminat bătaia cât încă avusese avantaj, Cullen se întoarse pregătit.

Dar persoana peste care dădu nu era cine se aşteptase el.

Capitolul 2

Omul, un fudul după ţinută, se uita fix la armăsar.

— Ce animal frumos ai! Dar n-ai vrea mai degrabă un pur-sânge de-ai noştri, din Tennessee în locul... acestei bestii uriaşe?

Cullen îi admira costumul frumos lucrat şi pălăria scumpă de pe cap. Iar cizmele, atât de lucioase şi lucrate în detaliu,

încât parcă mergeau mai bine la o doamnă decât la un bărbat. Zâmbetul insului era şmecher precum negricioasele-i plete perfect pieptănate pe spate. Două secunde îi luă lui Cullen să-şi facă o primă impresie. Odată formate, primele sale opinii erau de neclintit.

Se strădui să aprobe politicos din cap, apoi se întoarse să lege strâns cureluşele scării de la şa. Mai avea de vizitat trei ferme în după-masa aceea, prin urmare trebuia să pornească la drum.

— S-ar putea să nu ştii, fiind mai nou în zonă, continuă omul, în timp ce Cullen tăcea. Spre deosebire de alte oraşe, Nashville nu şi-a pierdut toţi caii de rasă în război. În caz că eşti interesat... mai sunt şi alţii din care să alegi.

Străinul mângâie cu subînţeles armăsarul pe o parte. Calul, în schimb, îşi strânse muşchii. Cullen se îndreptă de spate şi se întoarse încă o dată spre cel ce-i vorbea. Omul făcea pe prostul sau chiar era prost? În orice caz, o singură lovitură cu copita a acestei bestii şi îl lăsa lat.

Dar parcă nu aducea a prost. Nu cu ascuţimea şi izul de cruzime din ochii lui. Înfumurat? Da. Insistent? Fără îndoială. Dar prost? Ne, nici pomeneală, cum ar fi zis bunicul lui.

Cullen era faţă în faţă cu acest ins, măsurându-se unul pe celălalt cu privirea.

— Mulţumesc pentru interesul acordat treburilor mele, zise el liniştit. Dar am cumpărat exact ce cal îmi trebuie.

Omul afişă un zâmbet larg. Cum reuşeau oare sudiştii ăştia? Zâmbeau atât de frumos, când de fapt sentimentele, atât de evidente pentru toată lumea, erau exact pe dos.

— Şi de unde l-ai cumpărat, mă întreb? Şi eu caut de ceva vreme un astfel de animal.

Cullen ştia când i se arunca momeala. Îşi aminti avertismentul primit de la Dixon la despărţire şi, deşi nu avea niciun devotament pentru fierar, omul îi vânduse până la urmă calul.

— Sunt mai multe ferme în oraş care vând cai Percheron.

Sunt convins că nu vei avea probleme să găseşti exact ce ai nevoie.

Omul făcu un pas spre el, mijindu-şi ochii.

— Apropo de nevoi, sunt curios. Cu ce scop ai cumpărat acest animal? Sigur nu vrei să intre în cursa Burns Island. Pentru asta, râsul său puternic nu era deloc convingător, aş plăti bani grei ca să văd.

Patru bărbaţi, care stăteau mai într-o parte, râseră pe sub mustăţi, iar Cullen le întâlni privirea la fiecare în parte, fără să-l piardă din ochi pe cel care îşi odihnea mâna pe arma de la şold. Cullen se întoarse la insul dinaintea lui. La cât de mult nu le plăceau irlandezii, tipii ăştia se străduiau cam mult să intre în vorbă.

Cullen netezi cu o mână gâtul masiv al armăsarului.

— Nu caut viteză, şi nici caii voştri de rasă. Încercă să presare puţin umor. Să nu îmi spuneţi că voi, sudiştii, nu aţi auzit de broasca ţestoasă şi iepurele. Nu cel mai rapid câştigă întotdeauna cursa.

— E o poveste de pe-aici, răspunse omul, cu vocea mai tăioasă. Dar nu m-aştept ca un crescător de cartofi ca tine să ştie. Nu asta sunteţi?

Se terminase cu politeţurile, cruzimea îi emana prin toţi porii.

— Deşi nu prea vă pricepeţi, aş zice, având în vedere blestemul ce v-a lovit.

Cullen auzi râsul care venea de pe margine, dar nu îl băgă în seamă.

— Blestemul? se întreba dacă omul va prinde momeala. Şi cam care ar fi acela?

— Năpasta cu care Atotputernicul v-a lovit ţara acum două decade. Pedeapsa poporului vostru pentru că nu L-aţi primit când aţi avut ocazia.

— A... încuviinţă Cullen încet, de parcă nu mai auzise de sute de ori această ipoteză. Deci, crezi că Dumnezeu e protestant.

— Ce cred, privirea străinului mustea de venin, este că

Dumnezeu nu iubeşte păgânii. Şi nici nu îi plac tuciurii, zise scuipând. Deci, mai bine ai face să te cari mai departe. La est de-aici e o sumedenie de pământ care aşteaptă să fie luat în primire, în Carolina, poate, sau la sud, spre Georgia. Puţin îmi pasă mie unde te duci, atâta vreme cât nu zăboveşti pe-aici. E clar? Sau trebuie să mă fac mai înţeles de-atât?

Cullen era cu ochii pe el, fără să clipească, într-un fel dorindu-şi ca Ethan să fi fost acolo. Cinci la doi ar fi fost chit, cu fratele său alături. De n-ar fi fost arma.

— Înţeleg perfect ce spui.

— Bun, atunci. Omul îl bătu pe umăr de parcă ar fi fost un vechi prieten. Mă bucur că am stat de vorbă, domnule...?

— McGrath este numele meu, zise Cullen, ştiind că îl va ţine minte. Cullen McGrath. Iar dumneata?

Provocarea îi sticlea în ochi.

— Stephen Drake. Un nume pe care îţi sugerez să îl ţii minte. Şi un cuvânt de înţelepciune, McGrath. Cu cât te cari mai repede din oraş, cu atât mai bine. Am tot avut diverse incidente nefericite în ultima vreme şi n-aş vrea să cazi victimă vreunui scandal. Crezi ori nu, zise Drake, scuturând din cap, sunt unii care, din nefericire ar vrea să îţi facă rău. Şi n-am vrea aşa ceva, nu?

Un licăr de prietenie, deşi înşelător, îi brazdă expresia omului. Cine îi vedea zicea că sunt cei mai buni prieteni.

Cullen îl petrecu cu privirea, întrebându-se dacă Drake bănuia vreo secundă cât de ineficient fusese micul său discurs. Auzea tachinarea din vocea mamei sale clar în gând. „Dacă vrei să îndupleci un irlandez să facă un lucru, spune-i că nu are voie”.

Apucă hăţurile şi sări în şa – o treabă nu tocmai uşoară – mai hotărât ca oricând să cumpere pământ şi să îşi croiască un drum. Nici nu-şi amintea vreo perioadă în care moştenirea sau educaţia religioasă, indiferent cât de mult se îndepărtase de ea, nu îi provocase probleme. După ce familia sa se mutase în Anglia, când el avea cincisprezece

ani, i se amintea zilnic că poporul său nu era bine-venit acolo, aşa cum nici în acest oraş nu era. Dar avea un motiv pentru care se afla aici; şi un drept, în aceeaşi măsură.

Smuci de hăţuri şi armăsarul o luă la trap. Dacă era un lucru pe care îl învăţase în cei aproape treizeci de ani pe care îi avea era că, indiferent cât de disperată era situaţia sa, de cele mai multe ori altcineva era cu mult mai rău decât el.

Doar trebuia să îl găsească pe acel cineva.

* * *

Unde era Willie?

Maggie aruncă încă o privire prin porţile duble, deschise ale grajdului. Era deja 12:30 şi nici urmă de el. Căzuseră la învoială să lucreze aici, la Linden Downs astăzi, ca tatăl ei să vadă progresele pe care Willie şi Belle le făceau împreună. Băiatul nu întârzia niciodată. Poate că uitase.

Belle nechează înghiontindu-i mâna lui Maggie, iar Maggie se aplecă aproape de ea, amintindu-şi ce auzise fără să vrea la cursa de săptămâna trecută, în ciuda ultimelor reuşite ale lui Belle.

— Să nu îi asculţi, fetiţo, îi şopti. Unii spun că nu poţi. Dar se înşală. Pentru asta te-ai născut, ştiu.

Aşa cum ştia şi de ce se născuse ea. Chiar dacă oamenii spuneau că o femeie nu poate să facă aşa ceva. Sau că *nu ar trebui*. Aşa îi spusese şi mama sa, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, cu un glas tăios de o înţepa şi-acum. Era dureros că mama ei nu era mândră de singura sa fiică.

Zgomotul de paşi din spatele ei îi atrase atenţia.

— M-am gândit să te scap de-un drum, Maggie. Tatăl său cărase un balot de fân, iar Bucket bătea credincios cu lăbuţa lângă el.

Cum se face că salvase ciobănescul alb cu negru de la moarte, hrănindu-l cu biberonul când era un căţeluş ca să se înzdrăvenească, dar câinele se legase de tatăl ei, nu de

ea? însă, văzându-i împreună, şi ştiind cât de mult îi mângâiase Bucket durerea tatălui ei când o pierduse pe mama sa, Maggie nici nu ar fi vrut să fie altfel.

Tatăl ei duse balotul în hambar şi se opri, respirând cu greu. Se sprijini cu mâna de un perete al hambarului. Deşi era răcoare, pe frunte îi străluceau stropi de sudoare. Îşi frecă braţul stâng ai cărui muşchi parcă se plângeau de efort.

Lui Maggie îngrijorarea îi încolţi în inimă, mai ales după ce se întâmplase săptămâna trecută.

— Ţi-am spus, tăticule. Pot să fac eu asta. Nu mă deranjează.

— Ştiu, dar nici pe mine nu mă deranjează. Îşi tampona fruntea cu o batistă şi îşi feri privirea. Se întinse după furcă. A fost bună cursa de dimineaţă?

Dându-şi seama că o evită, Maggie dădu să îi ia furca, dar el o ţinea strâns.

— Sunt bine, Margaret.

Maggie dădu să stăruie; apoi, recunoscând binecunoscuta hotărâre şi bunătatea din atitudinea tatălui său, acceptă cu reţinere.

— Ştiu că nu mai pot face ceea ce puteam cândva... Frustrarea, sau poate îngrijorarea îi umbri zâmbetul slab. Dar încă pot să car un balot de fân în locul fiicei mele.

Se uita direct în ochii ei, fără să clipească. Bucket stătea nemişcat la picioarele lui, simţind parcă schimbarea de atitudine.

Tatăl ei fusese întotdeauna un bărbat puternic. De înălţime medie, avea umerii foarte laţi, care îl făceau mai impunător. Mică fiind, umerii lui o căraseră pe Maggie – şi uau! – ce privelişte avea de acolo, de sus. Lumea era diferită atunci. Mai mare şi mai sălbatică parcă.

Ştia însă că nimic nu îi va face rău fiindcă tatăl său nu ar fi permis aşa ceva. Turnul ei de scăpare. Orice rău ar fi venit ar fi trebuit să treacă de el în primul rând, iar asta n-avea cum. Cel puţin, nu în mintea ei de copil.

Dar timpul are felul lui de a eroda o astfel de inocenţă. Crescând, Maggie îşi dorise de atâtea ori ca lumea să fie mai mult aşa cum o văzuse ea de la înălţimea aceea confortabilă.

Îşi privea tatăl împrăştiind fânul. Puternic ca întotdeauna, era şi bun şi blând. Cei patru fraţi ai ei, toţi mai mari decât ea, erau la fel ca el, poate un pic mai gălăgioşi – Dumnezeu să îi odihnească. Nu trecea zi să nu le ducă dorul.

Deşi *putea* să îşi imagineze lumea fără tatăl ei, nu îi plăcea. El era tot ce mai avea.

— Când dr. Daniels a fost aici să te vadă ieri, tati... Eşti sigur că ţi-a spus că totul e bine?

— Cum am spus, nimic îngrijorător.

Tatăl ei vârî furca în fân şi începu să arunce încărcătură după încărcătură.

— Când mai vine să te vadă, aminteşte-i te rog să respecte programările. A tot apărut în momente ciudate, iar eu aş vrea să fiu aici când vine să te vadă.

— Tu şi Willie lucraţi cu Unchiul Bob la Belle Meade. Ştiu cât de important este timpul acela pentru voi, mai ales că urmează o nouă cursă săptămâna aceasta. Nu am considerat necesar să te deranjez.

— Să mă deranjezi? zise ea pe-un ton glumeţ, punându-i mâna pe braţ şi dându-i de înţeles că vorbea serios. Data viitoare să-l trimiţi pe Cletus după mine. Sau pe Onnie. Bine?

O apucă blând de sub bărbie aşa cum făcea de când se ştia.

— Bine, draga mea. Data viitoare. Se uită dincolo de poarta deschisă. Parcă ziceai că vine Willie.

— Aşa e. Dar mă întreb dacă a uitat.

— Mai ai întâlniri stabilite azi? Maggie îşi reţinu un oftat.

— Da, trei. Şi toate cu oameni noi.

— Asta-i bine.

— Da, este, încuviinţă ea.

— Şi totuşi, nu-i ceea ce ai vrea să faci.

Nu era o întrebare, iar ea ştia. Cu toate acestea, dădu din cap că nu.

— Dar avem nevoie de bani, prin urmare sunt recunoscătoare.

Cum o spuse, cum văzu un regret instalat în ochii lui, dorindu-şi să poată lua remarca înapoi.

— Tati, eu... Ridică uşor o mână.

— Dacă Belle nu câştigă cursa săptămâna aceasta...

— Ba *va* câştiga. Sunt convinsă.

— Dar dacă nu câştigă... Lăsă capul în jos înainte să îl ridice din nou şi să se uite la ea... atunci ştii ce trebuie să facem. Nu avem de ales, Maggie. Stephen Drake a fost cât se poate de clar.

Stephen Drake... de la Impozite şi împroprietăriri.

Maggie crezuse că prietenul din copilărie al fratelui ei mai mare va fi mai înţelegător. Da, domnul Drake le prelungise termenul de două ori, dar nu putea să o mai facă încă o dată, date fiind circumstanţele?

Îşi amintea când venea pe la ei când era ea mai mică. Stephen era cu doisprezece ani mai mare decât ea, şi acum era tot ca atunci: arătos, de succes, şi bine văzut de toţi cei ce-l cunoşteau. Nu-i de mirare, cu toate afacerile pe care le avea familia Drake în Nashville. Aproape toate femeile nemăritate din oraş alergau după el, mai ales cele bogate. Pe ele le vedeai de obicei la braţul lui în societate.

Nu că Maggie ar fi ieşit la astfel de evenimente. Aceste invitaţii fuseseră curmate cu trei ani în urmă. Cam pe atunci renunţase la visurile ei copilăreşti care nu se potriveau cu situaţia ei financiară precară.

Cei mai mulţi băieţi tineri, de vârsta ei, plecaseră în război, iar ceilalţi îşi aleseseră fie o văduvă bogată, fie femei mai tinere decât ea, înzestrate mai promiţător.

— Dacă se întâmplă ce-i mai rău, continuă tatăl ei, aducând-o cu picioarele pe pământ, dacă Burbon Belle nu câştigă... tot ce avem va intra la licitaţie peste două săptămâni. Privea peste ea, la Belle. Totul, spuse el încet,

mutând privirea dincolo de porţile duble deschise spre casa familiei, o umbră a ceea ce fusese cândva.

— Vom avea nevoie de fiecare bănuţ pe care îl putem strânge ca... vocea i se stinse, poticnindu-se... ca să ne găsim un locşor în oraş.

Văzu adunaţi în ochii lui toţi anii de durere şi dezamăgire şi i se puse un nod în gât.

— Îmi pare rău că s-a ajuns aici, Maggie, spuse el cu o voce spartă. Aş vrea să pot schimba ceva. Am încercat, m-am rugat...

— Ne va fi bine, tati. Să nu îţi faci griji. Maggie se sforţa să arate un chip încrezător, ca să ascundă într-un fel o minciună, deşi ar fi vrut tare mult să creadă că e adevărat ce spune. Belle va câştiga şi vom obţine o altă amânare. De data aceasta îl voi vizita personal pe domnul Drake.

Aşa se simţise oare prietena ei, Savana Darby, când pierduse proprietatea familiei acum câteva luni? Cu tot cu casă şi cam tot ce aveau? Iar Savana era singură şi mai avea şi doi fraţi mai mici de care să aibă grijă. Maggie îi fusese sprijin când Savana plânsese, crezând că o înţelegea, dar nu o înţelesese.

Până acum.

Atâtea familii de treabă, cândva proprietari, primele familii care se stabiliseră în Nashville în urmă cu aproape o sută de ani, erau acum pe drumuri.

Tatăl ei se aplecă şi îl mângâie pe Bucket pe cap.

— Am vorbit deja cu o femeie la o pensiune. Vom sta acolo. Doar temporar, adăugă el, până găsim ceva mai potrivit.

Maggie ştia că potrivit însemna de fapt convenabil. Grija care se citea pe faţa lui era pentru ea o povară greu de purtat. Nedorind să mai adauge la grija lui, reuşi cu greu să încuviinţeze din cap. Şi totuşi, posibilitatea iminentă de a pierde Linden Downs îi frângea inima.

Nu era iubirea pentru domeniul în sine, deşi avea o afinitate pentru el, mai ales pentru faleza care dădea la râul

ce se vedea în depărtare. Aprecia faptul că un kilometru şi jumătate de pământ aparţinuse familiei Linden de când se aşezaseră primii locuitori în Nashville. Pământ pe care bunicul ei îl cultivase împreună cu singurul lui fiu, iar apoi tatăl ei şi fiii lui. Pământ care, cu excepţia micii grădini de care încă aveau grijă, se înţelenise în ultimii doi ani.

Cu toate acestea, deşi o mustra conştiinţa, dragostea ei pentru Linden Downs era mai puţin altruistă. Voia să salveze pământul familiei pentru tatăl ei, evident, fiindcă însemna atât de mult pentru el. Dar, cel mai mult lupta să îl păstreze fiindcă fără Linden Downs, visul *ei* murea.

Aşa cum era şi şansa ei de a demonstra, dacă nu mamei ei, atunci altora, poate chiar şi ei înseşi, că o femeie chiar poate să umble călare, să participe la curse, să câştige şi să rămână doamnă.

În trecut, încercase să îşi imagineze că mama ei se uita din cer la ea şi îi zâmbea fiicei ei care cutreiera călare câmpiile, sărind peste obstacole şi pâraie şi orice altceva întâlnea în cale. Dar Maggie acceptase uşor-uşor că visul cu ochii deschişi era doar o încercare nesăbuită de a umple un gol care nu putea fi umplut decât de mândria unei mame. Adică o dorinţă imposibilă.

Însă, orice-ar fi fost, *trebuia* să păstreze pământul. Nu putea să crească cai pursânge, ca să nu mai pomenim de curse, locuind la pensiune. Trebuia să fie aici, lângă Belle Meade şi Unchiul Bob. Iubea pământul fiindcă îi înlesnea să o păstreze pe Burbon Belle.

Şi se pare că Burbon Belle avea să fie răspunsul atât pentru păstrarea pământului, cât şi a visului său. *Dacă* Belle câştiga Peyton Stakes.

Căută cu privirea spre tatăl ei liniştit, cu ochii închişi şi mâna strânsă pe furcă.

— Tati... sigur eşti bine? Clipind, îi răspunse:

— Da... da, sunt bine.

Îi trecu un gând prin minte.

— Dacă nu te simţi destul de bine ca să mergi la Burns

Island la cursă săptămâna viitoare, atunci poate eu...

— Voi fi acolo. N-aş pierde ocazia. Se uită la ea de parcă ar fi avut ochelarii de citit pe nas. În plus, ştii ce cred membrii clubului despre femeile care îşi bagă nasul în treburile lor.

— Dacă le aduc motive, poate...

— Am spus că voi fi acolo. Ca întotdeauna.

Maggie acceptă din cap, recunoscătoare, însă dorindu-şi ca toţi membrii Societăţii de Cai Pursânge din Nashville să fi fost mai deschişi la minte.

În registre, tatăl ei era proprietarul şi antrenorul lui Burbon Belle, el o înscria oficial pe Belle în curse. Bărbaţii de la club nu îl luaseră niciodată la întrebări, iar faptul că nu ştiau adevărul nu o deranja pe Maggie. Nu aşa mult. Dar cei apropiaţi ei ştiau.

Deşi tatăl ei o sprijinea în aspiraţiile pe care le avea, se întreba în adâncul sufletului dacă el ar fi preferat o altă cale pentru viaţa fiicei sale. Dar ea pentru asta era făcută.

Simţise confirmarea încă o dată în dimineaţa aceea, când călărise la marginea oraşului cu Belle.

Tatăl ei se mută la următorul hambar, iar Bucket îl urmă supus. Conştientă de orele care se scurgeau, se uită pe fereastră din nou, supărarea devenind îngrijorare. Unde era Willie?

Băiatului îi plăcea să fie cu Belle la fel de mult cum îi plăcea şi lui Maggie să îl antreneze. Îi venea natural, cum spunea Unchiul Bob de atâtea ori. Zvelt, dar vânos, Willie, care împlinise nouă ani luna trecută, era ca pana călare pe Burbon Belle. Împreună, cal şi călăreţ, fugeau ca glonţul în jurul pistei.

Alţi proprietari de pursânge încercaseră să îl convingă pe Willie să călărească pentru ei, dar băiatul le spusese că nu avea de gând să călărească alt cal decât pe Belle, sau pentru altcineva decât domnişoara Maggie. Aprecia loialitatea lui şi îl răsplătea în consecinţă.

— Am citit ultima scrisoare a doamnei Watson. Maggie întoarse capul înspre tatăl ei.

— Ai lăsat-o pe masă, zise dând din umeri. Am presupus că este...

— Este în regulă, încuviinţă ea din cap. Poţi să le citeşti oricând.

— A scris foarte frumos despre tine, continuă el. S-a ataşat de tine de-a lungul anilor. Maggie zâmbi mai mult decât ar fi vrut.

— Şi eu de ea.

— Sunt mândru de tine că ţii legătura cu ea deşi s-a mutat în Carolina de Sud. Alte fete tinere ai căror drăguţi au murit în război au uitat repede şi şi-au văzut de viaţă. Râse încet. Mi-e greu să cred că aveai doar cincisprezece ani atunci.

— Doamna Watson nu mai avea pe nimeni aici în oraş, şi... Maggie plecă scurt capul... I-am promis lui Richard. Acum mama lui s-a stabilit alături de sora ei pe plaja din Charleston şi e fericită acolo. Lui i-ar fi plăcut.

După o tăcere îndelungată, tatăl ei se întoarse la treaba lui; la fel şi ea.

O ţesălă pe Belle cu mişcări circulare, blânde, dar ferme, încercând să îşi aducă aminte detaliile chipului lui Richard aşa cum îl văzuse ultima oară, acum aproape cinci ani, cu câteva zile înainte de bătălia de la Franklin. Dar nu îşi mai amintea decât portretul lui pe care Birdette Watson îl păstra pe şemineu.

Imaginea aceea şi chipul pe care îl avea pe când era doar un băiat şi stătea la râu cu undiţa în mână.

Doamna Watson îşi pierduse şi soţul şi fiul în aceeaşi bătălie. De ce oare unele femei jeleau, dar reuşeau să meargă înainte, pe când altele, ca mama ei (Maggie simţi o împunsătură de la amintire), erau copleşite de povara gravităţii până când cădeau?

Se pare că fiica rămasă în urmă nu fusese de ajuns ca să o ajute să facă faţă pierderii fiilor ei. Gândul îi suci cuţitul în rană, şi pentru a nu ştiu câta oară, Maggie se întrebă ce ar fi putut face ca să o fi ajutat mai mult pe mama ei.

Sau cel puţin să fi fost suficientă pentru ea.

Era totuşi un fir firav ca să se agaţe de el, ştia prea bine, aşa că îl ascunse înapoi în pătura amintirilor.

Spera ca noii ei elevi la echitaţie să promită. Se pare că una dintre fete nu mai călărise de când fusese aruncată de pe cal acum câţiva ani, ceea ce nu era de bun augur pentru prima lecţie, cea de azi. Dar cea mai bună metodă de a-ţi învinge o temere este să o înfrunţi.

Maggie învăţase temeinic această lecţie de-a lungul anilor.

Se dădu în spate să îşi admire munca. Părul lui Belle strălucea de un brun-roşcat aprins, culoarea băuturii pe care o scotea bunicul ei numai la ocaziile speciale. Când se născuse, tatăl ei observase asemănarea plăcută cu chihlimbarul şi numele iepei fusese rapid hotărât.

Amintirea naşterii lui Belle şi speranţele pe care le avuseseră atunci o duseră pe Maggie cu gândul înapoi la domeniu; oftă.

După război, crezuse că viaţa o va lua înspre bine. Dar nu era aşa. Alt război luase locul celui de dinainte. Unul care nu lupta cu tunuri, arme sau cu baionete, dar tot cu gloanţe de fier care o străpungeau în inimă.

Locuri goale la masă pe care nu avea cine să le mai umple vreodată. Câmpuri înţelenite sub arşiţa soarelui de vară. Durere cât vedeai cu ochii. La scurtă vreme sosiseră nordicii şi începuseră să cumpere pământ, să preia prăvăliile părăsite în care să îşi vândă bunurile la preţ ridicat. După ei, urmaseră rapid străinii.

Acum, când mergea în oraş, abia de mai auzea limba maternă. Auzea germană şi italiană din plin. Apoi irlandezii, care teoretic foloseau aceeaşi limbă ca a lor. Dar nu atât de bine, din ce auzise din întâmplare. Erau un neam leneş şi violent, dedaţi la băuturi tari şi la desfrâu. Cel puţin, aşa citise în ziare.

În ce colţ de lume se vedea cu ochi buni ca un străin să vină şi, pentru doar câţiva bănuţi, să cumpere terenul arabil care fusese curăţat, nivelat şi îngrijit de aceeaşi familie de peste o sută de ani? Nu era corect.

Hotărî din nou că nu va permite o asemenea soartă pentru Linden Downs. Zgomotul din spatele uşilor deschise ale hambarului îi atrase atenţia. Maggie se uită în sus. Un oftat de uşurare îi scăpă din suflet.

— În sfârşit...

Era Willie, deşi încă destul de departe. Dragul de el alerga cât putea. Probabil se simţea vinovat că întârziase şi era...

Maggie se opri mijind ochii, sigură că n-avea cum să fie ce i se părea ei că e.

Dar, când Willie se apropie, îi întrezări lacrimile de pe obraji şi sângele care i se îmbibase în bluză şi în pantaloni.

Capitolul 3

— Willie! îl strigă Maggie, alergând în întâmpinarea lui. Tatăl ei venea în urma ei cu Bucket pas la pas. Ce s-a întâmplat? Eşti bine? Maggie îngenunche lângă ţarc, îl mângâie pe băiat pe cap, cercetându-i faţa, gâtul şi pieptul. Băiatul respira greu. Nu avea răni sau tăieturi vizibile. Dar cămaşa şi pantalonii erau pătate de sânge.

Se puse şi tatăl ei în genunchi lângă ei, suflând aproape la fel de greu ca băiatul.

— L-a omorât. Willie îşi înghiţi sughiţul, cu frică în ochi. L-a omorât, duduie Maggie. L-a spânzurat. Îşi muşcă buza de jos, dar tot îi scăpă un scâncet. Colo... în faţă la colibe.

— Cine, Willie? întrebă Maggie cu glasul ferm, împietrit de frica răspunsului pe care avea să i-l dea băiatul. *Cine* a fost ucis?

— D-d-l Rawl... care sta lângă noi, zise tremurând. L-a bătut şi pe tati când a încercat să îi oprească. L-a bătut rău.

Tatăl lui Maggie îi cuprinse repede umerii băiatului.

— Cine a făcut una ca asta, Willie? Ştii? Băiatul dădu din cap.

— N-am nume. Aveau capetele acoperite ca stafiile. Mama spune că doamna Rawl ţipa întruna. Închise ochii încercând să închidă amintirile. Omu’ ei atârna acolo, legănat ’nainte

şi-napoi.

Maggie îi mângâie faţa, iar umerii firavi ai lui Willie tremurau.

— Când a fost asta? întrebă tatăl ei, vocea stinsă încercând să îi ascundă mânia.

— La prima oră, dom'le. Io n-am fost acolo, eram la prăvălie. Willie se trase în spate, cu buzele tremurânde. Ca să târgui cu leafa de mi-a dat-o duduia Maggie aseară. Cumpăram ale de trebuinţă din lista mamii. Da' când m-am întors, văzui... Faţa i se schimonosi din nou.

— Hai în casă, îl îndemnă Maggie ridicându-se. Să te spălăm. Willie se opuse.

— Nu, duduie Maggie. Nu pot. Mama zice să mă-ntorn degrabă. Se uită întâi la tatăl ei, apoi la ea. Ne cărăm de-aci, duduie.

Lovitura cuvintelor lui o nimeri direct în măruntaie.

— Cum? zise ea în şoaptă. Plecaţi din oraş?

— Îmi pare rău, duduie. Dar mama zice că s-a săturat. Şi tati la fel. Oamenii care au făcut asta a zis că se întoarce, zise Willie abia suflând. Ei zic că oraşu' ăsta nu mai vrea tuciurii ca noi aci, duduie Maggie.

Se uită la ea cu ochii inocenţi, dar întunecaţi de rău.

Silindu-se să se gândească la băiat şi la familia lui, în loc de situaţia ei şi soarta lui Linden Downs, Maggie simţi ruşine că făcea eforturi pentru asta.

— Când plecaţi, Willie?

Băiatul îşi lăsă capul în jos. Când în sfârşit ridică privirea, văzu răspunsul la întrebarea ei.

— Dacă tati poate, plecăm mâine până-n zori, zise în şoaptă, de parcă mai încet era mai uşor de suportat. Mergem la Nord, duduie. La un loc, Chicago pe nume. Alte familii pleacă cu noi. Îmi pare rău, duduie Maggie. Eu nu vreau, da'... zise cu faţa schimonosită.

— Şşş!... îl mângâie cu vorba Maggie văzând că lacrimile băiatului o iau iar la vale şi îl bătu uşor pe spate, oftând, iar el o cuprinse de mijloc cu braţele lui micuţe. Maggie se uita

în jos spre el, neştiind ce să facă. De un an de când lucra cu Willie zi de zi, nici măcar o dată nu îl atinsese. Nici el pe ea. Nu aşa. Şi i se păru... ciudat, în cel mai bun caz.

Dar, auzindu-i suspinele...

Maggie îi legăna căpşorul cu blândeţe.

— Trebuie să faci ce este mai bine pentru familia ta, Willie, se surprinse zicând. Tot ce poţi ca să fiţi în siguranţă.

După evenimentele recente, arderea şcolilor pentru foşti sclavi, raidurile nocturne asupra colibelor îngrămădite la marginea oraşului, siguranţa era aproape imposibilă. Dar aşa ceva... ziua-n amiaza mare. Aceste acte de violenţă erau din ce în ce mai obraznice.

Willie ridică privirea.

— Tati zice că nici n-am avea bani să plecăm dacă nu era plata dumitale, duduie Maggie.

Înţelegea ironia sorţii.

— Părinţii tăi vă vor binele ţie şi surorilor tale. Maggie se întoarse spre tatăl ei. La fel şi eu şi domnul Linden.

Atenţia lui Willie se îndreptă de la ea la grajd şi înapoi. Înţelegând rugămintea lui tacită, Maggie încuviinţă din cap, deşi scena descrisă de copil încă îi stăruia în minte. Violenţa şi ura.

Se vărsase deja prea mult sânge din cauza asta, dar în ciuda acestui fapt totul părea să se agraveze. Brutalitate atât de multă, încât îi venea să fugă doar la auzul ei, deşi ceva în străfundul inimii, pe care nu-l putea înţelege, dar să-l mai explice, îi cerea să stea.

Se uită la tatăl ei şi-l văzu în genunchi lângă Bucket, cu ochii aţintiţi peste bucata de pământ de parcă ar fi cuprins-o cu privirea pentru ultima oară.

Ceea ce, intuia ea, era destul de aproape de adevăr.

* * *

Trecând de intrarea în fermă, ultima din listă, Cullen aruncă o privire la plăcuţa de lemn, modestă, pe care

cândva se putea citi numele proprietăţii. Pietrele zidului de calcar care cândva împrejmuiseră proprietatea, atât de des întâlnite în zona aceasta, zăceau acum în ruină, în praf, cu buruieni care îşi găsiseră locaş printre crăpături, de atâta amar de vreme.

Pe loc, dădu pinteni armăsarului să părăsească drumul principal, hotărât să vadă pământul înaintea casei sau a orice altceva. Deşi se îndoia că întâlnirea se va dovedi mai fructuoasă decât celelalte două de la care tocmai venea.

După câte se dovedise, proprietăţile pe care le vizitase mai devreme, listate ca fiind de vânzare în ziarul de dimineaţă, nu erau deloc disponibile. Răsuflă apăsat, ştiind ce voiseră proprietarii să spună când îi răspunseseră: „Am hotărât să nu vând”.

Nu îi vindeau *lui*.

Întrebându-se dacă la urma urmei va trebui să meargă mai departe să găsească pământ în altă zonă, continuă pe pajiştea acoperită cu iarbă până dădu de o potecă bine bătătorită pe marginea unui râu. Parcă se ivea ceva. Dădu pinteni murgului să o ia pe ea.

Frumosul animal avea nevoie de un nume. Goliat nu era potrivit, cu siguranţă, nu numai din cauza a ceea ce se întâmplase în oraş mai devreme, ci şi pentru că ştia soarta unui anume uriaş care purtase acel nume. Învins de un puştan, cu o praştie şi-o piatră; nici mai mult, nici mai puţin.

Nu, acest animal regesc merita un nume mai nobil.

Frumuseţea pădurilor – bolta de stejar şi pin ce se întindea deasupra, lumina soarelui care se furişa printre plopi şi arţari, firicelul de apă curgând lin pe pietrele netede – era îmbătătoare şi se întovărăşea perfect cu liniştea după-amiezii târzii.

„Am auzit de un ţinut pe nume Tennessee, Cullen. În Lumea Nouă. Se spune că dealurile sale sunt la fel de verzi ca cele de acasă”.

Cullen strânse hăţurile. Moira îşi dorise să vină aici, nu el.

Vorbea des despre acest ţinut. Dar el îi tot repetase că îşi pot face o soartă în Anglia, în ciuda respingerii.

Când a încetat să mai vorbească despre acest loc, a început să se roage pentru el, ceea ce îl îngrijora şi mai mult. Fiindcă atunci când Moira McGrath începea să caute faţa Tatălui în ceva, era cam hotărâtă. Până la urmă Dumnezeu o ascultase pe soţia lui, pe bună dreptate. Credincioasă ca ea nu mai găseai. De ce îl iubise pe el, Cullen n-avea habar. Şi nici nu se întrebase. Se mulţumise doar cu asta.

Dar când izbucnise scandalul care îl pusese pe fugă pe Ethan, lăsându-l pe el singur ca să dea răspuns, Cullen în sfârşit o ascultase şi plecaseră.

Dar el se întreba...

Dacă ar fi ţinut cont de sfaturile ei mai din timp, dacă ar fi plecat din Anglia înainte de tot ce se întâmplase, oare ea şi Katie ar fi fost în viaţă acum? Ar mai fi cerut Dumnezeu un astfel de preţ?

Înaintea lui, mai sus, pădurea se deschidea spre o altă pajişte, iar în lumina clară Cullen zări ceva. Un bărbat în picioare, ba nu, în genunchi, sub un stejar, cu un câine culcat lângă el.

Cullen opinti murgul. Surprins să vadă pe cineva acolo, miji ochii printre petele de lumină, şi atunci văzu mormintele.

Şapte cu totul, aşezate perfect în rând, cu însemnele funerare cioplite în lemn, tăcute, semeţe, etalându-şi izbânda.

Struni calul, la distanţă de nici şase metri, uitându-se.

Bărbatul, cu capul plecat, cu umerii cocârjiţi, nu se întoarse, stătea în picioare, făcea câţiva paşi, apoi îngenunchea din nou, de la un mormânt la altul. Câinele se ţinea scai de el.

Ceva la acest om îi părea cunoscut, reamintindu-i de gustul de sare din aer, de izbiturile valurilor nervoase peste coca vasului, de greutatea pe care o simţea în piept.

Alungând amintirile, Cullen ţinea frâiele în mâini nedorind să întrerupă momentul şi nefiind în stare să meargă mai departe.

Într-un final, bărbatul se ridică, apoi tăcu privind prudent spre Cullen.

Cullen îndemnă calul să se apropie, apoi descăleca.

— Ziua bună, domnule, zise, apropiindu-se uşor. Domnul mai în vârstă, care se apropia bine de şaizeci de ani, intuia Cullen, îşi mângâie câinele pe cap, îi şopti ceva, apoi cercetă bine murgul înainte să se uite din nou la Cullen.

— O clipă am crezut că îl văd pe Alexandru cel Mare călare pe magnificul său Bucefal.

Umorul subtil din vocea omului, combinat cu accentul sudist, tărăgănat îl îndupleca pe Cullen să zâmbească.

— Nici măcar pe-aproape, domnule. Doar un irlandez bucurându-se de pădurile dumneavoastră minunate.

— Aşa sunt, într-adevăr, răspunse domnul mai în vârstă. Apoi se uită fix în sus, absent. Aşa cum spunea tatăl meu oricui îl asculta, de aceea au ales el şi mama mea acest pământ. Şi dacă aici ţi se pare frumos, ar trebui să vezi pajiştile de lângă casă. Sau faleza care dă spre râu. Umorul îi pălise. După părerea mea, este cel mai frumos ţinut din întregul Tennessee.

Cullen încuviinţă din cap, acceptând preferinţa omului, dar fiind în acelaşi timp de acord cu aprecierea lui.

— Este pământ bun, fără doar şi poate.

Chibzuind cum să înceapă discuţia, privirea lui Cullen căzu pe adunătura de morminte chitite dincolo de cele şapte pe care le văzuse deja şi care nu se văzuseră din punctul în care se aflase el mai devreme. Cimitirul familiei. Frumos aranjat şi bine întreţinut. Exact ce ar fi ales şi el pentru Moira şi Katie, dacă Dumnezeu i-ar fi dat de ales.

Simţind că bărbatul în vârstă îşi fixase ochii asupra lui, îi întinse mâna.

— Cullen McGrath este numele meu, domnule. Strânsoarea omului era fermă, dar îi lipsea forţa pe care

Cullen intuia că o avusese cândva.

— Gilbert Linden, domnule McGrath. Încântat de cunoştinţă.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Linden. Regret dacă v-am speriat adineauri.

Omul dădu din cap că nu.

— Aşa se întâmplă dacă citeşti clasicii înainte de culcare. Îi văd în vise. Atât când dorm, cât şi când sunt treaz, se pare.

Un om educat, observă Cullen, încercând să nu îşi pună speranţe prea mari în educaţia lui.

Domnul Linden făcu un gest cu mâna câinelui de lângă el.

— Acest tovarăş minunat este Bucket.

Bucket? Uimit de nume, Cullen se aplecă, îi întinse mâna strânsă şi îl lăsă pe câine să îl adulmece. Ochii căprui ai animalului se încălziră, iar câinele îl linse pe mână. Domnul Linden râdea, evident încântat.

Lui Cullen i se păru un semn bun.

— Deci, spune-mi, domnule McGrath... Ce face un irlandez ca dumneata rătăcit prin pădurile mele?

Nu era niciun ton acuzator în întrebare, doar curiozitate.

— Voiam să îi fac o vizită proprietarului acestei ferme. Care, după câte se vede... Făcu un gest de finalizare a propoziţiei.

Gilbert Linden nu spuse nimic, uitându-se în continuare la el, cu multă răbdare, ba chiar puţin intimidant, deşi era cu un cap mai scund. Îi amintea lui Cullen de felul în care se purtase bunicul cu el când făcea ceva greşit.

Amintindu-şi rapid cum îl găsise pe domnul Linden, Cullen făcu un semn spre morminte, putând acum să citească numele şi datele inscripţionate în diversele însemne de lemn. Însemnul cel mai îndepărtat purta numele *Laurel Agnes Linden* şi avea inscripţia *Inimă din inima mea* sub nume. Uitându-se la dreapta, Cullen citi şase nume, unul după altul, toate de băieţi, fiecare cu o altă dată de naştere.

Dar patru dintre ele aveau acelaşi an şi lună de deces, *decembrie 1864*.

— Îmi pare rău pentru pierderile suferite, domnule Linden. Linden măsură cu privirea tot cimitirul.

— Eşti obişnuit cu suferinţa, domnule McGrath? întrebă fără să se uite în urmă.

O întrebare atât de directă şi intimă de la cineva pe care nu îl cunoştea. Cu toate acestea, Cullen se trezi răspunzând.

— Da, domnule, sunt. Dar... nu la fel ca dumneavoastră. Linden trase adânc aer în piept, apoi răsuflă încet. Cullen putea să jure că pădurile din jur făcuseră la fel.

— Ai pierdut un copil înseamnă? întrebă Linden blajin.

— Da, răspunse Cullen.

— Un fiu?

Amintirea naşterii lui Katie îi răscoli sufletul, la fel şi primul ei „tata”. Lui Cullen îi trebui un moment să îşi dreagă vocea. Dădu din cap că nu.

— Fiica mea avea doar 3 ani. A murit împreună cu mama ei. În câteva secunde, omul mai în vârstă întinse mâna şi o aşeză pe umărul lui Cullen.

— Credeam că inima nu se poate frânge decât o dată, domnule McGrath, şi că după aceea nu va mai fi greu să suporţi durerea vieţii. Dar, de fapt, pierderea celor pe care îi iubeşti se aseamănă într-o oarecare măsură cu o căzătură pe aceeaşi rană, din nou şi din nou. Linden înghiţi, sunetul auzindu-se în liniştea momentului. Durerea este din ce în ce mai profundă. Mai profundă decât ai crezut că este posibil şi că o poţi suporta. Cu toate acestea... un licăr de lumină se strecură în spatele tristeţii... e posibil şi o suporţi. Şi, deşi viaţa nu va mai fi niciodată la fel, vei găsi din nou fericire. Prin mila lui Dumnezeu, de bună seamă.

Linden îl strânse părinteşte de umăr, dar Cullen îşi feri privirea.

— Nu crezi în mila divină?

— Cred că dacă Dumnezeu ar fi aşa de milos cum spun oamenii, ar răspunde omului când Îi pune o simplă întrebare.

Linden dădu din cap încet, privindu-l.

— Şi pe mine m-a dezamăgit în privinţa asta, fiule. De multe ori.

Cullen se uită în urmă.

— Nu vreau să spun că El are o problemă, domnule McGrath. Dar ştiu cum este să îi faci o cerere şi să o ignore... în mod repetat. Privirea bătrânului se îndreptă iarăşi la morminte.

Gânguritul scâncit al unui porumbel plana spre ei din adâncul pădurii.

— Şi totuşi... alegeţi să credeţi, domnule. Omul zâmbi.

— Să spunem doar că am mai îmbătrânit şi am învăţat că discuţia nu s-a încheiat. Numai că eu sunt mai surd uneori. Îşi plecă privirea. Sau nu îmi place mie direcţia în care a luat-o discuţia.

Cu un zâmbet trist, Linden se îndepărtă.

Cullen se lăsă năpădit de amintiri, se uită din nou la morminte şi simţi o legătură cu acel om. Dar nicio legătură cu mila Domnului.

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe domnul Linden plecând. Cu Bucket pe urmele lui. Apoi omul se opri şi se uită în urmă.

Citind invitaţia din gestul lui, Cullen îl urmă, ducându-şi calul de căpăstru.

Îl prinse uşor din urmă ţinând pasul cu omul în vârstă.

— Domnule Linden, am o întrebare pe care aş vrea...

— Eşti aici în legătură cu pământul. Linden nu se uita la el în timp ce vorbea.

— Da, domnule, pentru asta am venit.

— Ai citit despre licitaţia din ziar şi te-ai gândit să vii să-mi faci o ofertă avantajoasă înainte. Sperând să îl obţii la un preţ redus, mă gândesc.

Cullen surprinse prima nemulţumire în comportamentul omului şi simţi că uşa ocaziei se închide.

— Ba nu, domnule Linden, nu este aşa deloc. Dar aş aprecia şansa unei discuţii cu dumneavoastră despre...

Plesnitura unui bici urmată de un ţipăt primitiv îi mută

brusc atenţia lui Cullen de la omul de lângă el, simţind în acelaşi timp cum i se ridică părul pe cap.

Pe drumul care se întindea de-a lungul pajiştii, doi bărbaţi flancau o căruţă îngrădită, urlând unul la altul şi la ceea ce era înăuntru. Unul dintre ei rotea ameninţător un bici. În spatele căruţei se întindea o rampă, iar Cullen intuia bine ce era în ea. Mai ales la vederea ferestrelor dreptunghiulare decupate în acoperiş.

Omul plesni din nou din bici, un al doilea strigăt răsunând în aer. Iepele care trăgeau căruţa încercară să se ridice, dar frâna roţii bloca orice încercare.

— Oameni nesăbuiţi şi fără minte... zise Gilbert Linden apăsat. Dar Cullen era deja călare pe armăsar.

Capitolul 4

Armăsarul mânca pământul în viteză ca leviatanul care brăzdase valurile. Cullen trase hăţurile când ajunse la drum şi descăleca, copitele mari ale calului zvârlind pietrele şi praful în aer.

Omul care mânuia biciul îl ridică a treia oară, dar Cullen se năpusti asupra lui şi-l azvârli cât colo.

Individul ridică ochii şi faţa i se înroşi.

— Ce...?

Cullen îl ridică de guler şi îi strânse pumnul până când individul scoase un ţipăt şi lăsă jos biciul. Cullen îl trase mai aproape de el.

— *Niciodată* să nu foloseşti pe un cal ceva ce n-ai vrea să fie folosit pe tine.

Cullen îl împinse tare, se aplecă să ia biciul şi îl avertiză pe celălalt om din privire. Parcă ceva mai isteţ decât partenerul lui, cel de-al doilea om se dădu înapoi, cu mâinile ridicate în semn de pace.

— Noi doar încercam să îl scoatem, dom’le. Ceva l-a speriat şi de-atunci dă cu copitele în perete. Generalul ne jupoaie dacă se taie.

— Dacă animalul acesta *este* rănit...

Cu răsuflarea tăiată, Gilbert Linden li se alătură, alb la faţă, iar ciobănescul, loial şi acum, era lipit de el.

— Mă voi asigura că ştie din vina cui.

Cullen şovăia, îngrijorat de paloarea bătrânului.

— Sunteţi bine, domnule? Linden îi făcu semn din mână.

— Sunt bine. Puţin... ameţit, atâta tot.

Neconvins, Cullen îi dădu biciul în mână, apoi se duse în spatele căruţei, atent să păstreze distanţa faţă de rampă. Dintr-o singură privire îşi dădu seama că intuise bine, dar şi că situaţia era mai rea decât crezuse.

Armăsarul, magnific, chiar şi la o singură privire, era priponit în faţa căruţei. Prin urmare, de câte ori pursângele dădea în spate, încheietura de deasupra copitei zgâria lemnul. De unde stătea, Cullen vedea sânge.

— Uşurel, murguţ, şopti el, căutând soluţii. Armăsarul dădu din copite arătând clar cât de dăunătoare ar fi fost o singură lovitură cu picioarele sale masive din spate. Cullen îşi amintea din copilărie un bărbat care fusese lovit la cap. Murise pe loc. Aici în clipa asta, în eternitate în clipa următoare. Nu a uitat niciodată imaginea aceea.

Se duse spre fereastra din lături, unde erau doar el şi armăsarul.

— Eşti puternic şi curajos, băiete, zise cu blândeţe. Văd. Calul îl privea de sus, albul ochilor devenindu-i mai pronunţat în lumina slabă a căruţei.

— Cum îl cheamă? strigă Cullen.

— Ce contează?

Omul care avusese biciul în mână apăru de după colţ, cu ochi răzbunători.

— Ei nu înţeleg nimic, aşa cum nici cei de teapa dumitale nu pot, din ce văd...

Pierzându-şi răbdarea, Cullen îl lovi în coaste. Nu foarte tare, dar omul căzu ca un sac cu fân. Cullen se aplecă deasupra lui.

— Pe *tine* cum te cheamă, om de nimic...

Văzându-l pe domnul Linden cu coada ochiului, Cullen uitase orice amabilitate de care mai era în stare. Munca pe docurile din Brooklyn îi furase multe lucruri bune pe care le învăţase de la Moira.

— Numele tău, zise Cullen din nou.

— Grady, grohăi omul, încă ţinându-se de burtă. Grady Matthews.

— Şi armăsarul al cui e? întrebă Cullen.

— Calul e al generalului William Giles Harding, adăugă domnul Linden, apropiindu-se de ei. De pe plantaţia Belle Meade. Arătă cu degetul la pământul de peste drum. Iar omul acesta de aici ştie că generalul nu e de acord cu biciuirea cailor. Nici comandantul hergheliei generalului.

Nici numele bărbatului, nici proprietatea nu îi sunau familiar lui Cullen, dar dacă acest general, William Giles Harding, nu era de acord cu biciuirea cailor, individul dinaintea lui Cullen era chiar dus cu pluta.

Partenerul lui Grady Matthews se apropie.

— Numele calului este Bonnie Scotland, domnule. A ajuns cu trenu' azi-dimineaţă.

Cullen se holba la el. Bonnie Scotland. N-avea cum. Se uită din nou pe fereastră numai ca să întâlnească privirea pursân-gelui care se zgâia la el.

Văzuse un cal pe nume Bonnie Scotland care alerga ca vântul şi câştiga, în altă viaţă, în Anglia. Dar cât era de atunci? Treisprezece ani? Paisprezece? Nu era băieţel, dar nici bărbat, când familia lui fusese forţată să se mute din Irlanda în Europa, iar unul dintre primele locuri pe care le căutase tatăl său fuseseră pistele de cai.

— Ce ştii despre acest cal? întrebă Cullen, cu ochii încă pe armăsar.

— Numai ce se spune, că a fost ceva pe vremuri, răspunse acelaşi om. Că a câştigat ceva curse în Anglia, cred.

Cullen îşi zâmbi de parcă se uita la o bucată din trecutul lui renăscută în carne şi oase, care trăia şi respira chiar în faţa lui...

— Bonnie Scotland a câştigat patru stele la vârsta de trei ani, după ce cu un an înainte se accidentase.

Încă îl vedea cu ochii minţii.

— A câştigat cursa Liverpool Saint Leger, a ieşit al patrulea în cursa Great Yorkshire Stakes, apoi a reuşit locul al doilea la egalitate cu un alt cal la Doncaster. Deci, da, râse Cullen. Poţi spune că a câştigat câteva.

Poate îşi imagina doar, dar putea să jure că zărise recunoştinţă în ochii armăsarului.

Şi când se gândea că îşi amintise de acest pursânge de dimineaţă când văzuse calul şi călăreţul pe malul celălalt al râului. Calul alerga atât de repede şi de graţios, exact ca Bonnie Scotland pe vremuri.

— Voi doi... le făcu semn lui Matthews şi celuilalt bărbat. Dezlegaţi iepele şi duceţi-le la o aruncătură de băţ mai jos, pe drum. Se uită înapoi la Bonnie Scotland. Niciun bărbat nu vrea să îşi arate frica, mai ales în faţa unei femei.

Odată îndeplinite cerinţele sale, cu pică din partea lui Grady Matthews, judecând după încruntătura de pe mutra sa, Cullen se mută în spatele rampei.

Domnul Linden veni lângă el.

— Nu intri acolo.

— Cineva trebuie să intre, până la urmă. În plus... se uită la bărbatul pe care avea senzaţia că îl ştie mai bine decât pe oricine în Brooklyn. Nu aţi avut momente în viaţă când aţi ştiut pur şi simplu că trebuie să faceţi ceva?

Gilbert Linden nu îi răspunse imediat.

— Ba da, zise el încet. Mi s-a întâmplat de câteva ori. Cullen dădu din umeri, apoi îi făcu semn bătrânului să se dea într-o parte.

— În caz că mă omoară totuşi... vă dau calul meu. Fără să clipească, domnul Linden primi din privire.

— Cu mare plăcere. Voi avea mare grijă de el. Cum îl cheamă? Simţind seriozitatea omului din spatele umorului, Cullen se uită înapoi la pursânge şi ştiu.

— Levi. Pe scurt de la...

— Leviatan, încuviinţă Linden, apoi îşi chemă fluierând câinele care se băgase pe sub căruţă. Bucket se întoarse reticent. Este din Biblie. Bine ales, domnule McGrath.

Leviatan era din Biblie? Cullen trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru ceea ce îl aştepta, prinzând curaj când îşi dădu seama că mai rămăsese ceva din Moira în el.

Cu iepele dezlegate, nu era nevoie să îşi facă griji că remorca avea s-o ia din loc cu el înăuntru. Armăsarul era o grijă îndeajuns de mare. Se dădu într-o parte ca Scotland să îl poată vedea nestingherit. Armăsarul întoarse capul, urmărindu-l la fel de fix cum îl urmărea şi Cullen pe el.

Cu braţele relaxate pe lângă el, dar cu inima bătând să-i spargă pieptul, Cullen avea grijă să nu se uite în ochii calului ca un prădător. Ci se uita în jos şi îşi ferea privirea cu fiecare centimetru cu care se apropia, cu ochii pe picioarele din spate ale calului după orice indiciu că ar avea de gând să dea cu copitele.

„Ultimul trandafir al verii...” cânta uşor balada pe care o ştia din copilărie, atât pentru a-şi calma nervii lui, cât şi pe ai pursângelui. „Care înfloreşte singur.: „Toţi tovarăşii lui dragi... au ofilit şi s-au dus”.

Calul dădu în spate, iar remorca se clătină.

Cullen reuşi să îşi ţină echilibrul, dar îl trecu un fior de parcă ar fi dat pe gât o halbă de bere englezească. Ceea ce, în acel moment, nu părea deloc o idee rea. Aşteptă înainte să facă din nou un pas, aproape că intrase în remorcă.

„Nicio floare ca el... niciun mugur nu dă s-apară”. Interesant că îi revenise în minte într-un astfel de moment un cântec pe care i-l cântase mama lui şi pe care şi el i-l cântase lui Katie. „Ca să îi arate roşeaţa... sau să-i întoarcă suspin la suspin”.

Armăsarul se zbătea, încordându-se în pripon, apoi lovi cu copita, cum se temuse Cullen. Dar trecuse de acele copite puternice; era înăuntru. Cu toate acestea, animalul putea să îl zdrobească, de şi-ar fi pus mintea.

Nu putea crede că era atât de aproape de un cal pe care îl văzuse în cursă cu atâţia ani în urmă. „Liverpool Saint Leger”, zise el în şoaptă. „Ai alergat atunci ca un adevărat campion ce eşti”.

Foarte încet, ca armăsarul să îl poată vedea, Cullen întinse mâna şi o lăsă pe greabănul animalului.

Dintr-odată, armăsarul făcu un pas în spate, apoi într-o parte, lipindu-l pe Cullen de perete. Capul îi bufni de perete, iar punctele de lumină îi îngreunau privirea. Auzi o voce în depărtare, dar îi luă câteva secunde până se risipi ceaţa.

— Domnule McGrath, eşti bine? Mă auzi?

O durere înfundată îi cuprinse capul de la o ureche la alta, iar Cullen îşi dădu în sfârşit seama cine era.

— Sunt bine, domnule Linden, spuse el liniştit. Staţi acolo. Stând perfect nemişcat, cu braţele pe lângă el, Cullen făcu inventarul situaţiei. Nu îşi dădea seama să aibă vreo rană. Doar durere. Dar îi va trece. Stătu nemişcat mult timp în liniştea încărcată de tensiune – al treilea tovarăş din remorcă.

Între timp, Bonnie Scotland nechează şi bătu podeaua remorcii cu copita.

— Şi tu, şi eu, băiete, şopti Cullen, ştim cum este să te simţi prins în capcană.

Oftă. Fusese cam prin ’57, dar îşi amintea că citise în ziar despre vânzarea acestui pursânge cuiva în America.

— Deci, ai stat în grajd în toţi aceşti ani, presupun. Nu e rău, până la urmă. Deşi, cred că te oboseşte câteodată.

Armăsarul se uită la el, iar Cullen nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Eşti în siguranţă acum, zise el blând, din nou şi din nou, cu fiecare centimetru cu care înainta.

Sperând că armăsarul nu muşca de felul lui, îi dezlegă primul pripon, foarte conştient de cât era de mare acest cal. Şi cât de frumos. Nu era la fel de uriaş ca Levi, dar avea talia peste 1, 60 m, cu siguranţă. Cu umerii lungi, torace profund, fruntea lată, şale curbate, era cel mai puternic cal

de rasă din toţi caii pursânge pe care îi văzuse Cullen.

Odată eliberat şi cel de-al doilea pripon, Cullen apucă hăţurile.

— Am văzut când l-ai bătut pe Ellington atunci, în ultima zi. Zburai pe pistă. Dacă nu ai fi ridicat praful cu copitele, aş fi jurat că nu atingeai pământul.

Pursângele îşi scutură capul dintr-o parte în alta.

— Da. Eşti liber. Şi casa ta cea nouă te aşteaptă.

Ce gând reconfortant: *acasă*. Dar şi stingher, când un asemenea loc nu exista.

Cullen îl îndemnă uşor din hăţuri, iar armăsarul dădu înapoi să iasă din remorcă, de parcă mai făcuseră asta de mii de ori amândoi.

O jumătate de oră mai târziu, cu iepele înhămate din nou la căruţă şi un Bonnie Scotland mult mai calm, pironit de remorca din spate, Cullen şi Gilbert Linden urmăreau cu privirea căruţa şi valorosul armăsar îndepărtându-se.

Grady Matthews aruncă o privire în urmă, cu o ţigară între dinţi şi o privire provocatoare. Dar Cullen mai întâlnise inşi de teapa lui. Genul de om care se vedea mai sus decât era. Genul de om pe care îţi făcea plăcere să-l pui la punct. Mai ales când punerea lui la punct îţi aduce o răsplată pe măsură.

Căruţa dispăru după curbă.

— Deci... oftă domnul Linden. Să înţeleg că nu mă aleg cu calul.

Cullen râdea.

— Cred că deocamdată o să-l păstrez, domnule.

— Avea doar câteva zgârieturi, zise Linden uitându-se tot la drum, dar nu era nici pe departe atât de rău cât ar fi putut, şi ar fi fost, dacă nu interveneai dumneata.

— Mă bucur că am putut. Şi aş mai face-o... şi peste o sută de ani. Cullen se duse înspre păşunea unde păştea Levi. Vă deranjează dacă îl adap în râu?

Linden îi făcu semn.

— Deloc.

Merseră pe jos mica distanţă până la pârâu, unde Bucket ajunse primul. În timp ce câinele şi armăsarul se adăpau, Cullen îngenunche şi îşi dădu cu apă pe faţă şi pe gât. Făcu mâinile căuş şi le umplu de apa rece.

— Chiar aveţi un pământ frumos, domnule.

— Da, este. Şi parcă aveaţi o întrebare pentru mine, domnule McGrath.

Cullen se ridică şi dădu cu ochii de omul care îl privea. Nu voia ca afirmaţia lui să fie interpretată ca o rampă de lansare pentru sine, dar...

— Da, domnule. Aş avea. Aţi avut dreptate că am văzut anunţul în ziar cum că proprietatea va intra în curând la licitaţie... zise ferindu-şi privirea. Însă aţi greşit crezând că am venit să mă târguiesc cu dumneavoastră înainte de licitaţie. Motivul pentru care sunt astăzi aici... nu ştia dacă să spună.

— Spuneţi, zise Linden blând.

— Ei bine, domnule... dacă nu aţi remarcat, sunt irlandez. Prin urmare nu am voie să licitez, ce să mai zic să caut ceva de lucru în acest oraş. Dar nu vreau o slujbă în oraş. Vreau pământ. Vreau o fermă. Tata a fost fermier până când foametea ne-a alungat, ca pe toţi ceilalţi. A mutat familia în Anglia, unde am făcut tot ce-am putut... Dar... Cullen scutură din cap. Până la urmă, s-a dovedit că nu eram persoanele potrivite la locul potrivit.

— Noi? repetă Linden a întrebare.

— Eu şi Moira. Şi draga noastră Katie. Cullen lăsă capul în jos. Febră tifoidă. Pe drumul înspre aici, Moira s-a dus într-o dimineaţă, înainte de răsărit, iar Katie a urmat-o în aceeaşi seară.

Linden îl privi o clipă îndelungată, enigmatic.

— Vino cu mine, spuse apoi.

Traversând câmpul înapoi, Cullen ascultă povestea fermei, ce culturi plantaseră de-a lungul anilor, care se făcuseră cel mai bine şi cum ajunsese ferma în ruină după război.

Câmpia se lărgea în faţa lor. Mult în sus, situate pe o

pajişte stăteau o casă de fermă cu două etaje, un hambar, un grajd şi mai multe acareturi. Cullen se opri ca să scruteze scena idilică, câinele alerga în salturi către casă, o vacă de lapte păştea lângă casă, puii ciuguleau pe lângă coteţ, iar hainele se uscau în briză.

— Decupat din cărţi cu imagini, şopti el. Linden râse uşor.

— Un petic de paradis, amice. Încruntându-se, trase adânc aer în piept şi-şi adună umerii.

Cullen îl prinse de braţ.

— Domnule...

Linden ridică mâna tremurândă.

— Îmi trece, zise el fără suflu. Am nevoie de... un pic de timp.

— Pot să vă aduc ceva?

Scutură din cap, în timp ce broboane de sudoare îi străluceau pe faţă.

— Aşteaptă, doar, aici cu mine...

Trecură câteva momente şi cu ele şi problema care apăruse.

În final, Linden putu să respire mai bine. Se uită la Cullen şi zâmbi, deşi faţa lui pământie nu transmitea aceeaşi linişte pe care o intenţiona zâmbetul.

— Mergem mai departe?

Din când în când Cullen îi mai arunca câte-o ocheadă, în timp ce mergeau, urmărindu-l în caz că ar fi dat semne de vreun nou episod. Dar, apropiindu-se de casă, împrejurimile îi solicitau atenţia, iar scena care îi păruse idilică la distanţă, se văzu un pic altfel.

Acoperişul din spatele hambarului se lăsase cu trecerea timpului, şi cel al grajdului la fel, iar grajdul în sine era gol din ce vedea Cullen. Multe scânduri de lemn care formau zidurile grajdului săriseră din cuiele care le fixaseră cândva, iar acum atârnau rebel în toate părţile. Şi casa avea nevoie de reparaţii. Obloanele de la etajul al doilea atârnau în unghiuri nepotrivite, grilajul care împrejmuia veranda din faţa casei era aplecat în afară, şi în multe locuri, vopseaua

albă, demult înfrântă de soarele insistent se retrăsese, dezgolind lemnul.

Cu toate aceste reparaţii de care avea nevoie, Linden Downs merita orice bănuţ pe care Cullen îl avea în buzunar. Chiar mai mult.

— Ştiu ce gândeşti, domnule McGrath. Cullen realiză că omul îl urmărise.

— Te gândeşti că sunt foarte multe de făcut. Şi aşa e. Eu nu mai pot face ceea ce făceam cândva. După ce mi-am pierdut fiii, şi după ce sclavii au fost eliberaţi... a fost începutul sfârşitului.

— Nu mi-e teamă de muncă, domnule Linden. Orice lucru merituos merită efortul.

Scârţâitul enervant al unor balamale se auzi undeva în spatele lor, iar Linden ridică mâna în semn de salut.

— Cletus, strigă el.

Cullen urmări cu privirea încotro se uita Linden şi văzu un om înaintat în vârstă, cu umerii cocârjaţi, cu pasul măsurat, care ieşea din hambar. Purta o pălărie ponosită, iar la prima vedere, de n-ar fi cărat cărămizi, ar fi crezut că e plăpând. Câte una în fiecare mână.

— ’nă ziua, domn Linden, răspunse Cletus cu vocea profundă şi întunecată ca pielea lui. V-a priit plimbarea, domnule?

— Da, mi-a priit.

Linden se opri scurt pe prima treaptă a prispei, unde ciobănescul lui îl aştepta deja la uşa din faţă.

— Ultimele rămăşiţe ale iernii au dispărut de pe morminte. Florile de primăvară se vor ivi în curând.

Cletus dădu din cap afirmativ, aruncându-i lui Cullen câte o privire pe sub borul de la pălărie, apoi uitându-se rapid în altă parte.

— Coniţa Laurel, tot timpul i-a plăcut mult să fie fiece lucru la locu-i.

Când negrul trecu pe lângă ei, Cullen simţi un schimb tacit de replici între cei doi bărbaţi, fiind sigur că lui Cletus i se

datora îngrijirea mormintelor. La fel de sigur era şi că domnul Linden îi mulţumea pentru asta.

Cullen îl priponi pe Levi de un stâlp şi îl urmă pe domnul Linden în casă. Era curată şi îngrijită, cu mobilă frumoasă care, deşi îşi trăda anii, încă mai putea fi folosită. Dar, fără îndoială, domnul Linden le-ar fi luat la plecare. Casa era spaţioasă, dar cât de singuratică trebuie să-i pară omului, când toţi ai casei plecaseră înaintea lui.

Intrară într-o mică bibliotecă, unde cărţile erau puse în ordine pe nişte rafturi care stăteau mărturie pentru bărbatul care le era tovarăş. La fel cum superba puşcă Sharps, de calibru 52, nou-nouţă, cu ţeava de rezervă şi mecanism de încărcare prin culată, vorbea despre o altă pasiune a omului.

— Ia un loc, domnule McGrath.

Linden se aşează pe scaunul din spatele biroului, iar Bucket se întinse la picioarele sale. Cullen luă scaunul de vizavi, încercând să nu nutrească prea multe speranţe.

— După cum am mai spus, domnule, sunt interesat să vă cumpăr pământul. Mai mult decât interesat. Vârî mâna în buzunarul de la piept şi scoase un săculeţ de piele. Sunt pregătit să vă ofer bani gheaţă.

Se auzi o bătaie în uşa din spatele lui, iar Cullen se opri când o femeie cu o tavă în mână intră în încăpere. Puse săculeţul pe masă.

— Domnu' Linden, întrebă ea, nişte ceai pentru 'mneavoastră şi musafir?

Deşi era mai în vârstă, femeia servea ceaiul cu mişcări rapide şi sigure, iar Cullen se întreba dacă era în vreo relaţie cu domnul pe care îl văzuse afară, Cletus. Căsătoriţi, poate?

— Onnie, eu... Domnul Linden şovăia, dar se aplecă şi îi şopti ceva.

Aproape înainte să apuce să se dea înapoi, femeia scoase o bucăţică de hârtie îndoită şi îi goli pudra dinăuntru în ceaşca domnului Linden. Apoi amestecă. Cullen urmărea

privirile lor scurte care spuneau atât mulţumiri, cât şi recunoştinţă.

Atât de diferiţi, oamenii aceştia.

El era obişnuit să spună ce gândea şi să arate ce simţea. Dar asta nu părea bine-venit aici. Era chiar un lucru dispreţuit. Indiferent ce ar fi spus cineva, el prefera aşa cum fusese obişnuit. Era mai corect, mai clar. Chiar dacă ducea la ceartă uneori. El şi Moira avuseseră destul parte de aşa ceva. Dar, când se împăcau, era cel mai dulce moment din câte îşi imaginase.

Îi lipsea apropierea ei, atingerea ei, felul deplin în care ajunsese să o cunoască. Şi felul deplin în care fusese el cunoscut de ea…

Multă vreme după moartea Moirei, se surprinsese că se uită la alte femei şi răspunde privirilor lor lungi şi felului în care cele mai îndrăzneţe se aplecau aproape de el şi îi ofereau o vedere generoasă a ceea ce se afla sub corsajele lor strânse.

Dar nu fusese cu nicio altă femeie după Moira, oricât de mult şi-ar fi dorit uneori. N-avea să-i târască amintirea în noroi în aşa hal. Nu după ce trăiseră ei împreună.

Închiderea uşii îl aduse în prezent. Onnie plecase şi îl lăsase pe domnul Linden cu o ceaşcă în mână.

— Continuăm?

Cullen sorbea din ceaşca de porţelan delicat, mai fin decât orice îi putuse cumpăra vreodată Moirei. Ceaiul era tare, cu o aromă puternică de plantă pe care nu o recunoştea, dar îi plăcea.

— Ştii multe despre caii pursânge, nu-i aşa, domnule McGrath?

— Am crescut la fermă. Da, domnule, ştiu multe despre cai. Cum am mai spus, tata era pasionat de curse. Prea mult. Şi de jocuri de noroc. Nu prea fac casă bună cele două.

— Sunt de acord. Deşi cursele de cai le aduc bani unora. Generalul Harding, bunăoară. Omul căruia i-ai salvat calul

pursânge mai devreme.

Cullen îl privea fix, simţind că trebuie să fie precaut.

— El este proprietarul plantaţiei şi al grajdurilor Belle Meade. Linden zâmbea. Adică cinci mii trei sute de acri la sud de aici şi cel mai frumos grajd de cai pursânge de curse pe care îl vei găsi în sudul Statelor Unite. Odată ce va afla ce ai făcut pentru el, sunt sigur că va vrea să îţi arate aprecierea.

Cullen se agită pe scaun.

— Chiar nu e nevoie, domnule. Ce am făcut, am făcut pentru cal, nu pentru om.

Ultimul lucru de care avea nevoie era o legătură cu cursele de cai pursânge.

Cu un zâmbet fad, domnul Linden apucă o foaie de hârtie şi un creion şi notă ceva pe ea, apoi o îndreptă în direcţia lui Cullen.

— Acesta este preţul pe care îl cer pentru Linden Downs. Cullen citi cifra. Apoi din nou. O mie cinci sute de dolari?

De ce? El avea aproape dublu în săculeţ şi era pregătit să îi dea pe toţi aproape. Dar preţul cerut de Linden nu avea sens. Ziarul indicase că proprietatea valora cu mult peste trei mii.

— Domnule, nu înţeleg. Am văzut toate fermele, fie pe hârtie, fie în persoană, care sunt de vânzare în zona aceasta. Pământul dumitale valorează...

— Mai mult de atât. Da, şi eu cred la fel.

— Atunci de ce preţul pe care îl cereţi e atât de mic? Cu siguranţă puteţi obţine mai mult de-atât la licitaţie, dacă se ajunge acolo.

Linden îl privi îngândurat.

— Dacă îmi dai voie, domnule McGrath, am o... clauză la vânzare.

Clauză? Acum curiozitatea lui Cullen era însoţită de mâhnire.

— Şi care ar fi aceea?

Linden se aplecă înainte.

— Eşti un om bun, Cullen McGrath. Am crescut patru fii. Frumoşi, bărbaţi adevăraţi, puternici, fiecare în parte. Ştiu să citesc un om. Şi, cum spune fiica mea...

— Aveţi o fiică?

Veselia se citea în ochii omului.

— Într-adevăr, am. Margaret este cel mai mic copil al meu, dar şi singura familie care mi-a mai rămas.

— Văzându-vă azi la cimitir, domnule, şi ceea ce aţi spus despre fiii dumneavoastră mai devreme, am... Cullen încercă să-şi îndulcească vorbele. Am crezut că v-aţi îngropat toţi copiii.

— Pe toţi, mai puţin unul. Iar ea e tot ce am mai scump. Sunt convins că înţelegi.

— Da, zise Cullen încet.

— Cum spuneam... fiica mea, Margaret, spune despre cai că văd în oameni lucruri pe care noi nu le vedem. La fel şi câinii.

Linden se aplecă şi îl mângâie pe cap pe ciobănescul de la picioarele sale. Oare, din experienţa dumitale, n-ai zice la fel?

Spusele bătrânului îl năuciră, dar fiindcă era de acord cu concluzia fiicei, Cullen încuviinţă.

— O ultimă întrebare pentru tine, domnule McGrath, apoi îţi voi spune clauza. Există ceva ce n-ai fi făcut ca să îţi salvezi fiica?

Fiindcă îşi pusese şi îşi răspunsese la această întrebare de mii de ori, Cullen răspunse fără să ezite.

— Nu, domnule. Mi-aş fi dat viaţa în schimbul vieţii ei. Şi a soţiei.

Sentimentul de înţelegere umbri privirea bătrânului.

— Aceasta este şi dorinţa inimii mele, domnule McGrath. Şi auzind că este şi a dumitale, sunt şi mai sigur de intenţia mea. Afişând un zâmbet fad, se aplecă din nou înainte. Suma pe care am notat-o reprezintă datoria pentru taxele curente ale fermei mele, inclusiv dobânda, plus un împrumut pe care l-am luat ca să ne ajute să facem faţă în

ultimii doi ani. Plăteşte această sumă şi Linden Downs va reveni la linia de plutire, iar pământul cu tot ce este pe el, casă, acareturile, animalele, totul este al dumitale... cu condiţia să te căsătoreşti cu fiica mea.

Capitolul 5

— Maggie!

Auzindu-şi numele, Maggie se uită spre casa lui Mary Harding şi o văzu pe prietena ei stând în picioare la marginea peluzei.

— Tata ar vrea să îţi vorbească înainte să pleci.

Pe Maggie o trecu un fior. Era dornică să se întoarcă acasă şi să îl vadă pe tatăl ei, care îi promisese că se va odihni după-amiază. Dar ştia că nu avea de ales. Când generalul William Giles Harding solicita prezenţa cuiva, singurul răspuns posibil era: „Mulţumesc. Vin acum”. Întorcându-se, dădu de Martha Blankenship, mama unei eleve noi, Lucy, care cobora din trăsură cu poşeta în mână.

— Mulţumesc, duduie Linden, că ai fost de acord să lucrezi cu fiica mea. Mă tem că uneori e mult prea sensibilă.

— Eu trebuie să fiu recunoscătoare, doamnă, pentru încrederea acordată.

Maggie se uita pe furiş la micuţa care deja se instalase în trăsură, încă îi zărea ochii roşii.

— Lecţia a decurs bine, judecând că este prima dată când se urcă din nou pe cal. În timp şi cu exerciţiu, sunt sigură că se va obişnui din nou cu călăritul.

— Sper sincer că ai dreptate, duduie Linden. Chiar şi urcatul pe cal este o mare reuşită! Doamna Blankenship îi îndesă nişte bani în mână. Ceva în plus pentru deranjul tău. Şi pentru răbdare. La aceeaşi oră săptămâna viitoare?

Maggie încuviinţă din cap. Chiar îi plăcuse lecţia cu fiica doamnei. Lucy Blankenship, de unsprezece ani, era micuţă pentru vârsta ei şi chiar şi cea mai mică iapă de la Belle Meade făcea statura ei mlădioasă să pară mică. O

provocare pe care Maggie o înţelegea pe deplin.

Când trăsura porni din loc, Lucy se aplecă pe fereastră făcându-i cu mâna. Zâmbetul ei încălzi inima lui Maggie.

Apoi Maggie se grăbi spre aleea care ducea la conac, în timp ce gândurile îi zburară la Willie şi familia lui. Nu-şi putea scoate din cap scena pe care o descrisese băiatul. Uneori părea că lumea i se destramă din temelie. Atâta ură şi violenţă! Oare Willie şi familia lui vor găsi vreodată un loc unde să nu aibă parte de asemenea necazuri?

Apropiindu-se de treptele din faţa casei, privirea îi fusese atrasă în sus de coloanele masive din calcar, şase la număr, care încadrau faţada casei. Bătu la uşa întredeschisă, uitându-se în sus. Ferestruica de deasupra uşii era decorată cu sticlă de culoarea rubinului, care probabil costa mai mult decât toată casa lor din Linden Downs.

— Mary? întrebă aruncând o privire înăuntru.

Fiindcă fusese prietenă cu Mary Harding de când erau micuţe, încă se simţea bine la Belle Meade, chiar dacă era prea conştientă de diferenţa uriaşă dintre situaţia ei şi a lui Mary.

— Hai înăuntru, sfioaso! zise prietena ei apărând de după colţ. Tata e în biroul lui. Mary o luă de mână. Cum au fost lecţiile de călărie azi?

— Toţi s-au descurcat bine, în mare. Apreciez că tatăl tău mă lasă să ţin lecţiile aici.

Spera că nu despre asta voia generalul Harding să îi vorbească. Nu numai că nu mai avea cai cu şa, dar nici grajdurile şi ţarcurile de la Linden Downs nu se apropiau de condiţiile oferite de Belle Meade.

— Ai vorbit cu Savana săptămâna asta? întrebă Mary, coborând vocea.

Maggie scutură din cap.

— Am văzut-o în oraş mai înainte.

Mary deschise o uşă care dădea într-o verandă laterală şi către intrarea în biroul tatălui ei, apoi se opri la intrare.

— A auzit că cineva le-a cumpărat casa la o licitaţie

recentă. Maggie simţi că i se strânge inima de empatie.

— Ştie cine? Sau dacă e de pe-aici? Mary scutură din cap.

— Dar mă gândeam să ne întâlnim toate trei. Poate să mergem în oraş la prânz săptămâna viitoare. Să încercăm să îi ridicăm moralul. Fac eu cinste, adăugă Mary repede, de parcă îi citise gândurile lui Maggie.

Maggie îi strânse repede mâna.

— Eşti o scumpă, Mary, dar nu mă simt bine să plăteşti pentru mine.

Ştia că Savana simţea la fel faţă de discrepanţa dintre situaţia lui Mary şi a ei, deşi amândouă o iubeau pe Mary şi pe familia ei.

În lumina licitaţiei pentru Linden Downs ce urma să aibă loc săptămâna următoare, Savana îi scrisese cel mai amabil bilet săptămâna trecută, iar Maggie apreciase fiecare cuvânt de încurajare şi asigurare... deşi încă se ruga pentru o ieşire din situaţia respectivă.

— De ce nu veniţi mai bine pe la mine? continuă ea. Onnie ne va pregăti cu bucurie prânzul.

— Dacă găteşte Onnie, nu tu, zise Mary înghiontind-o copilăreşte.

— Mary? Tu eşti? Este şi duduia Linden cu tine?

Auzind vocea generalului Harding prin uşa închisă, Maggie se făcu repede serioasă.

— De ce vrea tatăl tău să îmi vorbească? întrebă ea în şoaptă. Mary dădu din umeri, apoi surâse larg.

— Succes! Uşa se deschise înainte ca Maggie să-i poată răspunde.

— Duduie Linden! Generalul Harding o îndemnă să intre. Te rog să iei un loc. Nu te reţin mult.

Maggie îi onoră invitaţia, găsind că atât locul în care se afla, cât şi bărbatul dinaintea ei o intimidau. Îşi tot spunea în sinea ei să nu se holbeze la barba lui care aproape-i ajungea până la talia pantalonilor. Jurase să nu o radă până când Confederaţia nu câştiga războiul şi Maggie se întreba dacă avea să moară cu barba aceea.

Pe biroul generalului zări un portret în miniatură al doamnei Harding. Îi venea cu greu să creadă că în august se făceau doi ani de la trecerea ei din lumea aceasta.

— Duduie Linden, voi fi scurt. General Harding se lăsă în scaunul din piele de la birou. Azi-dimineaţă doi dintre lucrătorii mei au avut greutăţi cu transportul unui pursânge foarte scump de la gară la Belle Meade. Un gentleman le-a sărit în ajutor şi a salvat calul de rasă şi investiţia pe care am făcut-o în el, adăugă cu râs nervos. Sunt hotărât să aflu numele omului ca să îi pot mulţumi cum se cuvine şi mi s-a spus că a fost văzut în compania tatălui tău.

— A tatălui meu? Dar nu are cum. Tatăl meu a stat acasă toată ziua... să se odihnească.

Se uită la mâinile ei puse împreună.

— Conform oamenilor mei, care îl cunosc pe tatăl tău, duduie Linden, era la marginea proprietăţii Belle Meade cu acest gentleman.

— Înţeleg. Încerca să nu i se vadă frustrarea legată de tatăl ei. Voi face tot posibilul să aflu numele gentlemanului.

— Aş aprecia, dacă s-ar putea, până la sfârşitul săptămânii, duduie Linden.

Se ridică din scaun. Imediat ea îl urmă.

— Sper că găzduirea lecţiilor de echitaţie la Belle Meade îţi este încă pe plac.

— O, domnule. Foarte mult. Sunt recunoscătoare pentru generozitatea cu care îmi daţi voie să folosesc condiţiile pe care le aveţi aici.

— Şi eu sunt la fel de încântat că eşti mulţumită. Şi... că eşti dispusă să mai ajuţi cu această mică tentativă.

Auzind şi ce spunea şi ce nu spunea, Maggie aprobă din cap. El îi deschise uşa.

— Tatăl tău o înscrie pe Burbon Belle în cursa de la sfârşitul acestei săptămâni?

Lui Maggie îi zbură din nou gândul la Willie şi la familia lui.

— Nu. Nu va participa la această cursă.

— Păi... poate Belle Meade are o şansă la câştig în acest

caz. Barba generalului Harding tremura de râs.

— De fapt, jocheul nostru este... Imaginile cu ceea ce îi descrisese băiatul îi reveniră în minte vii şi în detaliu. El şi familia lui s-au hotărât să se mute în Nord. Pleacă săptămâna aceasta.

— O... Omul căpătă o figură serioasă. Îmi pare sincer rău să aud asta. Un jocheu bun se găseşte greu.

— Nu ştiţi cumva vreunul care are nevoie de lucru?

— În momentul acesta nu. Dar voi ţine minte. Chiar dacă asta înseamnă că voi avea o competiţie mai mare pe pistă. Privirea lui insistentă stărui puţin mai mult. Presupun că tatăl tău nu este interesat să o vândă pe Burbon Belle, nu? Mi-ar plăcea ca armăsarul meu, Vandal, să îmi procreeze o iapă aşa frumoasă.

Deşi pe Maggie propunerea nu o lua prin surprindere, ideea de a se despărţi de Belle îi frângea inima.

— Aţi binevoit să ne cumpăraţi caii din grajd anul trecut, domnule general Harding. Vă sunt recunoscătoare. Dar nu, Burbon Belle nu este de vânzare, domnule.

— Crede-mă, duduie Linden, nu a fost nimic binevoitor în gestul meu. Pur şi simplu, recunosc caii buni când îi văd. La fel ca tatăl tău, se pare. A făcut o treabă nemaipomenită cu Burbon Belle. Zâmbind, încuviinţă din cap, oarecum absent. Pe săptămâna viitoare atunci, duduie Linden. Transmite-i tatălui tău toate cele bune.

* * *

Cullen era sigur că nu auzise bine.

— Vreţi să fac ce?

Domnul Linden se uită răbdător la el.

— Nu este un aranjament atât de neobişnuit, domnule McGrath. Cu siguranţă în Irlanda căsătoriile sunt decise, cel puţin parţial, de părinţii cuplului?

— Da, dar... Cullen îl privea drept în ochi. Această... *clauză*, cum îi spuneţi, este totuşi bizară!

— Da, îmi dau seama, consimţi domnul Linden, cu modestie. Dar ştiu din propria experienţă că un bărbat şi o femeie care nu se cunosc prea bine pot să se unească şi să devină una. Nu se întâmplă peste noapte. E nevoie de timp şi devotament, de răbdare şi toleranţă, dar se poate.

Amintindu-şi ce scria pe însemnul de lemn de la mormântul soţiei lui Linden, *Inimă din inima mea*, Cullen îşi dădu seama că nu putea să contrazică experienţa omului. Dar unirea destinului lui cu al Moirei fusese cu totul altceva.

O iubise aproape din prima clipă în care o văzuse. Şi ea simţise la fel, deşi nu îi spusese decât mai târziu, dulce şi timidă cum fusese la început. La două luni după ce o cunoscuse, a cerut-o în căsătorie, iar ea a acceptat, aproape înainte să termine el întrebarea.

Căsătoria cu o străină nu prea îl atrăgea. Nu după ce avusese ce avusese.

— După cum ai văzut, nu stau bine cu sănătatea, continuă Linden. Deja am trăit mai mult decât a trăit tatăl meu şi decât tatăl său înaintea lui. Ca să pun problema delicat, simt nevoia să îmi aranjez lucrurile. Sunt foarte hotărât să mă asigur că fiica mea va avea parte de o bună îngrijire, domnule McGrath.

— Pot să înţeleg, dar... lui Cullen îi venea greu să mai stea jos. Dar să îmi cereţi *mie* să mă însor cu ea? Un bărbat pe care nu l-a văzut în viaţa ei şi pe care chiar şi dumneavoastră abia azi l-aţi întâlnit pentru prima dată? Cullen râdea de absurditatea situaţiei. Nu mă cunoaşteţi, domnule Linden. Aş putea fi orice, o canalie, un nemernic. Chiar un pungaş.

Linden îi căută privirea, cu urme de umor în ton.

— Nu eşti nici canalie, nici nemernic, Cullen McGrath. Deşi aş crede că undeva în trecut ai avut ceva... tendinţe de pungăşie. Dar cred că au fost îmblânzite, destul de bine aş îndrăzni să spun, de răposata ta soţie. Rostea cuvintele cu blândeţe. Şi poate chiar şi de scumpa ta fiică. Când un bărbat devine tată, se schimbă. Începe să vadă ce contează

cu adevărat în viaţă. Şi la fel îl schimbă şi dragostea unei femei minunate.

Cuvintele lui Linden îi atinseră lui Cullen o coardă sensibilă. Totuşi, trebuia să îl ajute pe om să gândească cu capul.

— Sunt un om iute la mânie, domnule. Aţi văzut cu ochii dumneavoastră. Cu siguranţă nu vă doriţi astfel de trăsături la soţul fiicei dumneavoastră.

— Azi am văzut o mânie îndreptăţită, domnule McGrath. Mânia în faţa nedreptăţii. De aşa ceva trebuie să fii mândru, nu să îţi fie ruşine. Am nevoie să ştiu că atunci când eu nu voi mai fi, fiica mea va fi protejată, la fel şi ferma. Viitorul ei este legat de acest pământ atât de mult, încât ea nici nu înţelege acum. Dar dumneata înţelegi. Dumneata ştii cât de important e pământul. Şi sunt convins că eşti capabil să le protejezi pe ambele.

Lui Cullen îi păru că aude ceva ce omul nu zisese direct.

— Aţi avut probleme cu pământul, domnule?

Ticăitul ritmic al ceasului număra secundele în care răspunsul rămăsese în aer.

— Este un fel de a spune. A început acum doi ani. Am fost abordat atunci de cineva care mi-a cerut să donez cabana de vânătoare care se afla pe proprietatea mea, o bucată de pământ la marginea plantaţiei Belle Meade, pentru a fi folosită în scopul unei şcoli pentru foşti sclavi. Am fost de acord. La scurt timp, cineva a dat foc clădirii... cu tot ce era în ea – profesoara şi foştii sclavi, bărbaţi, femei şi copii. Au reuşit să scape, dar nu nevătămaţi.

Cullen asculta, deşi mintea îi era bombardată de o sumedenie de întrebări. Dar aflase cu mult timp în urmă că ascultarea cu răbdare e răsplătită.

— După aceea, Linden mai sorbi o gură de ceai, anumite lucruri au început să dispară din când în când. Animale, cel mai des porci şi pui. Mi-am închipuit că le-a furat vreun lup. Bătrânul îşi încruntă sprâncenele. Apoi, au început să dispară uneltele de la fermă. În ultimele luni a fost ceva mai

linişte, totuşi. Probabil fiindcă au rămas prea puţine sau poate... fiindcă oricum voi pierde tot.

— Nu ştiţi cine se face vinovat de incendiu sau de furturi? Linden scutură din cap.

— Dar mulţi alţii au suferit mult mai mult decât noi, cu toate greutăţile care ne aşteaptă.

Privirea omului se îndreptă spre fereastra ce dădea spre pajiştea pe care doar ce-o traversaseră, iar Cullen simţi că vorbea despre cineva cunoscut.

Linden tăcu un moment, apoi rosti:

— Vine vremea, domnule Mr. McGrath, de fapt cred că deja a venit, când omul va trebui să susţină cu tărie ce crede, ori tot ceea ce are mai drag i se va lua. Şi de la cei pe care îi iubeşte. Nu vreau ca fiica mea să înfrunte o astfel de lume de una singură.

Mişcat de afirmaţia omului şi de profunzimea dragostei lui pentru fiica sa, Cullen îşi masă muşchii încordaţi de la baza gâtului. Îşi dorea pământ. Aproape era al lui. Simţea. Dar să se însoare ca să îl obţină...

O briză de după-masă târzie adie prin fereastra deschisă odată cu târâitul unui greier singuratic care începuse seara mai devreme.

— Domnule, sunt sigur că aţi văzut anunţul din oraş: „Cu excepţia irlandezilor”. Neamul meu nu este primit aici. Ca soţie a mea, fiica dumitale nu va mai fi nici ea acceptată. Ar fi o paria. Asta vă doriţi pentru ea?

Pentru prima dată, Linden făcu o grimasă şi lăsă capul în jos. Iar Cullen văzu că argumentele în sfârşit răzbeau.

— Situaţia fiicei mele este deja cu mult sub nivelul a ceea ce a fost cândva, domnule McGrath. Şi, deşi am cunoscut durerea pierderii copiilor în faţa morţii, durerea de a vedea viaţa copilului tău îngrădită, redusă la mai nimic are o apăsare specială. Să-i vezi alegerile, viitorul... smuls... bucăţică cu bucăţică.

Cullen oftă împovărat. Atâta zbatere ca să-l facă pe om să vadă lucrurile din perspectiva lui. Simţea că Linden îl

urmărea cu privirea, îndemnându-l să zică da, dar negura situaţiei în care era pus îl împiedica să ia o hotărâre.

— Îmi pare rău, domnule Linden, dar nu pot. Nu este bine pentru mine să mă însor cu o femeie ca să pun mâna pe pământul ei.

— Dar nu aşa se pune problema, domnule McGrath. Sau cel puţin nu trebuie. Vreau să o cunoşti întâi pe fiica mea. Şi apoi să decizi. Ar trebui să apară. Margaret este fată bună... Deşi... Melancolia i se zărea în privire. Trebuie să ştii că a crescut cu încă patru fraţi mai mari. Doi fii ai mei s-au dus la Domnul la scurt timp după naştere, adaugă el stins. Dar Oak, Ezra, Ike şi Abe au răsfăţat-o pe surioara lor mai mică chiar şi când au învăţat-o să se caţere în copaci, să călărească şi să tragă cu cei mai buni.

O fetiţă care se căţărase în copaci şi trăsese cu arma? Descrierea omului nu prea îi făcea un portret atrăgător. Dar Cullen păstră prudent părerea pentru el.

— Când Maggie era mică, mama ei, Dumnezeu să o odihnească, se temea că fiica ei va creşte sălbatică şi niciun bărbat nu o va vrea. Dar nu a fost cazul, absolut deloc. Maggie a avut pe cineva special. Cândva.

— Şi ce s-a întâmplat? în mod normal, Cullen nu i-ar fi pus o întrebare atât de personală, dar în circumstanţele date...

— A fost ucis în război. Ca mulţi alţi băieţi cu care a crescut Maggie. Duşi, toţi.

Oricât ar fi încercat, Cullen nu putea pricepe raţiunea unei asemenea învoieli.

Încet, domnul Linden se ridică, folosindu-se de masă. Câinele se ridică şi el.

— Domnule McGrath, după cum văd niciun argument nu te-a putut convinge. Dar ai ascultat rugămintea unui tată îmbătrânit şi apreciez. Aşa cum apreciez şi timpul petrecut împreună şi ocazia de a te cunoaşte. Acum, dă-mi voie să te conduc.

Tulburat, de nu-şi putea explica de ce, Cullen vârî săculeţul cu bani înapoi în buzunar şi îl urmă pe domnul

Linden şi câinele său înapoi pe traseul pe care veniseră în casă, văzând-o în cu totul altă lumină decât până atunci. Se trezi căutând cu privirea după portretele de familie, după cum presupunea, care împodobeau pereţii, dar nu văzu în niciunul o femeie tânără.

Nu că ar fi contat cum arăta Margaret Linden. Dar era curios.

Odată ajunşi afară, Cullen se uită după Levi unde îl lăsase pironit, dar calul nu mai era acolo.

— Nu te teme, domnule McGrath. Leviatanul dumitale este în siguranţă în grija lui Cletus, sunt sigur.

De parcă ar fi auzit discuţia, Cletus apăru de după colţul casei.

— V-aduc eu calu', domnule.

— Vă mulţumesc pentru amabilitate, zise Cullen, observând privirea aruncată peste umăr a lui Cletus.

Cullen se trezi din nou atras de pământ. Soarele îşi făcea uşor apariţia de după dealuri, îmbăind câmpurile cu strălucirea sa de aur.

— Frumos, nu-i aşa? zise domnul Linden sentimental.

Prea sentimental după părerea lui Cullen, care se uită în ochii omului de lângă el.

— Nu aţi renunţat, nu-i aşa?

— Sunt multe forme de convingere, domnule McGrath. Prezentarea cazului este una dintre ele.

Subtilitatea omului îi smulse lui Cullen un zâmbet.

Oftă. Toate puteau fi ale lui. Nimeni din acest oraş, sau chiar din stat, nu-i va vinde proprietatea. I se dăduse clar de înţeles. Dar nu înţelegea un lucru...

— Ce se întâmplă, domnule, dacă răspunsul meu rămâne nu? Linden se uită la el cu un fel de speranţă precaută, deşi greutatea poverii încă îl apăsa fără milă.

— Proprietatea va intra la licitaţie, aşa cum a fost anunţată. Pământul ar trebui să aducă cu mult mai mult decât suma pe care ţi-am oferit-o spre vânzare. Dar cu abundenţa de proprietăţi disponibile şi buzunarele goale ale

oamenilor, nu se ştie niciodată. Suma rămasă după plata taxelor, sper, va fi suficientă pentru mine şi fiica mea să ne găsim un loc undeva în oraş ca să putem trăi.

Dezamăgirea din glasul lui era la fel de mare ca dezamăgirea pe care o simţea şi Cullen. Apoi, îi veni o idee.

— Dar dacă v-aş cumpăra terenul şi aş fi de acord ca dumneavoastră şi fiica dumneavoastră să locuiţi aici cât timp veţi vrea? După câte am văzut, este o casă mare, cu multe camere. Chiar aş putea să îmi construiesc o căbănuţă în apropiere şi să locuiesc acolo.

Domnul Linden îl ţinti cu privirea.

— Şi când eu nu oi mai fi, domnule McGrath? Vei continua să trăieşti sub acelaşi acoperiş cu fiica mea, fără să fiţi căsătoriţi? Sau lângă ea, în cabană? Voi doi singuri aici. Ce se va alege de reputaţia fiicei mele cu un comportament atât de îndoielnic?

Cullen nu mai auzise niciodată o tăcere atât de asurzitoare ca aceea care urmă, nici nu îşi amintea vreodată din copilărie şi până acum să fi fost atât de aspru dojenit. Pe bună dreptate, gândindu-se mai bine la propunerea sa. Chiar şi în faţa unei astfel de dojeni, încă simţea blândeţea şi acceptarea omului.

Ce diferenţă ar fi fost să fi avut un astfel de om ca tată? Un om drept şi bun, nu unul dedat la băutură şi la jocuri.

Gândindu-se la trecut, se întreba... dacă, în vreun fel, propriu-i trecut a traversat oceanul şi încerca să-l prindă din urmă? Dar dacă ar fi stat departe, la marginea unui oraş, văzându-şi de viaţa şi treburile sale, ce şanse ar avea să se întâmple acest lucru?

„Nu vreau ca fiica mea să fie nevoită să înfrunte o astfel de lume singură”.

Rugămintea lui Linden legată de fiica lui reveni zgândărindu-i lui Cullen conştiinţa. Cullen ştia cum era să aibă un protector. Ştia şi cum e să fii tată şi să fii în imposibilitatea de a oferi protecţie.

— V-aţi gândit, domnule, ce va zice fiica dumneavoastră

despre propunerea pe care mi-aţi făcut-o?

— O, da... domnul Linden oftă stânjenit. M-am gândit foarte mult, domnule McGrath. *Nu* va accepta. Cel puţin nu la început. E încăpăţânată ca maică-sa. Dar este şi cu picioarele pe pământ.

Până la urmă cred că va vedea situaţia în modul cel mai fericit. Singurul mod.

Stăteau în tăcere ca greierele singuratic, cuibărit pe undeva prin gardul viu de dedesubt, continuând să îmbie venirea celorlalţi alături de el. Domnul Linden, care era mai obosit cu fiecare clipă ce trecea, apucă grilajul prispei ca să se sprijine, iar Cullen admira locurile care ar putea face parte din viitorul lui, numai dacă accepta termenii.

Dacă s-ar mai fi putut ruga, i-ar fi cerut Atotputernicului un semn ca să ştie încotro s-o ia, ce să facă. Aşa cum făcuse atunci în biserica din Brooklyn. Sau poate ar fi vizitat un preot de la care să capete un pic de înţelepciune şi perspectivă.

Dar rugăciunile şi vizitele la preot se încheiaseră pentru el. De el depindea, numai de el, să ia decizii.

Cletus ieşi din grajd cu Levi după el, iar Cullen, cu mintea în toate părţile, îi dădu mâna domnului Linden.

— Domnule, a fost o plăcere să vă cunosc.

Lăsând la o parte orice urmă de subtilitate, Linden îi dădu mâna şi o ţinu strâns, dezamăgirea din vocea lui de mai devreme pronunţându-i cutele feţei.

— Şi eu pe dumneata... Cullen McGrath. Du-te cu Dumnezeu, fiule.

Simţind că îl împinge ceva, Cullen şovăi, apoi îl mângâie pe ciobănesc pentru ultima oară, înainte să coboare treptele prispei. Primi hamul din mâinile lui Cletus şi sări în şa, apoi se opri ca să admire din nou împrejurimile, pentru ultima oară.

„Se spune că acolo dealurile sunt la fel de verzi ca acasă”.

Briza din ceafă părea o şoaptă din eternitate, străbătându-i uşor şira spinării. Sperând că face ce trebuie, Cullen se

dădu repede jos, urcă treptele două câte două şi îi întinse din nou mâna.

— Răspunsul meu e da, domnule Linden. Mă însor cu fiica dumneavoastră. Dacă mă vrea şi ea...

Capitolul 6

Zâmbindu-i tatălui ei din partea cealaltă a mesei, Maggie lăsă furculiţa în farfurie, aşteptând ca umorul, pe care uneori îl ascundea cu măiestrie, să-i răsară în colţul buzelor. Dar nu apăru, aşa că pieri şi al ei.

— O înţelegere? îşi auzi îngrijorarea din propria voce. Şi mai exact, ce fel de „înţelegere” sugerezi că ar trebui să închei cu acest om, papa?

— Exact felul pe care crezi că îl sugerez. Tatăl ei împături şerveţelul lângă farfurie, iar cina, doar pe jumătate consumată, era prin gestul său deja terminată. Bucket dădu să se ridice din colţul unde stătea întins, însă o singură privire de la papa îl convinse de altceva. Îţi propun să te măriţi cu el, Margaret. De fapt, l-am asigurat că vei lua în calcul serios ideea.

Ea ar fi vrut să râdă. Ideea era absurdă. Dar seriozitatea şi preocuparea drăgăstoasă din privirea tatălui său nu îi dădeau voie. Nici starea cumplită în care se aflau.

— Deci, omul cu care erai la hotarul Harding azi, omul care a îmblânzit calul pursânge, acelaşi om care...

Uşa bucătăriei se deschise. Pe ea intră Onnie cu o carafă cu apă. Maggie îi zâmbi şi hotărî să continue conversaţia după ce pleca ea.

În timp ce Onnie le umplea din nou paharele, Maggie îi surprinse privirea îngrijorată pe care o aruncă întâi farfuriei tatălui ei, şi apoi spre el. Maggie îşi aminti că o întrebase pe Onnie cândva câţi ani avea. Femeia îi spusese că nu era sigură când se născuse, dar bănuia, bazat pe vârsta fraţilor şi surorilor ei, că avea cel puţin cincizeci de ani. Asta se întâmplase cu mai bine de zece ani în urmă.

Uitându-se la femeia pe care o îndrăgea atât de mult acum, pe jumătate parte din familie, pe jumătate slujitoare, Maggie se gândi că îşi arăta fiecare an pe care îl avea, de şaizeci şi mai bine.

Onnie îi luă domnului Linden farfuria plină pe jumătate cu mâncare, dar nu dădu să plece.

— Am primit veşti chiar acu', domnu' Linden. Plecă uşor capul. Duduie Maggie. Sora mea mai mică mi-a spus. Ea zice că Willie şi familia lui plec deseară. Plec cu mulţi alţii. Marna şi omu' ei, şi copiii lor merge cu ei. A venit să zică adio.

— Sora ta şi familia ei pleacă? întrebă Maggie. Se uită să vadă reacţia tatălui său, dar nu putu să îi citească chipul ca de obicei. Marna şi familia ei trăiseră şi lucraseră la o fermă vecină ani de zile.

— Da, cuconiţă. Marna cică e mai bine sus, în Nord, decât aci. Eu zâc că ea are dreptate.

O clipă nu rosti nimeni niciun cuvânt. Groaza a ceea ce se întâmplase de dimineaţă, ce se întâmpla mult prea des zilele acelea, umplea fiecare colţ de cameră.

Tăcerea continuă până când tatăl ei ridică în sfârşit privirea.

— Onnie. Glasul său pătrunzător păru ciudat de stins în liniştea aşternută. După cum ştii, situaţia noastră aici este... nesigură, în cel mai bun caz. Dacă tu şi Cletus aţi vrea să mergeţi cu sora ta şi familia ei, vreau să ştii că aveţi binecuvântarea noastră.

Maggie nu îşi dădea seama dacă nodul din gât era de la emoţia din vocea tatălui ei, de la sclipirea din ochii negri ai lui Onnie sau de la faptul că nu îşi imagina viaţa fără femeia pe care o credea a ei.

— Da, domnu', răspunse Onnie blând. Ştiu. Dar eu e prea bătrână ca să o ia de la cap în altă parte. Eu vrea să stea aici cât poate. Ş-apoi, cine să aive grijă de voi doi, dacă eu pleacă? râse fără să fie convinsă. Cletus simtă la fel. Eu e născută aci, la Linden Downs. Apoi, Cletus şi eu ne-a

cununat aci. Noi vream să stăm aci, cât o da Domnu'.

Tatăl său deschise gura ca să mai zică ceva, dar strânse buzele înapoi şi încuviinţă din cap. Onnie închise uşa bucătăriei după ea, lăsând ca realitatea izbitoare să plutească în cameră.

Recunoscătoare pentru mărturisirea lui Onnie şi despovărată în acelaşi timp, Maggie îşi împături şerveţelul şi îl puse binişor lângă farfurie, gestul politicos părând banal în lumina celorlalte lucruri.

— Ca să continuăm discuţia, se oferi ea cu blândeţe, nerăbdătoare să rezolve cu ideea pe care o avusese tatăl său, omul cu care erai azi la hotarul Harding, acelaşi pe care l-ai cunoscut cu puţin timp înainte, la cimitir... acest om este cel cu care sugerezi să mă mărit? Se umflă de râs fără să îşi dea seama. Doar pentru că a apărut aici în această după-amiază cu buzunarul plin de bani şi de promisiuni. Ca un parvenit sau venetic care crede că poate...

— Nu, Margaret. Nu are nicio legătură cu ce spui tu. Tonul glasului tatălui ei căpătă o tentă neobişnuit de tăioasă. Are legătură cu faptul că peste două săptămâni, ferma tatălui meu, pământul pe care el l-a cumpărat şi pe care a trudit toată viaţa, pământul pe care eu nu am fost în stare să îl păstrez pentru familia mea, făcu o grimasă sforţându-se să poată respira, pentru *tine*... oricât m-am străduit, acest pământ cu tot ce e pe el va intra la licitaţie, iar eu nu voi mai avea un loc unde să trăiască fiica mea. Îţi dai seama ce înseamnă asta pentru mine? Să ştiu că te-am dezamăgit atât de îngrozitor?

— Papa, nu... Maggie îngenunche lângă scaunul lui. Nu m-ai dezamăgit. Nu e din vina ta.

El scutură din cap.

— O vom pierde pe Burbon Belle. Tot ce-am muncit va fi... Respira greu, strâmbându-se, strângându-şi mâna pe piept.

Parcă nu mai avea aer.

Maggie îl luă pe după umeri.

— Respiră, papa. Respiră!

Păli. Îşi mişca buzele, dar nu reuşea să scoată niciun sunet.

— Onnie! ţipă Maggie, conştientă că Bucket era lângă ei. Încercă cu mâinile tremurânde să îi deschidă nasturii de la guler.

Într-o suflare, Onnie îşi făcu apariţia, cu o cană de apă într-o mână şi prafuri în cealaltă.

— Ce este asta? Maggie o urmărea presărând amestecul.

— Domnu' Linden. Onnie ridică ceaşca la gura lui. Trebuie să loaţ medicamentul, domnu'. Aşa cum a spus doctoru'.

— Doctorul i l-a dat?

Privirea sugestivă a lui Onnie spunea tot.

— Aşa, domnule. Gata, acu'.

Tatăl ei înghiţi amestecul, dându-l pe gât în jos, cu gulerul desfăcut şi cu puţină apă.

— Înc-un pic, domnule. Şi gata.

Cu ajutorul lui Onnie, tatăl ei bău conţinutul ceştii sub privirea înlăcrimată a lui Maggie...

Mai târziu, în seara aceea, şezând pe marginea patului tatălui său, cu Bucket de pază în apropiere, Maggie îl urmărea pe tatăl ei în somn, şi pieptul care îi urca şi îi cobora cu greutate.

Trimiseseră după dr. Daniels, care mai adusese nişte prafuri. Digitalină, le spunea el. Maggie se năpustise asupra lui cu întrebări, dar nu îi plăceau răspunsurile.

— Îl ajută cu durerea şi cu incidentele recurente, îi spusese înainte să plece. Vor fi zile bune şi zile rele. Îmi pare rău, duduie Linden. Nu se mai poate face nimic. Odihna este vitală. Asta şi un mediu calm şi senin. Care, ştiind circumstanţele date, va fi o provocare. Aş vrea să se poată face mai mult, dar inima lui efectiv cedează.

Tatăl său mişcă ochii printre genele închise, dând să îi deschidă, dar nu reuşi.

— Papa? Se aplecă aproape de el şi îşi strecură mâna într-a lui. Eşti treaz?

El gemu. Sau să fi fost un oftat?

— Acum, da, Maggie.

Ea zâmbi, apoi lacrimile îi umplură ochii.

— De ce nu mi-ai spus? El îi strânse mâna.

— Din cauza felului... în care îţi sună vocea acum.

Îl sărută pe frunte şi îi mângâie părul rărit. Gâfâiala prin care trecuse, oboseala. Ea crezuse că el se surmena, de-a dreptul. *Îmbătrânea*, e drept. Dar...

— Este un om bun... Maggie.

Lui Maggie îi luă un pic de timp ca să se prindă despre cine vorbea.

Linden trase aer în piept.

— Nu te-aş duce pe calea asta dacă... n-ar fi.

— Să nu vorbim acum despre asta, papa. Vom... îi strânse mâna şi mai tare.

— Promite-mi că vei face asta. O căuta cu privirea. „Să-i promită!”

Nevrând să îşi supere tatăl, primi din cap.

— Promit... să îl cunosc. Să stau de vorbă cu el. Îl voi căuta în oraş...

— Nu, draga mea. Va veni aici mâine-dimineaţă. Închise ochii, iar lacrimile îi curgeau pe tâmple. Am luat în calcul orice posibilitate. Este singura cale.

Cu un prosop proaspăt, Maggie îi tampona sudoarea de pe faţă

— I-ai spus? îl întrebă stins. Despre Belle şi planurile noastre cu ea? Şi... despre mine?

Zâmbetul spăsit al tatălui său spunea multe.

— Am vrut, dar... Trase aer în piept şi-apoi îl scoase încet, ceea ce îl făcu pe Bucket să ciulească urechile. Nu are o... părere bună despre cursele cu cai pursânge, draga mea. Mi-a spus foarte clar. Se pare că... se ţinea de piept în timp ce tuşea, aerul sâsâind surd în pieptul său... abuzul... tatălui său în acest sport... i-a lăsat semne adânci.

Maggie îi tampona fruntea cu un prosop rece.

— Dar, prin simpla participare la cursele de cai, nu

înseamnă neapărat că participi la jocuri de noroc. Dimpotrivă. Nu îţi poţi permite să joci la noroc ceva atât de drag. Numai proştii ar face aşa ceva.

— Iar el nu e prost, Maggie, spuse cu o tărie surprinzătoare tatăl ei, cu ochii la ea.

„Şi nici eu nu sunt”, ar fi vrut să spună şi ea. Tatăl îi întinse mâna.

— Uneori, în viaţă, când nu putem ajunge la ceea ce ne dorim... iar pământul de sub noi cedează, trebuie să ne apucăm de prima creangă pe care o întâlnim în cale. Închise scurt ochii. Şi să ne ţinem bine de ea.

Lui Maggie i se puse un nod în gât de emoţie. Uneori tatăl său vorbea mai poetic. Era doar unul dintre lucrurile pe care le adora la el.

— Papa, eu...

El scutură din cap.

— Ascultă-mă, copilă. Încă poţi să îţi vezi visul cu ochii. Trebuie doar... să găseşti o altă cale de a ajunge la el.

Se strâmbă de încă o criză de tuse care îi rupea pieptul. Maggie îl ajută să se ridice, apoi îl ţinu până când momentul trecu. Îl aşeză din nou uşor pe perne. Ochii îi fluturau de parcă se chinuiau să rămână treji. Simţi şi ea un val de oboseală.

Ar fi vrut să obţină mai multe informaţii de la el. Dar ştia prea bine că el avea nevoie de odihnă.

La îndemnul ei, mai luă câteva înghiţituri din ceaiul de mentă şi margarete pe care i-l făcuse mai devreme şi adormi din nou. Maggie se aplecă, cuprinzându-şi mijlocul cu braţele şi cercetă trăsăturile încă puternice de pe chipul tatălui, pe care vedea dovezi clare ale timpului care îl ajunsese neobosit din urmă.

„Te rog să nu îl iei. Nu acum. Nu încă”.

Nu era o rugăciune, ci mai degrabă o cerere disperată. Dar, poate că, până la urmă, acele două lucruri erau mai înrudite decât se gândea ea.

Într-un final, aţipi în scaun, lângă el, până pe la miezul

nopţii, când Onnie veni să o înlocuiască.

Odată ajunsă în pat, nu o mai luă somnul. Stătea întinsă în pat, în întuneric, reluând în amănunt motivele pe care i le dăduse tatăl său când îi spusese despre acel „aranjament”, la cină, pe care se lupta să le respingă. Dar nu putea.

Dacă ar mai avea timp. Dar nu aveau.

Dacă ar fi găsit un jocheu. Dar nu găsise. Dacă Richard ar mai fi fost în viaţă. Dar... Dacă... dacă... *dacă*.

Îşi dăduse seama că tatăl ei făcuse ce făcuse atât pentru siguranţa ei, cât şi pentru aspiraţiile ei pentru Burbon Belle. Şi îi era recunoscătoare. Atunci de unde aceste imbolduri de resentiment? Nu spre tatăl ei. Ci spre acel om, oricine ar fi fost el.

Acest om pusese mâna pe şansa de a se căsători cu fiica unui proprietar din înalta societate din Nashville, oricât de departe părea acum distincţia lor de înalta societate. Probabil auzise de numele familiei şi apoi hotărâse să dea lovitura şi să revendice proprietatea înainte de a intra la licitaţie.

Şi nu ştia despre Burbon Belle...

Dacă în loc să o vadă pe Belle ca pe o campioană ce era, o vedea ca pe o cale de a face repede bani cu ea la fermă?

Maggie se lăsă pe spate, împingând la o parte aşternuturile cu picioarele şi dintr-odată simţi că atmosfera din cameră era sufocantă. Ştiind ce gândeau în general bărbaţii despre femei şi cursele de cai pursânge, trebuia să fie prudentă. Iar acum, că ştia dispreţul anume al acestui om pentru acest sport... ei bine... oftă.

Mai fusese căsătorit cândva, îi spusese papa. Însemna oare că era în vârstă? De două ori mai mare decât ea? Poate chiar mai mult? Nu voia să se căsătorească cu un bărbat în vârstă. Visase să fie soţie, nu soră medicală. Sentimente de vinovăţie o mustrau. Primea cu bucurie să aibă grijă de tatăl său în acest fel.

Dar de un soţ? Era diferit.

Cum îl descrisese tatăl ei mai devreme? „Un om mândru,

dar în cel mai bun sens al cuvântului”. Ce însemna asta?

„Unii ar zice că este cam necioplit”, adăugase papa. „Dar este genul de bărbat pe care alţi bărbaţi îl respectă, chiar dacă nu prea ar vrea”.

Deci era în vârstă *şi* tiran. Maggie îşi trecu mâinile prin păr şi se holbă la tavan.

Deşi nu îl cunoştea pe acest om, îl cunoştea pe tatăl ei. Iar tatăl său, refugiul şi turnul ei de scăpare de când se ştia, nu ar fi dus-o niciodată pe un drum de care nu era sigur.

Dar dacă decizia îi era influenţată de disperare sau de sănătatea sa precară? Din nou, aşa cum zisese şi el, ce altă şansă aveau?

Avusese alte planuri pentru viaţa ei. Oricât de mult ar fi vrut să creadă că Dumnezeu voia ca ei să rămână pe acest pământ, să o păstreze pe Burbon Belle, să facă ceea ce îşi pusese în gând, acum nu mai era atât de sigură. Văzuse atâţia oameni cu credinţă în El, care ajunseseră jos.

De ce se aştepta oare ca ea să scape?

Maggie se lăsă pe o parte, legănă încă o pernă la pieptul ei şi făcu ceea ce făcea întotdeauna când nu putea să doarmă. Încercă să îşi aducă aminte fiecare detaliu al chipurilor mamei ei şi al fraţilor, dorindu-şi în acelaşi timp ca lumea şi viitorul ei să arate tot cum fusese pe vremea când mergea pe umerii tatălui ei, în copilărie.

Nici nu îşi dădu seama până a doua zi dimineaţă, când cerul era pictat în nuanţe de roz, că nici măcar nu îl întrebase pe tatăl său cum îl chema pe pretendentul ei. Nici nu conta. Oricum avea de gând să îi spună foarte clar omului exact ce credea despre el şi planurile lui de a pune mâna pe Linden Downs. Înainte de a-i spune reticent... *da*.

Capitolul 7

Cullen îi dădu lui Levi pinteni să o ia pe drumul care ducea spre Linden Downs, văzând pământul cu alţi ochi în dimineaţa aceea. Toate acestea erau ale lui. Sau aveau să

fie în curând. Dacă Margaret Linden spunea da.

Oricât de obosit fusese cu o seară înainte, dormise iepureşte, fără să se poată linişti. Nu reuşise să nu se mai gândească la ziua de azi, la ceea ce urma să facă şi cum avea să se schimbe viaţa lui.

— Îmi voi ţine promisiunea, şopti el, uitându-se în sus la cerul senin, amintindu-şi ultimele rugăminţi ale Moirei. „Promite-mi, zisese ea, cu vocea stinsă şi cu lacrimi curgându-i pe tâmple, că împreună cu draga noastră Katie vei trăi viaţa la care am visat. Nu te lăsa, Cullen”.

Nu se lăsa. Dar împlinirea acestei promisiuni îl costa mai mult decât se gândise, într-un mod cu totul diferit, cu siguranţă, decât visase Moira când îl pusese să-i promită.

Spera că, dacă l-ar putea vedea azi, ar înţelege. Deşi ar fi cu mult mai bine ca cerul să ţină cortina trasă între lumea asta şi cealaltă.

Greu de crezut, dar domnişoara Linden îi cauzase insomnia, în cea mai mare parte. Ar fi vrut să se fi străduit mai mult să îi găsească portretul în casă. Cu siguranţă, fiind singura fiică, erau portrete cu ea. Cum arăta oare?

Scundă? înaltă? Mlădioasă? Cu forme? Lucrurile acestea contau pentru bărbatul care urma să se însoare. De fapt, contau tot timpul, dar mai ales când era vorba de soţie.

Adevărul acela păli rapid când realitatea îi aminti că această căsătorie nu era ca prima. Această uniune nu se născuse din dragoste. Nici jurămintele pe care le vor face în timpul ceremoniei, oricând urma să aibă loc în zilele următoare, nici unirea dintre soţ şi soţie care urma mai târziu.

Cu siguranţă totuşi, cu timpul se vor cunoaşte mai bine, iar el şi duduia Linden vor ajunge să aibă anumite lucruri în comun.

Dacă ea spunea da.

Trecuse pe lângă Biroul de Impozite şi împroprietăriri mai devreme, în dimineaţa aceea, şi simţise nerăbdarea de a se întoarce în după-amiaza aceleiaşi zile cu actul de

proprietate semnat pentru a plăti datoriile pe care le avea. Abia aştepta să îi prezinte domnului Linden chitanţa „achitat la zi”. Odată făcut acest pas, însemna că totul era în grija sa. Nu mai era cale de întoarcere.

Zări casa şi struni calul.

Verifică ora în ceasul din buzunar, un dar primit de la bunicul său înainte de a muri. Era opt şi jumătate. Mai devreme decât credea. Linden îl rugase să revină în dimineaţa aceea la ora nouă.

Nedorind să ajungă înainte ca familia să fie pregătită, îl mână pe Levi spre un câmp la est, în direcţia opusă faţă de cea în care fusese ieri. Oriunde se uita, erau dealuri care se desfăşurau lin şi câmpii mărginite de pâlcuri dese de pini şi plopi.

Îşi închipui câmpiile înţelenite din iulie, cu tulpini de grâu înalte până la genunchi sau acoperite de culturi bogate de cartofi dulci, acele viţe cu frunze verzi care odată răsărite acopereau totul în calea lor.

Linden zisese că plantaseră şi cartofi albi în trecut, dar Cullen Inspiră adânc şi ştiind ce se întâmplase cu familia lui şi recolta lor de cartofi din Irlanda, nu mai era dispus să risipească pământ bun pe cartofi albi, care putrezeau de cum te uitai la ei.

Linden zicea că crescuseră şi bumbac, dar nu avea experienţă cu această plantă. Pentru asta trebuia să se bazeze pe cunoştinţele lui Gilbert Linden.

Zări un mal înalt cam la 800 de metri în depărtare şi îşi aminti că Linden îl menţionase. Îl îndemnă pe Levi la trap, apoi la galop, iar calul de rasă o luă la fugă mâncând pământul. Nici povârnişul abrupt care urca spre malul înalt nu îi punea niciun fel de problemă.

Vederea de pe acel mal îţi tăia într-adevăr respiraţia, era edificatoare. Din această perspectivă, întinderea câmpurilor şi a parcelelor de pământ se vedea foarte clar. Exact cum spusese Linden, Cullen vedea râul Cumberland în depărtare şi oraşul undeva la vreo 10 kilometri spre est.

Dacă domnul Linden nu mai avusese de mult timp ocazia să vină aici, Cullen se va oferi să îl aducă. Puteau face planuri despre ce recolte să pună şi...

Tocmai atunci, pe coasta dinspre sud, un călăreţ urca dealul, calul mâncând pământul cu o viteză ameţitoare. Urmărindu-i, Cullen nu putea scăpa de senzaţia că mai trăise acel moment cândva. Ieri, lângă râu.

Se aplecă în şa, urmărind cum înaintau cei doi şi, pentru o secundă, când fata se aplecă pe capul calului, cu fusta fluturând în urma ei, Cullen se simţi din nou băiat, pe pista din Londra, unde îl văzuse pe Bonnie Scotland alergând ca vântul cu aceeaşi viteză şi graţie. Şi câştigase.

După doar un minut, călăreţul şi calul dispărură în spatele dealului, îndreptându-se spre Belle Meade. Era cineva din familia Harding, cu siguranţă, cu un pursânge campion. Îl mână pe Levi în josul dealului, spre casa de la fermă.

Se gândise mult la generalul Harding cu o seară în urmă. Doar fiindcă oamenii locuiau aproape nu însemna că erau şi apropiaţi. Îşi propusese să trateze plantaţia Belle Meade la fel ca pe Societatea de Cai Pursânge din Nashville.

Să le ţină pe ambele la distanţă.

Când ajunse acasă, era linişte. După entuziasmul de ieri al domnului Linden, Cullen se aşteptase cumva să îl aştepte afară. Îl pironi pe Levi şi urcă scările prispei, scândurile de lemn ponosite părându-i cumva familiare şi ispitindu-l să viseze la un cămin unde să se simtă ca acasă.

Bătu la uşă, încet prima dată, mai apăsat a doua oară. Se auziră paşi înceţi, apoi uşa se deschise.

— Domnu’ McGrath. Slujitoarea de ieri îi învăţase se pare numele.

— Doamnă Onnie. Cullen zâmbi, iar ea închise ochii. Aşteptându-se să zâmbească şi ea, era surprins să vadă seriozitatea de pe chipul ei.

— Domnu’ Linden e încă în pat, domnu’. Iar *duduia* Linden, ea... zise Onnie uitându-se dincolo de el, timp în care Cullen auzi zgomotul copitelor. Ete că vine, domnu’.

Cullen se întoarse şi se duse spre marginea prispei, uitându-se la călăreţul care încă era la ceva distanţă. *Ea* era duduia Linden? Simţind că ceaţa începe să se risipească, o urmărea străbătând câmpul călare pe calul pursânge. Acelaşi pursânge, se pare, pe care călărise mai devreme pe coasta de lângă râu.

Nu se putea hotărî care era mai graţioasă, iapa sau călăreaţa. Duduia Linden încetini iapa la trap şi o struni lângă verandă, uitându-se în ochii lui cu aceeaşi curiozitate pe care era sigur că o trăda şi faţa lui.

Privirea ei îl măsura din cap până în picioare într-un fel în care, în mod sigur, o doamnă nu obişnuia. Dar nu îl deranja deloc, mai ales că întrezări un zâmbet în colţul gurii. Când îl privi din nou în ochi, se îmbujora, dar el simţi cercetarea ei şi aparenta aprobare ca pe o încurajare, cel puţin.

Descăleca, iar el putea înţelege acum de ce o confundase cu o fetişcană. Era micuţă şi părea şi mai micuţă lângă calul pursânge. Dar pe măsură ce ea se apropia, nu mai avu îndoieli în privinţa ei.

Margaret Linden era *femeie* din cap până-n picioare.

În timp ce Moira fusese blondă şi înaltă, domniţa aceasta era brunetă şi micuţă. Moira avusese forme bine accentuate, Margaret Linden nu avea forme atât de pronunţate. Dar aspectul ei mlădios nu trecea neobservat.

Cullen îşi alungă imediat gândurile, coborî treptele prispei, repetând ce voia să spună. Cletus se apropie de cal, iar Cullen aşteptă ca slujitorul să ducă iapa la locul ei.

Încântat că duduia Linden făcuse o reverenţă şi îi întinsese mâna, o luă într-a lui şi atunci realiză cât era de emoţionată. Mâna ei zveltă tremura, iar el o strânse blând în semn de siguranţă.

Întorcându-i gestul, amestecul de teamă şi speranţă, panică şi eliberare care încolţise pe faţa ei îl mişcă mai mult decât s-ar fi aşteptat într-un astfel de moment.

— Domnişoară Linden, ştiu că unei domniţe ca dumneata îi este greu să fie într-o astfel de situaţie.

Ea ridică din sprânceană, iar el se grăbi să continue, nedorindu-şi ca ea să îl înţeleagă greşit. Dar aş vrea să ştii că eu promit să...

Ea îşi retrase mâna.

— Sunteţi irlandez?

Tonul pe care îl folosise când rostise cuvântul nu era politicos. Nici promiţător. Căldura din ochii ei cu câteva secunde înainte dispăru atât de repede, încât Cullen se întreba dacă nu i se păruse cumva.

— Da, duduie, asta sunt, răspunse măsurând-o. Să înţeleg că tatăl dumitale nu a menţionat acest detaliu.

— Nu. Înghiţi, fără să mişte bărbia câtuşi de puţin. Nu mi-a spus. Se uită dincolo de el, la uşă, iar el simţi că mintea ei o luase la galop, pentru că expresia feţei o dădea de gol. Căuta o cale de ieşire. Reacţia ei îl răni în amorul propriu. Dar era încă în avantaj, fiindcă aparent ştia ceva ce ea încă nu aflase. Domnişoara asta nu avea de ales.

Iar când ea îl privi din nou, văzu că ştia şi ea acest lucru. Maggie lăsă capul în jos.

— Este o problemă pentru tine, duduie Linden? Glasul îi era mai stins decât cuvintele care refuzau să fie rostite.

Dacă ar fi judecat răspunsul ei după lipsa de grabă, l-ar fi dezlegat pe Levi chiar atunci şi dus ar fi fost. Dar lupta care se dădea în ea şi care se simţea în umerii ei încordaţi, în strânsoarea fermă a mâinilor ei aşezate în talie, îl ţintui locului, deşi nu îl înmuia şi nici nu îl îmbia să se apropie de ea.

Ea ridică privirea şi se uită din nou la casă, cu ochi umezi, apoi înapoi la grajd. Apoi, în final, la el. Părea că, din clipă în clipă, va avea nevoie să îşi golească stomacul.

— Nu, spuse ea cu glas stins. Nu este nicio problemă, domnule?

— McGrath, zise Cullen înţelegând clar de ce Gilbert Linden omisese partea aceea. *Cullen* McGrath.

— McGrath, repetă ea, de parcă ar fi încercat numele. Felul în care îşi ţinu buzele când îl rostise îi spunea ce

părere avea despre numele lui.

Fără niciun cuvânt, intră în casă, lăsând uşa deschisă în urma ei. Măcar atât, se gândi el. Urmând-o în casă, se opri pe ultima treaptă. Dacă ar mai fi o cale...

Intră în casă şi închise uşa în spatele lui, sigur de două lucruri. În ochii lui Margaret Linden el era undeva cu mult, mult mai prejos de dragostea şi devotamentul pe care ea le avea faţă de tatăl pe care îl adora... şi faţă de calul ei.

* * *

În timp ce Onnie îi încheia nasturii de la spate ale celei mai bune rochii pe care le avea, Maggie îşi înghiţea lacrimile, hotărâtă să nu plângă. Pastorul ajunsese la scurt timp după ce se întorsese de la călărit, iar Cullen McGrath păruse la fel de şocat ca ea să îl vadă. Tatăl său îl trimisese mai devreme pe Cletus în oraş ca să îl aducă.

— Nu este nici albă, nici de soi, zise Onnie, făcând eforturi să încheie fiecare perlă din spatele rochiei. Dar e frumoasă.

Maggie nu mai purtase demult rochia din stambă de culoare crem şi nu îi mai venea la fel de bine ca altă dată. Corsajul nu îi stătuse atât de larg, iar bumbacul, care cândva îi cuprinsese mijlocul, acum atârna pe ea.

Se uită pe fereastră. Cuprinse cu privirea acareturile şi pajiştea, dar ea nu vedea decât că viaţa ei şi visul unei căsnicii îi fuseseră rapid curmate.

Încrederea lui papa în corectitudinea acestui aranjament şi siguranţa lui evidentă că îi va face faţă erau atât o mângâiere, cât şi un avertisment. Dar el nu ar fi făcut nimic rău, iar aceasta *fusese* ultima soluţie.

Putea îndrepta asta lucrurile?

Încercase să-l împiedice pe papa să coboare pe scări, îi spusese chiar că ar fi putut ţine ceremonia în dormitorul lui, dacă era nevoie. Dar, odată ridicat în capul oaselor, şi cu cele câteva îmbucături de mâncare, el insistase să se întrunească în salon.

— Chiar acolo unde ne-am căsătorit eu şi mama ta, zisese el. Oricât de diferită este această zi de ceea ce mi-am imaginat eu.

Îl ajutase să se pregătească de ceremonie şi acum îl însoţea pe scări în salon, când domnul McGrath îi văzu şi insistă să le sară în ajutor. Din ce văzuse, orice ar fi însemnat asta, omul părea sincer preocupat de starea lui papa.

— Iată, duduie Linden, zise Onnie atingând-o uşor pe umăr. Acum, întoarce-te şi uită-te.

Maggie se întoarse şi citi aprobare în gestul făcut de Onnie din cap. Prezenţa ei era o mângâiere. Dar papa avea dreptate. Azi, ziua nunţii ei, nu era deloc cum se aşteptase ea.

Un irlandez. Asta alesese tatăl ei.

Când venise călare şi îl văzuse prima dată pe omul care aştepta pe prispă, clipise de mai multe ori ca să se asigure că privirea nu o înşală. Arătos era cuvântul folosit pentru a descrie bărbaţii, dar în cazul de faţă nu prea făcea treabă bună. Domnul McGrath avea o înfăţişare care întorcea privirea oricărei femei şi-o făcea să întârzie asupra lui. O atrăsese şi pe ea la fel de mult, ba chiar prea mult, spre marea ei dezamăgire.

Trăsăturile lui nu erau delicate, ca ale bărbaţilor din Sud pe care ea îi ştia. Erau mai aspre. *El* era mai aspru. Iar ea fusese fascinată de el. Cu părul castaniu-închis, mai lung decât era la modă, ochii de un verde pal, şi un fizic musculos, Cullen McGrath părea mai degrabă prieten cu sălbăticia decât cu ţinutul Nashville. Şi cu siguranţă cu Linden Downs.

Cam la douăzeci şi cinci de ani, credea ea, poate un an, doi mai mult, era genul de bărbat care le făcea pe femei să se oprească în plină stradă şi să-l admire. Doar pentru că nu mai văzuseră niciodată aşa ceva. Nu aveau cum să şuşotească despre el pe la petreceri, fiindcă cei ca el nu erau niciodată invitaţi. Mai degrabă se potrivea

scandalurilor din taverne decât sălilor de bal.

Şi totuşi, pe ea o captivase cu totul şi rămăsese acolo în picioare holbându-se la el. Până când el deschisese gura.

O trecură fiorii. Toţi ştiau cum sunt irlandezii. Nimeni în oraş nu îi angaja, cu atât mai puţin să le caute compania. Erau leneşi, puşi pe scandal şi n-aveau moralitate. Vânzarea proprietăţii Linden Downs acestui om nu salva ferma, doar întârzia inevitabilul. Şi totuşi...

El era creanga cea mai apropiată, cum îi spusese papa în atâtea cuvinte. Iar ea o apuca.

Maggie se întoarse şi se privi în oglindă. Nu era imaginea pe care şi-ar fi dorit-o pentru sine în ziua nunţii ei. Fără rochie din mătase albă, cu corsaj înalt, fără voal din tul alb, delicat şi lung până la picioare. Fără coroană de trandafiri înmuguriţi cu flori portocalii care să îi împodobească părul. Nimic din ceea ce avea o nuntă adevărată.

Dar, din nou, asta nu era o nuntă *adevărată*.

Se întinse după parfumul ei din sertar, dar sticluţa era goală demult. Dădu la o parte dopul decorativ şi o duse la nas. Mirosul vag de liliac şi alte flori prea stins ca să şi-l mai amintească îi trezi simţurile. Parfumul era un lux. Fără de care trăia de mai bine de trei ani.

De cele mai multe ori, mirosea a fân proaspăt, ulei de piele şi a cai. Nu neapărat un miros feminin, niciunul care să se potrivească unei mirese. Dar nici că îi păsa ce credea Cullen McGrath. Parcă, totuşi...

Puse încheietura mâinii pe gura sticluţei şi începu să frece, la fel cu cealaltă, apoi mirosi. Abia de se simţea ceva. Puse sticluţa goală înapoi în sertar, amintindu-şi când purtase ultima oară această rochie şi ce făcea. Dansa. Cu Richard... Strânse din dinţi în încercarea de a-şi stăpâni emoţia.

— Nu începe să plângi, duduie Linden. Nu e vremea acu'. Surprinsă de mustrarea neobişnuită a lui Onnie, Maggie se uită la imaginea femeii din oglindă. Onnie se apropie.

— Zâua-n care l-am văzut pe Cletus a fost zâua-n care m-am măritat cu el. Dădu din cap înţelegând surpriza lui

Maggie. Cletus şi familia lui a fost cumpăraţi de bunicu' tău şi aduşi la Linden Downs, cu mult 'nainte să te naşti tu. Cum a pus tătuca ochii pe Cletus, s-a dus la taică-su lu' Cletus şi s-a-nvoit cu el. A doua zi, ţinându-ne de mână săream peste mătură. Eu eram doar o fetişcană pe-atunci. Dar Cletus, el era bărbat.

Maggie se uită la imaginea femeii din oglindă, apoi coborî privirea. Ştia obiceiurile foştilor sclavi. Când erau mici, ea, Savana şi Mary luau mătura mamei şi se jucau în hambar, sărind peste mătură din nou şi din nou, inventând poveşti despre persoana cu care se vor căsători într-o bună zi.

Până acum, nu i se împlinise niciun vis. Nici măcar azi, în ziua nunţii ei. Savana şi Mary nici măcar nu ştiau. Ce vor spune când vor afla? Şi dacă aflau cine era soţul ei!

Maggie ridică uşor capul.

— Mereu am crezut, văzându-vă, că tu şi Cletus...

— Ştiu ce ai crezut tu. La fel ca alţii. Da' numa că aşa crez, nu înseamnă că aşa şi îi! Te simţi în cursă acu', copilă. Ai vrea s-alergi la deal, da' picioarele-s prinsă-n nămol. Nu mai pot mişca. Şi nu e nimeni să te scoată.

Auzind sfârşitul din glasul lui Onnie, Maggie simţi lacrimi în ochi. Onnie descria perfect ce simţea ea în momentul acesta.

— Cunosc acel simţământ, duduie Linden. Aşa am trăit toată viaţa mea.

Lacrimile i se opriră lui Maggie în gât, dragostea ei pentru această femeie readucând în simţiri singura viaţă pe care o cunoscuse până după război. Uneori, simţea că parcă încă încearcă să îşi găsească locul unii lângă alţii. Onnie o privea cu ochi calzi.

— Mereu ai fost copil bun, duduie Linden. Şi când fusăşi de-o şchioapă, tot bună şi grijitoare ai fost.

Maggie îşi smulse un zâmbet.

— Da' să nu laşi viaţa vreodat' să-l spună ce eşti şi ce să nu faci. Nu ca acu'.

Avea privirea şi mai sobră.

— Eu am stat la căpătâiu’ mamii tale când şi-a dat duhu’. Cre’ că dacă era aci, ţ-ar fi spus tot felu’ de lucruri. Da’ nu e aci, duduie Linden. Aşa că-l spui eu ce mi-a spus mama mea în zaua nunţii mele. „Copilă, în zile grele, mai mult ca oricând, tre’ să nu uiţi că Domnu’ este făcătoru’ bucuriei şi durerii”.

O lacrimă îi alunecă lui Maggie pe obraz, dar o şterse repede. Onnie îi îndreptă spatele rochiei.

— Cât despre mine şi Cletus... râdea încetişor. Eu i-a spus Domnului să mă ie cu mult ’nainte să îl le pe el. *Fiindcă* când o fi să moară, o să ieie juma din mine cu el.

Onnie se întoarse şi se puse să aranjeze fusta şi cămaşa pe care le purtase Maggie mai devreme.

Fără să poată scoate un cuvânt, Maggie încercă să-şi aranjeze firele de păr rebele din vârful capului. Îi părea bine că Onnie şi Cletus avuseseră parte de o relaţie atât de specială, după un astfel de început. Dar îşi amintea bine ce îi spusese mama ei despre negri, de multe ori.

„Sunt altfel decât noi, Margaret. Nu numai ca fire, ci şi cum văd lucrurile, cum văd viaţa”.

Deşi Onnie spunea că înţelege ce înseamnă căsătoria cu acest om, Maggie ştia că nu înţelege de fapt. Fiindcă Onnie nu înţelegea viaţa la fel. Femeia nu putea înţelege cât de mult avea să se schimbe viaţa lui Maggie.

Şi nu în bine.

Capitolul 8

— Onorată asistenţă, ne-am adunat azi în faţa lui Dumnezeu şi în prezenţa celor adunaţi, să îi unim pe acest bărbat şi pe această femeie în sfânta căsătorie...

Maggie strânse buchetul de magnolii înflorite, convinsă că tulpinile ferme vor crăpa din moment în moment. Uitându-se în jos, văzu petalele albe tremurând în strânsoarea sa, apoi îi surprinse privirea domnului McGrath şi îşi dădu seama că şi el se uita la ele.

Îndreptă imediat privirea spre pastor, un bărbat tânăr, angajat de curând, după ce cel ce le fusese pastor zeci de ani murise, vara trecută. Îl văzuse uneori, când ea şi papa participau la serviciile religioase, tot mai rar acum, ţinând cont de sănătatea tatălui ei. Acest pastor cunoştea foarte puţine despre familia ei, ceea ce, în acest moment, o bucura.

Maggie se uita la tatăl ei care stătea în scaun lângă căminul gol, cu Bucket întins la picioarele sale, apoi la Onnie şi la Cletus care stăteau în picioare, unul într-o parte, unul în cealaltă. Amândoi aveau aceeaşi privire. Nici a zâmbet, nici a încruntare. Era de parcă ar fi aşteptat ca ea să decidă pentru ei.

— În această uniune, instituită de Dumnezeu... Notiţele pastorului alunecară din Biblie şi căzură pe podea. O, îmi pare rău. Cu faţa înroşită, se aplecă să le ridice, încercând să le pună din nou în ordine. Într-un final, îşi drese glasul, şi începu din nou. Această uniune, instituită de Dumnezeu, nu se ia cu uşurinţă, ci cu respect, cu discreţie, în cunoştinţă de cauză şi solemn.

Domnul McGrath nu avea astâmpăr lângă ea.

Maggie plecă privirea şi trase cu coada ochiului la el, surprinzându-i mâna care atârna pe lângă el strânsă în pumn şi cu încheieturile degetelor albe ca varul. *El* avea emoţii? îl cercetă cu privirea din cap până-n picioare, riscând să se dea de gol la cât era de înalt, şi îi văzu încordarea din maxilar.

Cullen McGrath nu avea emoţii. Era plin de furie. Simţi încă o dată hotărârea de a încheia odată cu această mare boroboaţă. Să se mărite cu un om atât de iute la mânie...

La început, pastorul nici nu îi rugase măcar să îngenuncheze, cum era obiceiul. Iar în salon nu era nici altar, nici enoriaşi, nici cavaleri de onoare. Rânduiala firească a lucrurilor fusese dată cu totul la o parte. Era mai bine aşa, oricum, credea ea.

— Cine o dă în căsătorie pe această femeie?

Întrebarea pastorului o lovi în plin, dar afecţiunea caldă şi speranţa sinceră din privirea tatălui ei, care încuviinţă din cap, îi spunea că nu se poate opune.

— Căsătoria este unirea dintre un soţ şi o soţie în inimă, trup şi minte...

Maggie simţi că i se înmoaie picioarele. Două dintre acele uniuni, cât de interminabile ar fi fost, le putea suporta, date fiind circumstanţele. Dar cea în trup? înghiţi în sec. Nu putea să se apropie intim de bărbatul din stânga ei cu nimic mai mult decât de oricare alt străin de pe stradă. Mai şi fusese căsătorit, ceea ce însemna că el ştia totul despre...

Ei bine, totul. Iar ea, mai nimic... în plus, fiind irlandez, probabil ştiuse totul cu mult înainte de căsătorie.

Pastorul continua ceremonia şi cu cât continua mai mult, cu atât mai mult îşi dădea şi Maggie seama că nu poate să facă asta. Credea că va putea, dar nu putea.

— Da, zise apăsat vocea de lângă ea.

Ce? Domnul McGrath făcuse jurămintele? Deja? Şi ce jurase mai exact? Ea nu auzise niciun cuvânt.

Ridică privirea spre ochii lui de un verde pal spre cenuşiu care o priveau de sus, şi, surprinzător, nu zări nici urmă de mânie în privirea lui. Doar... înţelegere, se pare.

— Domnişoară Linden? Maggie se întoarse.

Pastorul îi oferi un zâmbet care îi spunea că vede în ea o mireasă tânără, dulce, dar emoţionată. Avea, în parte, dreptate.

— Acum voi citi jurămintele tale şi tot ce trebuie pentru a indica acceptarea ta este să spui: „Da”.

— Margaret Laurel Linden, îl iei pe Cullen Michael McGrath să îţi fie soţ, să trăiţi împreună după rânduiala lui Dumnezeu...

Domnul McGrath se sucea lângă ea, de data aceasta atingându-i braţul, construcţia lui masivă trimiţându-i un fior prin tot corpul. Nu neapărat unul plăcut. Odată ce va spune „*da*” acestui bărbat, acest Cullen Michael McGrath va avea controlul asupra proprietăţii Linden Downs, asupra

ei; nici nu voia să se gândească ce pretenţii va avea.

— Îl vei iubi, îl vei mângâia, îl vei onora, în boală şi în sănătate, în bogăţie şi în sărăcie, la bine şi la greu, în bucurie şi în tristeţe...

La fel jurase şi el pentru ea? Cu siguranţă, nu cu intenţii serioase. N-avea cum. Nici măcar nu o cunoştea. N-ar fi stat aici, alături de ea, dacă nu ar fi fost Linden Downs. Se însura cu ea doar ca să pună mâna pe pământ.

Dacă ar interveni acum şi ar pune capăt acestei şarade, ştia exact care era rezultatul pentru ea şi tatăl ei. Licitaţia, apoi mutatul în oraş. Luând în calcul bărbatul care era lângă ea, alternativa era din ce în ce mai atrăgătoare. Dar, pentru tatăl ei, refuzul acestei căsătorii din partea ei însemna pierderea moştenirii familiei. Numai această durere, fără să mai pomenească de tranziţia mutării în sine, îi va curma cu siguranţă lunile – să fie săptămâni? – pe care le mai avea de trăit.

Însă spunând *da* împlinea dorinţa tatălui ei şi rămâneau cu casă, pământul şi Burbon Belle. Cele două posibilităţi se războiau în ea până când un proverb neobişnuit îşi făcu loc să o mângâie. „Cine abandonează lupta supravieţuieşte şi o poate lua a doua zi de la capăt”. Nu ştia de unde auzise aceste vorbe, dar acum era recunoscătoare pentru ele, fiindcă o ajutau să înţeleagă că tatăl ei avea dreptate. Era singura cale.

— ... şi renunţând la toţi ceilalţi, vei rămâne numai alături de el, cât timp veţi trăi?

Dându-şi seama că venise momentul, Maggie deschise gura să îi răspundă, dar curajul o părăsi brusc şi odată cu el şi glasul. Nu-şi putea smulge cuvintele. Închise ochii, îşi trase niţel răsuflarea, oftă şi încercă din nou. Nimic!

Căută curaj la tatăl ei, care de data asta avea ochii-n lacrimi. Maggie se întoarse iar spre pastor.

— Da, zise şoptind şi putea să jure că cineva scăpase un suspin de uşurare lângă ea.

— Aveţi un simbol al dragostei matrimoniale să îi oferiţi

miresei, domnule McGrath?

Maggie scutură din cap, încercând să îi scutească pe toţi de stânjeneala momentului.

— Da, am.

Domnul McGrath scoase ceva din buzunar privind-o deja când ea se întoarse spre el. Îl ţinea în mână.

— Este inelul bunicii tale, zise el blând. Mi l-a dat tatăl tău înainte să cobori... Să ţi-l dau ţie.

Inelul bunicii din partea tatălui. Pe care îl purtase şi mama sa.

— Foarte bine, zise păstorul radiind. Răsfoi notiţele cu degetul mare. A, aici eraţi. Îşi drese din nou glasul. Domnule McGrath, puneţi inelul pe degetul domnişoarei Linden şi repetaţi după mine.

Domnul McGrath îi întinse mâna stângă, iar Maggie, împotriva voinţei ei, îşi strecură mâna într-a lui. Îi strânse mâna uşor când îi potrivi inelul pe deget. Iar Maggie făcu greşeala de a ridica privirea spre el, şi atunci avu aceeaşi senzaţie, orice ar fi însemnat ea, pe care o avusese când îl văzuse stând în picioare şi aşteptând pe verandă – înainte ca el să-şi deschidă gura.

Perfect conştientă de căldura mâinii lui, se sforţa să se uite larăşi la pastorul care începuse să citească jurămintele.

— Cu acest inel, repeta domnul McGrath, eu, Cullen, mă căsătoresc cu tine... Margaret.

Vocea lui apăsată suna acum ca o şoaptă, iar inima lui Maggie o luase la galop. Dar rămase cu privirea aţintită la inel. Şi la mâinile lui pe lângă care ale ei păreau de pitic. Mâini care, surprinzător, păreau obişnuite cu munca grea, judecând după bătăturile din palmele sale.

Mâinile şi braţele lui erau arse de soare, negre, pe lângă ale ei, mai puţin cicatricea albă şi subţire care îi străbătea încheieturile degetelor.

— Cu el, îţi încredinţez... dintr-odată o strânse şi mai tare de mână, şovăind să repete ultima parte a jurămintelor... toate bunurile mele pământeşti, se încumetă el să

rostească.

Atunci Maggie ridică privirea, vrând să-l privească în ochi, dar privirea lui era convenabil ocupată cu altceva. Ea îşi trase uşor mâna.

— Foarte bine, zise pastorul, vizibil uşurat. Închise Biblia cu emfază. Prin puterea investită în mine ca slujitor al Evangheliei lui Iisus Hristos, vă declar soţ şi soţie. Iar acum, dacă doriţi, domnule McGrath, zise faţa bisericească râzând nervos, vă puteţi săruta mireasa.

Cullen McGrath se întoarse înspre ea, iar Maggie se încorda. Se aplecă spre ea, în timp ce ea nu se putea gândi decât la amintirea primului şi singurului ei sărut şi cum nu ar fi vrut ca acela să fie...

Sărutul lui zăbovi pe fruntea ei doar o secundă. Dar chiar şi când se retrase, încă simţea blândeţea neaşteptată a atingerii buzelor lui pe pielea ei.

Ştiind însă ce fel de om era şi de ce stătea lângă ea, de la bun început, era conştientă că nu putea avea deloc încredere în el. Şi avea de gând să îi spună acest lucru cu prima ocazie.

* * *

— A fost o cină foarte bună, Onnie.

Cullen îşi împături şerveţelul lângă farfurie, discret, repetând ritualul social după domnul Linden, care făcuse la fel înaintea lui. Aruncă privirea de cealaltă parte a mesei la domnişoara Linden pe care pur şi simplu nu putea să o numească doamna McGrath, indiferent de ce se întâmplase puţin mai devreme între ei doi. Dar, de când se încheiase ceremonia, ea se uita mereu în altă parte, la farfurie, la şerveţel, prin cameră...

— Cu plăcere, domnule McGrath, zise Onnie încet, luându-i farfuria fără să se uite la el. Se pare că era un obicei al casei. Nu era din vina lui.

Măcar membrul canin al familiei era dornic să îl primească.

Bucket îl privea ţintă din hol, dând din coadă de câte ori Cullen se uita la el. Se uită înapoi peste masă. Punându-se în locul domnişoarei Linden, ştia că nici lui nu i-ar fi plăcut situaţia mai mult decât ei. De fapt, când stătuse lângă ea, în timp ce pastorul dădea înainte, se temuse că Maggie nu va merge până la capăt.

Rostirea jurămintelor fusese pentru el mai grea decât îşi imaginase. Mai ales că îşi amintea prima ocazie în care făcuse aceleaşi promisiuni unei alte femei. Atunci le spusese din toată inima, mintea şi puterea lui. Şi acum le spusese sincer, dar nu cu aceeaşi fervoare, nici emoţie.

Dar cum ar fi putut, fără ca măcar să o cunoască pe această femeie? Şi când ea îl privea cu atâta rezervă?

Se bucura că îi căsătorise un pastor, nu un preot. Prezenţa unui preot la ceremonie i-ar fi făcut situaţia şi mai grea.

— Deci, domnule McGrath, zise domnul Linden pipăind buza paharului. Cullen, adăugă zâmbind. Ţi-a plăcut plimbarea de azi-dimineaţă pe proprietate? Mi-ar fi plăcut să te fi putut însoţi.

— Da, domnule, mi-a plăcut. Linden Downs este un ţinut frumos, întocmai cum aţi spus, chiar mai mult.

Domnul Linden îl privea cu satisfacţie, dar atitudinea domnişoarei Linden transmitea cu totul altceva.

Cullen o rugase să îl însoţească la plimbare, crezând că vor avea astfel ocazia să stea puţin de vorbă, idee chiar bine-venită, având în vedere că acum erau soţ şi soţie. Cel puţin, pe hârtie. Dar îl refuzase.

Cullen scoase nişte notiţe din buzunar.

— În timp ce eram acolo, am întocmit un plan cu ce să plantăm pe fiecare parcelă, după cum aţi sugerat, domnule. Poate ar fi bine să îl discutăm.

Domnişoara Linden se uită spre el încruntată.

— Când vă veţi simţi mai bine, bineînţeles, adăugă el repede.

Deşi domnul Linden se întremase vizibil după odihna de după-amiază, Cullen împărtăşea îngrijorarea evidentă a

domnişoarei Linden în ceea ce privea sănătatea acestuia. Linden îi descrisese „incidentul” de seara trecută. Cullen îşi imagina cât de rău se speriaseră amândoi. Fără nicio îndoială, suferinţa cauzată de imposibilitatea plătirii taxelor şi de vânzarea inevitabilă a pământului contribuiseră la agravarea bolii lui.

Din fericire, acum, dacă lucrurile urmau să se desfăşoare aşa cum plănuia Cullen, Gilbert Linden îşi va putea recăpăta forţele văzând cum ferma prinde viaţă din nou.

— Am şi actul de proprietate al pământului, Cullen. Linden scoase un săculeţ din buzunarul de la haină. Îl semnez pe numele tău şi apoi...

— Papa, nu crezi că ar fi mai înţelept să faci acest lucru mâine? După ce domnul McGrath va avea chitanţa care confirmă plata taxelor?

Uitându-se la ea peste masă Cullen dădu de privirea greu de găsit cu o secundă în urmă a domnişoarei Linden care acum îl ţintuia acuzator. Chiar atât de josnic îl credea femeia aceasta? Că, după toate acestea, va încerca să pună mâna pe proprietate şi... să facă ce, să o vândă la licitaţie şi cu diferenţa de bani să se facă nevăzut? Ca şi când mai-marii acestei urbe ar fi lăsat un irlandez să scape atât de uşor cu una ca asta.

— Margaret, i se adresă domnul Linden uşor dezaprobator. Nu cred că ajută...

— Aş, domnule, este în regulă, îl întrerupse Cullen, oferindu-i o privire liniştitoare. Nu mă deranjează aşteptarea. Şi poate, de... Era să-i zică domnişoara Linden, ceea ce nu se mai cădea acum. Încercă din nou, urmărindu-i reacţia. Poate... Margaret ar vrea să meargă împreună cu mine. De fapt, cred că ar fi o idee bună.

— Te voi însoţi cu bucurie... Cullen, zise ea fără să clipească. „A început distracţia”, se gândi el în sinea lui, nefiind ispitit să zâmbească deşi remarca ei i se păruse destul de comică. Îi rostise numele de parcă ar fi fost un cuvânt indecent. Ştia deja de când o văzuse pe calul ei că

era o luptătoare căreia nu îi plăcea să piardă. Nu era rău. Îşi găsise naşul.

— Vom avea nevoie de lucrători, domnule Linden. Cullen scutură din cap când Onnie se întoarse să-i mai dea apă. Unele recolte au nevoie de îngrijire mai mult decât altele, dar după părerea mea, vom avea nevoie de cam douăzeci de oameni pentru început. De preferat, bărbaţi cu experienţă. Dar nu voi refuza niciun om bun de muncă şi cinstit.

De peste masă veni un pufnet neîncrezător. Cullen se uită înspre domnişoara Linden care, spre surprinderea lui, ţinea privirea în jos.

— Lucrătorii buni sunt greu de găsit, Cullen. Omul se ridică uşor să îşi tragă înapoi scaunul, efortul neînsemnat dându-i totuşi bătăi de cap. Pot să îţi dau nişte nume pe care să le cauţi în oraş. Bărbaţi cu care am mai bătut palma în trecut. Familiile noastre se cunosc demult. Sunt sigur că vor vrea să te ajute. Să *ne* ajute, zise el, evident încântat.

Cullen îi mulţumi, dar ştia deja din experienţele recente că oricâte contacte ar fi avut domnul Linden în ultimii ani, nimeni nu ar fi apreciat vreo legătură cu *el*. Mai bine să meargă direct la sursă, după cei mai buni lucrători pe care îi văzuse vreodată. Bărbaţi care lucrau din zori şi până-n noapte, fără să se plângă.

Şi ştia exact cu cine să vorbească despre asta la Linden Downs.

— Ei bine, a fost o zi lungă. Cred că... zise domnul Linden dând să se ridice şi rezemându-se greoi pe masă.

Fiica lui sări să îl ajute în acelaşi timp cu Cullen.

— Îl ajut eu! zise petrecându-şi braţul în jurul taliei lui.

— E mai bine să îl laşi pe Cullen, draga mea. Tatăl său o bătu uşor pe spate. Aproape m-a cărat în braţe pe scări azi-dimineaţă.

Domnişoara Linden se încumetă să se retragă, iar Cullen îl apucă de braţ. Dar văzu durerea şi furia din privirea ei.

După o vreme, când Cullen coborî înapoi scările,

domnişoara Linden nu mai era de găsit. Fusese plecat mai mult decât se aşteptase, cu pofta de vorbă a tatălui ei. Aprecia compania bătrânului, deci sentimentul era reciproc. Cu toate acestea...

Trebuia să stea de vorbă cu Margaret Linden între patru ochi. De preferat *înainte* de culcare. Voia să îi spună câteva lucruri şi era sigur, judecând după privirea ei, că şi ea avea câte ceva de spus.

Voia să îi reamintească intenţiile lui, să îi spună că, în ciuda începuturilor lor mai puţin amicale, spera că în timp vor ajunge să ţină unul la altul. La fel ca atâtea alte cupluri în situaţia lor, după cum spusese şi tatăl ei. Deşi, în prezent, nu prea vedea cum avea să se întâmple acest lucru.

În viaţa lui nu îşi imaginase o zi de nuntă ca a lor. Nicio noapte a nunţii în care să nu îşi găsească mireasa.

Când ieşi pe terasă, soarele se ascunsese după dealuri. Aroma levănţicii umplea aerul, iar el trase o gură sănătoasă în piept. Pajiştile şi câmpiile zăceau palide, aproape ca alabastrul, sub lumina lunii, iar deasupra lui milioane de stele străluceau bucuroase.

„De unde vin stelele, tati?”

Cullen înghiţi în sec. Oricât ar fi preţuit aceste momente, uneori ar fi vrut să se poată ascunde de ele, atât de dureroase erau. Mai ales în lumina situaţiei lui prezente şi a primirii neprietenoase din casa aceasta. Cel puţin, din partea cui conta cel mai mult.

„Ei bine, draga mea Katie, stelele sunt diamante pe care Dumnezeu le aruncă noaptea pe cer ca tu, eu şi mama să avem ce să admirăm când stăm întinşi pe pătură ca acum”.

Închise ochii şi aproape că auzea cu urechea minţii cum râsese la povestea lui. Aproape că retrăia momentul cu căpşorul lui Katie pe umărul lui şi mânuţa vârâtă în siguranţă...

— Aşa cum bine ştii, domnule McGrath, tatăl meu este vulnerabil şi disperat, foarte dornic să aibă încredere în

tine. Dar nu face greşeala să îmi atribui şi mie aceleaşi calităţi. Mai ales ultima. Eu văd situaţia exact aşa cum e.

Smuls din amintiri, pe jumătate recunoscător pentru salvare, Cullen lăsă ochii în jos spre silueta abia perceptibilă a domnişoarei Linden ce stătea la baza scărilor. Deşi vorbea pe un ton cordial şi dulce, cel puţin la suprafaţă, simţi că drăguţa lui mireasă tinerică era pusă pe ceartă.

Capitolul 9

— Ba chiar mai mult, domnule, cred că ar fi cel mai bine dacă am putea ajunge la înţelegere de la bun început. Ştim prea bine amândoi că...

Cullen ridică mâna în semn de pace, simţind că se aruncase cu capul înainte într-o discuţie care plecase din gară fără el.

— Stai aşa olecuţă, dacă nu te superi, duduie. Ce „anume”, dacă pot întreba, crezi dumneata că vezi? Şi încă atât de exact.

— Asta, ieşi repede răspunsul de pe buzele ei, gesticulând înspre ei doi. *Căsnicia*... noastră. A pretinde că e altceva decât o... înţelegere negustorească este absurd. Râdea, dar nu simţi niciun iz de glumă în râsul ei. Cullen clipi.

— O înţelegere negustorească? întrebă surprins să îşi audă propriul glas.

— Exact asta este, domnule McGrath, zise ea, cu vocea perfect controlată. Nu te-ai fi căsătorit cu mine, iar eu cu atât mai puţin cu un bărbat ca tine, dacă nu ai fi decis că vrei Linden Downs.

— Cum poţi să faci aşa ceva? întrebă el fără să se gândească.

— Ce anume? întrebă ea pe un ton nervos.

— Să spui ceva atât de răutăcios, cu atâta politeţe în glas. Probabil că învăţaţi de mici să fiţi aşa.

— De mici? Acum încerci să mă insulţi intenţionat. Era

rândul lui să râdă.

— Nu tocmai asta ai făcut tu adineauri? Nu mi-ai spus că, nici în o sută de vieţi, nu ai alege să te măriţi cu un individ jalnic ca mine? Fiindcă eu tocmai asta am auzit.

— P-păi, nu... asta am spus.

— Dar ce ai spus, atunci? Sau, şi mai mult, ce ai să îmi spui, domnişoară Linden? Poate aici ar trebui să începem, domniţă. Să terminăm cu toate politeţurile acestea nefericite şi să lămurim lucrurile.

— Presupun că aşa se face la *voi*, zise ea batjocoritor.

— Aşa, da. Ştim să ne susţinem părerea. Dar o spunem pe şleau, madam. Fără să ne împlântăm cuţitul pe la spate.

Putea să jure că îi simţea spatele încordându-se.

— Domnule McGrath, zise ea cu bărbia ridicată, cu o spoială de civilizaţie în ton. Cred că ne-ar ajuta cel mai bine dacă am păstra amândoi...

— Nu eşti deloc supărată pe mine? îi era clar că femeia avea nevoie de un avantaj pe care i-l acorda cu bucurie. Mai bine să iasă acum totul la suprafaţă ca să poată începe vindecarea. Dacă avea să se întâmple. Cel mai bine pentru amândoi, zise el imitându-i tonul arogant cât putu mai bine, ar fi să nu îmi mai înfigi cuţitul pe la spate ori de câte ori te uiţi la mine. Hai, ţinteşte şi trage.

— Asta vrei? Să-ţi spun exact ce cred?

— Da, coniţă. Oftă el, eu şi toţi îngerii din ceruri. Am fi cu toţii mulţumiţi.

Maggie făcu un pas în faţă.

— Nu îmi place să mi se vorbească cu aer de superioritate.

— Dar faptul că eu stau aici acum pe ceea ce va fi în curând prispa *mea* îţi place?

Asta îi puse capac. Simţea cât era de furioasă din locul unde era.

— Ai vrut pământul nostru, domnule McGrath. Ai văzut oportunitatea de a ni-l lua şi ai trecut la fapte. Deci, da, sunt furioasă. Dar îmi dau bine seama că dumneata te vezi în toată treaba asta ca pe un suflet binevoitor. Să cumperi

pământul şi apoi să dai voie bietului văduv şi fiicei lui nevoiaşe să stea în propria lor casă.

O spusese cu tot talentul unui actor londonez, doar cu accent sudist. Dar Cullen hotărî că nu era acum cel mai bun moment pentru a-i face această observaţie.

— Ce văd predominant când mă uit la dumneata, domnule McGrath, este un bărbat care a profitat de un tată care, da, este disperat să se asigure că fiica lui va avea parte de îngrijire. Văd un om care a pus mâna pe prima oportunitate de a se căsători cu o femeie din înalta societate deţinătoare de pământ, crezând cumva că achiziţionarea unei astfel de proprietăţi va umple golul lipsei unui statut al familiei din care vine, ridicându-se astfel în rang. Trase repede aer în piept. Dar îţi spun de-acum că planul dumitale nu va funcţiona în final. Bun sau rău, nu vei fi acceptat niciodată în acest oraş.

Simţind incizia cuvintelor ei şi înţepătura adevărului infiltrat printre ele, Cullen era recunoscător că domnul Linden era deja în pat. Cu puţin timp în urmă omul îi spusese cât de bine credea că decursese ziua şi că fiica lui se va adapta în timp. Cullen strânse din ochi.

Şi când te gândeşti că şi el sperase la fel. Mai ales când o privise în ochi azi stând amândoi înaintea pastorului. Da, păruse emoţionată, chiar speriată, dar pentru o clipă, după ce îi pusese inelul pe deget, când se aplecase şi îi dăduse un sărut curat şi scurt pe frunte, crezuse că văzuse o şansă...

Ei bine, nu contează. Sperase că Margaret Linden semăna mai mult cu tatăl său şi mai puţin cu toţi ceilalţi din oraş. Dar părea că se înşelase. Şi dacă fusese rănit de ceea ce spusese ea acum, numai el era de vină. Până la urmă, el o provocase.

Oricum ar fi fost, avea dreptate, mai ales într-o privinţă. Anumite lucruri trebuiau să fie spuse clar între ei. Acum era rândul lui.

— Duduie Linden...

El coborî scările verandei, iar ea se dădu repede un pas mare în spate. Îi era oare frică de el? Cullen se opri unde era.

— Ca să fie clar, duduie, eu nu v-am *luat* pământul. L-am cumpărat, aşa cum ai spus tu însăţi. Sau îl voi cumpăra mâine. Cât despre căsătoria de azi, ai dreptate. Fără să fi fost acest pământ, nu ne-am fi întâlnit niciodată, sunt sigur. Şi, corectează-mă, dacă n-am dreptate, dar eu nu sunt singurul care a spus „da” azi.

— Nu am avut de ales.

— Dacă este un lucru pe care l-am învăţat, domniţă, şi este o lecţie care m-a costat scump, este că întotdeauna avem de ales. Ai ales să te măriţi cu mine fiindcă, dacă nu te-ai fi căsătorit, în două săptămâni, ai fi pierdut tot. Unii ar putea spune că tu te-ai folosit de mine şi de banii mei. Dar aşa, îţi păstrezi casă, calul şi toate lucrurile. După cum văd eu, amândoi ne-am căsătorit azi fiindcă am urmărit ceva. Şi pentru amândoi acel ceva e mai preţios decât costul acestei căsătorii. Simplu ca bună ziua... – şovăia... să îndrăznească oare? Da, i se va adresa aşa ... doamnă McGrath.

Nu îi vedea faţa, dar nici nu avea nevoie. Umerii ei zvelţi se încordară, iar mâinile şi le strânse pumnişori de parcă urma să îi tragă o lovitură straşnică. La gândul acesta, Cullen zâmbi. Lucru care ar fi întărâtat-o şi mai mult, ştia. Din fericire pentru el, era întuneric.

Simţi că Maggie se agită ca şi când s-ar fi încins pentru runda a doua.

— Ai dreptate, domnule McGrath, cel puţin în parte. Nu am vrut să îmi pierd casă, pământul familiei. Calul, adăugă ea încet. Şi îţi sunt recunoscătoare că putem păstra Linden Downs, zise scrâşnind. Dar adevărata motivaţie din spatele a ceea ce am făcut azi este tatăl meu. După seara trecută... văzându-l aşa, am... i se frânse glasul. Am înţeles că dacă nu fac asta... dacă nu mă căsătoresc cu tine...

Rostea cuvintele în şoaptă. Nu cu dispreţul din tonul de

mai adineauri, ci cu o umbră profundă de regret. Ceea ce îl rănea şi mai adânc.

apoi, neliniştea tatălui meu legat de ce se va întâmpla cu mine în viitor, când el nu va mai fi aici ca să aibă grijă de mine, ar fi fost prea mult pentru el. Pe lângă pierderea acestui pământ pe care îl iubeşte atât de mult... Ei bine, nu cred că ar fi supravieţuit tuturor acestor probleme. Iar el e tot ce mi-a mai rămas.

Îşi lăsă capul în jos şi chiar dacă nu scoase un sunet, Cullen ştia că plânge. Şi, deşi ea era cea care pornise cearta, Cullen îşi dădu seama de grosolănia nesăbuinţei lui.

— Domnişoară Linden, eu...

— Te rog... ridică ea privirea... cu vocea stinsă. Nu mă lua de sus. Şi te rog, nu îndrăzni să crezi că eu şi tu suntem la fel. Fiindcă nu suntem, zise ea cu glas tremurător.

Tentat să îşi apere faptele, precum şi să îi corecteze presupoziţiile greşite că dăduse buzna în căsătoria cu ea, Cullen îşi muşcă limba. Oricum Maggie nu ar fi auzit nimic din ce ar fi spus el acum. Suferea şi era furioasă. Şi nu putea să o condamne. Dar nici nu putea să o lase în plata Domnului. Fiindcă îi dăduse tatălui ei cuvântul, în schimbul pământului, că îi va proteja fata, casa şi toate celelalte.

Şi avea de gând să îşi onoreze promisiunea. Cu orice preţ. Aşa cum îşi ţinea promisiunea faţă de prima lui soţie.

* * *

Maggie îl ocoli, dar auzi paşii lui Cullen aproape, în spatele ei. Inima ei începu să o ia la galop. Nu îi venea să creadă că zisese ce zisese. Într-un fel, se bucura. Dar în altul... îi părea rău că îşi arătase sentimente atât de fragile faţă de el. Îşi tot spusese să *nu* plângă, dar tot plânsese.

Presiunea zilei îşi ceruse drepturile, dar era gata să meargă mai departe fără să privească în urmă. Era tristă că o încercau asemenea sentimente într-o zi în care ar fi trebuit să fie veselă.

Se opri la jumătatea holului din casa liniştită care părea atât de pustie. Ca atunci când lucra până târziu în grajd, Onnie stinsese lămpile în toate camerele de la primul etaj, mai puţin pe cea de la poalele scărilor. În clipa asta, Maggie şi-ar fi dorit ca Cletus şi Onnie să fi locuit în casă, în loc de cabana de la marginea moşiei, aflată între alte cabane de-ale negrilor, cele mai multe goale de la război. I-ar fi prins bine compania cuiva.

Sus era tatăl ei, ştia, dar el dormea deja cu Bucket la piciorul patului. Se simţea brusc singură cu Cullen McGrath. Şi în plus, era noaptea nunţii lor.

Dar cu siguranţă, date fiind circumstanţele şi mai ales schimbul de vorbe de afară, omul nu presupunea că vor împărţi acelaşi pat. Maggie se îmbujora doar la ideea asta. Ea una nu avea niciun fel de plan în acest sens!

Cei patru fraţi ai ei mai mari o învăţaseră multe lucruri, Dumnezeu să le odihnească sufletele. Printre altele, că cei mai mulţi bărbaţi se gândesc la un singur lucru, la femei, ca să vorbim delicat. „Dacă te îndoieşti vreodată de gândurile unui bărbat, Maggie”, o avertizase Oak, mai ales după ce Maggie căpătase forme, iar prietenii lui începuseră să observe, „să ştii că acolo se gândesc, surioară dragă”.

Hotărâtă să îl lase în urmă pe Cullen McGrath, luă lampa de pe masa de alături şi se grăbi pe scări în sus.

— Să te conduc în camera ta, domnule McGrath. Maggie nu aşteptă reacţia lui.

Ajungând la al doilea etaj, o luă imediat la stânga şi se opri în faţa fostei odăi a lui Oak, cea pe care o rugase pe Onnie în după-amiaza acelei zile să o pregătească. Era cea mai mare dintre cele două dormitoare libere, dar principalul motiv pentru care o alesese era locul unde se afla, la capătul opus al holului faţă de odaia ei.

Odaia lui Oak era lângă odaia tatălui ei. Chiar se gândise să se mute în ea. Dar oricum lăsa întotdeauna uşile întredeschise noaptea şi putea să îl audă, dacă era ceva.

Pe noptieră ardea o lampă la foc mic, iar cele câteva

lucruri pe care domnul McGrath le adusese de la pensiune înainte de cină erau puse lângă pat.

— Poftim, domnule McGrath. Vorbea încet ca să nu îl trezească pe tatăl ei. Sper că te vei simţi bine. Îi ură „noapte bună” dând din cap.

Era aproape la jumătatea holului când îl auzi întrebând în şoaptă:

— Şi care este camera ta, domniţă Linden?

Maggie se opri, se uită în spate şi îl văzu exact în locul în care îl lăsase. O cuprinse panica.

— Camera mea?

Dacă avea cumva... aşteptări de soţ?

O trecură sudori reci. Într-o secundă, se simţi din nou fetiţă. Ea şi Savana îşi băgaseră „din greşeală” nasul în dormitorul fraţilor ei şi dăduseră peste nişte desene. Desene cu femei sumar îmbrăcate. De ce şi-ar fi dorit fraţii ei astfel de lucruri nu avea sens. Dar ceea ce îi rămăsese imprimat lui Maggie în memorie era discuţia pe şleau pe care o avusese cu Oak după aceea. „Ştiind-o pe mama, nu cred că îţi va spune vreodată ceva. E vremea să ştii câte ceva”.

Copilărind la fermă, Maggie ştia cum se jucau uneori animalele. Dar abia după discuţia instructivă cu fratele ei mai mare începuse să înţeleagă cu adevărat sensul cuvântului *joc*.

Chiar şi acum, după zece ani, încă avea întrebări fără răspuns.

Cullen McGrath făcu un pas spre ea.

— Da, zise el încet, odaia ta. Ştii, unde dormi noaptea şi te trezeşti dimineaţa? Presupun că cea de acolo e a tatălui tău. Dădu din cap spre uşa întredeschisă a lui papa.

Maggie înghiţi în sec.

— E... e la capătul holului. Dar nu se deranja să arate care dintre cele trei uşi închise care mai rămăseseră era a ei, preferând să lase lucrurile în ceaţă, cel puţin în seara asta. De ce? întrebă ea, dorindu-şi imediat să nu fi zis nimic.

Chiar şi în lumina slabă a lămpii, zări un licăr în ochii lui, ceva la el, felul lui neprotocolar, poate, sau faptul că nu părea să îi pese ce credeau ceilalţi, inclusiv ea, avea un efect asupra ei. Deşi era irlandez.

Stătea acolo şi se uita la ea de parcă avea tot timpul din lume, şi totuşi nu era deloc deranjat de timp. Iar ochii! Vedea prea multe cu ei, se temea ea. Uneori, când se uita la ea, i se părea că râde de ea, deşi pe faţa lui nu se zărea nici urmă de zâmbet.

Ca acum, de exemplu.

El mai făcu un pas în faţă.

— Sunt curios să ştiu care este odaia ta... în caz că tatăl tău are nevoie de tine la noapte. Camera mea e lângă a lui. Poate îl aud înaintea ta.

Maggie dădu să îi răspundă că dormea cu uşa deschisă, dar se hotărî repede să nu îi scape o asemenea informaţie.

— Odaia mea este ultima pe dreapta. Îi arătă cu mâna. Dar nu te teme, îl aud pe tata foarte bine. Până acum, ne-am descurcat foarte bine fără ajutor. Cu părere de rău trebuia să admită că preocuparea lui era un gest de bunătate, deşi venea din partea unuia ca el.

Domnul McGrath nu mai zicea nimic, îşi ridică semeţ capul şi se uita fix la ea. Şi iată, avea iar senzaţia aceea că râdea de ea. Maggie se adună şi zise:

— Este târziu, domnule McGrath. Sugerez să ne retragem la culcare. Fiecare în camera lui, adăugă ea rapid, apoi îi veni o altă idee. Cel mai bine este să plecăm în oraş dimineaţă, la prima oră. Mai am şi alte treburi, cum bănuiesc că ai şi tu.

— Pot pleca oricând doreşti.

Dădu din cap. Dacă plecau la prima oră erau mai puţine şanse să fie văzuţi împreună de cineva cunoscut. Nu putea să ascundă căsătoria lor la nesfârşit, nici pe termen lung, în acest oraş, dar ar vrea să aibă ocazia să se obişnuiască puţin cu ideea înainte să audă şi părerile altora. Fiindcă Biroul de Impozite şi împroprietăriri era pe aceeaşi stradă

cu prăvălia de rochii şi stofe *Miss Hattie* unde lucra Savana, cu cât plecau şi se întorceau mai de dimineaţă, cu atât mai bine.

Intenţiona să îi spună Savanei despre domnul McGrath. Şi lui Mary. Dar ar fi vrut să le spună fără prezenţa lui Cullen McGrath, ca să poată răspunde celor o sută şi una de întrebări cu care Savana şi Mary o vor bombarda.

„Mary...”

Maggie aproape că şi uitase de cererea generalului Harding de a-l cunoaşte pe domnul McGrath. Menţiunea intenţionată pe care o făcuse generalul în legătură cu folosirea amenajărilor fermei Belle Meade pentru lecţiile ei de echitaţie fusese destul de clară; cererea lui nu putea fi ignorată. Şi totuşi...

Dacă domnul McGrath l-ar fi cunoscut pe generalul Harding şi ar fi început să vorbească despre caii pursânge, despre Linden

Downs şi Burbon Belle, atunci... Maggie simţea că lumea din jurul ei intră la apă. Nu, aşa ceva nu se putea.

Nu putea să îl lase pe domnul McGrath să afle că vrea să o înscrie pe Burbon Belle la curse înainte să pregătească terenul. Cum va face acel lucru, nu avea idee. Dar se va întâmpla, cu puţin timp pentru...

— Sau am putea să plecăm acum şi să ajungem în oraş înainte de răsărit.

Dându-şi seama că o tachina şi că aştepta intenţionat ca ea să se ducă prima în cameră, Maggie nu îi băgă în seamă gluma.

— *Noapte* bună, domnule McGrath, îi zise şi o luă cu paşi mari spre dormitor, închizând uşa în urma ei.

Dar chiar înainte să lase zăvorul, auzi:

— Odihnă plăcută... domnişoară Linden. Putea să jure că îl auzise râzând.

Cullen închise şi el uşa la dormitor, încă zâmbind, dar şi deranjat, deşi nu îşi dădea seama exact de ce.

Noaptea se răcise, dar în odaia lui încă se simţea căldura.

Ridică fereastra deja deschisă un pic mai sus, iar ţârâitul greierilor se înteţi. Recunoscător pentru carafa de apă şi pentru paharul de pe scrin, îşi turnă şi bău. Îşi potoli setea, îşi dădu jos hainele, stinse lampa şi se aruncă în pat, epuizat.

Aşternuturile se simţeau răcoroase pe spatele şi pieptul gol, dar nici nu apucă să închidă bine ochii că ziua începu să se desfăşoare în mintea lui cu o repeziciune ameţitoare. Abia de o clipă în aşternuturi, se încălzi prea rău şi dădu aşternuturile la o parte. Se ridică şi se duse la uşă.

Încet, deschise zăvorul şi întredeschise uşa. „A...” Ferestruica de deasupra uşii duble, care dădea în balconul de la capătul holului, era o adevărată binecuvântare, cu briza pe care o aducea înăuntru.

Dădu să se întoarcă în pat, când scârţâitul pronunţat al unei balamale îl ţintui locului. Rămase nemişcat, apoi zâmbi. Oare domnişoara Linden...

— Cullen? se auzi o şoaptă.

Zâmbi larg, nu de plăcere, ci de prostia lui.

— Da, domnule?

Făcu un pas spre hol şi îl văzu pe bătrân stând în picioare în uşa odăii sale, îmbrăcat într-o cămaşă de noapte ce semăna cu ce purtase bunicul lui Cullen; câinele ciobănesc era chiar lângă el.

Cullen vorbea în şoaptă.

— Aveţi nevoie de ceva, domnule?

— Îmi era cald. M-am gândit să mai deschid uşa. Cullen încuviinţă din cap.

— Şi eu la fel. Privirea îi alunecă de-a lungul holului şi observă că uşa domnişoarei Linden era încă închisă.

— Pot să... te deranjez pentru un pahar cu apă de jos? Carafa mea e goală, iar ceaiul de păpădie făcut de Onnie mai devreme îmi face mereu sete.

— Sigur, domnule. Dar cred că am eu apă în carafa mea.

Cullen luă carafa de pe comodă şi o duse în camera alăturată, unde putea să vadă dormitorul domnului Linden

la lumina palidă a lunii şi unde Bucket stătea întins pe podea, lângă pat.

Cullen găsi un pahar pe comodă, turnă şi îi dădu socrului său să bea când observă că...

Fereastra domnului Linden, care dădea spre faţada casei, era larg deschisă spre treptele prispei unde el şi domnişoara Linden avuseseră schimbul de vorbe cu câteva minute mai devreme.

Cullen se întoarse.

Domnul Linden îi înmâna paharul gol, se şterse la gură şi se lăsă uşor în pat.

— Mulţumesc, fiule. Apreciez.

— Cu plăcere, domnule.

Îşi aminti toate lucrurile pe care el şi domnişoara Linden şi le spuseseră unul altuia, cum le luase el pământul, cum susţinuse el că sunt la fel, iar ea îl contrazisese, cum totul era o înţelegere negustorească.

— Domnule... oftă Cullen.

Era târziu, iar oboseala pe care o resimţise mai devreme era de două ori mai mare acum. Dar nu putea presupune sau pretinde că omul nu auzise. Nu dacă se gândea la promisiunile pe care Cullen i le făcuse în dimineaţa de dinaintea ceremoniei.

— Ce aţi auzit de sub fereastră în seara aceasta, domnule Linden... nu aş vrea să credeţi că m-am răzgândit sau că mi-am retras promisiunea pe care am făcut-o. Fiindcă nu e aşa.

Poate era din cauză că liniştea era dublată de întuneric, dar tăcerea păru să dureze la nesfârşit.

— Ştiu, zise într-un final în şoaptă domnul Linden. Şi ştiu că e nevoie de timp... şi de devotament... şi de răbdare.

Cullen tresări amintindu-şi tonul cu care spusese *doamnă McGrath*, şi dorindu-şi să îşi poată retrage cuvintele.

— Da, domnule, sunt conştient. Sunt devotat şi voi avea şi răbdare. Mai mult decât am arătat în seara asta. Vă dau cuvântul meu. Din nou... încheie el, cu vocea sugrumată de

o emoţie surprinzătoare.

După o clipă, un râset blând lumină întunericul.

— Ţi-am spus că e încăpăţânată, ca mama ei. Cullen simţi să îi întoarcă zâmbetul, dar nu putea.

— Nu vă voi dezamăgi, domnule. Şi nici pe ea. Cel puţin, nu cu intenţie. Pentru mine... nu este o înţelegere negustorească. Este o căsnicie. Şi voi lupta pentru ea.

Chiar dacă nu era sacră, cum fusese prima, în lumina palidă, Cullen îl văzu pe domnul Linden întinzând mâna şi îi primi strânsoarea slabă.

— Fiule, în graţiile mele ai intrat deja. Acum trebuie să intri şi în graţiile ei.

Capitolul 10

Cullen se sculă şi se îmbrăcă înainte de răsăritul soarelui. Noaptea atât de agitată, care se încheiase, îi dădea o senzaţie de nelinişte interioară, dar şi exterioară, întrebându-se din nou dacă luase o decizie bună. Mai ales când se gândea la ceea ce îi spusese domnul Linden târziu în noapte. Îndesă săculeţul de piele, cu bani, adânc în buzunarul de la cămaşă, simţind în el greutatea visului său.

Pe scări se uită înapoi pripit spre uşa închisă de la dormitorul domnişoarei Linden, care cu siguranţă era încuiată şi zăvorâtă, poate chiar cu piroane, avea toate motivele să creadă; şi sentimentele de îndoială i se adânciră.

Îi luase aproape toată noaptea ca să îşi dea seama ce îl deranjase atât de mult după ce îi urase noapte bună. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai enervant era.

Nu avusese nici cea mai mică aşteptare să o atragă pe coniţa Linden în patul lui. Ce fel de bărbat credea că e?

Margaret Linden era o femeie frumoasă. Deşi ştiuse prea bine că nimic nu avea să se întâmple între ei noaptea trecută, asta nu însemna că nu îşi putea imagina cum ar fi arătat noaptea nunţii lor, dacă circumstanţele ar fi fost

altele.

Mai ales că dormitoarele lor erau la câţiva metri unul de celălalt. Aducându-şi aminte cât de bine se potrivise rochia de culoare crem cu ochii ei căprui şi alte lucruri pe care le observase. Până la urmă, era soţia lui.

Rectificare, partenera lui de *negoţ*.

Răscolit din nou, până la urmă îşi găsi drumul spre sufragerie. Faţa şi starea i se mai înviorară după trei ceşti de cafea făcută de Onnie şi porţia de omletă cu pâine prăjită şi şuncă, servite de această femeie în tăcere şi cu bunătate.

Fără să aibă niciun semn de la domnişoara Linden, se îndreptă spre hambar ca să ia căruţa, în timp ce soarele căsca încă spre răsărit, în aerul proaspăt al dimineţii. Îl găsi pe Cletus deja la treabă în grădină, îngrijind legumele proaspăt sădite în rânduri ordonate, dispuse în mod egal în pământul proaspăt săpat.

— ’neaţa, Cletus, dădu din cap Cullen trecând pe lângă el.

— ’neaţa, domnu’ McGrath.

Cullen se opri, apoi se întoarse spre el.

— Am o întrebare pentru tine în dimineaţa asta. Omul se opri, cu sapa înfiptă adânc în pământ.

— Da, domnule.

Cullen se duse până la gardul care împrejmuia grădina, observând fiecare bucată de lemn putred sau scândură lipsă, şi adăugându-le în minte la lista de cumpărături.

— Caut cam douăzeci de bărbaţi puternici, lucrători capabili, dornici să muncească cât e ziua de lungă pentru o plată avantajoasă. Mă gândesc că ştii unde aş putea găsi asemenea bărbaţi.

Cletus îşi trecu degetele peste linia bărbiei, scrutând cu privirea câmpurile înţelenite.

— Sigur că da. Gândesc că vrei să îi întreb eu pentru dumneata, domnu’?

— Aş, îi întreb eu. Dacă îmi dai numele şi îmi spui unde îi găsesc, bineînţeles.

Cletus îl privi în ochi.

— În partea aia de oraş nu e prea mulţi albi, domnule.

— Ei bine, atunci nu voi trece neobservat, nu? zise Cullen zâmbind, bucuros că omul mai în vârstă zâmbea şi el.

Cletus se uită la hambar.

— Eu mai ştie şi din ăi de fac căruţe, domnu', şi unelte. Mai bune şi mai ieftine decât ce e prin oraş.

— Bine. Dă-mi şi numele lor. Cullen şovăia. Vrei să mi le dai mai târziu sau...

— O pun pe Onnie să le scrie, domnule. Soţia mea e deşteaptă. A învăţat literele şi numerile de mică. Io... zise râzând. Io nu le-am învăţat.

— Nu e nicio ruşine. Nici eu nu ştiu multe lucruri. Cu coada ochiului, Cullen zări mişcare la o fereastră de la etajul doi şi recunoscu silueta duduii Linden când trecu pe dinaintea ferestrei.

— Îţi dau numele acuşica, domnule McGrath.

— Aş aprecia, Cletus.

Cullen găsi că Cletus se ocupase deja de Levi, aşa că nu mai zăbovi şi îl prinse pe armăsar la căruţă, ştiind foarte clar de cu seară că duduia Linden voia să plece devreme. Spre bucuria lui, văzu că singura căruţă pe care o avea familia Linden era mai mult decât rezonabilă, deşi era un pic mai mică decât i-ar fi plăcut lui. Fiindcă nu avea prelată, se duse în grajd să găsească una.

De asemenea, găsi şi calul pursânge al domnişoarei Linden, mult mai grozav la o cercetare mai amănunţită decât crezuse la prima vedere.

— Eşti frumuşică foc, zise el în şoaptă, bătând uşor murguţa şi apreciind că se cuibărea lângă el. Îţi place să alergi, nu? Te-am văzut eu afară. „Cu stăpâna ta", adăugă în gând.

Ciudat că familia Linden ţinea un astfel de cal care le-ar fi putut aduce o sumă frumuşică. Oare de ce păstrau un pursânge atât de frumos când ar fi putut să îl vândă cuiva care participa la curse? De ce nu aveau în schimb un cal

obişnuit cu munca la fermă?

Bineînţeles, îşi zise mângâind-o blând pe iapă pe nas, domniţa asta frumoasă ar putea să muncească la fel de bine, dacă ar fi învăţată. Dar ar fi o pierdere pentru adevăratele ei talente. Ştia de ce domnul Linden nu vânduse calul de rasă.

Fiica lui iubea animalul. Se văzuse clar legătura ei cu iapa de când o văzuse prima dată călare pe ea.

— Sunt gata, domnule McGrath.

Cullen se întoarse şi o văzu pe femeie stând în prag. Purta o rochie albastră care-i îmbrăca frumos fiecare formă, aducându-i aminte din nou ce pierduse ca proaspăt mire cu o noapte înainte. Într-o clipită, frustrarea cu care se trezise îl năpădi din nou, mai ales că ea părea că se odihnise bine.

Dar se hotărî, aşa cum îi promisese tatălui ei, să aibă răbdare, să încerce să netezească drumul ce le stătea înainte. Oriunde ar fi dus.

— Domnişoară Linden! îţi admiram calul. Este o frumuseţe.

— Mulţumesc. Da, este.

— De când o ai? Maggie îl privi fix în ochi.

— Am crescut-o de când era mânză, domnule McGrath.

— Impresionant. Şi cum o cheamă? Maggie îşi mută privirea de la el la iapă.

— Burbon Belle.

Cullen dădu din cap, masând-o uşor pe Burbon Belle

— Ce nume potrivit. Unde s-a născut?

I se părea doar sau Maggie îşi miji puţin ochii?

— La ferma de cai vecină, Belle Meade, zise ea pierindu-i zâmbetul de pe faţă. Acum, dacă nu te deranjează... îşi mângâia cu degetele poşeta care îi atârna în mânecă. Mergem? Se face cam târziu.

Auzind nerăbdarea din glasul ei, Cullen aruncă o privire afară ştiind că nu putea fi trecut de ora şapte. Nu le lua mai mult de o jumătate de oră ca să ajungă în oraş. Fără îndoială, unele prăvălii nici nu apucau să îşi deschidă uşile

până la opt.

— Da, putem porni dacă doreşti.

Afară domnişoara Linden dădu să se urce singură în căruţă, dar Cullen, fără să stea pe gânduri, aruncă prelata în căruţă, veni în urma ei şi o ridică pe banchetă.

Ateriză cam brusc şi se uită la el întrebându-se dacă mai ajutase vreodată o femeie să urce în căruţă.

— Iertare, murmură el, simţind cum îl trece o undă de jenă. Eşti mai uşoară decât mi-am închipuit.

Era o observaţie nevinovată, dar văzu din încruntătura ei că i-o luase în nume de rău.

Strângând din dinţi, o luă cu paşi apăsaţi spre cealaltă parte a căruţei, amintindu-şi ce zisese despre lipsa lui de „educaţie”. Se pare că şi acum tot la asta se gândise. Dar şi mai frustrantă pentru el fusese senzaţia plăcută pe care o avusese când o atinsese, chiar dacă atât de scurt. Încercuindu-i mijlocul cu mâinile, simţise apăsarea neînsemnată a greutăţii ei. Iar mirosul ei era mai dulce decât levănţica înflorită.

Se caţără lângă ea, străduindu-se să nu se dea de gol cât era de răscolit. Dar bancheta se dovedi mai îngustă decât cântărise el cu privirea, iar senzaţia coapselor ei înghesuite în el continua să îl bântuie.

Ea, pe de altă parte, nu părea să bage de seamă. Se uita fix înainte, strângându-şi poşeta pretenţioasă. Ceea ce îl supăra şi mai mult.

Eliberă frâna, lovi uşor cu hăţurile, iar căruţa o porni la drum, armăsarul trăgând cu mai multă forţă decât era nevoie. Un zâmbet trist îi apăru în colţul gurii. Nu fusese singurul care calculase greşit.

Trecând pe lângă casă, se uită în sus şi îl văzu pe domnul Linden care se uita în jos de la fereastra dormitorului său. Bătrânul îi salută cu mâna, iar Cullen, sperând să nu-i fi făcut omului o promisiune pe care nu putea să o ţină, dădu la rândul lui din cap.

* * *

— Deci, unde ai nevoie să ajungi în oraş, domnişoară Linden? După ce terminăm la Impozite şi împroprietăriri?

Maggie nu se grăbi să răspundă, încă deranjată de comentariul pe care îl făcuse când o ajutase să urce în căruţă.

Avea aproape cincisprezece ani când în sfârşit începuse să capete şi ea ceva forme. Asta după ce toate celelalte fete deja îmbobociseră, înfloriseră *şi* se şi dezvoltaseră. Îşi amintea de ziua în care se întorcea de la şcoală cu Mary şi Savana, ambele prietene deja femei în toată splendoarea, şi de băieţii care băgaseră deja de seamă faptul. Într-o zi, trecând pe lângă piaţa unde se întâlneau băieţii şi dorindu-şi să o observe şi pe ea, îşi desfăcuse părul lung şi îl lăsase să cadă peste piept, aranjându-şi buclele în aşa fel încât să dea impresia că are şi ea ceva, unde de fapt nu era nimic.

Dar fratele ei Abe îi spusese necăjind-o: „Nu poţi ascunde ceea ce nu ai, micuţă Mag”.

Şi acum Cullen McGrath să spună aşa ceva...

Maggie strânse tare din dinţi, uitându-se cu insistenţă la grămada de ţărână de sub căruţă. Papa îi spusese că domnul McGrath mai fusese căsătorit, iar ea se întreba... cum fusese prima lui soţie.

Se uită pe furiş la figura lui din profil, imaginaţia umplând restul. Fără îndoială fusese o frumuseţe irlandeză cu forme apetisante, cu părul roşcat şi pielea de alabastru ca femeile din romanele de dragoste. O femeie care nu ar fi putut să fie niciodată confundată cu un băiat. La orice vârstă.

El se întoarse şi dădu ochi în ochi cu ea, dar Maggie se grăbi să-şi îndrepte privirea în faţă.

— Trebuie să trec pe la piaţa Mulholland să iau câte ceva, zise ea. Apoi la magazinul universal.

— Bine. Ştiu unde este Mulholland. Dar la magazinul universal trebuie să îmi spui tu cum ajungem.

Deja se gândise la toate detaliile despre cum să îşi

organizeze cumpărăturile în dimineaţa aceea, începând cu achitarea taxelor. Dar hotărî să aştepte apropierea de oraş înainte să i le spună.

Ploile dese de primăvară din ultimele săptămâni înverziseră câmpurile mai devreme decât de obicei, iar pomilor le dăduseră frunzele şi aveau coroana plină. Aroma pătrunzătoare de pin umplea aerul. Dar umiditatea permanentă şi căruţele care treceau întruna lăsaseră însemne pe drum, iar roţile de lemn se izbeau de urmele şi povârnişurile uscate de soare.

Cu fiecare zdruncinătură şi legănare, Maggie îl simţea din ce în ce mai mult pe bărbatul de lângă ea.

Mersese în căruţă lângă fraţii ei toată viaţa. Prezenţa unui bărbat care o înghesuia pe banchetă, cu picioarele lui musculoase care se tot atingeau de ale ei, nu era o noutate. Şi totuşi...

Era.

Fiindcă prezenţa lui Cullen McGrath lângă ea nu era deloc la fel. Nici ca atunci când stătuse lângă Richard, singurul băiat pe care îl sărutase. Lângă Richard se simţea ca lângă fraţii ei, aceleaşi glume simple şi jucăuşe, cu o dulceaţă care îl deosebea şi care îi dădea siguranţă şi linişte.

Cu Cullen McGrath numai în siguranţă nu se simţea. Iar dulceaţa nu era o trăsătură cu care l-ar fi descris.

„Eşti mai uşoară decât am crezut”. Cuvintele îi răsunau întruna în urechi. Maggie îşi analiză pe furiş pieptul.

De ce preferau bărbaţii femeile cu bust mai mare? În desenele pe care le găsise în camerele fraţilor ei, toate femeile aveau un piept atât de mare încât ar fi putut sufoca un bebeluş. Femeii cu talii atât de înguste şi mijlocelul atât de strâns în corset încât totul se revărsa pe deasupra ca pâinea lăsată prea mult la dospit. Ei bine, dacă asta îi plăcea şi lui Cullen Michael McGrath la o femeie, atunci putea prea bine...

— Am fost la universitate, domnişoară Linden. Doi ani. Gândurile lui Maggie se opriră brusc. De unde mai venise şi

asta, se întreba, uitându-se la el.

— Irlandezii... au universităţi?

El râdea. Mult prea târziu îşi dăduse şi ea seama cât de ciudat sunase întrebarea ei.

— Da, avem universităţi. Şi, deşi sunt ani de zile de când am plecat, am auzit că în curând vor avea şi ei cai şi căruţe.

Râsul lui puternic şi din toată inima era molipsitor. Maggie simţi că dă să zâmbească. Şi înainte să îşi dea seama, îi scăpă printre dinţi un râset.

Se uita la ea, iar o căldură pe care nu o mai văzuse îi umplea privirea. Văzu încă o dată cât de atrăgător era acest bărbat. Deşi aspru. Şi irlandez.

— Şi ce ai studiat, domnule McGrath?

El zâmbi şi dădu copilăreşte din umeri.

— Agricultură. Am studiat în Anglia, unde locuia familia mea pe atunci. Dar nu era o universitate... obişnuită.

— Ce vrei să spui?

— Era o şcoală în cartierul irlandez unde predau profesori care fuseseră profesori înainte să plece din Irlanda. Universităţile englezeşti nu îi primeau. Nu primeau niciun irlandez.

O spuse ca fapt divers. Dar, în liniştea care urmă şi în felul în care strângea hăţurile, Maggie simţi o amărăciune profundă.

— Când a plecat familia ta din Irlanda?

— Eu aveam aproape şaisprezece ani, răspunse el după o clipă. Cam acum paisprezece ani.

Nu ştia ce o surprindea mai mult. Să descopere că era cu aproape zece ani mai mare decât ea, în loc de cinci sau şase cum crezuse, sau că părăsise Irlanda acum atâta amar de vreme ca să locuiască în Anglia.

— Dar încă ai accentul, observă ea. El se întoarse.

— Ce accent?

Părea atât de serios că aproape îl crezu. Îi aruncă o privire.

— Cum am spus, stăteam toţi în aceeaşi zonă. Nouă ne-a convenit. La fel şi lor.

Încerca să şi-l imagineze un băieţandru de şaisprezece ani. Surprinzător, putea! Ciudat, vedea în faţa ochilor chipul lui Oak şi îşi dădu uimită seama că Cullen McGrath avea aceeaşi vârstă ca Oak, dacă ar mai fi fost în viaţă.

Se uită în jos la inelul bunicii sale de pe mâna stângă. Încă îl vedea pe mâna mlădioasă a mamei. Conform obiceiurilor familiei Linden, acel inel ar fi trebuit să ajungă la Oak să i-l dea soţiei lui. I se părea ciudat că ajunsese tocmai la ea.

— Nu mi-am terminat studiile.

Lipsa de entuziasm din vocea lui îi atrase atenţia. Liniile ferme din jurul gurii îi spuneau că nu era mândru de asta, iar ea se întreba de ce îi spusese.

— Ţi-am spus că am fost la universitate, dar... nu vreau să îţi dau impresia că am şi absolvit. Fiindcă nu am terminat.

Se uită o clipă la el.

— Ce s-a întâmplat?

Dădu să răspundă, dar întâi o cântări cu privirea.

— Presupun că tatăl tău ţi-a spus despre babacu' meu? Ea se încruntă.

— Babac...

— Tatăl meu.

Seriozitatea de pe chipul lui, odată cu privirea lui scrutătoare o îmboldiră să îşi ferească privirea, mai ales când îşi aminti ce spusese despre educaţia lui din familie. Dar se abţinu.

— Da, răspunse ea încet. Mi-a spus. Mi-a spus că tatăl tău... le avea cu jocurile de noroc şi... încerca să îşi amintească exact cuvintele pe care le spusese papa. Şi că slăbiciunea lui cu acest sport a lăsat... urme adânci asupra ta.

Cullen începu să râdă din nou, dar de data asta suna altfel.

— Este un mod foarte frumos de a descrie ceva atât de urât, dar cred că rezumă foarte bine. Îi plăcea şi sticla deosebit de mult, ceea ce agrava jocurile de noroc. Sau poate invers. Greu de spus după ce lucrurile au luat-o atât de rău în jos.

Maggie deschise gura să mai întrebe ceva, apoi îşi dădu seama că erau la marginea oraşului. Căruţele şi trecătorii roiau deja pe străzi. Atât de devreme. Planul ei de a scăpa neobservată de cunoştinţe era mai dificil de înfăptuit decât îşi dăduse seama.

Cullen trase căruţa spre un punct de oprire, lângă Biroul de Impozite şi împroprietăriri, iar ea nu aşteptă, se dădu repede jos, prefăcându-se că nu vede privirea iritată pe care i-o aruncă el.

Dar, când dădu să apese clanţa uşii ca să o deschidă, Cullen ajunse înaintea ei.

— Dă-mi voie, zise el încet, mai aproape de urechea ei decât permitea eticheta. Mai puţin în cazul în care bărbatul era soţul ei, evident...

Întrebându-se dacă plăcuţa strălucitoare de deasupra uşii îi atrăsese şi lui privirea cum i-o atrăsese ei, intră în clădire.

Nu primim cereri de la negri şi irlandezi. Nu apreciase niciodată acele anunţuri. Cu atât mai puţin acum.

Spera că nu veniseră încă toţi angajaţii. Ar fi vrut să scape mai ales de un anumit angajat. Aruncându-şi privirea asupra biroului directorului şi văzând draperiile încă trase în jos, oftă uşurată.

Biroul îi amintea de biblioteca tatălui ei, cu un miros deosebit de cerneală uscată sau de colecţie de cărţi învechite.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Funcţionara, o femeie mai în vârstă cu părul încărunţit pe alocuri, se ridică din spatele unui birou, cu ochelarii atârnându-i pe nas şi zâmbetul pe buze.

Maggie îşi amintea că o mai văzuse, dar nu îşi amintea cum o cheamă.

Cullen făcu un pas în faţă.

— Da, doamnă, puteţi. Mulţumim.

Femeia se uita ţintă la el cum scoate săculeţul din cămaşă, insistenţa privirii ei fiind accentuată de sprânceana ei încruntată.

Cullen scoase din săculeţ o foaie de hârtie împăturită şi i-o dădu.

— Acesta explică scopul nostru azi aici.

Maggie se încruntă în timp ce femeia primi documentul, întrebându-se ce conţinea şi deranjată puţin mai mult de cuvântul *nostru* pe care îl folosise Cullen. Dându-şi seama de inelul mamei, îl acoperi discret cu mâna dreaptă.

— Mmm... hmm... Femeia ţuguia buzele în timp ce citea. Ridică scurt privirea spre Cullen înainte să o mute razant spre Maggie. Aici este vorba despre proprietatea Linden Downs, domnule... Se uită din nou la document... McGrath.

— Da, doamnă, dădu din cap Cullen. Domnul Gilbert Linden a semnat acel act cu mâna lui.

Tatăl său îl scrisese? Maggie abia se abţinu să nu îi smulgă documentul din mână şi să îl citească singură.

— Şi aveţi fondurile necesare la dumneavoastră, domnule McGrath, care acoperă datoriile? Fiindcă noi nu împrumutăm...

— Am, zise pipăind săculeţul. Deci, nu cer împrumut.

Funcţionara se uita de la el la scrisoare.

— Îmi trebuie confirmarea că suma este într-adevăr cea înregistrată. Şi că semnătura domnului Linden este în acord cu cea din dosar.

Privirea femeii o întâlni din nou pe cea a lui Maggie, care, de data aceasta, o recunoscu. Chiar mai mult de-atât.

— Domnişoară Linden... dădu femeia imediat din cap. Mă bucur să vă văd din nou, domnişoară. Tatăl dumneavoastră e bine?

Convinsă că auzise o întrebare mascată de o altă întrebare, Maggie stătu pe gânduri, voind să răspundă sincer, dar fără să spună ceva ce ar fi pus probleme motivului vizitei lor.

— Sănătatea tatălui meu a slăbit în ultima vreme, de aceea nu este chiar el în persoană aici. V-ar spune singur că nu mai este atât de sprinten ca altă dată, oricât l-ar deranja acest lucru.

Pe faţa funcţionarei se citi milă, apoi lămurire.

— Un sentiment pe care îl înţeleg pe deplin, ca să zic aşa. Vă rog să îi transmiteţi tatălui dumneavoastră toate cele bune. Acum, vă rog să aşteptaţi aici, trebuie să aduc dosarele din spate.

De cum femeia dispăru în spatele uşii, Maggie luă scrisoarea pe care o lăsase pe birou.

— Nu ai încredere în mine? îi şopti Cullen.

— N-am spus asta.

— Nu... nu ai. Nu ai spus, voiam să zic.

Hotărâtă să nu muşte momeala de data asta, Maggie citi scrisoarea. Scrisul tatălui ei, pe care îl cunoştea la fel de bine ca pe al ei, confirma autenticitatea misivei. Mesajul era scurt şi fără echivoc.

Toate taxele şi împrumuturile din urmă datorate de proprietatea Linden Downs vor fi achitate integral de Cullen Michael McGrath. De aceea, cu toate datoriile acoperite, proprietatea Linden Downs, după cum este stipulat legal mai jos, inclusiv vitele şi caii, vor fi scoase de la licitaţia programată şi vor reveni, în schimb, proprietarului de drept.

Pentru ultima propoziţie, cuvintele fuseseră alese cu grijă. Evita să declare direct cine va fi acest proprietar. Maggie se întreba dacă tatăl ei alesese acele cuvinte cu intenţie. Poate ca să amâne răspândirea veştilor în oraş. Nu va uita mai târziu să îi mulţumească.

Uşa de la intrare se deschise, iar Maggie se întoarse încordată toată.

Intrase un bărbat de vârsta ei, iar ea scoase un oftat. El dădu scurt din cap înspre ea, închizând uşa în spatele lui şi îndreptându-se spre biroul din colţul îndepărtat. Atunci, ea simţi că i se strânge stomacul. Cu cât mai repede se încheia tranzacţia, cu atât mai bine.

— Poftiţi, zise femeia, la întoarcere. Netezi un document împăturit în faţa lor, pe birou. Suma listată aici este cea

datorată. Dacă ne prezentaţi suma totală a datoriilor, domnule McGrath, vom semna documentele şi datoria se va stinge.

Cullen îi dădu femeii un teanc de bancnote, iar ea, la rândul ei, le numără. Deşi nu suferise în viaţa ei de foame, Maggie nu văzuse niciodată atâţia bani la un loc. Cum avusese un om ca Cullen McGrath acces la atâţia bani gheaţă? Ar fi vrut să-l fi întrebat.

Dacă se gândea mai bine, nu voia să ştie.

— Va trebui să reţin scrisoarea domnului Linden şi să o păstrez la dosar. Semnaţi aici, vă rog, domnule McGrath, zise femeia arătându-i unde. Şi aici, şi gata.

Simţind caracterul definitiv al momentului mai mult decât anticipase, Maggie avu senzaţia că lumea se clatină în jurul ei, în timp ce Cullen semna documentele. Se holba la bărbatul de lângă ea. Un străin. Şi totuşi... soţul ei.

Atâta timp încercase să ducă o viaţă bună, să facă aşa cum ar face orice om care se teme de Dumnezeu. Şi uite unde ajunsese. Oare o mai vedea Dumnezeu? O vedea acum, aici? Era cumva o disciplinare pentru ea, fiindcă îi forţase mâna tatălui său ca să plătească taxa de grajd cu care puteau să împerecheze iapa lor cea mai bună cu Vandal, campionul de la Belle Meade? Iar apoi ca să o poată înscrie pe Burbon Belle la curse?

În ciuda opiniei contrare, de neclintit a mamei ei, papa îi spusese mereu că s-a născut pentru hipism. Şi pentru a preda echitaţie. Într-adevăr, adăugase el, „te-ai născut un pic mai devreme decât trebuia, aş zice”.

Cullen McGrath alese tocmai acel moment ca să se uite la ea. Era sigură că citea în ochii lui izbânda. Apoi el clipi şi expresia aceea dispăru.

Dacă credea că achitarea datoriilor familiei ei şi semnarea unei hârtii îi dădea dreptul nu numai asupra proprietăţii Linden Downs, ci şi acela de a-i dicta ei viitorul, atunci ea ştia sigur că un irlandez anume avea să fie foarte dezamăgit.

Fiindcă ea *avea de gând* să participe cu Burbon Belle la cursa Peyton Stakes din toamna aceea. Şi avea să câştige. Doar că încă nu ştia exact cum.

Capitolul 11

Ajunşi afară, domnul McGrath o ajută din nou să se urce în căruţă, de data asta cu mai multă delicateţe. Mirosul de pâine coaptă proaspăt emana prin uşa deschisă a unei brutării, făcând micul dejun să pară mult mai îndepărtat decât era de fapt.

Conştientă că oamenii erau cu ochii pe ei, sigur nu se înşela, Maggie zări semnul prăvăliei de rochii şi stofe *Miss Hattie* şi se închipui din nou dând nas în nas cu Savana în timp ce era însoţită de Cullen McGrath. Deşi o treceau toate apele, încercă să afişeze o atitudine dezinvoltă.

— *Dumneata* unde anume ai nevoie să ajungi în oraş în dimineaţa aceasta, domnule McGrath?

Cullen eliberă frâna de la roată şi îndemnă armăsarul să o ia pe stradă în jos.

— La şelărie, apoi la prăvălia pentru animale. Aş vrea să mă opresc şi la bancă, dacă celelalte treburi nu durează prea mult.

— Sunt sigură că le putem face pe toate, zise cu mai multă seninătate decât impunea momentul.

Privirea pe care i-o aruncă îi transmitea că observase şi el.

De pe o alee, o căruţă cu marfă le tăie calea. Cullen trase brusc de hăţuri aruncând-o pe Maggie în faţă. Întinse braţul în faţa ei, barându-i pieptul şi împingând-o înapoi în spate. Deşi bancheta căruţei era deja un loc pe care se înghesuiau, Maggie află o nouă însemnătate a apropierii dintre ei.

— Eşti bine? o întrebă el după câteva secunde.

Dădu din cap că da, uitându-se tot înainte, perfect conştientă de atingerea lui.

— Da, sunt bine.

El îşi retrase braţul. Odată cu descongestionarea traficului, mână calul înainte. Nu avusese niciun fel de intenţie cu gestul lui, Maggie ştia prea bine. Dar trupul ei retrăia în continuare momentul.

Având nevoie de spaţiu între ea şi el şi încercând să evite privirile insistente ale trecătorilor de pe stradă, văzu oportunitatea pe care o aşteptase.

— Dacă opreşti mai în faţă, aş vrea să mă dau jos. Cullen îşi întoarse privirile spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Îmi voi face cumpărăturile şi ne vom întâlni din nou aici. Aşa nu te mai ţin în loc şi poţi să termini mai repede ce ai de făcut.

Cullen scutură din cap:

— Nu mă grăbesc nicăieri, domnişoară Linden. Iar piaţa Mulholland nu este prea departe de şelărie, unde am eu nevoie să...

— Nu mă deranjează, sincer. Îşi strânse fusta şi se dădu jos înainte ca el să apuce să oprească definitiv. Crescând cu patru fraţi mai mari, îşi pusese la punct agilitatea. Zâmbi înspre el, cu faţa încordată. Ne întâlnim aici din nou... peste două ore?

El nu mai zise nimic, doar se holba la ea, iar ea simţi că el ştia exact ce intenţii avea. Mustrând-o conştiinţa, se simţi şi mai inconfortabil. Dar ce ar fi vrut să facă? Să vină în oraş din senin la braţ cu un irlandez şi să le facă cu mâna tuturor prietenelor ei? Tocmai ea, fiica unei familii de întemeietori din Nashville?

Problemele prin care trecuse în ultimii ani o puseseră la pământ. Mai mult decât îşi dăduse seama. Mai întâi, pierderea familiei, apoi declinul lent al proprietăţii Linden Downs. Pierderea locului în societate, al statutului în viaţă, era destul de grea. Şi unde mai pui că toţi erau cu ochii pe ea...

Apoi, apăruse Burbon Belle, iar visul ei de a-şi păstra casa căpătase din nou aripi. Doar ca să îi fie suflat înainte să

aibă măcar o...

El pocni din hăţuri.

— Ne vedem peste două ore.

Căruţa o luă din loc, iar ea îl urmări cum se îndepărtează, umerii lui mari erau încordaţi rigid. Stând acolo după tot ce se întâmplase, se simţea cumva mai mică. Ceea ce o îndemnă să îndrepte spatele mai bine. El nu avea cum să înţeleagă. Cum ar fi putut? Erau din lumi diferite.

Îşi scoase inelul mamei şi îl băgă în buzunar, hotărâtă să termine cumpărăturile, apoi să aştepte trecerea timpului într-un loc discret, până la întoarcerea lui. Aşteptă până când căruţa se făcu nevăzută după colţ şi abia atunci o luă la pas în jos pe stradă. Dar nu trebuia să se deranjeze, oricum el nu întorsese o secundă capul.

* * *

Era atât de diferită de Moira.

Moira fusese mai aproape de vârsta lui; Margaret Linden era cu mult mai tânără. Moira fusese blândă, afectuoasă şi înţeleaptă; duduia Linden era tăioasă, ostilă şi nepotolită. Deşi comparaţiile se zbăteau să îi acapareze toată atenţia, Cullen se străduia să le reprime, ştiind că nu îl ajutau în situaţia dată.

Totuşi, părerea domnişoarei Linden despre el era de netăgăduit: femeia abia îl putea suporta. Când, din instinct, se aplecase spre ea să o apere, în urmă cu câteva momente... Ei bine, nemulţumirea ei fusese aproape la fel de sesizabilă precum gestul lui instinctiv. Da, femeia era mignonă, cu siguranţă. Dar era o femeie sadea. Mai bine să nu zăbovească prea mult asupra momentului. Era departe de a o cuceri, cum îi sugerase blând tatăl ei. Dar nimic nu avea să îi stea în cale.

Până la urmă, nu îl cunoştea atât de bine încă să fie convinsă că nu îi place de el. Avea nevoie de măcar o lună, poate două.

Din anumite motive, gândul acela îi smulse un zâmbet.

După două ore, când terminase tot ce îşi propusese, cu toată riposta pe care şi-o atrăsese de la unii dintre proprietari, se întoarse în locul unde domnişoara Linden sărise efectiv din căruţă. Dar nici urmă de ea. Imaginea ei coborând din căruţă îi umplu din nou ochii minţii. Era evident că crescuse pe lângă patru fraţi mai mari. Dar o asemenea ispravă, printre fuste, cu o asemenea eleganţă!

În mod obişnuit, l-ar fi impresionat, dacă nu l-ar fi deranjat atât de mult atitudinea ei.

Străzile erau pline. Se văzu nevoit să aştepte să treacă o trăsură şi o căruţă cu mărfuri înainte să poată trage pe margine şi să pună frânele. Atunci o văzu stând dincolo de Biroul de Impozite şi împroprietăriri, la colţul unor prăvălii închise. Nu era orb. Ştia că nu voia să fie văzută cu el. Dar îndreptându-se spre ea să o aducă, nici că îi păsa.

Îşi dăduse seama din clipa în care ea îl văzuse, fiindcă ochii ei se uita de jur-împrejur după prezenţa altor feţe cunoscute. Îi venea să o arunce pe umăr şi să o care înapoi la căruţă. Ideea nu era deloc rea, şi nici neplăcută. Dar se îndoia că îl va ajuta în vreun fel.

— Domnişoară Linden. Se feri să îi ofere braţul. Eşti gata? Ea se uită în spatele lui.

— Unde este căruţa?

— E mai sus. Unde ai... sărit din ea mai devreme şi de unde mi-ai dat instrucţiuni să te iau.

Ea strânse din buze.

— Am hotărât să merg pe jos şi am ajuns aici.

El scutură din cap, fără să înghită spusele ei. Văzând două bagaje la picioarele ei, se aplecă să le ia.

— Pot să le duc şi singură. Reuşi să pună mâna pe unul înaintea lui, apoi se întinse să îl ia şi pe celălalt.

El trase bagajul în spate.

— Nu mă deranjează să te ajut.

— Eşti foarte amabil, domnule McGrath. Dar nu am nevoie de ajutorul dumitale.

Dulceaţa exagerată din tonul ei îi făcu pielea de găină.

— Iar faci asta.

Ea ridică privirea semeţ.

— Răutatea aceea politicoasă la care te pricepi de minune. Privirea ei se întunecă.

— Ei bine, dacă mi-ai asculta efectiv dorinţa şi m-ai lăsa să îmi duc singură...

El scăpă bagajul la pământ care ateriza bufnind în praf.

— Poftim!

Dădu să deschidă gura, dar o încleşta la loc.

— Dacă ai şti ce...

— Te necăjeşte omul acesta, domnişoară Linden?

Cullen simţi un semnal de avertisment în vocea omului din spatele lui, dar mai degrabă stânjeneala evidentă de pe faţa lui Margaret Linden îl împunse până în măduva oaselor.

— D... domnule Drake... îngăimă Maggie, clipind repetat, apoi îşi aranja părul cu mâna tremurândă.

Îi luă o clipă să recunoască numele, dar Cullen îşi dădu seama întorcându-se că ghicise bine. Avea o privire tăioasă. Drake se uita insistent la Margaret Linden, apoi înapoi la Cullen, cu ochi care căutau a ceartă.

— Ce repede ne revedem, domnule McGrath. Drake se aplecă să ia bagajul de pe jos şi i-l dădu domnişoarei Linden, apropiindu-se mai mult de ea. Şi eu care credeam că am avut o înţelegere că îţi iei tălpăşiţa de aici.

— Aş. Nu am avut nicio înţelegere.

Cullen cercetă bărbaţii care stăteau într-o parte. Numai doi de data aceasta. Şi nicio armă nu se arăta.

— Din câte am auzit, este mult pământ spre est, dacă *te* interesează, în cele două Caroline, poate. Sau la sud, în Georgia. Zâmbea desfătându-se să vadă schimbarea la faţă a lui Drake în timp ce îi repeta propriile cuvinte.

Neînţelegând nimic, domnişoara Linden se uita când la unul, când la celălalt, vădit îngrijorată.

— Sunt bine, domnule Drake, îi oferi un răspuns, dându-se un pas mai departe şi simţind nemulţumirea lui Cullen.

Acum, vă rog să ne scuzaţi, eu...

— Nu trebuie să te grăbeşti niciunde, domnişoară Linden. Drake îi luă mâna şi i-o vârî în îndoitura braţului lui, iar Cullen se strădui din răsputeri să nu intre în plin în el.

— McGrath, dacă ai nevoie de îndrumări ca să ieşi din oraş, zise Drake gesticulând, oamenii mei, aici prezenţi, vor fi dornici să te însoţească.

Cei doi inşi făcură câte un pas în faţă, iar Cullen brusc măsură spaţiul deschis din jurul lor. O mână de oameni se opriseră să se uite, dar cei mai mulţi treceau grăbiţi, păstrând distanţa, şi fără să se uite înapoi. Ştiind cum ar fi gestionat momentul în absenţa domnişoarei Linden, Cullen trase adânc aer în piept, surprinzând indignarea din privirea ei. Dar nu credea că este pentru el.

— Nu e nevoie, Drake. Ştiu calea... în caz că mă hotărăsc să părăsesc urbea.

— Ceea ce sper că vei face curând. Fiindcă îţi aminteşti ce am discutat şi mă tem că s-ar putea întâmpla în caz contrar.

Cullen îşi muşcă limba, văzând stânjeneala domnişoarei Linden. Dar, de fiecare dată când se uita la mâna ei la braţul lui Drake, mânia îl ardea şi mai aprig.

— Bine, atunci. Drake zâmbea mustind de aroganţă. Mă bucur că am căzut de acord. Acum... zise făcând un gest, pleacă. Şi nu o mai necăji pe domnişoara Linden vreodată.

Cullen zâmbea.

— Să o necăjesc? Drake se îmbăţoşase.

— Exact asta am spus. Sau ai probleme cu auzul cum ai şi cu vorbitul?

Domnişoara Linden îl privea fix, cu cei mai expresivi ochi pe care Cullen îi văzuse vreodată. Nu era deloc de acord cu ceea ce făcea Drake, era clar. Cu toate acestea, auzea bine ruga ei de a nu înrăutăţi lucrurile mai mult decât erau deja. Dar dacă ea credea că el o să bage coada între picioare şi să fugă din pricina unui astfel de om...

— Voi pleca. De cum îţi iei laba de pe domnişoara Linden.

Drake râdea.

— Să îmi iau laba? Eu şi familia Linden suntem vechi prieteni. Tu, McGrath, nu eşti bine-venit aici. Cred că domniţa a fost foarte clară.

— Chiar aşa? Cullen aştepta, cu ochii pe ea, văzând zbaterea din ochii ei, dar ştiind în acelaşi timp ce însemna un astfel de moment, chiar dacă ea nu ştia. Erau destul de dese în viaţă. Mici momente de cotitură, aşa le numea bunicul său.

Un moment în care viaţa lua un curs. Pornea într-o direcţie. Odată aleasă direcţia, nu mai era drum de întoarcere. Cel puţin, nu cu uşurinţă. Şi chiar şi atunci, dacă ai fi putut să iei drumul înapoi, lucrurile nu mai erau la fel. Nici calea dinaintea lor. Fiindcă orice pas schimba perspectiva. Învăţase acel adevăr dureros şi era hotărât să îndrepte lucrurile de data asta. Fără minciuni. Fără adevăruri pe jumătate. Nu mai avea rost să risipească niciun moment făcând ce îi spunea altcineva.

Avea doar o viaţă de trăit. Cu sau fără Dumnezeu, avea să o trăiască cât mai bine cu putinţă.

— Cum am spus, Drake, voi pleca, spuse Cullen privind-o intens pe domnişoara Linden. De cum îţi iei laba de pe soţia mea.

Capitolul 12

Trecuseră patru zile, iar ea abia dacă se uita la el.

Cullen ridică toporul şi lovi cu forţă, spărgând buşteanul perfect în două. Aşeză alt buştean pe ciotul de tăiat şi repetă procesul aproape toată dimineaţa, epuizarea fizică era bine-venită şi spera să îi mai uşureze durerea frustrării.

Transpirat leoarcă în aerul dimineţii ce mustea de vară şi miros de fân proaspăt cosit, îşi scoase cămaşa şi îşi şterse faţa şi gâtul cu ea. Dacă ar fi să o ia de la capăt, ar fi făcut diferit cu Drake? Omul îl provocase. Ce ar fi putut face? Să plece fără să zică nimic? Ce ar fi vrut domnişoara Linden să

facă? N-avea de unde să ştie, fiindcă nu vorbea cu el.

Azvârli cămaşa peste ţarc şi îşi trecu degetele prin păr.

O tăcere de mormânt îi însoţise în drumul cu căruţa spre casă. Duduia Linden stătuse cu spatele încordat, faţa încruntată, ochii înainte. Putea să jure că bancheta căruţei se mai lărgise între timp. Ori asta, ori ea stătea să cadă de pe margine, orice ca să îl atingă cât mai puţin. Femeia era soţia lui, chiar dacă doar pe hârtie. Dar ce femeie ar fi respectat un bărbat laş în faţa unei astfel de arogante? Oare Maggie nu-şi dădea seama de asta?

Nu, făcuse ceea ce trebuia, chiar dacă stânjeneala ei o împiedica să vadă lucrurile altfel. Nicio femeie nu voia un bărbat care să nu îi sară în apărare.

— Domnu' McGrath?

Cullen se întoarse şi dădu de Onnie stând în picioare pe veranda din faţa casei, cu un pahar în mână. Bucket alerga direct spre el.

— Pentru 'mneavoastră, domnu'. Dacă vă e sete. Urându-i câinelui bun-venit, străbătu prispa.

— Mulţumesc, Onnie. Dădu ceaiul dulce pe gât, fără suflare. Probabil ţinuse paharul la rece. Îl ridică la frunte, senzaţia răcoroasă părându-i o atingere cerească.

Onnie îi luă paharul din mână şi dădu din cap spre grămada de lemne.

— Cred că avem destul pentru două ierni, deja. El ridică din umeri.

— Îmi place să mă prindă pregătit. Şi se duc mai repede decât crezi.

Mai ales cu planurile pe care le avea pentru acest loc. Se uită spre uşă.

— S-a întors? întrebă el gândindu-se că se apropia momentul întoarcerii.

— Nu, domnu'. Uneori, lecţiile ei la Belle Meade durează. Aţ primit scrisoarea de la Belle Meade mai adineauri?

Încuviinţă din cap, deşi până acum reuşise cu succes să nu se gândească la ea. Nici că-i păsa cine era generalul

William Giles Harding. Cullen nu se grăbea să se gudure pe lângă un bărbat care era băgat până în gât în cursele de cai. Generalul Harding avea să uite în curând gestul lui.

— Mai mergeţ în oraş, cum aţ zis, domnu'? Cu lista aia? Cullen dădu din cap.

— După ce mă îmbăiez în pârâu.

— Vă aduc haine curate şi le las pe verandă.

Onnie se făcu nevăzută în casă, cu Bucket după ea, şi se întoarse mai târziu cu hainele, cu un prosop şi cu săpun. Cullen o luă la pas prin pădure, spre pârâu, ca să se împrospăteze. Se îmbăie într-o baltă mai adâncă, îşi clăbuci părul, înmuindu-l de mai multe ori.

„Eu şi familia Linden suntem prieteni vechi", îi răsunau în urechi cuvintele lui Drake. Şi frustrarea îşi făcu din nou simţită prezenţa.

Stephen Drake nu era prost. Bărbatul era de o răutate de cel mai înalt grad. Una care le făcea o plăcere deosebită celor de teapa lui Drake. Iar dacă pui laolaltă o asemenea minte perfidă cu puterea, pe care Stephen Drake o deţinea cu siguranţă ca director al Biroului de Impozite şi împroprietăriri, după cum îl informase Onnie, obţii drept rezultat un om care putea să manipuleze deciziile după bunul plac până când obţinea orice voia. Şi, dacă asta nu funcţiona, atunci ameninţa omul până când se învoia să facă aşa cum i se ceruse.

Cullen făcu paşi mari spre malul pârâului, înşfacă prosopul, amintindu-şi şocul imediat din privirea lui Drake când aflase că domnişoara Linden era acum doamna McGrath... apoi cum faţa şi gâtul i se roşiseră când ea încuviinţase şi îşi ferise privirea.

Asta fusese cel mai greu de suportat, stânjeneala ei. Stânjeneala de a fi văzută cu el. Că era soţia lui. Deşi văzuse ofensa din privirea ei care îi spunea că şi ea simţise înţepătura prejudecăţilor lui Drake. Lucru care, la rândul lui, nu era deloc de lepădat.

Îşi trase pe el indispensabilii curaţi, apoi pantalonii,

amintindu-şi din nou că Margaret Linden era încă tânără. La vârsta ei şi el crezuse că le ştie pe toate şi nu lăsase pe nimeni să îl convingă de altceva. Doar în timp şi cu experienţă, cu pierderi mari, şi-a dat seama ce puţin ştie. Ciudat cum decurgeau toate. Invers, într-un fel.

Nu fuseseră la biserică ieri, ceea ce pe el nu îl deranja. O pedeapsă mai puţin. Dar la micul dejun, domnul Linden citise din Biblie, la masă. Când Cullen a observat că scoate legătura groasă de piele, s-a simţit prins în cursă, gândindu-se că urma o predică. Dar omul doar citise. Şi citea, de fapt, foarte bine.

Şi, după cum se dovedise, textul nu fusese rău deloc. Nici pe departe atât de descurajant cum se aşteptase Cullen.

Nu era prea sigur din ce carte citise domnul Linden, dar cuvintele vorbeau despre îngăduinţă... sau dragoste, cum spunea domnul Linden că înseamnă. Ceva despre îngăduinţa care suferă îndelung şi este plină de bunătate. Nu este invidioasă şi nici nu se umflă de mândrie. Deşi domnul Linden nu se uitase deloc la el, iar privirea lui Margaret nu se aventurase niciodată peste masă, Cullen simţea cumva că domnul Linden alesese acel pasaj din Scriptură special, ca să îl audă amândoi.

Înţolit, se întoarse spre casă, iar gândurile îi reveniră la preocuparea sa anterioară. Stephen Drake nu era genul care să dea lucrurile uitării sau să întoarcă celălalt obraz. Era genul care trebuia musai să câştige. Ceea ce însemna un singur lucru: urma răzbunarea. Dar oricum ar fi venit, odată ce ar fi aflat despre căsătorie. Preocuparea principală a lui Cullen era ce formă va căpăta răzbunarea sa.

Şi ca *el* să fie singurul care să plătească preţul.

O oră mai târziu, dădea pinteni lui Levi pe o stradă laterală în Nashville, urmând îndrumările pe care i le făcuse Onnie, oricât de ciudate ar fi părut. Lista cu nume de la Cletus era împăturită bine în buzunarul de la cămaşă, dar înţelesese deja de la bătrân pe cine să caute mai întâi.

Colibe apropiate ca un ciorchine mărgineau labirintul de

drumuri murdare care cotea prin partea aceea a oraşului. Cât vedea cu ochii, numai şoproane făcute din scânduri de lemn lepădat, plăci putrezite, rămăşiţe de fier vechi îngrămădite sub soarele torid şi iz de om în briza caldă. În loc de mortar, ziare mototolite umpleau crăpăturile, iar ferestrele erau rare, dând cu siguranţă înăuntru o senzaţie de întuneric de nepătruns.

O furtună zdravănă lăsase totul în paragină, dar ştia că locatarii lor o luau pur şi simplu de la capăt. Fiindcă nu aveau nimic altceva.

Căldura zilei îi alungase mai pe toţi de sub acoperişurile lor, dar se retrăseseră spre cele câteva petice de umbră care se mai găseau, printre streşini construite şi ramuri de copac.

Cletus avusese dreptate: nici ţipenie de alb. Şi, deşi Cullen nu stăpânise în viaţa lui o altă fiinţă umană, privirile neclintite ale celor tineri şi bătrâni deopotrivă când trecea pe lângă ei îl făceau vinovat.

„Când daţi de un plug ponosit, domnu', luaţ-o spre sud".

Zărind un plug, fără roată zimţată, cu cazmale de metal mâncate, Cullen îl zori pe Levi spre sud, cum îi spusese Onnie.

„Ţine-o tot 'nainte, domnu', pân' vezi un bordei într-un colţ care are trei canistre vechi de lapte grămadă într-o parte. Acol', ia-o la răsărit".

Îndrumările începeau să aibă mai mult sens acum. Cullen le urmă până când în sus, în faţa lui, aşa cum îi spusese Onnie, pâlcul de case improvizate se rărea tot mai mult. Când ajunse în luminiş, struni hăţurile. De o creangă groasă a unui bătrân stejar atârna un laţ gol, iar sfoara încolăcită dansa nevinovată în briza uşoară.

Simţea o apăsare greoaie.

Citea ziarele. Văzuse caricaturile în creion, în care tuciurii şi irlandezi erau maimuţe, de obicei o halbă de bere făcând diferenţa dintre ultimul şi primul. Înclinaţia sudistă spre dispreţ era mare şi lată. La fel ca la britanici. Unele lucruri

nu se schimbă.

— Vă trebuie ceva, domnu'?

Cullen se întoarse în şa ca să vadă o adunătură de bărbaţi în spatele lui. Cam doisprezece, dintr-o privire, cei mai mulţi cu piepturile goale, pielea neagră lucind sub soarele din înaltul cerului. Unii aveau ba o cazma, ba o lopată, dar Cullen se îndoia că se ocupau vreunul cu grădinăritul.

Un bărbat ieşea în evidenţă, nu numai fiindcă stătea mai în faţă. Înalt şi bine făcut, cu braţe puternice care se odihneau pe lângă el, individul se uita fix la Cullen, fără ezitare. Tot ce era în el mustea de putere, iar după privirea hotărâtă, Cullen se gândi că el pusese întrebarea.

— Da, am nevoie de ceva. Cullen se dădu jos de pe cal. Caut un bărbat pe nume Ennis.

Niciunul nu zise nimic. Nici măcar un semn din cap, o privire piezişă, nici măcar o smucitură. Cullen trebuia să le admire unitatea, chiar dacă ura motivul din spatele ei.

— M-a trimis Cletus, continuă el. De la Linden Downs. Onnie, soţia lui, m-a îndrumat să ajung aici.

De data asta, un licăr de confirmare greu perceptibil se văzu pe feţele câtorva. Dar nu şi pe faţa celui care-l pironea pe Cullen cu privirea. El rămase neclintit.

— Tot nu ne-ai spus ce ai nevoii aci... domnu'.

Cullen înţelegea zbaterea din glasul omului de a-şi controla tensiunea de ce ceilalţi bărbaţi căutau în privirea lui ce e de făcut. Ceea ce, aducându-şi aminte ce spusese Cletus, îl asigură că găsise bărbatul după care venise.

* * *

Spunând la revedere ultimului elev pe ziua respectivă, Maggie se întoarse şi îl văzu pe generalul Harding venind spre ea. Se furişă înapoi în grajd, tresărind şi sperând că nu o văzuse. Fiindcă ştia ce o va întreba, dacă o văzuse.

— Acum de cine te ascunzi, duduie Margaret?

Maggie se uită în urma ei şi îl zări pe Unchiul Bob, îngrijitorul şef al grajdurilor Belle Meade, uitându-se la ea

cu un zâmbet în colţul gurii.

Unchiul Bob era la Belle Meade de când se ştia ea. Şi, deşi părinţii o atenţionaseră, în copilărie, că se împrietenea prea mult cu sclavii, foşti sclavi acum, Unchiul Bob părea un alt gen de om.

În primul rând, nu lucra pentru tatăl ei. În al doilea rând, era Unchiul Bob.

— Te rog, zise ea ducându-şi un deget la buze. Nu pot să vorbesc acum cu generalul.

— De ce?

Pitindu-se, pândea printre deschizătura dintre scânduri.

— Fiindcă mă va întreba ceva şi nu sunt gata să îi dau un răspuns.

Râsul Unchiului Bob o ajută să se însenineze.

— Vine încoace?

Maggie se mută mai la dreapta cu câteva scânduri, urmărind unde se ducea generalul. Apoi, suspină.

— Nu. Nu cred.

— Văzându-te acu', mi-am amintit de tine şi duduia Mary când eraţi micuţe, alergaţi, vă jucaţi şi v-ascundeaţi pe-aci.

Maggie zâmbea, amintirile acelor vremuri stârnind emoţii, atât plăcute, cât şi triste. Nu părea prea mult de-atunci, dar parcă era o altă viaţă.

— Mi-e greu să cred că fetiţele alea e gata mari, acu'.

Îşi şterse mâinile de sorţul alb pe care îl purta mereu.

— Iar asta mă face să mă simt bătrân. Maggie se îndreptă de spate şi îşi netezi fusta.

— Din câte-mi amintesc eu, ne puneai şi pe noi la treabă. Bărbatul zâmbea spăsit.

— Cine vrea să călărească, e bine să puie mâna să aibă grijă de cai. Ei ne dă nouă, şi noi lor.

Maggie traversă grajdul spre Burbon Belle şi o masă pe bot.

— Am învăţat atât de multe aici. Cel mai mult uitându-mă la tine, zise Maggie

— Câte ceva ai învăţat şi de la mine, duduie Margaret.

Negrul avea multă căldură în glas. Dar cel mai mult din ce ai e născut în tine, coniţă. Cum am spus unui prieten bun, ’nainte să plece-n Colorado, despre cai se învaţă câte ceva. Restul... duse mâna la inimă, ori e aci, ori nu e.

Maggie dădu din cap, întorcând privirea spre Burbon Belle şi înţelegând din nou de ce nu putea să se lase de visul ei. Pentru ea sau pentru Belle. Îşi dorise asta de când se ştia. Şi erau atât de aproape de ţinta lor. Sau fuseseră.

Maggie stătea în vârful picioarelor, îşi lipi fruntea de gâtul lui Belle şi adulmecă adânc mirosul de cal şi de fân. Gândurile o duseră spre singurul loc unde nu voia să ajungă.

La Cullen McGrath.

Când plecase, de dimineaţă, el tăia lemne cu o forţă mult mai mare decât era nevoie. Era încă supărat pe ea, ştia. Foarte bine. Şi ea era supărată pe el.

O făcuse de râs în faţa domnului Drake şi a tuturor celor care se uitau şi ascultau în ziua aceea. „Voi pleca de cum vei lua laba de pe soţia mea”.

Dar, aşa de râs cum fusese, o părticică din ea era recunoscătoare, chiar foarte mândră de el că îi sărise în apărare. Omul era formidabil.

Stephen Drake fusese de-a dreptul şocat. Şi pe bună dreptate. Altceva, în schimb, o apăsa pe ea...

Comentariul pe care domnul Drake îl făcuse atunci despre înţelegerea pe care o avusese cu Cullen. Evident cei doi se mai întâlniseră, dar cum? Nemulţumirea lui Stephen Drake legată de irlandezi nu o surprindea. Dar animozitatea lui faţă de Cullen McGrath, da.

Fiindcă păruse personală.

Se temea că Mary auzise noutăţile despre căsătoria ei cu domnul McGrath de la cineva din oraş. Dar se pare că Stephen Drake nu împrăştiase vorba, fiindcă Mary nu scosese un cuvânt despre asta, nici la micul dejun de mai devreme. Ar fi zis, dacă ar fi ştiut.

Dacă Drake fusese discret în această privinţă, indiferent

de animozitatea lui faţă de Cullen, Maggie trebuia să îi mulţumească. Cu siguranţă grija lui se datora doar legăturilor cu familia ei.

Luă o perie de cai şi o trecu iute pe părul lui Belle cu mişcări circulare, rapide, netede, nefiind prea dornică să se întoarcă acasă. Nu când Cullen era acolo. Dar nici peste generalul Harding nu voia să dea.

În timpul prânzului cu Mary, încercase să îşi adune curajul să îi spună despre domnul McGrath, dar de fiecare dată când deschidea gura ca să rostească ceva, cuvintele se evaporau, lăsând un gol în locul lor.

Mary abia aştepta să se căsătorească, Maggie ştia bine, mai ales că sora ei mai mare, Selene, se căsătorise de curând. Numai că Maggie simţea că pe Mary, spre deosebire de Selene, nu o deranja ideea de a pleca din Belle Meade. De fapt, uneori, Mary părea aproape nerăbdătoare să plece. Şi totuşi nu se arăta niciun peţitor.

Dar până la urmă vor apărea, Maggie era destul de sigură. Mary Harding era dulce, bună şi generoasă. Şi, cel mai important se pare pentru bărbaţi în zilele acelea, era bogată.

Gândul la şansele promiţătoare de măritiş ale lui Mary o duse spre şansele ei. Mult mai puţin promiţătoare prin comparaţie. Dar să fie forţată să se căsătorească, aşa cum fusese ea...

Ceva în ea făcu să îngheţe acest gând. „Dacă am învăţat un lucru, duduie... este că întotdeauna avem de ales”.

Ofta, neştiind ce o deranja mai mult. Trebuia să recunoască în sinea ei că într-adevăr alesese să se căsătorească cu acel bărbat. Sau că domnul McGrath avea dreptate.

Cele două adevăruri îi lăsau un gust amar în acel moment.

— Ce frumuseţe aveţi acolo, domnişoară Linden.

Maggie ridică privirea şi văzu un grăjdar trăgând cu ochiul prin grajd. Dar atenţia lui nu era la Burbon Belle, iar entuziasmul din vocea lui transmitea cu totul altceva decât

admiraţie. Îl văzuse pe omul acela la Belle Meade de multe ori. Lucra cu armăsarii din celălalt grajd, dar nu i se adresase niciodată direct.

Se uită spre locul unde era Unchiul Bob. Sau fusese.

— Ceva de admirat, duduie. Te deranjează dacă mă uit mai îndeaproape?

Fără să aştepte permisiunea ei, deschise uşa grajdului şi făcu un pas înăuntru.

— A câştigat câteva curse, am auzit. E rapidă. Belle scutura din cap călcând apăsat pământul, dar Maggie o apucă de căpăstru.

— Aş prefera să staţi afară, domnule. Iapa poate fi greu de stăpânit.

Şovăi o clipă, apoi se dădu în spate, în pragul uşii. E mânza lui Vandal, nu-i aşa? Fluiera încet, neaşteptând răspunsul. Sigur are sânge de rasă în ea.

— Grady!

Maggie se întoarse la auzul vocii Unchiului Bob. La fel şi grăjdarul.

— Ce faci aici? îl ţintui Unchiul Bob cu privirea.

— Luam nişte cuie pentru potcoave. Omul ţinea o cutie în mână.

— Şi nu găseai în ălălalt depozit? Le-ai găsit acum, treci înapoi la treabă. Unchiul Bob îi făcu un semn înspre uşă. Lewis te caută.

Nu-l auzise niciodată pe Unchiul Bob folosind un ton atât de strident şi cu siguranţă nu cu un alb. Faţa lui Grady se întunecă, zâmbi apoi, deşi nu de plăcere.

Grady dădu din cap.

— Ziua bună, duduie Linden. Şi ţie... duduie Belle.

Unchiul Bob îl urmări cu privirea până se făcu nevăzut.

— Nu e treaba mea să pun la îndoială ce face generalul Harding, zise el în şoaptă. Da' omu' ăsta! Era supărat. Tatăl lui Grady Matthews a fost în război, prieten cu generalul. Dar jur că vine ziua când *asta* nu va fi destul ca Grady să îşi ţină de slujbă. Nesăbuitu' mai mult dă din clanţă decât să

muncească.

Auzind părerea Unchiului Bob despre om, Maggie hotărî repede că nu mai era nevoie şi de a ei.

Îşi continuară amândoi munca în tăcere, ca doi prieteni buni.

După o vreme, lăsă peria de-o parte şi se duse lângă Unchiul Bob care peria o iapă. Îl urmărea, învăţând încă.

— Îmi face bine să te văd stând în preajma domnişoarei Mary, la o ceaşcă de vorbă, duduie Margaret. Ca pe vremuri.

— Şi mie, Unchiule Bob. A fost pur şi simplu... ciudat uneori să vin aici la Belle Meade în ultimii doi ani. Generalul Harding a cumpărat toţi caii noştri, iar eu şi papa am fost recunoscători şi încă suntem. Dar văzându-i aici, cu toate acestea în jur, îmi amintesc că nu mai sunt ai mei. Ştiu că sună foarte egoist, probabil.

— Sună uman, coniţă Margaret. Blândeţea îi încălzea privirea. Este greu să renunţăm la ce-i al nostru. Mai ales la oameni. Tu ştii cel mai bine, sunt convins. După ce s-a dus cuconiţa Harding, Dumnezeu s-o odihnească, duduia Mary s-a cam închis în ea. Ş-apoi, când duduia Selene s-a măritat cu domnu' Jackson, cre' că duduia Mary s-a tăinuit şi mai abitir. Da' venirea ta aci i-a sărit în ajutor.

Maggie zâmbea.

— Şi ea m-a ajutat pe mine.

Printr-o fereastră deschisă, îl zări pe Jimmy, un băieţandru care trăia la Belle Meade şi călărea un pursânge.

— Se pregăteşte să devină jocheu? Unchiul Bob luă firul privirii ei.

— Da, da. Şi va fi unu' bun. Generalu' o să-l lase în cursă la primăvară. Bătrânul se opri din muncă. Îmi pare rău că n-o s-o laşi în cursă pe Belle săptămâna asta. Am auzit de Willie şi familia lui.

Maggie încuviinţă din cap.

— Şi mie îmi pare rău. Şi nu pot suferi ce li s-a întâmplat lor.

— Multă răutate e în lume, duduie Margaret. Dar şi mult bine. Ea se codea.

— Ştii cumva vreun jocheu ce caută de lucru acum? El îi aruncă o privire scurtă.

— Generalu' a întrebat deja pentru dumneata. Faţa ei trăda surprindere.

Unchiul Bob puse peria înapoi în raft.

— Generalului îi place să câştige, duduie. Mmm, hmm! Cu siguranţă. Da' nu-i cade bine că e un cal în ţinutu' lui care îi poate dovedi a mai bună iapă, dacă se găseşte jocheu pentru ea. Nu, coniţă. Generalu' vrea şi cursă şi câştig.

Auzind acest lucru despre generalul Harding, Maggie se mai înmuie faţă de om, deşi tot nu îi da ghes să îi vorbească. Nu când se gândea la cererea lui neachitată de a-l cunoaşte pe Cullen McGrath.

Verificând ora şi găsind că e mai târziu decât credea, Maggie puse şaua pe Burbon Belle şi aruncă o privire în afara grajdului, dându-şi seama că Unchiul Bob râdea înfundat în spatele ei. Nevăzând nici semn de general, îi mulţumi Unchiului Bob, se urcă în şa şi o mână pe Belle spre casă.

Când aproape să traverseze pajiştea spre cărarea împădurită care lega Belle Meade de Linden Downs, cărare folosită doar de cele două familii, îşi auzi numele şi se întoarse.

— Maggie! Mary alerga înspre ea cu Savana cu feţele toate un zâmbet. I se înfiora inima.

Savana îi făcea cu mâna.

— Nu ai idee ce am auzit!

Dar Maggie nu doar avea idee. Ştia prea bine. Şi acum, după cum se vedea, ştiau şi ele.

Capitolul 13

Dorindu-şi să fi avut motiv de bucurie deodată cu prietenele ei, Maggie primi îmbrăţişările lor. Ce mult le

iubea. Crescuseră împreună; împărtăşiseră atâtea vise şi râsete laolaltă. Până acum nu îşi dăduse seama cât de îngrozită era să le spună ce făcuse.

Nutriseră speranţe mari de măritiş, fiecare în parte. Fuseseră învăţate să pună preţ pe relaţia dintre un soţ şi o soţie. Şi, deşi Maggie putea să apere motivul pentru care făcuse ce făcuse, tot simţea că le dezamăgea.

— Nu pot să cred că nu am aflat primele! îi zise Savana pişcând-o de mână.

Mary îi strânse mâna lui Maggie.

— Şi nici măcar o aluzie n-ai făcut la prânz azi. Maggie se forţa să nu plângă.

— Am vrut să vă spun amândurora, dar... ridică un umăr şi îl lăsă în jos... nu am ştiut cum.

Savana îi cuprinse blând umerii. Ochii i se umeziră.

— Vreau să ştii, Maggie, că sunt foarte fericită pentru tine, zise Savana cu glas duios. Chiar dacă eu şi familia mea nu am reuşit.

— Iar eu mă bucur că vom rămâne vecine, zise Mary luând-o pe Maggie la braţ. Efectiv nu ar merge ca altcineva să locuiască la Linden Downs. Avea un ton tăios. Cu toţi parveniţii care se mută aici şi pun mâna la licitaţii pe fermele familiilor noastre, cu pretenţii că locul lor ar fi aici.

Savana dădea din cap.

— Când singurul lor loc e înapoi în Nord, de unde au venit.

Mary dădea din cap ferm. Şi atunci înţelese Maggie... că ştiau că nu se mai muta din Linden Downs, dar nu ştiau pare-se nimic despre căsătoria ei.

— Deci, dă-ne detalii. În ziar nu au spus decât că Linden Downs a fost retras de la licitaţie. Savana strânse din umeri. Dar, spune-ne repede pentru că trebuie să ajung la Miss *Hattie* într-o oră.

Dându-şi seama că prietenele ei ştiau doar jumătate de adevăr, Maggie îşi trase niţel răsuflarea. Vor afla restul destul de repede. Mai bine să audă de la ea.

— Vă mulţumesc pentru că... îmi sunteţi prietene atât de

bune. Mary şi Savana sclipeau.

— Dar mai este ceva ce trebuie să vă spun şi mi-e foarte greu. Maggie încercă zadarnic să schiţeze un zâmbet. Motivul pentru care eu sunt încă la Linden Downs, că eu şi tatăl meu suntem încă acolo, este că am fost de acord...

În depărtare zări un călăreţ care venea pe drumul ce ducea la Belle Meade, iar ea rămase fără aer. Şi gâtul şi plămânii conspirau tacit, iar pieptul i se strânse. Ce făcea Cullen acolo? Mai mult, ce făcea ea acum că el era acolo?

— Vă rog să mă scuzaţi, zise ea apucând căpăstrul lui Belle. Am ceva de făcut.

— Dar, Maggie, vrem să ne spui cum...

Până să îşi termine Savana ideea, Maggie era deja în şa. Simţind parcă urgenţa călăreţei, Belle răspunse îndemnurilor ei şi traversă pajiştea într-o clipă. Cullen McGrath era la jumătatea drumului spre conac când Maggie îl prinse din urmă.

Auzind pare-se că se apropia, el struni din hăţuri.

— Domnule McGrath! aproape fără respiraţie, o mână pe Burbon Belle înainte, interpunându-se între el şi nenorocirea ei iminentă. Ce... faci aici?

Un zâmbet neastâmpărat îi juca lui Cullen în colţul gurii.

— Mă bucur să te văd, domnişoară Linden. Şi că ne vorbim din nou.

Deşi nu avea chef de sarcasmul lui, Maggie înţelese că nici pretenţii nu putea să ridice.

— Aşadar, spune-mi... zise sperând ca zâmbetul ei să nu pară atât de fals pe cât era. Ce te aduce la Belle Meade?

O privea cu ochii mijiţi. Părul lui păcuriu părea proaspăt spălat, dar barba lui nerasă îi trăda dispreţul evident faţă de brici. El se aplecă în şa.

— Ai vreun motiv pentru care ai prefera să nu fiu aici?

— Sigur că nu, râse ea forţat. Doar că sunt surprinsă să te văd, atâta tot.

El dădu din cap.

— Ei bine, dacă e să fim sinceri... vedea în privirea lui că

nu credea acest lucru despre ea... eu nu prea îmi doresc să fiu aici. Dar un anume general Harding a trimis răvaş la Linden Downs dis-de-dimineaţă în care-mi solicita o întrevedere.

— Dar, de unde... Maggie căută altă formulare. Cum de ştie cine eşti?

El râdea.

— Adică, de fapt vrei să spui, ştie oare deja că sunt soţul tău? auzind afirmaţia atât de directă şi fără ezitare, pe Maggie o trecură sudori reci. Nu ajuta nici că Savana şi Mary se apropiau, deşi mai aveau ceva până la ei.

— Aş, nu cred că ştie, continuă el. Tatăl tău a spus că generalul a trecut pe la el acum câteva zile. Probabil când am fost noi plecaţi la oraş. Generalul Harding vrea să îmi mulţumească pentru ceva, zise dând uşor din umeri. Când a sosit răvaşul mai înainte, tatăl tău m-a îndemnat să mă duc. De fapt, m-a provocat. A zis că aşa fac vecinii. Aşa că... iată-mă.

Maggie şi-l închipuia pe papa zicând acest lucru, gentil, dar insistent cum era. Nu uitase ce îi povestise generalul despre cum îi salvase domnul McGrath calul de rasă şi investiţia, deopotrivă, nici cerinţa generalului de a-l întâlni.

Dar nu aveau cum să se întâlnească fără ca generalul Harding şi Cullen McGrath să nu discute despre cai, iar ea încă nu avusese timp să îl abordeze pe subiectul participării lui Burbon Belle la curse. Nici nu voia să facă acest lucru. Mai ales că ştia ce crede domnul McGrath despre curse şi pariuri. Şi *despre ea*, în acel moment.

Dar ce o să se facă dacă decidea să o vândă pe Burbon Belle? Sau dacă decidea din cine ştie ce motive să nu o lase pe Belle să participe la cursă? *Dacă* ar fi găsit alt jocheu.

Văzând hăul dintre cele două lumi, cea dinainte de Cullen McGrath şi cea de după el, intrând încet la apă şi simţindu-se incapabilă să facă ceva, Maggie se hotărî să ia lucrurile aşa cum erau.

— Dacă chiar nu vrei să îl cunoşti... Cullen, se oferi ea,

folosindu-i prenumele ca pe un simbol al păcii şi primindu-i zâmbetul ca pe un semn al reuşitei, atunci cred că aş putea să mă duc eu în locul tău. Dacă vrei.

Îl bufni pe loc râsul, privirea lui trădând clar că se prinsese.

— Aproape că îmi vine să te aplaud... *Margaret*. Ce încercare foarte reuşită!

Maggie se făcu roşie la faţă.

— Acum, evident mă întreb... spuse el măsurând-o din privire. De ce nu vrei să mă întâlnesc cu generalul Harding? Instinctul îmi spune că e mai mult decât descoperirea relaţiei *noastre*.

Văpaia din privirea ei îi coborî în piept.

— Poate ţie ţi se pare distractiv, domnule McGrath. Dar, înainte să apari tu, am avut viaţa mea.

— O viaţă pe care ai fost la un pas de a o pierde.

— O viaţă pentru care am muncit din greu. Şi tatăl meu, şi tatăl lui înaintea sa. Iar să apari tu acum din senin şi să ne dictezi cum să facem e...

— Spune un singur lucru pe care ţi l-am dictat să-l faci, domnişoară Linden. Unul singur.

Maggie simţi un nod în gât.

— Sau tatălui tău. Ce i-am cerut?

Dădu să zică ceva, dar nu găsi nimic. O usturau ochii şi o ardea mândria. Nu o ajuta deloc să vadă cum îl părăseşte frustrarea. Nici că îşi amintea cât de mult râsese tatăl ei în ultimele zile.

În fiecare seară, papa şi Cullen stăteau pe prispa din faţa casei şi discutau despre semănat şi fermă, câţi lucrători să angajeze şi de unde să înceapă, iar ea stătea singură în salon şi asculta. Cullen nu avea cum să ia locul fiilor pe care îi pierduse papa, ştia prea bine. Dar îi lua uşor-uşor locul ei în viaţa tatălui ei.

Sau, cel puţin, aşa simţea ea.

Îşi încleşta dinţii ca să îşi reţină lacrimile. Nu de data asta. Nu din nou.

— Am obosit să mă cert cu tine, domnişoară. Glasul lui pătrunzător se înmuie. Crezi că avem vreo şansă în curând să stăm de vorbă fără să ne inflamăm? Fiindcă dacă răspunsul e da, aş da orice să văd acest lucru... Margaret.

De data aceasta îi rosti numele blând, dulce, fără sarcasm, iar Maggie simţi că ceva înăuntrul ei cedează, deşi îi făcu faţă.

Văzându-şi prietenele apropiindu-se – şi privirile lor insistente – se gândea la pensiunea unde stăteau Savana, fratele ei mai mic şi sora ei, în zona mai puţin primenită a oraşului. Părinţii şi fraţii ei mai mari nu mai erau acum, pieriseră în război, iar Savana se nevoia uneori să coase şi câte şapte zile pe săptămână ca să le acopere nevoile. Uneori, încheieturile degetelor i se umflau de două ori mai mult, dar Maggie nu o auzise plângându-se nici măcar o dată.

— Da, se auzi Maggie şoptind, parţial de ruşine, parţial în efortul de a încheia discuţia înainte să audă Savana şi Mary. Este... Cullen.

El zâmbea, sincer de data asta.

— Cât mă bucur să aud acest lucru. Se uită scurt în spatele lui, apoi înapoi la ea. Prietene de-ale tale presupun?

Ea dădu din cap, pregătindu-se pentru introducerea pe care ar fi vrut să i-o facă.

— Poate le voi cunoaşte... apucă hăţurile şi îi făcu cu ochiul... altă dată.

El dădu pinteni calului spre conac. Petrecându-l cu privirea, o amestecătură de sentimente îi răscoleau sufletul. Un om atât de... neobişnuit. Exasperant, cu siguranţă. Frustrat, fără îndoială. Dar şi... bun, în felul său. Şi *ciudat*, pe deasupra. Orice om din Nashville ar fi făcut aproape orice ca generalul William Giles Harding să îl remarce. Dar pe Cullen McGrath nu îl interesa. Îl lăsa chiar... rece. Oftă.

— Cine era?

La întrebarea Savanei, Maggie se întoarse şi văzu cum o rodea curiozitatea pe prietena ei. Dar i se putea citi şi un fel

de îngrijorare ciudată pe faţă.

Maggie se dădu jos de pe cal, trase adânc aer în piept şi pufni uşor.

— El... deşi îmi dau seama că e greu de crezut, zise ea urmărindu-l cu privirea în sus, pe cărare, şi adunându-şi toate puterile de care era în stare... este soţul meu.

Capitolul 14

— Ce ai spus?

Tonul cu care Savana vorbea trăda şoc şi neîncredere. Mary scutură din cap.

— N-are cum.

— Ba are, zise Maggie şoptit, cu faţa îmbujorată. S-a întâmplat foarte repede. Săptămâna trecută.

Prietenele ei o priveau cu o curiozitate aparte, Maggie putând citi întrebarea identică, deşi nerostită a celor două.

— Nu! zise ea repede, în dispreţ. Nu este vorba despre aşa ceva. Mă cunoaşteţi prea bine.

Văzând eliberare în zâmbetele lor subtile, putu să zâmbească şi ea la rândul ei.

— Este mai mult... dădu din umeri stânjenită, amintindu-şi o altă discuţie asemănătoare acesteia... o înţelegere negustorească.

— O înţelegere negustorească? repetă Mary. Pe faţa prietenelor ei era acum confuzie totală.

— El a vrut să cumpere ferma, iar papa nu a vrut să vadă pământul scos la licitaţie, prin urmare...

— Tatăl tău te-a *forţat* să te măriţi? întrebă Mary dând să nu creadă.

— Nu, papa nu m-a forţat. A vrut să se asigure că cineva îmi va purta de grijă şi că putem păstra pământul, dar... a fost alegerea mea, rosti cuvintele îndreptându-se de spate.

În depărtare, Cullen se dădea jos de pe cal sub privirile celor trei. Urcă treptele spre conac două câte două, apoi bătu la uşă.

— Este bun? întrebă Savana blând.

— Da, răspunse Maggie dând din cap. Este.

— Şi, din câte văd, zise Mary uitându-se înapoi peste umăr, este şi arătos.

Maggie simţi o mândrie ciudată în urma complimentului. Că era al ei. Dar spera din tot sufletul să nu o întrebe niciun detaliu intim sau întrebări legate de el, cum îl chema. Fiecare lucru la vremea lui. Le spusese că se căsătorise. Nu trebuia să le spună că este irlandez. Nu încă, cel puţin.

— Deci, Savana se întoarse spre ea, şi o uşoară umbră, aproape imperceptibilă, îi întuneca albeaţa delicată a feţei. Nu numai că ai rămas cu pământul, te-ai şi căsătorit, zise zâmbind. Este minunat, Maggie. Mă bucur pentru tine. O îmbrăţişa rapid pe Maggie apoi se dădu în spate, forţându-se să pară senină.

Lui Maggie i se strânse inima.

— Savana, eu...

— Trebuie să plec, zise Savana îmbrăţişând-o pe Mary. Voi întârzia la *Miss Hattie* dacă nu plec chiar acum. Dădu să plece.

— Savana... Mary îi arătă trăsura care trăgea în faţa conacului. Selene m-a rugat să o însoţesc în oraş. Am fi încântate să te ducem şi pe tine dacă...

— Nu, mulţumesc. Sunt bine, răspunse Savana încordată, cum îi era şi zâmbetul. Prefer să merg pe jos.

Cu ochii în urma prafului ridicat de tivul fustei Savanei, Maggie simţi braţul lui Mary în jurul umerilor ei.

— Şi eu mă bucur pentru tine, Maggie. Abia aştept să îl cunosc. Faţa lui Mary radia strengăreşte. Şi să îl văd mai îndeaproape când voi fi acasă.

Stând singură în mijlocul drumului întins spre conac, Maggie îşi petrecu prietenele cu privirea. Una spre bunăstare şi siguranţa unei căsnicii şi a unui viitor senin. Cealaltă spre viaţa care, de n-ar fi apărut Cullen McGrath, ar fi fost şi menirea ei.

Se făcuse nouă şi un sfert şi Cullen tot nu se întorsese.

Maggie se uita pe fereastră prin prispa întunecată, în noapte. Cu siguranţă întâlnirea cu generalul Harding nu durase atât.

Necunoaşterea rezultatului discuţiei dintre cei doi bărbaţi, mai ales despre Burbon Belle, o rosese toată seara.

Aflase Cullen despre cursele lui Belle? Ştia oare cât de valoroasă era iapa? Ştiind acest lucru era oare vreo şansă să scape de aversiunea lui faţă de acest sport? Ofta. Gândul la cursele lui Belle o purtă spre Willie. Îşi imagina scena tragică pe care o povestise băiatul atunci şi care îi rămăsese întipărită în minte.

Închise scurt ochii în încercarea de a şterge totul şi se ruga ca Willie şi familia sa să fie în siguranţă, oriunde ar fi fost.

Aruncând o ultimă privire pe fereastră, se îmbărbăta în speranţa că generalul Harding nu zisese nimic despre Belle. Sau despre curse. Poate că el şi Cullen vorbiseră despre evenimente culturale şi despre vreme.

Care erau şansele...

Cel puţin reuşise să le spună celor două fiinţe care contau pentru ea cel mai mult, pe lângă tatăl ei, despre schimbările din viaţa ei. Retrăirea suferinţei din privirea Savanei din dimineaţa acelei zile o durea pe Maggie din nou. Savana era cea mai bună fiinţă pe care o cunoştea, ceea ce făcea durerea prietenei ei în faţa noutăţilor şi mai greu de suportat.

Ele două trebuiau să mai stea de vorbă, şi aşa vor face. În curând. Maggie se asigură că uşa din faţă era încuiată, apoi stinse toate lămpile, mai puţin pe cea din mijlocul salonului, recunoscătoare pentru seara minunată pe care o petrecuse cu tatăl său. Doar ei doi, ca odinioară. Fusese atât de bine să vorbească despre toate şi despre nimic.

Dar nu putuse să nu observe că papa se mai uitase din când în când spre uşă, fără să dea glas întrebării lui evidente.

Se retrăsese mai devreme, reuşind să urce scările până în dormitor, cu ajutorul ei. Respira greu, efortul luându-i toată

puterea; îi făcuse o infuzie din ceai de cătuşnică şi mentă care păruse că îl ajută cu tuşea lui. Se oferise să îi facă un amestec de ceapă şi unt pe care să şi-l pună pe piept şi gâtlej, dar refuzase, dorindu-şi doar să poată ajunge în pat.

Uneori i se părea că o duce mai bine cu gâtul. Apoi, nu mai era la fel de sigură. Dar gândul că această casă, că viaţa ei ar putea fi fără el, era de nesuportat. Însă Maggie nu lăsa ca mintea să-i stăruie prea mult asupra acestei idei.

Strălucirea pală a lămpii trona ca o nălucă în mijlocul salonului. Puse lampa pe masa din margine şi dădu să urce scările, când sunetul paşilor de pe prispă o întoarse din drum. „În sfârşit”.

Nevrând ca Cullen să creadă că îl aşteptase, ştia totuşi că nu va putea pune geană pe geană fără să afle rezultatul discuţiei. Dresându-şi un zâmbet politicos, dar uşor dezinteresat, spera ea, deschise larg uşa. Dar nu era nimeni.

Convinsă că îl auzise, ieşi din casă, lampa învăluind-o într-o aureolă de lumină.

— Cullen? Lăsă lampa puţin mai jos ca să vadă mai bine şi se uită spre grajd. Dar curtea era goală, iar poarta grajdului închisă. O rafală de vânt răscoli liliacul din colţul verandei, iar dulceaţa miresmei păru nepotrivită pe moment.

Se întoarse, simţind cum îi creşte pulsul.

— Cullen... tu eşti? îi răspunse tăcerea şi atât, iar împrejurările nu îi mai păreau la fel de familiare, acoperite de umbrele întunecate şi cenuşii. Un mârâit încet se auzi în spatele ei. Se întoarse şi îl văzu pe Bucket în umbră în capul scărilor. I se ridică părul pe ceafă şi se retrase în casă încuind uşa.

Zăvorî bine încuietoarea.

Bucket mârâi din nou, mai tare de data asta.

— E totul bine, băiete, zise Maggie încet, nevrând ca patrupedul să îl trezească pe papa, dar în secret recunoscătoare că era acolo, cu ea. Nesperiindu-se uşor de felul ei, îşi spuse că nu era nimic, dar parcă nu putea să

scape de senzaţia că nu e singură.

Cu perdelele netrase, lumina lămpii reflecta ferestrele golaşe. Stinse repede lampa din mână şi pe cea din mijlocul salonului, întunericul îi dădea linişte.

Se duse spre scări şi puse piciorul pe a doua treaptă, când auzi paşii uşori ai lui Bucket. Se întoarse, aşteptându-se să-l vadă pe câine coborând scările. Dar... nici urmă de Bucket. Se părea că patrupedul făcuse cale întoarsă în camera lui papa. Ce mai ajutor de paznic!

Ar fi vrut să fi fost Cullen care se întorcea acasă însă, în acelaşi timp, realiza cât de paradoxală era dorinţa ei. Se sprijini de perete, în siguranţa tenebrelor, bătaia constantă a inimii acoperind tăcerea. Trecerea fiecărei clipe surprindea şi ecoul fiecărui scârţâit şi suspin domolit al casei. Le auzea în fiecare zi. De ce acum se jucau atât de dur cu nervii ei...

Prin faţa ferestrei trecu o umbră. Maggie se muşcă de limbă ca să nu scape un ţipăt. Nu îndrăznea să se mişte, când umbra dispăru pe după casă.

„Uşa din spate!”

Zburând de pe scări, pe jumătate în vârful degetelor, pe jumătate alergând pe holul care ducea spre bucătărie, întoarse zăvorul uşii cu câteva secunde înainte să audă scârţâitul unei scânduri pe prispa din faţă. Sau auzise tot în casă, iar imaginaţia îi juca feste?

Cu inima bubuindu-i în piept, se grăbi înapoi spre hol şi se lipi de peretele bibliotecii tatălui său, cu ochii închişi, forţându-se să audă orice zgomot care venea din orice parte a casei.

Dar zăngănitul mânerului uşii *din faţă*, uşor la început, apoi mai insistent, îi dădu fiori fierbinţi ca focul aruncat în gheaţă.

* * *

Dându-şi seama că uşa era încuiată, Cullen folosi cheia pe

care i-o dăduse domnul Linden. Îşi puse în minte să nu uite să îi mulţumească lui Margaret că stinsese toate luminile. În casă era o beznă de nepătruns...

— Dacă mai faci un pas, trag!

Cullen înlemni când văzu în strălucirea lunii ţeava unei puşti. Nu îndrăznea nici să ridice mâinile în semn de pace de teamă ca gestul să nu îi fie greşit înţeles.

— Margaret, zise el ferm. Sunt *eu*, Cullen. Aşteptă ca ea, încet, *foarte* încet, după părerea lui, să lase arma în jos.

— Ce ţi-a venit de te furişezi aşa? Am crezut că eşti un prădător! Tentat să zâmbească la cuvântul pe care îl alesese, Cullen găsi efectele faptelor pe care ea fusese aproape să le pună în practică brusc mai puţin hazlii. Îl luă cu căldură, după momentele calme de mai dinainte.

— Să mă furişez? De când folosesc prădătorii cheie?

— Nu... am auzit cheia. Cred că...

— ... erai prea ocupată să ţinteşti în inima mea?

Ea făcu un pas înainte în lumina palidă care intra pe fereastră.

— Îmi pare rău, eu...

Se duse spre ea, întinse mâna şi îi luă arma. Verifică încărcătorul. Era plin.

— Aveai intenţii serioase.

— Nu ţinti niciodată cu arma dacă nu ai de gând să o foloseşti. Aşa m-au învăţat fraţii mei.

— Te-au învăţat şi să *vezi* în ce tragi înainte să tragi?

— Nu am tras.

— Aproape ai tras.

— Ţi-am dat avertisment! Cullen râdea sfidător.

— Cu degetul pe trăgaci?

Maggie încercă să zică ceva, apoi lăsă capul în jos. Amintindu-şi frica pe care o simţise în vocea ei şi văzându-i mâinile tremurând chiar şi acum, Cullen suspină calm.

— Tremuri ca frunza. Ce s-a întâmplat? Maggie îşi ridică pentru o clipă capul.

— Am auzit ceva pe prispă. Am crezut că eşti tu, am ieşit,

dar nu erai tu. Se uită peste el, spre uşa de la intrare încă deschisă. Nu era nimeni. Se uită din nou la el. Dar a fost cineva afară. Am simţit.

— Ai văzut ceva? Maggie scutură din cap.

— Numai când am zărit o umbră luând-o după casă.

— Deci, ai văzut pe cineva? Se întoarse şi se uită în urma lui. Auzi vântul din copaci şi văzu umbrele care jucau la ferestre.

— Eu... începu ea.

Se uită înapoi şi o surprinse privindu-l, apoi ea ridică din umeri ca şi când i-ar fi ghicit gândurile.

— Am crezut că am văzut pe cineva. Şi apoi... tăcu, fără să se mai uite la el.

— Ce? zise el mai blând.

— Mi s-a părut că aud bocanci pe prispa din spate, chiar înainte să intri tu.

Încă nu o cunoştea destul de bine pe Margaret Linden. Dar o cunoştea destul încât să ştie că nu era o femeie uşor de speriat.

— Tatăl tău e sus? Margaret încuviinţă din cap.

— Cu Bucket. Care nu m-a ajutat deloc.

— Eşti sigură că sunt amândoi sus? Ea dădu iar din cap.

— Mă duc să fac o verificare. Încuie uşa în spatele meu.

— Dar dacă ţi se...

— Încuie uşa în spatele meu, Margaret.

Cu arma în mână, Cullen se opri pe veranda din faţă până când auzi clicul încuietorii, apoi se duse înspre curte. Făcu înconjurul casei, amintindu-şi prima zi în care văzuse puştile Sharps atârnând deasupra şemineului din biblioteca domnului Linden.

Că Margaret putea mânui o asemenea armă de foc era impresionant. Că fusese la un pas de a trage în el nu era deloc.

Se opri lângă prispa din spate să asculte.

Briza purta spre el sunetul îndepărtat al unei bufniţe. Se uită spre foşnetul unei grămezi de frunze ce se strânsese la

buza casei. Un şoarece sau alt animal nocturn în căutare de hrană. Cu siguranţă nu ar fi avut cum să lase umbre la ferestre.

Dacă fuseseră umbre. Era evident că ea se putea înşela.

Făcu înconjurul casei, apoi verifică grajdul şi hambarul ca să fie sigur. În depărtare, văzu cabana lui Cletus şi a lui Onnie. Era întunecată ca toate cabanele de pe aleea foştilor sclavi. Văzând locuinţele rustice îşi aduse aminte de discuţia anterioară pe care o avusese printre cocioabele de la marginea oraşului.

Bănuiala lui iniţială despre omul în cauză se dovedise corectă. Ennis era un bărbat impresionant, dar nu avea deloc încredere. Cullen îl înţelegea. Acum trebuia să aducă lucrătorii aici, aşa cum căzuseră de acord şi să înceapă să desţelenească, să are şi să prăşească pământurile. După calendar, credea că sunt cu vreo două săptămâni în urmă.

Noaptea era liniştită în jurul lui. O luase înapoi spre casă, aproape ajunsese la prispă, când simţi primul iz. Tutun, credea el. Dar... cu aromă dulce. Atent să nu piardă urma, o luă înainte prin curte şi se opri la fântână.

Apucă găleata, ridică polonicul la gură, ascultând şi amintindu-şi ce îi spusese domnul Linden despre necazul pe care îl avusese acum ceva timp după ce vechea cabană de vânătoare arsese din temelii. Nici ameninţarea lui Stephen Drake nu îi ieşise din cap.

Stând în tenebre, Cullen simţi briza, ridică sus capul ca şi când ar fi admirat perdeaua de stele de deasupra capului, scanând cu privirea rândul de copaci din faţa lui. Nimic. Şi mirosul dispăruse.

Strânse puşca şi o luă înapoi spre casă. Bătu încet la uşă până când se deschise.

— Era cineva? îl întrebă Margaret tensionată, dându-i voie să intre în casă, apoi închise şi încuie uşa în urma lui. Câinele, aparent răzgândit, stătea supus la picioarele ei, dând din coadă.

Cullen îl mângâie pe cap.

— S-a hotărât totuşi să se facă util, după câte văd. Margaret pufni uitându-se în jos.

— După ce faptul s-a consumat. Se uită din nou în sus, întrebătoare. Cullen scutură din cap.

— E linişte totală. Adevărul pe jumătate suna ciudat şi ştia de ce. Dar să îi spună lui Margaret că fusese cineva afară ar fi îngrijorat-o rău. Şi avea destule pe cap în lumina ultimelor schimbări din viaţa ei, mai ales cu sănătatea din ce în ce mai şubredă a tatălui ei.

— De ce ai întârziat atât de mult? Să vii acasă, vreau să spun. Ai fost cu generalul Harding în tot acest timp?

Cullen nu ar fi putut să spună de ce îl încântau întrebările ei, dar chiar îi făceau plăcere. Propti arma într-un colţ.

— A durat mai mult decât am crezut, pur şi simplu. Şi... nu. Cu generalul Harding m-am întâlnit doar o oră.

— Şi atunci... unde ai fost în tot acest timp?

Uitându-se la ea, ale cărei expresii erau învăluite total în tenebre, simţi îngrijorarea şi curiozitatea din tonul ei ştiind acum, după ce îl cunoscuse pe generalul Harding, de ce fusese atât de reticentă în legătură cu întâlnirea lor.

— După ce am terminat la Belle Meade, am vizitat împrejurimile, la invitaţia generalului. M-a invitat să vânez oricând la Belle Meade. Una peste alta, un om de treabă.

— Una peste alta? Cullen zâmbea.

— Oamenii cu influenţă şi bogaţi nu sunt cei pe lângă care eu mă gudur. Şi nici ei pe lângă mine.

— Da, dar acum tu eşti *proprietarul* de la Linden Downs, una dintre primele ferme întemeiate în Nashville.

Accentul ei pe cuvânt trăda o continuă animozitate, dar faptul că îl pronunţase îi transmitea că acceptarea se arăta la orizont.

— Şi, deşi nu este cea mai mare fermă, continuă ea, este una dintre cele mai respectate. Sau... i se frânse glasul... a fost cândva.

— Şi va mai fi, Margaret. Îţi promit.

Ridică ochii spre el. Ce n-ar fi dat să îi poată citi privirea.

Era speranţă? Sau măcar se mai înmuiase faţă de el?

— Deci... ce ai discutat cu generalul în tot acel timp?

Iată, în sfârşit, întrebarea pe care aşteptase atâta timp să i-o pună. Dar Cullen ridică nonşalant din umeri.

— Belle Meade, Nashville, cai, recolte... lucruri despre care vorbesc bărbaţii.

Aştepta parcă să spună mai mult. Şi ştia ce îl întreabă de fapt. Dar nu avea de gând să îi răspundă. Nu aici şi nici acum. Era o discuţie pe care nu şi-o dorea neapărat. Şi totuşi, cât de puţin o cunoştea pe Margaret, ştia că nu avea cum să o amâne prea mult.

— I-ai spus despre... noi?

— Nu la început. Ştia că ferma fusese scoasă la licitaţie. I-am spus doar că eu am cumpărat-o. Dar apoi am văzut-o pe fiica lui... una dintre prietenele tale de azi.

Ea dădu din cap.

— Şi mi-am dat seama că probabil îi spuseseşi. Ea se uită într-o parte.

— Ce te face să spui asta?

— Fiindcă tot trecea pe la fereastra biroului şi se uita înăuntru. Era curios ce le spusese prietenelor ei despre el, dar se gândi mai bine să nu întrebe.

— Atunci am realizat că fiica lui Harding ştia. Şi că va afla şi generalul de cum voi pleca. Era mai bine să îi spun eu decât să afle ulterior. S-ar fi întrebat de ce nu sunt deschis cu el.

Ea dădu din cap încet, cumva în acord cu el, deşi nu îi plăcea unde se ajunsese.

Cullen simţi că ceva se freacă de piciorul lui. Uitându-se în jos, îl văzu pe Bucket la picioarele lui. Zâmbi şi se aplecă să îl mângâie.

— Eşti un băiat de treabă, nu-i aşa?

Deasupra lui un pufnet uşor zeflemitor. Cullen înălţă privirea şi se ridică.

— Bănuiesc că acest nume are o poveste. Margaret ţintui câinele cu suspiciune.

— L-am găsit într-o zi pe drum, când mă întorceam acasă, nu departe de oraş. Am auzit scâncetul şi am descălecat.

Glasul ei se înmuie. Cullen aproape că vedea ce se întâmplase.

— Am urmat zgomotul care ducea într-un şanţ. M-am uitat în el şi am văzut o găleată veche de lemn.

Zâmbetul firav de pe buzele ei avea o dulceaţă care intra în contradicţie cu suspiciunea anterioară.

— Căţeluşul nu cred că avea mai mult de patru sau cinci săptămâni. Plouase în dimineaţa aceea. Era ud leoarcă şi tremura. Maggie scutură din cap, cu buzele ferme.

— Cineva îl lăsase pur şi simplu acolo. Pe marginea drumului.

— Într-o găleată, completă Cullen încet.

— La început am crezut că va fi câinele meu, zise ea dând din umeri. Dar, cu cât a stat cu papa mai mult, cu atât mai repede mi-am dat seama că mă înşelasem. Trădătorul.

— Uneori începutul lucrurilor nu e şi sfârşitul lor.

Neputând să îi citească chipul, îşi făcu speranţe când o văzu că-i susţine privirea fără să se ferească.

— Mă duc să pun puşca la locul ei, zise ea într-un final, întinzând mâna după ea.

Cullen o opri atingându-i braţul.

— Mă ocup eu, zise el luând arma. Tu du-te la culcare.

— Bine, spuse ea, cu glas duios. Vino, îi zise lui Bucket, iar câinele se supuse înainte să se oprească la baza scării şi să se uite când la unul, când la altul. Apoi doar la Cullen.

Cullen putea să jure că patrupedul cerea permisiunea de a rămâne cu el.

— Îl aduc eu pe Bucket sus când vin, dacă nu te deranjează. Mă voi asigura că se întoarce în camera tatălui tău.

— E în regulă. Începând să urce scările, se codea, uitându-se afară. Ştii, nu mă las prea des purtată de imaginaţie.

— Ni se întâmplă tuturor din când în când.

La jumătatea scărilor, Maggie se întoarse din nou.

— Am vrut să te întreb ceva legat de ziua aceea în oraş şi de domnul Drake.

Găsind interesant momentul ales, Cullen se întreba dacă avea idee cât era de frumoasă.

— Şi care este întrebarea, Margaret?

— Domnul Drake a spus că voi doi aveţi o înţelegere. Ce a vrut să spună?

El veni la baza scărilor.

— Domnul Drake m-a abordat la scurtă vreme după sosirea mea în oraş. Cu scopul clar de a mă invita să plec în altă parte.

— În altă parte, repetă ea.

— Adică oriunde, mai puţin în Nashville. Dar eu aici voiam, şi încă vreau, să fiu. Prin urmare... dădu el din umeri, domnul Stephen Drake poate face ce pofteşte. Apoi se uită în sus spre ea. Ar mai fi ceva ce ai mai vrea să mă întrebi?

Ea îl măsură bine, apoi, într-un final scuturâ din cap.

— Atunci... noapte bună, Margaret. Ea îi aruncă un zâmbet firav.

— Noapte bună, Cullen.

Aşteptă până când îi auzi paşii moi pe podeaua de lemn de la etaj, apoi se duse în salon şi se lăsă uşor într-unul din scaunele pretenţioase din faţa şemineului, cu Bucket lângă el.

Piesa de mobilier era cam mică, dar Cullen îşi întinse picioarele încercând să stea comod, cu puşca aproape de el, pe podea. Lui Bucket îi convenea să stea lângă el, iar Cullen cedă privirii sentimentale din ochii căprui ai patrupedului care se uitau fix la el.

Masându-i capul câinelui, se dădu pe spate, fără să-i stea mintea la somn. Nu doar din cauza a ceea ce descoperise afară mai înainte, ci din cauza a ceea ce aflase în întâlnirea cu generalul Harding.

Cullen nu se considera uşor de surprins, dar Harding reuşise să îl prindă cu garda jos de mai multe ori.

— Am fost dezamăgit să aflu că familia Linden şi-a pierdut

jocheul săptămâna trecută, îl informase Harding. Cursa de vinerea trecută nu a fost la fel fără Burbon Belle.

Cullen îl privea direct în ochi, încercând să înţeleagă ce vrea să spună. Când în sfârşit se prinse, dădu din cap în speranţa de a îndulci răspunsul lui întârziat.

— Am văzut-o pe Burbon Belle alergând, deci îmi imaginez că i s-a simţit absenţa.

— O, da, s-a simţit. Deşi lipsa ei a însemnat că Belle Meade a adus acasă încă o cupă de argint şi o sumă frumuşică.

Cullen îi zâmbi la rândul lui generalului, întrebându-se ce sumă se califica pentru „o sumă frumuşică” în estimările acestui om.

— Ai planuri să participi cu ea în cursă, domnule McGrath? întreb fiindcă am auzit că sănătatea domnului Linden este din ce în ce mai precară. Am întrebat-o pe duduia Linden săptămâna trecută, zise stimatul domn înclinând capul, domnule McGrath, dacă tatăl ei este interesat să vândă şi m-a asigurat că nu este. Dar, dacă *tu* eşti, oferta mea e încă în picioare. Aş fi încântat să o iau pe Burbon Belle din grija dumitale. Şi la un preţ avantajos, te asigur.

Oftând, Cullen îl mângâie o ultimă dată pe cap pe Bucket şi se ridică. Se duse spre zona întunecată a salonului, la marginea ferestrei, ceea ce îi oferea vizibilitate maximă în faţa casei. Se uită spre hambar, gândindu-se la iapa dinăuntru. Ştia că Burbon Belle era un pursânge preţios. Dar trei mii de dolari? Atât îi oferise Harding.

Domnul Linden nu îi spusese că Burbon Belle era o campioană, cu un palmares impresionant. Cullen ştia de ce omul omisese partea aceea şi nu îl învinuia. Şi el ar fi făcut la fel în situaţia dată. Aşa cum făcuse şi mai devreme cu Margaret.

Nu minţise, dar nici nu spusese tot adevărul. Care nu era neapărat o minciună. Dar nici nu era, fără îndoială, tot adevărul. Oftă.

Harding îl invitase la târgul anual de mânji care urma să

aibă loc la Belle Meade la sfârşitul verii. Cullen scutură din cap, paradoxul situaţiei fiind încă proaspăt în memoria sa. Un târg care atrăgea proprietarii celor mai frumoşi cai pursânge din toate Statele Unite, iar în ultimul an şi din Europa, inclusiv... Anglia.

Harding o spusese atât de mândru, iar Cullen simţi că întregul ocean ce-l despărţea de vechea viaţă se evaporă într-o singură clipă. Din toate fermele de vânzare din Tennessee, cum de aterizase tocmai la cea care avea un pursânge campion, lângă plantaţia care, după câte aflase, era cea mai mare crescătorie de cai din Sud?

Orologiul bunicului din hol bătu gongul, iar la a douăsprezecea lovitură, când peste ultimul ecou se aşternu tăcerea, ştiu că ceea ce îi spusese lui Margaret mai devreme, în după-amiaza aceea, nu era adevărat.

Era un lucru pe care îl va impune. Şi pentru care nu va face niciun compromis. Dacă ei îi intrase în cap că el îşi va asuma rolul tatălui ei de a antrena calul şi că Burbon Belle va continua să participe la curse, femeia era la un pas de o mare dezamăgire, iar ei doi la un pas de a o lua pe un drum lung şi anevoios.

Închise scurt ochii, ziua desfăşurându-se în faţa sa. Dacă se ajungea în acea situaţie, deşi spera că nu, va vinde calul ca să păstreze secretul. Fiindcă, dacă trecutul lui din Anglia va ieşi la iveală aici, va pierde totul.

Nu numai el, ci şi Margaret Linden şi tatăl ei.

Capitolul 15

— Câţi oameni ziceai că ai angajat? întrebă Maggie la micul dejun uitându-se peste masă la Cullen. Prostia ei de seara trecută încă îi chinuia mândria. Un prădător, ca să vezi! Se lăsase păcălită de oboseală şi imaginaţie. Şi mai rău, în faţa lui Cullen. Deşi el nu mai adusese vorba...

— Douăzeci şi trei, răspunse el, cu ochii la ceasul de pe şemineu. Şi vor ajunge aici în curând. Dădu pe gât şi ultima

sorbitură de cafea. Te duci din nou la Belle Meade azi?

Ea dădu din cap.

— Doar până la prânz. Mă voi întoarce la scurt timp după prânz.

— Eu şi oamenii vom fi pe câmp până la apus, probabil. Avem de recuperat cu semănatul. Nu voi ajunge la cină, zise el ridicând ochii din farfurie. În caz că întreabă tatăl tău, adăugă el.

Maggie dădu din cap, luând încă o bucată de omletă în furculiţă. Discuţia de la micul dejun fără papa nu fusese atât de inconfortabilă cum se gândise, exact cum îi spusese şi tatăl ei deunăzi. Acum se întreba dacă papa chiar nu se simţise bine sau luase masa în pat doar ca ea şi Cullen să fie nevoiţi să îşi vorbească. Şi nu o surprindea.

Ea şi Cullen se înţeleseseră destul de bine în ultimele două zile. Niciun cuvânt în contradictoriu.

Într-adevăr, abia de îl văzuse, fiind ba în oraş, ba cutreierând câmpurile sau reţinut până târziu în noapte în discuţii cu tatăl ei despre ultimele semănături şi despre alegerea câmpului sau despre rotirea recoltelor şi alte subiecte agricole care pe ea nu o captivau deloc. Dar nu o deranja că bărbaţii stătuseră de poveşti seara trecută.

Ultima ediţie a revistei americane de curse de cai şi sport ajunsese ieri, iar ea o devorase în camera ei, savurând cele mai recente articole, ştiri despre ce armăsari erau la crescătoriile cărei proprietăţi şi rapoartele cursei care anunţau câştigătorii de săptămâna trecută şi sumele aferente. Numele lui Burbon Belle nu era în nicio listă, evident. Dar Maggie jurase să schimbe acest lucru în curând.

Avea doar nevoie să găsească un jocheu, iar la momentul oportun să discute cu Cullen despre participarea lui Belle în cursă.

Îi venea greu să creadă că generalul Harding nu scosese o vorbă despre Burbon Belle pe parcursul discuţiei lor. Deşi unele trăsături specifice irlandezilor nu i se potriveau lui

Cullen, îndrăzneala de a spune ce credea îl caracteriza cu siguranţă. Dacă ar fi ştiut de Burbon Belle, ar fi zis ceva.

Îl măsura de peste masă.

Aşa cum o avertizase papa, nu se aştepta ca pe Cullen să îl încânte subiectul, mai ales când se gândea la problemele pe care le avusese tatăl lui cu pariurile. Dar ea şi papa nu pariau niciodată. Şi nici generalul Harding. Trebuia doar să îl convingă pe Cullen să vadă problema din perspectiva ei. Şi asta va face.

Fiindcă avusese patru fraţi, cunoştea destule despre bărbaţi cât să ştie că trebuie doar să îl prindă într-un moment favorabil. Dar ce însemna „favorabil” pentru Cullen McGrath nu îşi dădea seama încă. Va trebui să se gândească.

— Generalul Harding mi-a spus că se bucură că dai lecţii de echitaţie pe domeniul său. Zice că e o reclamă bine-venită serviciilor oferite de proprietatea lui.

Maggie se opri.

— A zis el asta? Că se bucură? Cullen dădu din cap.

— Văzându-te călare, îmi imaginez că eşti un instructor foarte bun. Mă gândesc că îţi place.

Surprinsă de complimentul şi sinceritatea zâmbetului său, era puţin şocată. Dar şi încurajată. Era oare ocazia pe care o aştepta?

— Mulţumesc, Cullen, apreciez. Cu degetele mângâia marginea ceştii de cafea, întrebându-se dacă să deschidă subiectul despre Belle. Deşi lecţiile pe care le ofer fetelor îmi aduc satisfacţie, nu aş putea spune că asta am visat să fac.

Se uită direct în ochii ei, fără să clipească, dar apoi, întoarse privirea. Se ridică, împăturind şerveţelul sub farfurie.

— Ei bine, cu siguranţă ai talent. Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să plec. Am multe de făcut înainte să ajungă lucrătorii. Îţi doresc o zi plăcută, Margaret.

Maggie îl urmărea de la spate cum pleacă, întrebându-se

dacă văzuse vreodată un bărbat să plece atât de rapid din încăpere.

După câteva minute, schimbată din rochia de zi în echipamentul de echitaţie, Maggie îşi luă mănuşile de pe masa de la perete şi le puse pe mâini, potrivindu-şi jacheta şi fusta. Se vedea că atât mânecile, cât şi tivul erau uzate. Nicidecum o surpriză, ţinuta intrând în al cincilea sezon. Talentul nemaipomenit de croitoreasă al Savanei garanta durabilitatea costumului, însă nici măcar măiestria deosebită a prietenei ei nu putea prelungi viaţa materialului.

Dar acum, fondurile nu permiteau comanda unui costum nou. Acesta trebuia să facă faţă. Cel puţin dantela ivorie care împodobea reverul, o altă măiestrie a Savanei, era la fel de frumoasă ca în prima zi în care prietena ei o cususe.

Maggie deschise uşa care dădea spre prispă şi îl găsi pe Cullen nemişcat în capul scării, holbându-se la grajd. Se duse lângă el, curioasă ce îi stârnea atâta interes.

Pe drum se apropia un şir compact de oameni. Toţi negri. Nu numai bărbaţi, ci şi femei şi copii. Mulţi copii.

— Parcă ai spus că ai angajat douăzeci şi trei de bărbaţi.

— Aşa e, zise Cullen întorcându-se şi venind alături de ea pe prispă. Dar le-am spus să vină cu familii cu tot.

Maggie se uita la el.

— În fiecare zi?

El se întoarse spre ea.

— Cum adică în fiecare zi?

— Le-ai spus oamenilor să vină cu tot cu familiile lor în fiecare zi? El se uita fix în ochii ei.

— Le-am spus oamenilor să vină cu tot cu familii fiindcă vor locui aici. La Linden Downs.

Maggie se holba la el.

— Eu am înţeles că vrei că ei să vină să lucreze aici, apoi să se întoarcă la casele lor seara. Aşa cum se face la multe ferme acum. E mai simplu, se spune, şi ieftin.

El zâmbi, găsind curioasă premisa respectivă, sau poate

chiar pe ea.

— Se poate. Dar noi vom face altfel lucrurile pe aici. Folosirea cuvântului *noi* o cam deranja. În primul rând, fiindcă el nu discutase niciun plan al fermei cu ea, ce mai conta că nici ea nu întrebase. În al doilea rând, fiindcă el părea că se cam acomodase cu rolul de proprietar. Şi totuşi, îşi îmblânzi încruntătura, străduindu-se să nu i se vadă frustrarea.

La urma urmei, se înţeleseseră atât de bine până acum, iar ea avea nevoie ca lucrurile să rămână aşa, dacă voia să îl înduplece ca Belle să poată participa la curse din nou.

Cullen îi oferi braţul, iar ea, realizând intenţia lui, îşi strecură mâna şi îl urmă pe scări ca să stea lângă el în curte. Ca să îşi salute nou-veniţii, bănuia. Dar nu luase în calcul că îi va acoperi mâna cu mâna lui. Fără să o mai dea la o parte.

— Te-ai schimbat. O măsură cu privirea din cap până în picioare şi înapoi, fără grabă. În caz că nu am pomenit până acum... zise el aplecându-se uşor, eşti o frumuseţe de femeie, Margaret Linden.

Mişcată de tonul lui şoptit şi de atenţia lui minuţioasă, simţi cum o părăseşte frustrarea, iar costumul de echitaţie începe să se încingă.

— Mulţumesc, Cullen.

Mary Harding avea dreptate. Era un bărbat atrăgător. Chiar dacă nu era o frumuseţe tradiţională. Ochii lui aveau o nuanţă de verde foarte deschis; părul ca abanosul, mai lung decât se obişnuia şi cum de nu văzuse până atunci, avea fire de argint la tâmple. Chiar şi barba veşnic nerasă care îi orna obrajii, era presărată la fel. Dar era de aşteptat, se gândi ea. Până la urmă, *era* mai în vârstă. Avea aproape treizeci de ani.

Chiar şi poziţia lui impunea autoritate, şi provocare. Dar când se mişca, din câte vedea măsurându-l, avea o graţie aparte care transmitea că nu îi păsa ce cred oamenii despre el. Iar gura lui... buzele închise, deşi nu formau o linie

fermă, aşteptau cea mai mică scuză ca să...

Cullen lăsă un zâmbet să-i mijească pe buze, împlinind astfel şirul gândurilor ei. Maggie, perfect conştientă de ceea ce făcea, ridică privirea spre el şi văzu că se uita la ea. Cu amuzament, mai puţin intensitatea din privirea lui în care nu se citea nici strop de umor. Se făcu roşie din cap până în picioare. O prinsese privindu-l. Şi nu doar privindu-l, *admirându-l*. Dar, din plăcerea cu care se uita la ea, nu părea să îl deranjeze câtuşi de puţin. Dar o deranja pe ea.

Fiindcă simţea că îi citeşte orice gând. Chiar şi pe cele pe care ar fi preferat să le ţină ascunse bine.

Găsind că îi era greu să respire, îşi retrase mâna din braţul lui şi îşi concentra atenţia la mulţimea de oameni care înainta pe drum.

— Şi unde vor locui toţi? îl întrebă ea după o clipă, cât îi luă să îşi vină în fire.

— În colibe. Vocea lui încă purta un zâmbet în timp ce îi arăta cu un gest în direcţia unde stăteau Cletus şi Onnie.

Maggie măsura mulţimea care se apropia din ce în ce mai mult.

— Dar nu sunt decât patru colibe goale. Nu este loc suficient pentru atâţia oameni.

— Ştiu. De aceea, vom construi mai multe.

— Mai multe colibe? repetă ea. El dădu din cap.

— Dar... ne trebuie bani.

— Şi noi îi avem.

Din nou, acel enervant *noi*. Cifrele îi invadară mintea, bani de care avea nevoie pentru Burbon Belle. Taxa de participare la curse, costul jocheului. Toate acelea necesitau bani gheaţă. Ce câştiga ea de la lecţiile de echitaţie abia acopereau o părticică. Deşi avea ceva economii.

— Dar papa ştie despre asta? Cullen zâmbea.

— Da, chiar ştie... Şi despre caii pe care îi voi cumpăra.

— Şi e de acord?

Dădu să răspundă când o voce stinsa aproape răsună de

deasupra.

— Sigur că sunt.

Maggie şi Cullen se întoarseră şi îl văzură pe tatăl ei la fereastra dormitorului său de la etajul doi. Se uita când la unul, când la celălalt, cu un zâmbet pe chip pe care nu îl mai văzuse la el de multă vreme.

— Eu şi Cullen am discutat despre asta pe îndelete, continuă papa, sprijinindu-se cu mâna de cadrul ferestrei. Recunosc că am avut întrebări la început la care el a răspuns peste aşteptări de bine. Nu că ar fi trebuit, zise, adresându-i-se lui Cullen. Dar apreciez că ţi-ai făcut timp să discuţi cu mine planurile tale.

Cullen scutură din cap.

— Planurile *noastre*, domnule Linden.

Papa îi trimise un salut scurt, un gest pe care Maggie îşi amintea că îl folosise cu fraţii ei. Împunsătura pierderii suferite îi străpunse inima, aşa cum se întâmpla uneori când viaţa îi reamintea cum fusese altă dată lumea ei, înainte de război.

Apoi, la fel de rapid, împunsătura îşi găsi altă direcţie. Recunoştea prea bine amărăciunea din inima ei. Deşi niciodată prea apropiată de mama sa, fusese mereu apropiată de tatăl ei. Să-l vadă acum pe papa inter acţionând aşa cu Cullen, atât de disponibil, de dornic să aibă încredere, atât de mândru...

— Domnu' McGrath, să trăiţi.

Maggie se întoarse la tunetul blând al glasului din spatele ei şi se trezi privind o mare de feţe. Toate negre, care o cercetau de asemenea.

Un bărbat înalt foarte musculos, cu privirea feroce, făcu un pas în faţă.

— Am venit cum am căzut la învoială, domnu' McGrath. Prezentarea omului era aparte, iar tonul său profund vorbea mai mult decât mulţimea cuvintelor. Învoiala pe care o făcuseră cu Cullen era readusă în discuţie de acest om.

Cullen făcu un pas înainte şi, spre surprinderea lui Maggie,

îi întinse mâna, iar omul o strânse fără şovăială.

— Bine ai venit la Linden Downs, domnule Ennis. Cullen se uita dincolo de el. Bine aţi venit cu toţii.

Tulburată de familiaritatea lui Cullen faţă de acest om, Maggie încerca să îşi amintească dacă îl văzuse vreodată pe tatăl său dând mâna cu Cletus de-a lungul anilor. Sau cu vreun alt fost sclav. Dar nu reuşi.

Ciudat cum un lucru la care nu se gândise niciodată o putea tulbura atât de mult acum.

În timp ce Cullen şi Ennis stăteau de vorbă, ea îşi plimbă privirea prin mulţime ca să descopere că femeile se uitau la ea. Le măsură hainele ponosite şi ce căraseră cu ele, legături din pături zdrenţuroase şi găleţi vechi cu diverse lucruri. Dintr-odată realiză cum e îmbrăcată şi ce mănuşi din piele fină avea. Şi ce mic dejun servise mai devreme.

Unii copii erau foarte slabi, iar cei mici se holbau după fustele mamelor. Erau cel puţin o sută de oameni în curte. Atât de mulţi în comparaţie cu cei douăzeci şi trei pe care îi angajase Cullen.

— Aş vrea să ţi-o prezint pe soţia mea, domnule Ennis. Afirmaţia lui Cullen şi atingerea lui blândă pe braţul ei o făcură să se întoarcă. Maggie dădu cu ochii de cei doi bărbaţi care o priveau.

Nesigură de ceea ce aştepta Cullen de la ea, schiţă, spera ea, un gest de bunăvoinţă. Nu mai fusese niciodată prezentată formal unui negru, cu atât mai puţin ca soţia lui Cullen, prin urmare nu era sigură ce etichetă se impunea. Sau dacă fusese vreodată vreo etichetă pentru astfel de situaţii.

— Coniţă McGrath... înclină domnul Ennis din cap. Este o onoare să vă cunosc.

— Şi eu... pe dumneata, domnule Ennis. Un gest de reverenţă nu ar fi fost potrivit, atâta ştia şi Maggie. Totuşi, momentului îi lipsea ceva. Mă... mă bucur că dumneata şi *oamenii* dumitale aţi venit să lucraţi la Linden Downs.

Domnul Ennis şi Cullen făcură un schimb de priviri pe care

era cât pe ce să îl rateze şi pe care nu îl putu citi. Dar seriozitatea din privirea domnului Ennis se mai înmuie un pic.

— Şi eu şi oamenii mei ne bucurăm, coniţă McGrath.

Zâmbetul şi blândeţea cu care Cullen o strânsese de cot îi spuneau că se descurcase bine. Totuşi, se simţea ciudat, stând aşa, în picioare. Dintr-odată, amintindu-şi, verifică ceasul prins în brâu. Opt şi jumătate! Prima ei elevă ajungea la Belle Meade la nouă. Şi uitase să îl roage pe Cletus să pună şaua pe Burbon Belle.

— Vă rog să mă scuzaţi... domnule McGrath, zise ea mai formal, amintindu-şi cum se adresau părinţii ei unul celuilalt în public. Trebuie să îmi onorez întâlnirile de dimineaţă.

Când dădu să se întoarcă cu spatele la ei, spre papa, dacă încă se mai uita, ceea ce era destul de sigură că se întâmpla, Cullen îi făcu cu ochiul.

— Desigur... doamnă McGrath, zise el dând din cap spre grajd. Belle are şaua pusă, gata de plecare.

Capitolul 16

Maggie se ridică speriată în capul oaselor, respirând greu. Visul, atât de real, părea prezent încă, gata să atace prin întuneric. Un fior că ceva rău urma să se întâmple îi trecu pe şira spinării. Duse mâna la piept şi apăsă, simţindu-şi bubuitul inimii în palmă.

Dădu cearşaful la o parte cu picioarele, umiditatea lipindu-i cămaşa de noapte de trup. Fereastra era deschisă, însă afară nu bătea nici strop de vânt. Cum de era atât de cald? Dacă acum, cu două zile înaintea lui iunie, era atât de cald, ce călduri nemiloase le rezerva vara?

Cunoscându-şi camera la fel de bine şi pe întuneric şi pe lumină, o traversă spre scrin, luă carafa cu apă şi turnă, ca să descopere că era goală. Oftând se strecură în hol, nefăcând deloc zgomot cu picioarele goale.

Auzea sforăitul profund al tatălui ei care venea din partea

cealaltă a holului; se strecură în camera lui. Bucket se şi ridică din locul lui, de la piciorul patului, dar Maggie îi făcu semn să se aşeze la loc.

Abia distingea forma tatălui său în pat, dar sunetul respiraţiei lui o mângâia. Îi dădură lacrimile. „Te rog, nu îl lua. Tu îi ai pe toţi ceilalţi. Nu îl lua şi pe el”.

Îşi cuprinse trupul cu braţele, lacrimi surde curgându-i pe obraji. Închise ochii doar ca să vadă imaginile din vis trezindu-se din nou la viaţă. Îi deschise din nou.

„O... ce moarte cumplită”.

Trăgând aer în piept printre suspine, spuse o rugăciune tacită pentru tatăl ei şi ieşi din nou în hol, nev rând să îl trezească.

În ultimele două săptămâni, somnul care îl fura după-amiaza se instalase şi dimineaţa. Uneori îl găsea aţipind în scaunul de la masa de lucru până la zece dimineaţa, cu cartea încă deschisă. Iar prafurile...

Lua atât de multe acum. Uneori şi laudanum. Dar el, cel puţin, nu părea să mai sufere atât. Mai bine să doarmă, se gândea ea, decât să sufere astfel de momente.

Friptă de sete, se duse spre scări în vârful degetelor, trecând pe lângă camera lui Cullen. Uşa era deschisă; se opri în faţa ei, simţind că respiraţia lui moale, ritmică o calma, după ce se trezise în halul acela.

În ultimele zile, nu îl mai vedea decât la micul dejun. Lua prânzul şi cina cu oamenii, la câmp. Deseori se întorcea după ce ea se retrăgea în camera ei, seara. Îi venea greu să creadă că deja erau căsătoriţi de o lună.

Deşi nu era *chiar* o căsnicie, îşi reamintea ea, înăbuşindu-şi neliniştea care însoţea acel gând.

Odată ajunsă jos, şovăi o secundă, însă se apropie de fereastră, dădu la o parte draperiile pe care tot ea le trăgea de obicei seara şi brazdă cu privirea curtea întunecată din faţa casei, eliberată să o vadă goală şi nemişcată.

Nu avea de gând să mai cadă pradă imaginaţiei.

Ca şi când ceva îi punea la încercare acel gând, o rămăşiţă

din visul ei încerca să îşi facă violent loc înapoi, dar îl alungă, strângând tare din ochi şi adunându-şi gândurile spre ceea ce făcea întotdeauna când încerca să îşi învingă teama. Se gândea cum aleargă cu Belle peste câmpiile din Linden Downs, şi mai departe, în oraş, aerul răsfirându-i părul, soarele jucându-i pe faţă, o senzaţie de libertate şi linişte pe care numai călare o avea.

Nu se sinchisi să aprindă lampa din bucătărie, dar îşi umplu un pahar cu apă, şi încă unul. Dând să plece, zări o farfurie acoperită, ce mai rămăsese de la plăcinta cu mere pe care o făcuse Onnie la desert seara trecută.

Fără să facă zgomot, trase un scaun de sub măsuţa din colţ, cea pe care stătea când era mică, atunci când o ajuta pe Onnie în bucătărie şi se aşeză, năpădind-o un potop de amintiri.

Îşi aduse aminte când odată Savana rămăsese peste noapte la ei. Chicotind în pat până în creierii dimineţii, li se făcuse o foame de lup. Se strecuraseră în bucătărie, unde le întâmpinaseră bunătăţile din mere, împreună cu două pahare cu apă, ca şi când Onnie anticipase zbenguiala lor de peste noapte.

Draga de Savana...

O durea inima când se gândea la problemele prin care trecea prietena ei şi la suferinţa pe care i-o provocase norocul peste care dăduse ea. Maggie nu îşi mai amintea să fi trecut vreodată două săptămâni fără să îşi vorbească.

Luă o înghiţitură, promiţându-şi să remedieze situaţia săptămâna viitoare. Moliciunea aluatului şi dulceaţa merelor îi trezeau tot mai multe amintiri, savurând momentul, aproape auzind ecourile râsetelor pe care zidurile acestei casei le absorbiseră de-a lungul anilor. Discuţiile care umpluseră de-a lungul vremii bucătăria. Aproape o sută de ani. Şi nu doar discuţii...

Îşi amintea bine gălăgia pe care o făceau fraţii ei când se certau în camera alăturată, bufnitura serioasă a trupurilor lor pe podea, care spunea cam pe unde ajunsese

ciorovăiala lor. Mama care mereu le cerea să facă linişte cu văpaie în privire.

O altă amintire ieşi la suprafaţă, iar zâmbetul lui Maggie pieri.

„Nu ar trebui să porţi salopeta fraţilor tăi, Margaret! Nici măcar la pescuit. O să se creadă că eşti băiat! Acum, du-te repede în camera ta, ca o duduie, şi schimbă-te în rochie. Şi încearcă să nu te mai murdăreşti”.

Maggie nu se mai sătura de apa rece care-i răcorea gâtlejul, mai ales că răsunetul deselor avertismente ale mamei ei îi strica amintirile plăcute din copilărie. Poate că dacă ar fi fost mai puţin ca fraţii ei şi mai mult ca o „domnişoară”, cum îşi dorise mama ei, cele două ar fi fost mai apropiate.

Însă tocmai din cauza afinităţii puternice a mamei pentru fraţii ei îşi dorise să fie mai mult ca ei. Cel puţin, în parte. Apoi, şi preferinţa permanentă pentru ceea ce făceau fraţii ei, în loc de interesele „unei domniţe adevărate” precum cusutul, împletitul, pianul sau perfecţionarea limbii franceze.

Nu că detesta acele activităţi. Însă nu reuşiseră să aprindă în ea o pasiune ca dragostea ei pentru cai şi echitaţie.

Maggie oftă şi îşi mai turnă un pahar, un simţ binecunoscut de singurătate năpădind-o aşa cum se întâmpla ori de câte ori se gândea la mama ei şi la diferenţele dintre ele. Dacă numai...

— Margaret?

Înghiţi forţat, apoi scuipă, înecându-se cu apa. Tuşind se întoarse şi dădu cu ochii de Cullen, care stătea în uşă.

— Eşti bine? întrebă el cu un glas somnoros.

Întinse mâna după şervetul care acoperise farfuria şi se şterse pe bărbie şi pe gât, străduindu-se să îşi recapete respiraţia.

— *Eram* bine. Înghiţi, trecându-şi repede mâna prin părul căzut pe umeri. Înainte să vâri toţi sperieţii în mine.

El râdea, ceea ce conferea siguranţă în întunericul din jur.

Aprinse o lampă şi o ridică, încruntat.

— Cine ţi-a dat voie să mai iei o porţie? Onnie a spus că sunt ale mele.

— Sunt resturi. Nu a spus ea aşa ceva. Maggie se abţinu să nu pufnească în râs, amuzată de sfezile lor. Vrei nişte apă? întrebă ea ridicând carafa.

El încuviinţă din cap, iar ea se ridică să ia un pahar. Dar îngheţă pe loc când îşi dădu seama că purta doar cămaşa de noapte. Fără halat. Se puse repede la loc şi puse carafa în faţa ei. Apoi, îşi încrucişa braţele. Văzând că el avusese prezenţa de spirit să îşi tragă pantalonii pe el şi să-şi încheie câţiva nasturi de la cămaşă, nu îi fu de niciun ajutor.

El puse lampa cu gaz pe masă şi se aşeză pe scaunul din faţa ei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el până la urmă.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Doar că... O mai văzuse o dată în halat, dar niciodată în cămaşa de noapte. Şi, deşi ştia că nu e aşa, ea se simţea cam... goală.

— Doar că... ce? o întrebă uitându-se în ochii ei.

Ea îi evita privirea încercând să găsească ceva de spus.

Apoi, dintr-odată, el o măsură cu privirea, în jos şi în sus. Şi zâmbi uşor, un gest încet şi dulce, ridicându-i colţul gurii şi făcând lent loc unei scântei în priviri, accentuându-i ei stânjeneala.

Cullen se lăsă uşor pe spate, suspinând.

— M-a lovit brusc o sete! O spuse atât de serios încât ea era să pufnească în râs. Dar nu avea cum. Fiindcă chiar nu ştia ce să facă. Nu fusese niciodată în prezenţa unui bărbat atât de sumar îmbrăcată. Cel puţin, nu un bărbat cu care nu era rudă.

— Mi-e *o* sete, zise el în şoaptă, încrucişându-şi braţele pe piept în timp ce rostea cuvintele.

Ea scutură din cap.

— Va trebui să îţi iei singur paharul, Cullen.

— Dar tu eşti mai aproape. Se uita exact la scrinul din

spatele ei, apoi înapoi la ea. Şi este pe partea ta.

Îl privi direct în ochi, acceptând provocarea din ochii lui.

— Ştii prea bine de ce nu pot să îţi aduc paharul.

— Aş, nu ştiu. Se aplecă spre ea, scânteia din privirea lui făcându-se mai aprigă. Dar dacă te ridici şi faci o piruetă, am putea discuta despre motiv.

Abţinându-se din răsputeri să nu râdă, Maggie schiţă totuşi un zâmbet, iar triumful i se putea citi lui Cullen în străfundul privirii.

— Ştiai, zise el, ridicându-se, că am avansat bine cu construcţia colibelor?

Întrebându-se de nu cumva cocea ceva, stătea cu ochii pe el.

— Nu, nu ştiam. Nu am trecut pe acolo. Se întoarse cu paharul în mână.

— Deloc?

Ea scutură din cap.

Cullen se aşeză la loc pe scaunul lui.

— Mi-ar face plăcere să îţi arăt mâine. Seamănă cu celelalte colibe, dar au două camere, în loc de una, şi o mansardă.

— Nu am văzut niciodată colibele pe interior. El se opri.

— Nu ai fost niciodată în colibele pe care bunicul tău le-a construit pentru sclavi?

Oare i se părea sau chiar simţise un ton de mustrare în glasul lui?

— Nu, ni s-a interzis să coborâm acolo. Cel mai mult m-am apropiat când eu, Savana şi Mary ne-am ascuns în pădure să vedem când cuplurile săreau peste mătură împreună. Se opri, văzându-i privirea întrebătoare. Ştii despre ce vorbesc?

— Dacă îmi spui tu. Se aplecă spre el.

— Este ceea ce fac negri când se căsătoresc. Când eram mică, Onnie mi-a spus că cine ateriza primul pe pământ, fie mireasa, fie mirele, avea să fie cel care lua hotărârile în căsnicie. Onnie a spus că a încercat să nu sară prea sus ca

să aterizeze prima, dar Cletus a făcut doar un pas şi a întrecut-o.

Cullen zâmbea privind-o.

— Dar dacă papa sau mama ne-ar fi prins vreodată că ne uităm pe furiş... Scutură din cap.

— Vino cu mine mâine, zise el şi muşcă dintr-o felie de tartă, îmbucătura lui fiind cel puţin cât două de-ale ei. Te voi prezenta soţiei lui Ennis, Odessia. Îţi va plăcea de ea. Şi de copiii lor.

Maggie nu răspunse la început, apoi îşi dădu seama că trebuia, de dragul lui. Mai ales că îl văzuse interacţionând cu lucrătorii în ultimele două săptămâni.

— Nu ştiu dacă este o idee bună, Cullen. El se opri din mestecat.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun... îmi dau seama că tu lucrezi cot la cot cu oamenii... că intervine o... naturaleţe între voi. Dar... încerca să îi spună blând, pe cât de sincer putea... cred că se naşte o familiaritate prea mare între proprietar şi... lucrători. Care apoi... complică relaţia.

— O complică? întrebă el, punând felia deoparte. În ce fel o complică?

Simţind o învinovăţire în tonul lui, Maggie aproape că îşi dori să nu fi adus vorba. Dar îl văzuse pe tatăl său privindu-l de la fereastra dormitorului dimineaţa, înainte ca lucrătorii să plece la muncă. Deşi papa nu îi zisese nimic, citise în ochii lui dezaprobarea. Se îndoia că îl va confrunta vreodată pe Cullen pe acest subiect. Papa insista că Linden Downs era acum ferma lui Cullen şi trebuia condusă după propriul său plac. Dar genul acela de apropiere de foştii sclavi era împotriva tuturor lucrurilor pe care le învăţase de la părinţii ei.

Tatăl ei *luase* poziţie de când se terminase războiul, ca libertatea să le ofere posibilitatea de a merge la şcoală, chiar le pusese la dispoziţie o cabană veche de vânătoare de pe proprietatea lor, în acest scop. Dar acele iniţiative nu

se terminaseră cu bine până la urmă.

Nu era naivă. Ştia că lumea se schimbase. Dar nu se schimbase atât de mult. Şi probabil dintr-un anume motiv.

— Tot ce spun este că ar fi mai bine dacă nu ai fi atât de... prietenos cu lucrătorii. Ei au rolul lor, tu îl ai pe al tău. Păstrarea distanţei între cele două părţi are beneficiile ei.

— Beneficii pentru cine?

— Pentru toţi.

El dădu din cap, dar ea văzu din privirea lui întunecată că nu era de acord.

— Crezi că oamenii aceştia sunt sub statutul tău, Margaret? Asta e?

— Nu, absolut deloc. Nu îi urăsc ca aceia care fac lucrurile îngrozitoare despre care am auzit recent. Se gândea la Willie şi la familia lui care fuseseră forţaţi să fugă împreună cu ceilalţi. Este *greşit*. *Iar* oamenii aceia ar trebui opriţi.

— Măcar cu asta suntem de acord. Avea un ton zeflemitor.

— Tu nu crezi că sunt diferenţe între noi?

— Ba da, sigur că sunt. Multe chiar. Dar niciuna care să ne facă pe careva mai buni sau mai importanţi decât ceilalţi.

— Eu nu spun că sunt mai bună sau mai importantă, Cullen.

— Atunci ce spui?

— Spun că fiecare are alt rol în viaţă, alte responsabilităţi. Şi că ar trebui respectate şi îmbrăţişate. Pentru binele tuturor.

O privi lung în ochi, apoi se aplecă punându-şi braţele arse de soare pe masă.

— Ai mai fi făcut o reverenţă în faţa mea în prima zi când ne-am cunoscut, dacă ai fi ştiut că sunt irlandez?

Maggie îşi feri privirea clipind.

— Ce întrebare îndrăzneaţă...

— Uită-te în ochii mei, te rog, Margaret. Şi aş vrea un răspuns sincer.

Oftând, îşi trase privirea înapoi spre el, iar respiraţia îi era din ce în ce mai precipitată în faţa privirii lui aprige. Nu

fiindcă i-ar fi fost teamă de el. Nu îi dăduse niciun motiv. Era înverşunarea credinţei lui, atât de clară în privirea lui că parcă îi strângea inima în pumn. Îşi folosi toată puterea de care era în stare ca să îl poată privi în ochi.

Înghiţi.

— Ceea ce ceri, Cullen, n-are...

— Un simplu da sau nu e suficient.

Simţind o durere în gât şi în piept, strânse din buze în efortul de a înăbuşi tot ce simţea în ea. În adâncul privirii lui zări umbra unei scântei care-i spunea că auzise deja răspunsul ei.

— Nu, zise stins, scăpând o lacrimă pe obraz. Îl auzi clar oftând.

— Îţi mulţumesc pentru... sinceritate.

Se ridică, scârţâitul scaunului rupând tăcerea. Maggie ar fi vrut să spună ceva ca să nu plece. Dar, spre surprinderea ei, nu plecă.

Veni spre partea ei de masă şi îi întinse mâna. Maggie se uită la mâna lui, apoi la el, întrebându-se dacă îi cerea ceea ce credea ea.

— Dă-mi mâna, şopti el.

Credea că mai înainte respirase cu greu, dar nu era nimic în comparaţie cu ceea ce i se întâmpla acum. Fiecare muşchi din trupul ei se încordase. Strânse braţele care deja erau încrucişate pe piept căutând să îşi înfigă degetele şi mai adânc în carne. În adâncul inimii ei, ştiuse că va veni momentul în care el va vrea să îşi ceară drepturile, dar...

Regretând amarnic că plânsese, ridică privirea spre el şi scuturâ din cap.

— Nu... sunt pregătită.

Privirea lui se întunecă, picând pe gânduri. O clipă Maggie se gândi ce ar fi făcut dacă ar fi obligat-o. Simţi că o părăsesc puterile. Apoi, la fel de rapid, privirea lui se limpezi, alungând întunericul.

— Tot ce îţi cer este să îmi dai mâna, Margaret. Nimic mai mult. Ea clipi, senzaţia de eliberare cuprinzându-i întreg

corpul ca ploaia de vară după secetă. Descleştându-şi braţele ai căror muşchi erau recunoscători pentru eliberare, îşi strecură mâna în mâna lui, iar el o ridică în picioare.

Stăteau în lumina slabă, aproape, însă fără să se atingă, cu excepţia mâinilor.

— Nu te voi forţa niciodată, Margaret, şopti el. Îi ridică mâna la gura lui şi o sărută. Când se va întâmpla, va fi fiindcă amândoi vom fi pregătiţi. Nu pentru că eu te doresc.

Ştiind că nu poate avea încredere în glasul ei, Maggie dădu din cap, dureros de conştientă de cercurile delicate pe care i le desena pe încheietura mâinii şi de gura lui la doar câţiva centimetri de a ei.

— Acum... zise el întinzând mâna după lampă, dacă eşti gata, vom merge înapoi sus.

Dându-i drumul la mână şi ducând deja dorul forţei lui, Maggie merse înaintea lui. Cullen ţinea lampa într-o parte, în timp ce urcau scările, iar strălucirea ei lumina calea.

O conduse spre dormitorul ei şi îi dădu lampa.

— Noapte bună, Margaret.

— Noapte bună, şopti ea, urmărindu-i umbra înaintând pe hol. Şi Cullen...

El se întoarse.

Ea aşeză lampa jos şi traversă distanţa care se formase între ei.

— Mulţumesc, zise ea dulce, ridicându-se în vârful degetelor ca să-l sărute pe obraz, pentru... aşteptare.

Mângâierea degetelor lui pe braţul ei, de sus în jos, vârî în ea un fior. Tăcu, privindu-l direct în ochi. Privirea lui stârnea ceva în ea. Îşi desfăcu buzele, iar ea, parcă răspunzând, făcu la fel.

— Margaret, zise el... înghiţind şi spărgând liniştea. *Asta*... nu ajută aşteptarea.

Ea reacţiona la asprimea din vocea lui dându-se un pas în spate.

— Îmi pare rău. Nu am vrut...

O cuprinse în braţe şi o sărută cu toată gura, cu buze moi şi insistente. Tăria pieptului lui peste al ei o luă cu asalt, înmuindu-i genunchii. Mâinile lui dansau ameţitor pe spatele ei. Când Cullen îşi smulse buzele, Maggie înţelese că nu fusese niciodată sărutată cu adevărat. Nu aşa.

El se trase în spate, iar Maggie, cu ochii încă închişi, simţi răceala golului dintre ei. Buzele ei deja duceau dorul buzelor lui calde. Clipi văzându-l cum o priveşte, cu ochii negri, respirând greu, la fel ca ea.

Luând-o de mână, o duse înapoi spre dormitorul ei.

— Noapte bună, Margaret.

Neaşteptând să îi răspundă, o luă înapoi spre camera lui, închizând uşa chiar când ea îi răspunse în şoaptă:

— Noapte bună.

Capitolul 17

— Nu trebuie să faci asta, Margaret, rosti Cullen duios. Domnul Linden adormise din nou în scaunul din mijlocul salonului. Nu contează ce am vorbit aseară.

— Ştiu, zise ea în şoaptă. Dar m-am gândit la asta şi la ceea ce ai spus aseară şi... cred că aşa e bine.

Cullen încerca să îi citească ceva pe faţă în timp ce ea îl învelea pe tatăl ei cu o pătură. Dar nu putea.

Fusese atât de tăcută în dimineaţa aceasta. Distantă, poate chiar încordată, atât la micul dejun, cât şi în timp ce tatăl ei citise din Scriptură, aşa cum obişnuia în fiecare duminică dimineaţa. Se codea oare din cauză că o sărutase noaptea trecută? Dar şi ea îl sărutase pe el, după cum prea bine îşi amintea. Sau din cauza vizitei pe care urma să o facă acum?

Nu arăta mai odihnită decât se simţea el. Se întreba dacă şi ea avusese azi-noapte probleme cu somnul. Nu că l-ar fi deranjat motivul insomniei lui. Când îşi amintea cum îi răspunsese, cum îl trăsese lângă ea şi îi încurajase avansurile...

Ar fi fost o minune de ar fi pus geană pe geană.

Domnul Linden se mişcă uşor.

— Mulţumesc, Maggie. Eşti o fiică bună. Deschise ochii un pic mai mult. Cullen...

Bărbatul încărunţit întinse o mână, iar Cullen o apucă cu blândeţe. Puterea lui era mai ştearsă pe zi ce trecea.

— Unde vă duceţi voi doi în dimineaţa aceasta însorită de duminică?

— Mergem la o plimbare, papa, răspunse Margaret repede, aruncându-i o privire lui Cullen.

— Ei bine... dădu din cap domnul Linden, uitându-se spre fereastra unde firele de praf pluteau în soarele dimineţii de parcă ar fi avut aripioare.

— Absorbiţi nişte soare şi pentru mine.

— Aşa vom face, domnule, zise Cullen aplecându-se. Poate mai târziu v-ar plăcea să staţi afară pe prispă. Eu şi câţiva bărbaţi vom lucra la acoperişul hambarului. Ne-ar prinde bine nişte supervizare.

Domnul Linden râdea, dar şi râsul părea lipsit de putere.

— Abia aştept. După un pui de somn, evident.

— Nu vom fi plecaţi mult timp, papa. Onnie va avea grijă de tine. Îţi va mai aduce nişte ceai de cătuşnică şi mentă. E bun pentru tuse.

Margaret îşi sărută tatăl pe frunte, fără grabă, observă Cullen, mai mult decât de obicei. Era îngrijorată din cauza lui, ştia. Şi el era.

Omul era mai pământiu, nu mai palid, în ultimele zile. Şi, din ceea ce îi spunea Margaret, vizitele doctorului se înteţiseră.

Şi totuşi, cu toată condiţia precară a domnului Linden, omul insista să citească din Scriptură la micul dejun, în fiecare duminică dimineaţa. Cullen trebuia să recunoască, nu îi era groază de acele lecturi, cum se aşteptase. Poate era alegerea pasajelor sau poate vocea plăcută a domnului Linden. Însă Cullen se trezi aşteptându-le cu nerăbdare în fiecare săptămână.

Deschise uşa din faţă, apoi se opri şi se uită înapoi la Bucket, să vadă dacă voia să meargă cu ei. Dar câinele ciobănesc, care stătea la picioarele domnului Linden, îşi odihni capul pe labe. Cullen o luă ca pe un refuz.

Margaret primi ajutorul lui la coborâtul scărilor. Deşi atingerea mâinii ei pe braţul lui îi făcea plăcere, ar fi vrut să ştie de ce era distantă.

Traversară curtea din faţa casei şi o luară pe drumul care ducea spre colibe.

Roua dimineţii se evaporase de mult sub căldura soarelui, dar norii ce se strângeau la nord promiteau refugiu din acea arşiţă. După cum apăreau, aduceau cu ei o bine-venită ploaie.

Spera că Margaret nu regreta ce se întâmplase între ei noaptea trecută. Fiindcă el, sub nicio formă, nu regreta. Fără aer de superioritate asupra sexului mai plăcut, îşi amintea zilele în care Moira era neobişnuit de tăcută. Când o întreba ce se întâmplase, zâmbea şi spunea că nimic, era doar o zi melancolică.

Poate azi era la fel şi pentru Margaret.

Trezindu-se devreme, urcase pe malul înalt ca să privească soarele ieşind din apă şi-şi dorise ca ea să fie cu el. Măsurând cei patru sute de acri de pământ ai proprietăţii Linden Downs, încă nu îi venea să creadă că sunt ai lui. Aşa cum şi ea era a lui.

Ei bine, nu a lui în cel mai intim sens, dar cel puţin soţia lui, cu promisiunea că în timp va veni şi sensul intim. Spera totuşi că nu va dura prea mult, după seara trecută.

— Mulţumesc că eşti de acord cu cererea tatălui meu legată de zilele de duminica.

— E plăcerea mea. Odihna ne prinde bine tuturor, te asigur.

Singura dorinţă a domnului Linden în ceea ce privea activităţile fermei era ca duminica să nu se muncească pe câmp, iar Cullen i-o acceptase. Erau destule de făcut în prima zi a săptămânii şi fără să mergi pe câmp.

Căratul mărfurilor pe docurile din Brooklyn îi întărise spatele şi muşchii umerilor, dar căldura şi umiditatea de aici, din Sud, împreună cu munca istovitoare de desţelenire a câmpurilor, apoi aratul şi semănatul te făceau să primeşti cu bucurie o zi cu sarcini mai puţin extenuante.

— Este bine să vezi cum prinde din nou viaţă pământul, rosti Margaret. Merii înflorind în mijlocul trifoiului înflorit şi el în culoarea laptelui. Mirosul de pământ proaspăt răscolit de ploaie. Uitasem cât de frumoase sunt câmpurile arate şi semănate.

O urmări cu privirea, simţindu-i relaxarea.

— Sunt, este adevărat. Vom curăţa şi ultimele câmpuri, cele din vale, şi le vom semăna în săptămânile următoare, dacă ne lasă vremea. E momentul, cu vara care ne bate la uşă.

— Toate câmpurile din vale? Se întoarse ca să îl privească, iar lumina soarelui dezvăluia în părul ei şuviţe de roşu aprins.

— Da. Cu cât semănăm mai mult, cu atât secerăm mai mult. De ce mă întrebi?

Ea ridică din umeri, apoi şi-i adună.

— Acolo îmi place să alerg cu Burbon Belle. Ştii câmpurile de-a lungul râului?

El dădu din cap.

— Prin pădure este o cărare care duce până în oraş. Cei mai mulţi nici nu ştiu că există. Dar este unul dintre cele mai frumoase drumuri pe care le poţi parcurge, din tot ţinutul Nashville.

El zâmbea, amintindu-şi prima zi în care o văzuse alergând cu iapa. Era să deschidă vorba despre asta, dar hotărî că nu era bine. Nu voia să încurajeze altă discuţie pe care se străduia atât de mult să o evite.

— S-ar putea să mă las convins să îţi las o cărăruie pe margine, dacă vrei. Nu va fi acelaşi lucru, ştiu. Dar, cel puţin, vei putea să ajungi în pădure fără să îmi calci mie porumbul în picioare.

Ea dădu din cap, zâmbind.

Luară curba şi colibele apărură la orizont. Cullen o simţi din nou încordată. Se opri pe cărare.

— Sunt oameni de treabă, Margaret. Deloc diferiţi de mine sau de tine, îţi dau cuvântul meu.

— Nu este asta. Este mai mult că acum eu...

El aştepta în timp ce ea îl evita cât putea cu privirea.

— Mă gândesc că unii dintre ei deja cred despre mine ceea ce ai crezut şi tu. Se uită scurt la colibele din faţa ei. Că eu mă cred... mai bună decât ei. Mi se pare firesc că dacă *tu* crezi asta, atunci poate şi ei...

— Eu nu am spus niciodată că asta cred despre tine, Margaret. Doar te-am întrebat aseară.

Privirea ei spunea că era de altă părere.

— Încercam să te ajut să vezi lucrurile altfel decât le văd cei mai mulţi oameni din lumea ta, fiindcă...

— Lumea mea? Se întoarse cu faţa spre el, retrăgându-şi mâna. Şi ce e greşit în lumea mea mai exact?

Tonul cu care repetase cuvintele spunea că se simţise jignită. Cullen îşi alese cuvintele cu grijă.

— Doar cred că este important, Margaret, ca orice om, inclusiv eu, să realizeze că deseori luăm decizii având cunoştinţe limitate când de fapt...

— Acum zici că mai am şi cunoştinţe limitate? Cullen suspină.

— Dumnezeule mare, femeie, mă laşi să termin propoziţia înainte să îmi sari la beregată? Sunt de partea ta. Nu vezi?

Ea strânse din buze ridicând privirea spre el, cu o sclipire în ochii căprui. Ar fi vrut să o sărute din nou, cu orice preţ, aşa cum o sărutase noaptea trecută. Dar mai mult şi mai liber, ca să o cunoască mai bine decât până acum. Şi ea pe el.

Intuind gândul pe care ea deja îl cocea, se grăbi să i-o ia înainte.

— Ai trăit aici toată viaţa ta, Margaret. Doar asta vreau să spun. Şi atunci când lumea în care te-ai născut e singura pe

care ai văzut-o, e greu să o vezi aşa cum e de fapt. Crede-mă, ştiu ce vorbesc. A fost nevoie să ajung în Anglia ca să văd cum era de fapt poporul meu, şi este încă. Da, suntem o şleahtă obraznică, uneori. Vorbeşte gura fără noi. Ne place să celebrăm ceea ce ne oferă viaţa. Şi, da, ne place să dăm pe gât câte o bere spumoasă din când în când. Dar asta pentru că noi, ca popor, ştim cum este când viaţa îţi dă un picior în gură de îţi îndeasă dinţii pe gât.

Simţea un fior neaşteptat care îl strângea de gât.

— Un milion de irlandezi, Margaret. Un milion, nu mai puţin, au murit de foame. Aveam doar şase ani când a izbucnit foametea, dar îmi aduc aminte ca săptămâna trecută, rosti înghiţind în sec. Cele trei surori ale mele, toate mai mici, s-au stins primele. Eu şi Ethan, fratele meu mai mare, am fost mai puternici, întotdeauna am fost, prin urmare am făcut faţă mai bine. Dar am mâncat lucruri pe care nu le mănâncă nici bestiile, dar oamenii! Am văzut cum mama se stinge până a ajuns o umbră, în timp ce tata cheltuia nimicul pe care îl aveam pe sticlă, încercând să îşi înece amarul şi vina.

Scutură din cap, brăzdând cu privirea câmpurile din jur şi întrebându-se cum de ajunsese să vorbească despre o parte din viaţa lui pe care jurase să o lase în urmă.

— Tot ce îţi spun este că oamenii rareori sunt ceea ce par.

O privea şi vedea cum dorinţa de ceartă îi părăseşte chipul şi e înlocuită de altceva, nu îşi dădea seama de ce anume.

— Nu sunt ce par la suprafaţă. E mai mult, întotdeauna. Dar chiar şi după ce ajungi să îi înţelegi, după ce ţi-au arătat cine sunt de fapt, atât cu bune, cât şi cu rele, tot avem tendinţa să decidem cine este omul dintr-o privire. Eu, ca om, mă fac vinovat de acest lucru. Britanicii, cuvântul îi lăsă un gust amar, mari şi tari în cămăşile lor albe pompoase şi traiul lor ales, ne-au privit de sus, ne-au tratat ca pe un gunoi sau mai rău. Ne-au învinovăţit de lucruri pe care nu le făcusem. Aşa că am decis să venim aici, eu şi Moira, să ne croim o soartă mai bună pentru noi

şi fiica noastră. Glasul îi pieri de atâta durere renăscută. Ştii cum le spun unii sudişti irlandezilor, Margaret?

Ochii i se împânziră de lacrimi şi scuturară din cap.

— Nu, te rog, rosti ea în şoaptă, cu glasul surprinzător de aprig, să nu aud acel cuvânt plin de ură.

Condamnarea din privirea ei, din glasul ei îi puse şi lui un nod în gât, aproape incapabil să mai poată continua.

— Oamenii de acolo, şopti el, cu ochii la cabane, îl aud în fiecare zi. Nu de la noi, dar de la oamenii care arată ca noi. Ai dreptate, zise ştergându-i o lacrimă de pe obraz şi mângâind-o pe faţă. Unii dintre ei, cu siguranţă nu toţi, ne privesc pe tine şi *pe mine*, aşa cum ai spus. Dar toţi ne dăm un pas în spate şi ne privim unii pe alţii aşa uneori, nu crezi?

Ea îl privea direct în ochi unde vedea răspunsul ei clar.

— Pentru mine, continuă el, a fost de-ajuns o sigură dată să recunosc că sunt vinovat de aşa ceva, ca să încep să mă schimb.

Şi asta vreau... Se uită înapoi spre casa lor, apoi peste câmpuri, peste tot în jur. Vreau ca Linden Downs să fie aşa cum aş vrea să fie lumea, zise râzând înfundat. Oricât de prostesc ar suna.

Exact cum se simţea şi el în acel moment. Mai mult decât prosteşte. Stând acolo, în mijlocul drumului, trăncănind întruna ca...

Ea îi luă mâna şi i-o cuprinse în mâinile ei.

— Ai avut o fiică, şopti ea, nu ca pe o întrebare, ci mai degrabă ca pe un adevăr proaspăt descoperit.

El dădu din cap, atingerea ei, moliciunea ei răscolindu-l cu mult mai mult decât îşi dădea ea seama.

— Tatăl tău nu ţi-a spus? Ea scutură din cap.

— O chema Katie Lynn. Avea trei ani când...

Se uita la mâinile lor împletite, la strânsoarea ei tare şi hotărâtă, aşa cum era ea, ca femeie.

— ... când a murit, pe vas, în călătoria peste ocean. De tifoidă. A măturat aproape o sută de oameni.

— Şi pe soţia ta? întrebă Maggie încet. Cullen încuviinţă din cap.

— Moira s-a stins prima, la primele ore ale dimineţii. Apoi, micuţa Katie, copia fidelă a mamei ei, cu părul blond şi ochi albaştri, a urmat-o în aceeaşi seară.

Emoţiile noi îi umplură lui Maggie ochii de lacrimi.

— Îmi pare rău, Cullen, zise oftând, îmi pare rău.

Îi sărută mâna şi o duse la obrazul ei. Cullen o trase înspre el, legănându-i capul pe pieptul lui. Ea îl îmbrăţişa, iar Cullen era sigur că dacă i-ar fi văzut cineva ar fi părut că ea se agaţă de el, nu invers.

Dar el ştia adevărul.

Capitolul 18

— Ea este Odessia, soţia domnului Ennis, îi zise Cullen. Dar toţi îi spun Dessie.

Maggie îi surprinse privirea pe care i-o aruncase şi îi răspunse la salut, conştientă cât de mult îl aprecia Cullen pe soţul ei. Se vedea cât de mult se potriveau domnul Ennis şi soţia lui. Amândoi înalţi şi impunători, cu privirea clară şi directă.

— Cum preferi să-ţi spun, o întrebă Maggie, ţinându-se la distanţă de albie, observând focul deschis şi celelalte focuri aprinse pentru gătit care umpleau curtea comună, Odessia sau Dessie?

Faţa femeii începu să radieze de încântare, în timp ce amesteca în albie, iar pielea îi sclipea de sudoare.

— Prefer Odessia, coniţă McGrath. Mulţumesc de întrebare, coniţă.

Maggie surprinse aprobarea subtilă a lui Cullen. Aprecia că stătuse cu ea, aşa cum îi promisese. O prezentase atât de multor oameni, ştia că nu avea cum să-şi amintească toate numele lor. Şi totuşi, oricât de mult îi plăcea să facă acest lucru împreună cu el – surprinzător, chiar îi plăcea – gândul îi fugea tot la timpul la el, pe drum, mai devreme.

Avusese o fiică...

Ar fi vrut să fi ştiut până acum acest lucru despre el. Nu îşi dădea seama de ce, dar îl vedea cumva cu alţi ochi. Pârâitul flăcării care devora lemnul îi atrase atenţia. Se uită la vasul plin cu haine şi la apa neagră clocotind.

— N-am cum să scap de nămolu' de Tennessee din hainele omului meu decât dacă le fierb. Odessia râdea profund şi cu toată gura. Aveţi pământ bun aici, coniţă McGrath. Ogor negru, plin de viaţă. A şi stat o vreme şi i-a făcut bine.

— Da, a stat.

Maggie se întreba dacă femeia ştia că Linden Downs cu greu scăpase de licitaţie, apoi îşi aminti cât de repede circulau noutăţile de la alte ferme la Onnie şi Cletus. N-avea cum să nu ştie.

— Suntem recunoscători pentru familia ta, Odessia, şi pentru ceilalţi, pentru că aţi venit să lucraţi la Linden Downs. Eu şi tatăl meu am fost la un pas de a pierde tot. Este minunat să văd din nou toate câmpurile semănate, aproape să încolţească.

Îi aruncă o privire lui Cullen, întrebându-se dacă îl ofensase comentariul ei, dar el nu părea afectat. Probabil că Odessia ştia deja despre ea şi Cullen, de ce se măritase cu el şi de ce se însurase el cu ea.

Maggie aruncă o privire în jurul curţii comune la toate fetele. I se părea că toţi se uită la ea. Gândindu-se că toţi ştiau adevărul despre ea, parcă îi pierea din ce în ce mai mult curajul.

Cullen îi prezentă toţi copiii femeii pe nume.

— Jobah, Mica şi Kizzy, v-o prezint pe soţia mea, doamna McGrath.

— Coniţă McGrath, ziseră copiii aproape în cor, smulgându-i un zâmbet lui Maggie.

— Mă bucur să vă cunosc pe toţi.

Jobah, cel mai mare, să fi avut unsprezece ani, credea ea, iar următorul era cu un an sau doi mai mic. De cea mică, parcă Maggie nu putea să îşi dea seama. Poate şapte sau

opt.

— Jobah, cel de aici... Cullen îl apucă jovial pe băiat de umăr, a cărat patruzeci şi şapte de saci cu pietre într-o singură zi, din urma plugului, săptămâna trecută.

Jobah surâdea larg, iar Maggie se trezi zâmbind şi ea.

— Foarte impresionant, Jobah. Ar trebui să fii mândru de tine. Zâmbetul lui îi încălzi inima lui Maggie. Băiatul era zvelt, dar în niciun caz uscat. Totuşi, patruzeci şi şapte de saci de pietre într-o singură zi!

— Domnu' McGrath, să trăiţi! Cullen şi Maggie se întoarseră.

De ei se apropia un bărbat.

— Avem o-ntrebare pen dumneavoastră, domnu', despre o cabană. Făcu un gest cu mâna în urma lui. Despre întărirea unui pod... dac-aveţ timp.

Cullen se întoarse spre Maggie, iar ea îi citi întrebarea nerostită. Zâmbi şi spuse printre dinţi: „Voi fi bine".

Copiii se jucau desenând ceva în ţărână. Maggie o urmărea pe Odessia cum amesteca în hainele de deasupra focului, sub arşiţa soarelui. Dacă ar fi fost să asculte de ceea ce îi cerea corpul ei, s-ar fi retras câţiva paşi. Dar văzând relaxarea de pe chipul Odessiei, în timp ce amesteca, şi poalele rochiei femeii pârjolite din loc în loc, Maggie nu îndrăznea.

Riscă o privire peste curtea deschisă, de data asta dând peste mult mai puţine priviri. Oamenii se întorseseră la treburile lor. Unele femei găteau la foc, altele fierbeau rufe ca Odessia. Câţiva bărbaţi mai în vârstă, rude ale celor de acolo, bănuia ea, cocoţaţi pe butoaie răsturnate sub copaci tăiau ceva, în timp ce bărbaţii mai în putere, destul de mulţi, din cei pe care îi putea vedea, lucrau la construirea noilor colibe. Pâlcuri de femei se adunaseră sub prispe, făcând diverse lucruri, râzând răsunător şi parcă fără griji.

Cu toate acestea, nu foarte departe de aici, aveau loc lucruri îngrozitoare, incalificabile. Aproape săptămânal, ziarele raportau moartea sau spânzurarea cuiva. Nepăzite,

gândurile lui Maggie pluteau în derivă, întunericul din visul pe care reuşise să şi-l scoată din cap strecurându-se din nou, iar viziunile căpătând o formă brutal de vie.

De unde i se trăgea visul nu era un mister. Micuţul Willie zugrăvise bine scena. Doar că, în visul ei, Maggie închisese ochii, de parcă astfel ar fi împiedicat apariţia scenei, era sub ramurile unui copac şi vedea bărbaţi fără feţe care îi îndesau bărbatului ştreangul pe gât. Strigase până îi ieşiseră plămânii pe gât în timp ce bărbaţii fără feţe ridicau mai sus, tot mai sus, trupul bărbatului care dădea din picioare încercând să găsească ceva de care să se sprijine. Dar în zadar, nu putuse să-l salveze...

— Aţi vrea să staţi pe prispă, coniţă McGrath? Este umbră acolo.

Maggie clipi scurt, apoi o văzu pe Odessia retrăgând scândura de lemn de sub albia cu rufe. Femeia îşi şterse fruntea cu mâneca.

— Doar pân’ ce se-ntoarce soţu’ tău. Tre’ să strâng rufele de pe culme.

Recunoscătoare că îi întrerupsese firul gândurilor, Maggie dădu din cap.

— Da, mulţumesc. Primesc.

Odessia o însoţi până la prispă, apoi se făcu nevăzută în spate. Maggie urcă treptele de lemn care cedau puţin sub ghetele ei. I se păru surprinzător că Odessia şi soţul ei, care evident era un lider în rândul oamenilor lui, nu luaseră o colibă nouă.

Pe prispă era doar un scaun, iar şezutul din şipci era aproape uzat. Se hotărî să stea în picioare.

Căută înspre direcţia în care o luase Cullen, dar nu îl văzu. Stând la umbră, începu să se gândească din nou la comentariile lui despre primele colibe construite de bunicul său, iar curiozitatea o învinse.

Simţindu-se mai mult ca un intrus decât ca soţia proprietarului, trase cu ochiul înăuntru.

Până seara trecută, nici nu se gândise vreodată ce se afla

în acele cabane. Dar, orice şi-ar fi imaginat, ar fi greşit. Fiindcă înăuntru nu era mai nimic.

O masă veche de lemn înghesuită într-un colţ cu trei scaune total diferite, asemănătoare cu vărul lor mohorât de pe prispă, îngrămădite sub ea. Un pat din sfoară, fără saltea, umplea un alt colţ, o pătură zdrenţuroasă fiindu-i singura învelitoare. Raze de lumină pătrundeau prin ziduri şi prin tavan, dând de gol crăpăturile. Iar prin scândurile de lemn din podea, Maggie zărea uşor pământul de dedesubt.

Măsurând camera, contrastul total dintre colibele construite de bunicul ei pentru sclavii lui şi casa pe care o construise pentru familia lui o apăsa până în adâncul sufletului, greutatea condamnării marcând fiecare clipă din viaţa ei de până acum şi ameninţând să le redefinească pe cele ce aveau să urmeze.

Sticla goală de parfum de pe scrin îşi făcu violent loc în gândurile ei cu o precizie de bisturiu, despicând în două zbaterile recente din viaţa ei, ca pentru un consult amănunţit. Nu îi plăcu ce vedea.

În lumea ei, a nu-ţi permite parfum era un chin. Aşa cum era şi neputinţa de a-şi comanda un costum nou de hipism. Cu ceva vreme în urmă, aproape un an, consumul de carne o dată sau de două ori pe săptămână fusese un sacrificiu. Însă, comparat cu ce vedea acum...

„Încercam să te ajut să vezi lucrurile diferit de felul în care le văd oamenii din lumea ta...”

Lumea ei. Toată viaţa ei fusese la o aruncătură de băţ de toate acestea şi totuşi...

— Îţi place să porţi rochii de-astea?

Puţin speriată de glasul copilăresc, dar foarte încrezător, Maggie se uită în jos şi dădu cu ochii de fetiţa lui Ennis care o privea fix, cu mânuţa în şold.

— Am auzit odată de o femeie albă care şi-a prins rochia fandosită în roată la o căruţă. Fata arătă cu degetul la rochia lui Maggie, cu un iz dramatic în gest. Caii s-a speriat, a târât-o şi-a omorât-o. Fetiţa dădea nepăsător din umeri.

Aşa spune lumea.

Încercând să zâmbească, Maggie o studia pe copilă.

— E o poveste foarte tristă.

— Eu sunt Kizzy, spuse fetiţa, arcuindu-şi sprânceana. Îmi amintesc numele matale, e coniţa McGrath.

Maggie zâmbea. Fetiţa vorbea foarte clar pentru vârsta ei. Chiar mai clar.

— Ca să îţi răspund la întrebare, Kizzy, da, îmi place să port o rochie drăguţă din când în când. Dar, când eram mai mică, aşa, de vârsta ta... Maggie se aplecă spre ea şi se uită dintr-o parte în alta ca şi când ar fi vrut să se asigure că sunt singure. Când lucram în hambar, mă îmbrăcam în salopetele fratelui meu!

Fără să caşte ochii mari cum se aşteptase Maggie, fetiţa dimpotrivă îi strânse.

— Şi cum sta pe tine dacă era a fratelui tău? Nu era prea mari pentru tine?

Lui Maggie îi plăcea vioiciunea fetiţei.

— Foloseam o sfoară pe care o înnodam bine de tot.

— Kizzy! Nu mai necăji domniţa.

Maggie îşi îndrepta spatele când Odessia îşi făcu apariţia pe prispă.

— Nu mă necăjeşte, te asigur.

— Păi, dac-o laşi, îţi împuie urechile, zise Odessia trăgând-o pe micuţă de cozi şi privind-o în ochi.

Micuţa Kizzy îi răspunse pe loc.

— Şi eu o să strâng patruzeci şi şapte de saci săptămâna viitoare, mama. Ca să fac cât Jobah.

Odessia lăsă pe masă coşul cu rufe.

— Ce face soţul dumitale pentru micuţi, coniţă McGrath... este foarte mărinimos.

Maggie o privea nedumerită.

— Cu plata pe care le-o dă. O monedă de fiecare sac plin cu pietre! Atâta le dă.

— O... Maggie dădu din cap rapid. „Asta”. Da, ei bine, sunt sigură că îi merită. Se uită din nou spre Cullen fiind

recunoscătoare să îl vadă venind cu paşi hotărâţi spre ea. De-acum înainte, avea de gând să asculte mai mult discuţiile pe care le avea cu tatăl ei despre fermă.

— Ennis al meu spune că domnu' McGrath e de treabă. Uitându-se spre Odessia, Maggie o văzu cum se uită la Cullen, apoi înapoi la ea.

— Mulţumesc, Odessia. Este... frumos din partea ta să spui acest lucru.

Maggie îl privea cum salută oamenii trecând pe lângă ei, şi tindea să îi dea dreptate femeii. Deşi nu era pe deplin convinsă. Avea o naturaleţe aparte, într-adevăr, dădea impresia că se simte bine în propria-i piele, lucru care-l făcea atrăgător.

Se gândi din nou la noaptea trecută, cum o sărutase şi cum îi simţise mâinile pe trup. O luă cu năduşeli, deşi nu avea de-a face cu arşiţa zilei, şi simţi şi mai multă fierbinţeală când el ridică privirea şi se uită la ea zâmbind.

Se întreba din nou ce se întrebase şi aseară înainte de culcare. Ce era mai rău, că se măritase cu un tip pe care nu îl iubea ca să păstreze pământul şi pe Burbon Belle? Sau că bărbatul cu care se măritase şi pe care începea deja să îl iubească era principalul obstacol între ea şi menirea cu care era sigură că fusese pusă pe pământ.

* * *

Luând-o pe alt drum spre casă, Maggie o îndemnă pe Burbon Belle peste pârâul din spatele vechii cabane Harding, unde locuia Unchiul Bob, spre pajiştea din spatele ei şi apoi la trap uşor spre Linden Downs.

Să o ajute pe Lucy Blankenship să îşi învingă teama de cai fusese un proces lent şi dureros, dar până la urmă meritase. Din mai multe motive. Datorită entuziasmului doamnei Blankenship, programul ei de lecţii de echitaţie era plin ochi. Zăngănitul monezilor în săculeţii de la şa era plăcut.

Luna iunie îşi intrase în drepturi, fierbinte foc, aducând cu sine valuri noi şi neînfricate de arşiţă. Până să ajungă în câmpurile de jos ale lui Linden Downs, Maggie trebui să se oprească în loc să îşi dea jos jacheta de jocheu. O vârî în desagă, îşi deschise bufonii gulerului cămăşii albe şi îşi făcu aer. Chiar şi cea mai mică adiere de răcoare era binevenită.

Un minut mai târziu doar ce cucerise creasta ca să vadă pe cine îşi dorise să vadă toată ziua. Îl zări chiar înainte să se uite spre ea şi să îi facă semn cu mâna.

Era încântată să vadă că încă nu îi desţeleniseră câmpul *ei*. Cullen îi spusese aseară că azi urma să ajungă şi pe parcela aceasta. Probabil că aveau să ajungă, dat fiind că lumina zilei nu se grăbea să plece prea devreme.

Se aplecă şi o masa uşor pe Belle pe gât.

— Eşti gata, fetiţo? Iapa lovea pământul cu copita. Foarte bine, atunci. Să facem o figură frumoasă.

Maggie nu văzuse niciodată un cal cu o pornire atât de rapidă ca Belle. Acum stăteai liniştit în şa, acum zburai pe spatele cu muşchi lucioşi ai lui Pegas, prin spaţiu şi timp, mai repede ca vântul.

Cu gândul la poteca ei bătătorită, Maggie auzea ovaţiile. Scurt, se uită spre Cullen şi-l găsi zâmbind şi dând din cap, pe lucrători strigând cât puteau, iar pe copii alergând cât îi ţineau picioarele peste câmpii, încercând parcă să o prindă pe Belle din urmă.

Momentul era perfect, exact ca Burbon Belle. Maggie nu putea să îşi ţină în frâu râsul din suflet. Ajungând la cea mai netedă parte a potecii, îşi strânse picioarele în jurul lui Belle, slăbi hăţurile şi întinse braţele larg, ridicându-şi faţa în soare. Lacrimi de fericire îi umpleau obrajii. În gând, văzu chipul fratelui ei mai mare.

Oak se făcuse alb ca varul prima dată când o văzuse călărind fără hăţuri, cu braţele întinse; şi pe-atunci era doar o copilă. Aflase mai târziu de la tatăl ei, care o susţinuse şi o încurajase cel mai mult, că Oak fusese mort de frică din cauza ei. Oak numise cumva ce făcea ea: *plutire*. Şi nu era

de acord cu ce făcea ea.

Dar el nu se pricea la cai la fel de bine ca ea. Maggie o ştia pe Belle, mai bine decât oricine.

Belle încetini, aşa cum făcea mereu când se apropiau de marginea pajiştii, iar Maggie prinse din nou frâiele. Se întoarse iar, de data asta nu în ovaţiile lucrătorilor, ci în aplauzele lor. Se înclină în faţa lor cum stătea călare pe Belle. Când ridică din nou privirea, îl văzu pe Cullen.

El nu aplauda. Şi după cum arăta, nici nu mai zâmbea.

El ridică mâna, nu ca să o salute, cât să îi facă semn că vor sta de vorbă mai târziu. La fel făcu şi ea, ştiind că avea să se obişnuiască cu plutirile ei. Sau, ca Oak, că va învăţa să accepte.

Cu inima fremătând de bucurie, o mână pe Belle spre pârâu. Odată ce-şi potoliră setea, o luară înainte, Maggie lăsând-o pe Belle să aleagă ritmul.

După ce trecură şi de ultimul deal, şi casa se ivi în depărtare, Maggie îl observă din depărtare pe tatăl ei care stătea în balansoarul de pe prispă, aşteptând-o aşa cum făcea deseori, cu Bucket lângă el.

Chiar şi de la distanţă i se părea că îl vede pe papa făcându-i cu mâna. Îi făcu şi ea la rândul ei, destul de larg ca să o vadă. Ştiind cât de mult se bucura să o vadă călărind, pocni din hăţuri, iar Belle ţâşni ca fulgerul.

Capitolul 19

Maggie trase de hăţuri, iar Belle se opri brusc, împroşcând nisip şi pietricele în jur.

Papa zâmbea, legănându-se uşor înainte şi înapoi.

— Nu mă mai satur să te văd că faci asta.

— Ce? întrebă ea descălecând, dând jos desaga şi zâmbind.

— Ce îţi place ţie să faci cel mai mult. Şi la ce te pricepi atât de bine, Maggie. Să călăreşti.

Cletus veni să o ia pe Belle şi să o ducă în grajd, iar

Maggie îşi revendică balansoarul de lângă tatăl ei, lăsând desaga la picioarele sale. Se aplecă şi îl masă pe Bucket pe cap, zâmbind când câinele lovi tare cu coada pe podea.

Se lăsă pe spate.

— M-am gândit la Oak mai devreme când goneam călare peste câmpurile de jos.

Tatăl ei o privi ştiind despre ce vorbea, iar ea râse.

— Nu m-am putut abţine. Câmpia era atât de frumoasă, iar mâine o vor desţeleni. Dar nu cred că lui Cullen i-a făcut plăcere să mă vadă plutind, aşa cum nu-i făcea nici lui Oak.

— Nu. Tatăl ei scutură din cap, aruncându-şi privirea peste câmpuri. Îmi imaginez că nu îi face plăcere.

Maggie îi acoperi repede mâna care se odihnea pe braţul balansoarului.

— Tu ai crezut mereu în mine, papa. Ai avut încredere că ştiu ce să fac cu caii. Se uită spre grajduri. Mai ales cu Belle. Apreciez încrederea ta în mine. Foarte mult.

Domnul Linden se întoarse şi se uită spre ea, scârţâitul balansoarului începând să dispară. Ochii lui căprui, cu care semănau ai ei, sclipeau de emoţie.

— Chiar cred în tine, Margaret. Dar... glasul său întrerupt şi barba care îi tremura uşor îi dădeau de gol zbaterea. Mi-a luat ani de zile să nu mai fiu speriat de moarte ori de câte ori te vedeam călărind aşa. Cu braţele întinse, cu atâta dezinvoltură. Atât de... neînfricată.

Lui Maggie îi păli zâmbetul.

— Papa, îi şopti ea, văzând sclipirea din ochii lui.

— Asta nu înseamnă că nu am crezut în tine atunci, spuse ezitând. Chiar am crezut, şi încă cred. Dar şi atunci când ştii că cineva poate să facă ceva şi eşti conştient că *trebuie* să facă ce îi place, uneori tot te temi puţin pentru siguranţa persoanei. Oftă, îndreptându-şi din nou atenţia spre câmpuri. Ţi-e teamă fiindcă o iubeşti foarte mult. Şi nu îţi poţi imagina viaţa fără ea.

Cu privirea aţintită la profilul lui, îndulcit de soarele după-amiezii târzii, Maggie dădu să îi răspundă, dar el se aplecă

înainte, în scârţâitul balansoarului.

— A... ia uite! Un zâmbet îi înlocui repede tristeţea. Vin.

Ridică privirea chiar când căruţele ajungeau în vârful dealului. Cullen era în frunte, în trăsura trasă de Levi, marele pur-sânge, iar căruţa era plină de femei şi copii. Ennis, cu aceeaşi încărcătură, venea al doilea cu căruţa trasă de două iepe achiziţionate recent. O gloată de bărbaţi mergea în spatele lor, discuţiile lor răzbătând uşor de pe deal înspre casă.

— Uită-te spre câmpii, Maggie, îi şopti tatăl ei după câteva momente, lăsându-se pe spate. Nu simţi că locul acesta prinde iarăşi viaţă?

Ea zâmbea, simţind speranţa din glasul lui.

— Da, papa, simt. Bucket se ridică şi tropăi spre marginea prispei în timp ce Cullen aducea căruţa în faţa hambarului. Ennis opri a doua căruţă chiar în spatele lui. Ajutară femeile şi copiii să coboare, apoi Cullen se îndreptă spre prispă. Cizmele îi înotau în nămol, cămaşa şi pantalonii îi erau pătate de nămol şi sudoare.

Veni până la prima treaptă şi se opri.

— Domnule Linden, zise el, dând din cap şi mângâindu-l uşor pe cap pe Bucket. Margaret... îi zise privindu-se amândoi în ochi şi rămânând câteva secunde aşa, înainte să se uite din nou la tatăl ei. Mă bucur să vă văd stând afară, domnule. Cred că aerul proaspăt vă face bine.

— Aş vrea să fiu cu voi în câmp, Cullen, zise oftând. Mirosul de pământ întors mi-a fost întotdeauna dulce ca trifoiul.

Cullen râdea.

— Am destul pământ pe mine acum, dar vă promit... nu miros deloc a floare.

Tatăl ei râdea, răsunetul lui era ca un tonic pentru Maggie. Dar salutul nu prea călduros al lui Cullen confirma ceea ce suspectase ea. Aveau de vorbit mai târziu.

Zgomotul făcut de uşa crăpată îi făcu să se întoarcă.

Onnie făcu un pas afară.

— Curând e gata cina. Se opri şi se uită bine la Cullen. Papa zâmbea larg înspre el.

— Mai bine te duci să te speli, ca să putem mânca. Şi apoi să îmi spui cum merg lucrurile.

Cullen îl salută ştrengăreşte şi cald.

— Îmi va face o plăcere enormă, domnule. Am multe să vă spun.

— Domnu' McGrath... zise Onnie întinzându-i un plic. Asta a venit mai devreme pentru dumneavoastră.

Cullen dădu să întindă mâna, dar apoi se uită la mâinile lui.

— Mulţumesc, Onnie, zise Maggie ridicându-se. Îl iau eu. Plicul frumos îi părea cunoscut, iar ea îşi dădu repede seama de ce. Este de la Belle Meade. Se adresează, observă ea, domnului Cullen McGrath de la Linden Downs. Nu ei. Nici tatălui ei.

Tatăl ei îşi reluă legănatul.

— Probabil o invitaţie la licitaţia de mânji din august. I-ai făcut o impresie bună generalului Harding, Cullen.

Cullen o privea dorindu-şi să fie amabil, dar nu era deloc convingător.

— Mai am câteva lucruri de făcut în hambar, apoi mă duc să mă spăl înainte de cină.

Maggie îl privi îndepărtându-se, în timp ce degetele ei mângâiau uşor plicul. Dacă generalul Harding îi dădea lui Cullen invitaţia de a participa la licitaţia anuală, înseamnă că îi lăsase impresia că au un statut financiar chiar bun. Ceea ce o făcea să se întrebe...

Care *era* mai exact statutul financiar al lui Linden Downs? În timpul cinei, va face tot ce îi stă în putere să afle. Linden Downs era, până la urmă, ferma familiei ei. Sau fusese.

Se ridică.

— Cred că am nevoie să mă împrospătez înainte de cină.

— Iar eu voi rămâne aici cu Bucket să ne bucurăm de seară. Maggie se aplecă şi îl sărută pe papa pe frunte, apoi luă desaga în mână. Înăuntru puse jos plicul pe măsuţa de

lângă perete, uitându-se din nou la numele lui Cullen de pe plic. N-ar fi trebuit, dar o deranja.

Sus se schimbă într-o cămaşă curată, iar în faţa oglinzii îşi vârî în coadă şuviţele de păr scăpate. Îi atrase privirea mişcarea care se auzea venind de afară, prin fereastra deschisă. Îl văzu pe Cullen, probabil îndreptându-se spre pârâu. Era plăcut într-un fel, gândindu-se la ceea ce îi spusese tatăl ei mai devreme, că lui Cullen nu îi făcuse plăcere cum alerga cu Belle. Însemna că îi pasă de ea, aşa credea.

Dacă nu aşa cum îi păsa unui soţ, măcar în parte. Spera la o reacţie favorabilă din partea lui când în sfârşit va găsi momentul potrivit să abordeze subiectul participării lui Burbon Belle la curse.

Maggie vărsă desaga şi se uită la punga plină cu monede şi bănuţi de la lecţiile pe care le preda. Nici măcar o fărâmă din cea mai mică sumă necesară, dar era un progres. Pentru când avea să găsească un jocheu.

Curând, spera ea.

Coborând scările, simţi miros de cină. Pui cu găluşti, se gândi, una dintre specialităţile lui Onnie. Îi lăsa gura apă. Era ruptă de foame. Şi obosită.

Uşa ce dădea spre verandă scârţâi şi la deschidere şi la închidere. Se opri să admire soarele care apunea în spatele dealurilor.

— Nu-i aşa că este frumos, papa? întrebă ea în şoaptă. Atâta linişte.

Se întoarse să îl vadă dormind în balansoar şi zâmbi. Speranţa din glasul lui de mai devreme, căldura din ochii lui când îi văzu pe lucrători întorcându-se acasă, îi înmuiaseră inima lui Maggie.

Traversă prispa şi se aplecă spre el.

— Papa. Râdea încet, atingându-i umărul. Trebuie să te trezeşti. Onnie nu te lasă să aţipeşti lângă puii ei cu găluşti.

Nu se mişca.

Îl trase puţin mai tare de braţ, îngenunchind.

— Papa, e timpul pentru...

Obrazul lăsat şi umerii căzuţi o făcură să cadă în genunchi. Rămase fără aer. Nu mai putea respira.

— Papa? şopti ea, cu ochii ca para focului. Trase puţin aer în piept şi îl scutură din nou. Papa!

Mâna lui aşezată pe picior îi căzu într-o parte. Undeva departe Maggie auzi o femeie jelind. Tare, cu suspine de necontrolat. Abia când simţi nişte braţe puternice care o ridicau din spate îşi dădu seama că ea era femeia aceea.

Capitolul 20

Plângând, la început Margaret se zbătu să scape din braţele lui, dar Cullen o ţinea strâns, înăbuşindu-şi lacrimile. Vaietele ei îi sfâşiau inima. O întoarse înspre el, îndepărtând-o de tatăl ei.

— Totul va fi bine, Margaret, îi şopti el. Totul va fi bine.

Îi tremurau umerii în lupta ei pentru fiecare gură de aer. Din casă se auzeau paşi. Onnie venea într-un suflet. Uşa se trânti în spatele ei. În acelaşi timp, pe prispă ajunse şi Cletus, amândoi holbându-se la domnul Linden. Onnie oftă adânc, iar Cletus îşi scoase pălăria şi înclină capul.

Onnie închise ochii, murmurând ceva. Singurul sunet venea de la Margaret, suspine cu sughiţuri.

Preţ de un minut, şi Onnie se întoarse.

— Ce-ar fi să o duceţi în camera ei, domnu’ McGrath. Cullen dădu din cap, dar Margaret se trase în spate, scuturând din cap.

— Nu, zise cu respiraţia tăiată. Trebuie să mă ocup de el. Lacrimile îi curgeau şiroaie. Onnie îi ridică bărbia.

— Copilă, te-ai ocupat *destul* de el în toţi ăşti ani. Acu’ e timpu’ să mă laşi pe mine să mă ocup de el de dragul tău. Ş-al lui. Pentru ultima oară. Lui Onnie îi tremurau buzele. Aş fi onorată... dacă m-ai lăsa.

O clipă, crezu că Margaret o va refuza. Apoi, ea lăsă capul în jos.

— Mulţumesc, şopti ea întorcându-se pe călcâie ca să intre în casă.

Cullen îi deschise uşa şi o urmă până la scări. Ajungând pe a doua treaptă, întoarse încet privirea istovită. Era destul pentru Cullen ca să înţeleagă. O ridică în braţe. Ea nu se opuse. O cără pe scări până în dormitor, apoi o aşeză pe pat. Ea se chirci imediat într-o parte şi îşi mai trase o pernă sub piept.

Cullen văzu o pătură peste un cufăr de lemn, la picioarele patului, o scutură şi o puse peste ea, dorindu-şi să fi putut face mai mult.

— Vrei să îţi mai aduc ceva? întrebă el duios. Pot să fac ceva? Maggie scutură din cap şi îşi înfundă capul în pernă, întinse mâna să o mângâie pe păr, şovăind, nesigur că mângâierea lui va fi bine primită. Apoi şi-o retrase.

— Mă întorc la tine curând.

Fiindcă ea nu zise nimic, el dădu să plece.

— Cullen...

Şoapta ei delicată îl întoarse din drum. Vocea ei stinsă îi făcu un gol în stomac.

— Vrei te rog... trase cu greu aer în piept îndesându-şi pătura sub bărbie... să închizi uşa... când pleci?

* * *

Ploaia cădea torenţial peste bolta de ramuri de deasupra lor. Maggie strângea la piept umbrela mamei ei ascunzându-se în egală măsură de privirile fixe şi de ploaie. Uitându-se ţintă la sicriul din groapa adâncă, umedă şi neagră de la picioarele ei, auzea vocea pastorului, dar nu înţelegea ce spune.

Papa arăta atât de bine în costumul lui şi cu cravată. Dar nu îşi dăduse seama cât slăbise până nu îl văzuse pregătit de Onnie. Maggie tremura, deşi era o dimineaţă caldă. Îl prinse pe papa de mână pentru ultima oară, doar o clipă. Fiindcă nu mai era mâna lui.

Papa nu mai era. Nu mai rămăsese decât învelişul lui.

Cullen stătea în picioare lângă ea, dar nu foarte aproape. Era recunoscătoare pentru forţa braţului lui în drum spre cimitirul familiei, alături de Onnie, Cletus, Ennis şi Odessia. Ar fi primit în continuare forţa lui, cum stătea acolo în picioare, dar ploaia se pusese să se verse chiar când ajunseseră şi avusese nevoie de amândouă mâinile ca să ţină umbrela deschisă. I se părea ciudat, parcă prea îndrăzneţ, să îşi vâre mâna în braţul lui, fără ca el să se ofere.

Se bucura că insistase să aibă o înmormântare privată. În ultimele trei zile, cei care veniseră să lase un ultim omagiu la ei acasă o sleiseră de puteri, chiar dacă cei care trecuseră fuseseră mai puţini decât se aşteptase.

Veniseră cei din familia Harding, bineînţeles, Savana şi fraţii ei de asemenea. Deşi Maggie şi Savana nu vorbiseră prea multe. Numai condoleanţele şoptite pe care le aduceau prietenii în astfel de ocazii.

Absenţa atâtor prieteni de familie îi spunea multe lui Maggie. A, veniseră câţiva, familia Peterson, familia Barnard şi familia Samuelson. Dar, la urma urmei, ea n-avea nicio problemă că mulţi nu veniseră. Unii care apăruseră o făcuseră doar din curiozitate, bănuia ea. Voiau să îl vadă pe irlandezul care cumpărase Linden Downs, şi odată cu pământul, pe Margaret Linden.

Primirea condoleanţelor sincere din partea celor care ştia că îl iubiseră pe tatăl ei fusese oricum destul de grea. Dar cele venite de la oameni care nu mai vorbiseră cu papa sau cu ea de când Linden Downs intrase în colaps financiar...

Ei bine, de ele s-ar fi putut scuti.

— Aşadar, noi întotdeauna suntem plini de încredere; continuă pastorul, căci ştim că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul...

Maggie şi-ar fi dorit ca pastorul Boddy, cel care îi cunoştea familia, care predicase la înmormântarea mamei şi a fiecăruia dintre fraţii ei, să fi fost încă în viaţă şi să predice

azi la înmormântarea lui papa. Bărbatul care stătea la capătul opus al mormântului, acelaşi care îi oficiase nunta, îi văzuse familia doar de câteva ori. Nu îl cunoştea. Oricât ar fi fost de binevoitor, oricât de frumoase şi adevărate cuvintele pe care le rostea, ei îi sunau goale şi seci.

Plină de recunoştinţă la finalul slujbei, Maggie ştia prea bine ce urma. Se puse în genunchi cu tivul ud şi tocit al rochiei ei negre şi luă o mână de pământ proaspăt, nămol acum.

Se uită la bulgărele de pământ din mâna ei şi îşi aminti.

„Uită-te la câmpuri, Maggie... Nu simţi că prind din nou viaţă? Aveţi pământ bun aici, coniţă McGrath. Pământ negru şi plin de viaţă".

Maggie întinse mâna, iar pământul bufni lovindu-se de sicriul de dedesubt.

* * *

În noaptea ce urmă, trezindu-se din somnu-i tulburat, Cullen auzi vaietele. Stătea întins, în întuneric, ascultând, cunoscând durerea pe care o purta Maggie, întunericul din întuneric; ar fi vrut să o poată ajuta. Sau să o ţină în braţe. Ar fi vrut ca ea să îl lase să le încerce pe amândouă.

Medicul îi dăduse ceva să o ajute cu somnul, dar se pare că nu mersese.

De două ori se ridică să se ducă la ea şi de două ori se întinse la loc.

Se aşeză pe marginea saltelei şi îşi lăsă capul în mâini, ştiind că nu îi va uita niciodată chipul domnului Linden. Cel de acum câteva săptămâni, din după-masa în care îl văzuse pe tatăl lui Margaret în pădure, în genunchi lângă morminte, de parcă l-ar fi aşteptat.

Dar Cullen era conştient că nu acela fusese motivul. Nu-i aşa?

Vaietul lui Margaret se stinse. Se puse înapoi în pat. Cum i se întâmpla uneori, simţi legănatul zdravăn al corabiei, cum

stătea întins în pat, ca şi când ritmul antic al valurilor şi al vânturilor s-ar fi strecurat cumva în oasele lui. Închise ochii, valurile şi vânturile înteţindu-se la fel ca amintirile lui. Într-o clipită, i se păru că e din nou pe patul din fundul calei.

O ţinea pe Katie strâns la piept. Trăgea aer în piept laolaltă cu respiraţia greoaie şi stinsă a copilei lui, nepăsător de-ar fi murit au ba, de vreme ce lumea lui pierise deja. Chiar şi înainte de ultima ei suflare, îi ţinuse degetul strâns tare în mânuţa ei. În clipele care urmaseră, îşi întipărise în minte curba dulce a năsucului ei, obrăjorii roz şi genele blonde aşternute ca nişte pene pe ochişori. Atât de liniştită, de parcă ar fi dormit.

Se întoarse pe partea cealaltă în patul lui de la fermă, pe pământ solid, dorindu-şi, ca de-atâtea ori, să fi avut în buzunar un portret, ceva ce-i amintea chipul ei. Într-un fel, avea. Chipul ei era pus deoparte în inima lui.

Auzind-o pe Margaret din nou, se ridică în capul oaselor. Dar suspinele ei nu mai erau de mult înăbuşite. Se ridică şi se duse pe hol. Ştia unde este.

Făcu un pas în dormitorul domnului Linden şi o văzu ghemuită în patul lui. Bucket stătea întins lângă vatra goală. O rază a lunii lucea prin fereastra deschisă. Ochii întunecaţi ai câinelui păreau îndureraţi, pierduţi în lumina pală. Cullen încercase mai devreme să îl ademenească la el în odaie, dar până la urmă se dusese încet înapoi.

Cullen se lăsă uşor pe pat, lângă Maggie, şi îi mângâie părul. După o clipă, suspinând, Maggie îi căută mâna şi i-o strânse tare.

— Mi-e foarte dor de el, zise ea plângând.

— Ştiu, zise el şoptind. Şi mie. Tatăl tău a fost... i se frânse glasul, strânse din dinţi, încercând să îşi înăbuşe emoţia... a fost un om foarte bun.

După o vreme, strânsoarea ei slăbi, în câteva minute, respira domol.

O luă în braţe şi o duse înapoi în patul ei. Ridică aşternutul şi o lăsă uşor, sărutând-o pe frunte.

— Mulţumesc, Cullen, zise ea şoptind şi căutându-i mâna. Stătu mult şi bine pe marginea patului, lângă ea, privind-o cum doarme. Se întreba dacă ea îşi va mai aminti ceva când se va trezi.

Şi ştiind că el n-avea să uite niciodată.

Capitolul 21

— O... zise Maggie oprindu-se brusc în grajd, surprinsă să îl găsească pe Cullen încă acolo. Şi pe Levi, în spatele lui. Dar, să-l vadă pe Bucket lipit ca scaiul de el nu o surprindea deloc. În ultima lună, câinele îşi găsise stăpânul.

— Credeam că eşti deja la câmp.

— Bună dimineaţa şi ţie, Margaret, zise Cullen zâmbind binevoitor, cu afecţiune în glas.

Aceeaşi căldură pe care i-o arătase de fiecare dată în ultimele săptămâni. Dar, chiar de nu avea de gând să facă ceva rău azi, Maggie tot nu voia să îi dezvăluie ce planuri avea.

El făcu un gest spre căruţa din faţa grajdului.

— I-a slăbit o osie. Am rămas să o repar, răspunse făcând un pas spre ea. Mă bucur să văd că ai ieşit din casă. Deşi azi nu ai lecţii de echitaţie. Te duci cu Belle să faceţi o cursă?

Lui Maggie nu îi făcea plăcere să îi spulbere speranţele.

— Nu, de fapt, eu... nu ştia cum să îi spună fără să îl rănească. Fusese atât de răbdător, atât de bun şi atent în ultima lună.

Simţea că ar fi fost şi mai mult, dacă l-ar fi încurajat.

Dar, oricât de mult îi făcea plăcere compania şi prezenţa lui la fiecare cină, nu găsea forţa să îl încurajeze şi mai mult în această privinţă.

Deşi uneori noaptea nu putea să doarmă şi stătea întinsă în pat, amintindu-şi cât de mult o răscolise sărutul lui şi cât de bine şi protejată se simţise în braţele lui, nu putea uita ce îi spusese Oak cu ani în urmă, încotro zburau gândurile

unui bărbat. Nu putea să îşi asume riscul ca el să încurce dorinţa ei de a fi în preajma lui cu o altfel de dorinţă. Mai ales că acum erau singuri în casă.

Era mult mai vulnerabilă în preajma lui. Îl *simţea*. Când era acasă, ştia exact unde e. Dacă era în aceeaşi odaie cu ea, se trezea mereu că îl petrece cu privirea. Şi totuşi...

Deşi dormea mult, încă se simţea obosită. Tot timpul. Şi... foarte singură. Onnie îi gătea ce îi plăcea, dar mâncarea nu avea gust. De săptămâna trecută, reluase lecţiile la Belle Meade, trei zile pe săptămână. Ştia că unii probabil o judecau fiindcă era încă în doliu. Dar Cullen şi Onnie o încurajaseră să le reia. Cumva, simţea că şi papa şi-ar fi dorit la fel.

Dar inima ei nu era acolo.

Uneori seara, ieşea pe nesimţite din camera ei, traversa holul şi stătea pe marginea patului tatălui ei, încercând să îşi aducă aminte fiecare discuţie pe care o avuseseră vreodată, până când îi picau ochii de somn. Apoi, se întorcea în camera ei şi se lăsa furată de binecuvântata inconştienţă a somnului.

Bucket începuse să doarmă pe podeaua din odaia lui Cullen, un lucru bun, ştia, deşi o durea. Însemna că mersese mai departe, fără ea, cumva.

Îşi tot spunea că nu este adevărat, dar erau momente când simţea că doar ei îi era cu adevărat dor de papa.

Îşi drese glasul şi îşi smulse răspunsul pe care Cullen, ştia prea bine, îl aşteptase răbdător:

— Mă duc în oraş azi, rosti anticipând încruntătura din privirea lui şi pândindu-i apariţia.

— Şi de ce nu spui? M-aş bucura să te duc eu, spuse aruncând într-o parte cârpa din mână. Doar să trimit vorbă lucrătorilor prin cineva că sunt...

— Nu, se grăbi ea să spună. Nu mă deranjează să merg singură. Şi apoi, nu vreau să îţi încurc ziua.

— Oricum voiam să merg mâine. Doar că azi drumul va fi mai plăcut, se grăbi să spună el.

Sinceritatea din tonul lui, din fiinţa lui, o făcu să se simtă şi mai prost.

— Cullen.

El întoarse privirea spre ea şi se opri.

— Eu... chiar nu voia să îl rănească... aş prefera să merg singură, dacă nu te deranjează.

Privind-o fix în ochi, încet-încet Maggie văzu cum i se întunecă chipul.

— Asta e problema, deci? încă? o întrebă ferindu-şi privirea şi încordându-şi muşchii feţei. Bine, atunci. Du-te.

Vârî lacătul în uşa grajdului mai forţat decât era nevoie, iar Levi tresări, nechezând şi dând un pas înapoi.

— Cullen, nu acesta este motivul. Nu de data asta. Vreau doar să merg singură.

După înfăţişare îşi dădu seama că nu o crezuse.

— Mă duc să mă întâlnesc cu Savana, continuă, sperând să îl convingă cu asta. Dacă nu este la lucru, atunci va trebui să o vizitez acasă. Deci, e posibil să dureze... şi s-ar putea să mă întorc abia la cină.

Îl mână pe Levi afară din grajd, dar se opri lângă ea, cu faţa aproape lipită de a ei.

— Îmi spui că în niciun caz dorinţa ta de a nu merge cu mine nu are defel de-a face cu ruşinea de a fi văzută cu mine, de a fi soţia mea.

Aproape că ar fi vrut să poată minţi, ca să îl scutească de suferinţă, dar ştiu că şi-ar fi dat imediat seama.

— Mă obişnuiesc din ce în ce mai mult cu situaţia, Cullen. Dacă îmi mai dai...

— ... puţin timp, termină el pe un ton şi mai tăios. Aşa, am mai auzit. Dar crudul adevăr, Margaret, este că asta nu schimbă nimic. Fiindcă problema nu este la *noi*. Problema, oftă el – încordarea maxilarului dându-i în vileag durerea pe care o simţea, nu mânia – este la tine. I se frânse glasul. Mie nu mi-e ruşine să merg lângă tine pe stradă. Sau să spun că eşti soţia mea. Poţi spune la fel despre mine, ca soţ al tău?

Umplându-i-se ochii de lacrimi, îşi drese cu greu glasul înainte să răspundă.

— Aş, spuse el, fără niciun strop de umor în glas. Aşa mă gândeam şi eu. Ieşi şi îl prinse pe Levi la căruţă, cu Bucket lipit de el mai aproape decât umbră.

Între timp, Maggie puse şaua pe Belle, efort mult mai epuizant decât de obicei. Auzind căruţa pornind, povara din capul pieptului îi căzu ca un bolovan în adâncul măruntaielor. Se opri o secundă, întrebându-se dacă voia într-adevăr să o vadă pe Savana.

Trebuia, dar dacă prietena ei o respingea? Sau dacă...

— Margaret.

Tăindu-se respiraţia, se întoarse şi dădu cu ochii de Cullen chiar în faţa ei.

— Vii până la cină? o întrebă el uşor.

Văzând că încă mocnea ceva în privirea lui, dădu din cap.

— Nu văd de ce n-aş veni.

O clipă doar o privi. Apoi, se apropie şi o sărută pe frunte, ferm şi repede.

— Sper să petreci un timp frumos cu duduia Darby.

Maggie deschise uşa magazinului de rochii şi stofe *Miss Hattie*. Un clopoţel zornăi deasupra capului, anunţându-i sosirea. Aerul stagnant din interiorul magazinului o făcu să îşi dorească ca rochia ei neagră să fi fost de vară, nu de iarnă. Se gândi să lase uşa deschisă, dar privirea femeii din spatele tejghelei îi spuse că nu era de dorit.

— Scuzaţi-mă, se apropie Maggie. Domnişoara Savana Darby lucrează azi?

— Aşa ar fi trebuit, spuse femeia pufnind, dar s-a îmbolnăvit sora ei. Sau aşa mi-a spus duduia Darby când a intrat pe uşă azi dimineaţă la fel de fulgerător cum a ieşit. Din această cauză, azi duduia Darby nu mai poate coase draperiile pentru cel mai bun client al meu, aşa cum ar fi trebuit. Dacă pierd vânzarea aceasta din cauza ei, duduia Darby va plăti cu slujba, zise femeia mijindu-şi ochii. Şi, să vă spun ceva, dacă *era* aici, nu aş fi plătit-o ca să piardă

vremea la taclale cu prietenele.

Aproape rămasă fără grai la reacţia femeii, lui Maggie îi păru şi mai rău de Savana. Citise recent în ziar că prăvălia *Miss Hattie* fusese cumpărată de un nou proprietar, dar această...

Femeia era mai mult decât necioplită. Maggie n-ar fi vrut sub nicio formă ca Savana să plătească preţul pentru vizita ei de azi.

Îşi îndreptă spatele şi îşi căută vocea cea mai autoritară de care era în stare.

— Sper şi eu că nu le-aţi permite angajaţilor dumneavoastră să piardă vremea la taifas fiindcă eu cu siguranţă nu am venit aici ca să îmi irosesc banii. Am venit fiindcă aici mi s-a spus că lucrează duduia Darby. Într-o clipă, femeii îi pieri toată cutezanţa. Se făcu albă ca varul.

— A... a aici lucrează, domnişoară...

— Doamnă, de fapt, o corectă Maggi. Doamna McGrath, zise urmărind-o să vadă dacă va avea vreo reacţie negativă la auzul numelui ei de familie. Nevăzând niciuna, continuă, cu şi mai multă încredere. Am văzut cum lucrează duduia Darby. Cel mai frumos din Nashville. Dar dacă nu sunteţi sigură că va mai lucra la dumneavoastră, atunci...

— O, nu, îi răspunse femeia cu un zâmbet exuberant. Nu am spus aşa ceva. Bineînţeles că va rămâne aici. Unde să se ducă? Aceasta este cea mai bună prăvălie de rochii din oraş. Acum... apucă repede un pix şi o bucată de hârtie. Puteţi să notaţi aici numele şi ce anume vă interesează...

Maggie scoase un oftat intenţionat ca să o convingă pe femeie că tot acest schimb de replici i se părea epuizant.

— Mai bine mă întorc în altă zi când pot vorbi direct cu duduia Darby. O zi bună, doamnă.

Maggie închise uşa în spatele ei şi merse întins vreo două străzi înainte să îşi tragă sufletul. „Oh!” Nu ştia ce ar fi făcut dacă Savana şi-ar fi pierdut slujba din cauza ei. Spera că se asigurase că nu se va întâmpla acest lucru.

Se opri o clipă şi cercetă împrejurimile, zgomotul şi

scârţâiturile căruţelor, murmurul discuţiilor care venea dinspre prăvălii şi vânzătorii ambulanţi, tinerii vânzători de ziare şi lustruitori de pantofi, mamele care încercau să-şi liniştească bebeluşii, târându-i după ele, în acelaşi timp, pe frăţiorii lor mai mari.

Undeva în josul străzii se auzea muzică. Un banjo şi o chitară, credea. Auzea corzile, dar nu înţelegea cuvintele care acompaniau ritmul. Un afiş prins în cui pe o stinghie, în faţa unei prăvălii, făcea reclamă zilei de 4 iulie care deja trecuse fără ca ea să îşi dea seama.

În ultima lună, pentru ea lumea se oprise în loc. Dar viaţa mersese de fapt înainte. Orice i s-ar fi întâmplat unui om, ceilalţi nu se opreau în loc.

Merse vreo şase străzi până la adresa unde locuia Savana, găsi pensiunea şi urcă la etajul trei. Când ajunse sus, gâfâia transpirată toată.

Îşi şterse fruntea cu batista şi traversă holul citind numerele de pe uşi şi gândindu-se la tatăl ei. Cât de recunoscătoare era că nu fuseseră nevoiţi să se mute într-un astfel de loc. Ba mai mult, că el putuse să îşi dea ultima suflare în casa pe care o iubea.

Se simţea vinovată numai când se gândea. Fiindcă asta era soarta Savanei. Găsind uşa pe care o căuta, îşi tampona faţa şi vârî batista înapoi în mânecă. Trăgând adânc aer în piept, bătu la uşă.

Se auziră paşi şi uşa se deschise

— Maggie! zise Savana neputând să-şi creadă ochilor. Ce... ce cauţi aici? S-a întâmplat ceva?

Maggie dădu din cap. Avusese destul timp să se gândească ce să îi spună prietenei ei. Şi totuşi, stând acolo acum, nu îi venea în minte decât prin câte trecuse împreună cu Savana. Şi cât de mult îi lipsise.

Maggie o întrebă făcând un gest:

— Pot să intru?

Savana şovăia, dar Maggie recunoscu jena din privirea ei şi înţelese.

— Sigur că poţi. Savana se dădu într-o parte ca să îi dea voie să intre, apoi închise uşa. Râzând nervos, o invită cu mâna. Urmează-mă în salon. Îi arătă cele două scaune ponosite, la doar câţiva centimetri de ele, în faţa ferestrei cu draperiile ridicate. Lipit de scaune, un pat nestrâns. Vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Nu am nevoie, răspunse Maggie aşezându-se şi observând un teanc de scrisori pe masă. O, îmi pare rău, te-am întrerupt.

Savana aruncă o privire pe masă.

— Nu, nu, nu este nicio problemă. Luă un plic. Mama a păstrat toate scrisorile pe care tatăl meu i le-a scris în război. Am citit câteva imediat după ce a murit mama, dar mi-a fost prea greu. Acum, că a mai trecut timpul, am decis să le scot din nou.

Maggie dădu din cap, dorindu-şi să fi avut o asemenea comoară de la părinţii ei.

— Ce face Carolyne? Am auzit că este bolnavă.

— Este, dar de unde ştii?

Maggie îi povesti rapid scena din prăvălie, râzând copios amândouă când termină de povestit totul. Ce bine era!

— O... oftă Savana. Ce n-aş da să-i fi văzut faţa domnişoarei Hildegard.

Maggie zâmbea.

— N-a fost o privelişte plăcută, pot să te anunţ. Dar cred că slujba ta e în siguranţă. Numai să nu mai calc eu pe acolo niciodată.

Savana întoarse capul râzând domol. Se făcu dintr-odată serioasă.

— Carolyne *este* bolnavă. Are bronşită. Doctorul spune că se va face bine, dar... din nou şovăia. Andrew a găsit de lucru să livreze ziare azi şi cineva trebuia să stea cu ea.

— Andrew vinde ziare?

Cum termină, Maggie ar fi vrut să îşi retragă întrebarea. Băiatul avea doar unsprezece ani, era cu doi ani mai mare decât Carolyne, o vârstă destul de mare ca să poată face

această slujbă. Dar se întreba cum putea să se descurce cu atelele de la picioare.

— Este doar temporar. Aveam nevoie de nişte bani în plus ca să acoperim cheltuielile. De aceea Andrew munceşte pe ici pe colo. Este obosit când vine acasă, dar se descurcă. Şi apoi... dădu din umeri.

— Este doar pentru puţin timp, zise înseninându-se. Recent, s-a deschis un centru nou pentru văduve şi copii aici în oraş. S-au scris câteva articole în ziar despre el.

Maggie încuviinţă din cap. Citise despre asta şi se gândise la Savana, Carolyne şi Andrew.

— Oferă masă în fiecare seară, continuă Savana. Am mâncat deja de câteva ori acolo. Arată bine, iar mâncarea este delicioasă. Am vorbit cu directoarea data trecută, o domnişoară pe nume Braddock, şi ne-am înscris pe listă ca să ne mutăm acolo. Dar lista e lungă, îţi dai seama. Iar noi avem deja un loc unde stăm.

Maggie dădu din cap zâmbind, dar în inima ei încerca încă să şi-l închipuie pe micuţul Andrew mergând prin tot oraşul cu aţele la picioare. Medicii făcuseră tot ce se putuse să îi îndrepte picioarele la naştere, însă tălpile lui se încovoiară înspre interior, ceea ce făcea ca mersul pe jos să fie o adevărată provocare pentru el.

Nu era pentru prima dată când Maggie încercă să îşi imagineze viaţa Savanei. Să aibă grijă de cei doi fraţi mai mici şi să mai şi lucreze ca să îi poată îngriji. Se întreba dacă s-ar fi descurcat atât de bine în situaţia ei şi se gândea cum ar fi fost viaţa ei acum, dacă nu ar fi fost Cullen.

Dintr-odată, îşi dori să se întoarcă acasă, la Linden Downs şi la el.

Tăcerea continua. Maggie văzu că Savana îi măsura rochia neagră.

— Ai cusut-o foarte bine, zise Maggie încet, netezindu-şi mânecile. Mulţumesc.

Îşi amintea când Savana îi adusese rochia acasă, cu

câteva zile înainte de înmormântarea fraţilor ei, şi cum i-o modificase din nou când murise mama lui Maggie.

Savana purta pe chip povara amintirilor.

— Îmi pare rău că a trebuit să o porţi atât de des. Oftând, se uită în jurul odăii sărăcăcios mobilate. Viaţa nu este chiar cum ne-am imaginat noi, nu, Maggie?

Maggie luă firul privirii ei prin cameră, dar gândul îi zbură spre tatăl şi cei doi fraţi ai Savanei care fuseseră ucişi în război. Apoi spre mama ei care murise la scurt timp. Maggie se gândi şi la familia ei, la Richard şi la toţi ceilalţi băieţi cu care ea şi Savana merseseră la şcoală. Duşi, toţi.

— Nu, zise Maggie în şoaptă, nu este.

Privirea îi căzu pe o masă de marmură aşezată în colţ. Era confecţionată de John Henry Belter, dacă nu se înşela. Foarte valoroasă. Şi-o amintea în salonul familiei Darby ani de zile. În casa Savanei fuseseră multe obiecte de artă şi amintiri de familie. Şi încă erau acolo, credea, de vreme ce casa fusese scoasă la licitaţie cu tot cu mobilă.

— Este singura pe care am adus-o de acasă, zise încet Savana. A fost cât pe ce să renunţ la ea, de multe ori, dar era preferata mamei. Până acum am reuşit să o păstrez.

— Mă bucur. Ai nevoie de ceva care să îţi amintească de casă. Savana se tulbură şi faţa i se întunecă. Se lăsă iar tăcerea.

Huruitul căruţelor şi al trăsurilor care îşi făceau loc pe stradă începu să umple golul care se lăsase între ele şi pe care Maggie nu şi-l dorea.

— Deci... reluă Savana cu un aer şi o voce timidă... cum este să fii măritată? Sau să zic mai bine – simţea trăsnaia din tonul ei – cum este să fii într-o „înţelegere negustorească” cu un astfel de bărbat?

Tachinarea blândă a prietenei ei o făcu pe Maggie să zâmbească, dar simţind că se aprinde la faţă începu să se fâstâcească. Ştia ce întreabă Savana. Fetiţe fiind, vorbiseră în şoaptă şi îşi închipuiseră momentele de intimitate dintre un soţ şi o soţie. Nu numai fizic, ci şi cum era viaţa cu un

bărbat în casă, altul decât fratele sau tatăl lor.

Dar cu toate cunoştinţele celor trei laolaltă, ea, Savana şi Mary, tot le lipseau piesele necesare de puzzle pentru a vedea tot întregul. Iar Maggie detesta că era nevoită să recunoască în faţa prietenei ei că, deşi era măritată de săptămâni bune, încă nu desluşise acel mister.

— Căsnicia este, începu ea încet, ştiind că atinge un punct sensibil, nu chiar ce mi-am închipuit. Văzând încruntătura de deasupra sprâncenei Savanei, se grăbi să adauge. Deocamdată ne acomodăm unul cu celălalt. Ceea ce este bine, foarte bine.

Din camera alăturată se auzi cineva tuşind şi o voce stinsă strigând:

— Savana?

— Vin imediat, răspunse Savana, privind la Maggie cu scuzele de rigoare.

— Trebuie să plec, spuse Maggie ridicându-se, nevrând să îşi trădeze totuşi uşurarea. Te rog să o saluţi pe Carolyne din partea mea şi să îi urezi însănătoşire grabnică. Şi mulţumesc pentru timpul acordat.

— Mă bucur că ai venit, îi răspunse Savana conducând-o la uşă. Ştiu că ţi-am mai spus, însă... îmi pare rău pentru tatăl tău. A fost un om atât de bun şi s-a purtat atât de bine cu noi. Chiar şi după ce am pierdut tot.

— Mulţumesc, îi şopti Maggie, pomenirea tatălui ei amintindu-i de ce venise... Vina pe care o simţise mai devreme revenise şi mai abitir. Simt că îţi datorez scuze, Savana.

— Scuze? Pentru ce?

Maggie se uită în ochii prietenei ei.

— Pentru că eu încă locuiesc la Linden Downs. Savana o luă de mână.

— Margaret Laurel Linden, să nu îndrăzneşti să spui aşa ceva. Mă bucur că eşti încă acolo. Chiar mă bucur, zise dându-i lacrimile, îmi pare rău pentru reacţia mea de la Belle Meade. Vestea că ferma ta nu mai intră la licitaţie a

fost o chestiune. Dar să aflu că te-ai şi căsătorit! Savana clătină din cap. A fost prea mult, atâta tot, îi zise adăugând senină. Mă bucur enorm pentru tine, Maggie. Chiar mă bucur. Prietene? întrebă ea dulce.

— Întotdeauna, răspunse Maggie, îmbrăţişând-o la rândul ei. Dar Maggie cunoştea zâmbetul prietenei ei ca pe al ei înseşi.

Iar cel la care se uita acum fusese afişat cu efort.

Capitolul 22

Traficul i se păru lui Maggie mai intens decât la sosire. Îi luă mai mult să meargă pe jos până unde o lăsase pe Burbon Belle.

Aşteptând să traverseze la un colţ de stradă, se tot gândea la Savana, Andrew şi Carolyne. Savana avea dreptate. Viaţa nu era aşa cum crezuseră. Dar ar putea spune oricine altceva? Lumea se schimbase foarte mult în ultimii ani. Lumea pe care şi-o amintea ca fetiţă şi cea pe care o ştia acum nu semănau aproape deloc.

Traversând strada, un afiş de la o fereastră îi atrase privirea.

CURSA PEYTON STAKES
PISTA BURNS ISLAND
NASHVILLE, TENNESSEE
SÂMBĂTĂ, 16 OCTOMBRIE

Inima începu să îi bată mai tare.

Nu că n-ar fi ştiut deja de cursă, dar văzându-i reclama era mai reală ca niciodată. La fel şi câştigul afişat în josul anunţului: 35.000 $. Linden Downs putea să aibă recolte din belşug pentru încă zece ani şi tot n-ar fi văzut atâţia bani.

Cu siguranţă undeva în acest oraş era un jocheu care îşi căuta de lucru. Nu trebuia decât să îl găsească. Şi apoi să abordeze subiectul cu Cullen şi să îl câştige de partea ei.

O ţinea pe stradă drept în jos, printre pietonii grăbiţi, hotărâţi să ajungă fiecare la destinaţia lui. Aproape că nici n-o observau. Cercetă mulţimea de chipuri, dar nu recunoscu niciunul. Mulţi erau străini. Maggie nu îşi putea imagina cum este să străbaţi jumătate de lume ca să te stabileşti în altă parte. Altă limbă, alte obiceiuri. Lăsând tot ce ştii în urmă.

Şi totuşi, după ziare, imigranţii continuau să vină rânduri-rânduri în oraş, pe aceste meleaguri, în fiecare zi, dornici să se stabilească aici. Să ia viaţa de la capăt. Sau poate doar să înceapă viaţa.

Cineva se lovi de ea pe la spate. Maggie se clătină străduindu-se să nu îşi piardă echilibrul. Ar fi căzut dacă n-ar fi ţinut-o cineva de braţ.

— Duduie Linden!

Maggie ridică privirea şi văzu un chip cunoscut.

— Domnule Drake.

Îşi recapătă echilibrul cu ajutorul lui, apoi acceptă braţul pe care i-l oferise. O duse până la marginea străzii.

— Oraşul este un loc aglomerat, nu-i aşa, duduie Linden? Sau să spun... zise vădit jenat, încruntându-se de parcă ar fi încercat să îşi amintească.

— Doamna McGrath, se oferi ea, surprinsă că nu îşi amintea numele, dată fiind scena pe care i-o făcuse lui Cullen ultima oară când fuseseră în oraş.

— Aşa, mii de scuze.

— Nu este nicio problemă, zise ea simţind că scuzele nu erau nici pe departe sincere, dar hotărând să îi acorde prezumţia de nevinovăţie. Uitându-se spre stradă adăugă: Mulţumesc pentru ajutor.

— Plăcerea e de partea mea, te asigur. Atâţia... oameni noi printre noi, zise el cu un iz de dezgust. Mă tem că nu sunt binevoitori şi nu au aceleaşi obiceiuri ca noi. Sincer vorbind, nici nu respectă ordinea firească a lucrurilor sau binele şi decenţa, ca noi. Cei care gândim la fel trebuie să ne unim într-un glas, nu-i aşa?

Intensitatea cu care îşi spunea părerile, atât de liber, fără să îi pese că este auzit, o incomoda. Cu atât mai mult presupunerea lui că ea este de acord cu ele. O surprindea puţin că făcea o afirmaţie atât de îndrăzneaţă şi radicală ştiind cine era soţul ei.

Era recunoscătoare, mai ales acum, că nu o însoţise Cullen în oraş. Dacă ar fi văzut-o în acest moment...

Gândul acesta o făcea să îşi dorească şi mai mult să scape de compania lui Drake.

— Spune-mi, doamnă McGrath, zise Drake cu ochii mijiţi şi interesaţi, cum este viaţa la Linden Downs?

Maggie se uita la el şi se întreba dacă nu cumva nu auzise de papa.

— Viaţa... începe să iasă din umbră, domnule Drake. Poate nu ai auzit că tatăl meu a murit.

— O, da. Se prefăcu afectat, cu privirea spre rochia ei. Sigur că am auzit. Îmi pare foarte rău, zise luând-o de mână. Sper că ai primit condoleanţele mele.

Ea scutură din cap, nemulţumită de libertatea pe care şi-o luase să o ţină de mână. Dar erau prieteni de familie de multă vreme.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Tatăl tău a fost un stâlp al acestei comunităţi şi pierderea lui va fi resimţită de toţi cei care l-au cunoscut.

Ascuţimea din privirea lui era în contrast cu tonul empatic. Simţi că în inimă i se înfiripă dorinţa de a apăra memoria tatălui ei. Se folosi de ocazie pentru a-şi retrage mâna, prefăcându-se că nu observă reticenţa lui în a-i da drumul.

— Mulţumesc, domnule Drake, pentru amabilitate. Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să plec.

— Dă-mi voie să te însoţesc până la trăsură.

— Nu este nevoie. Mai am şi alte treburi. El o ţintui cu privirea.

— Foarte bine atunci. Ea dădu să plece.

— Doamnă McGrath.

Simţind o schimbare subtilă în felul în care îi pronunţase

numele, Maggie întoarse privirea.

— Te rog să îi transmiţi soţului tău toate cele bune. Nu am avut plăcerea de a-l vedea în ultimul timp. Bănuiesc că încă este în oraş, nu?

Deşi tonul lui era circumspect de plăcut, sclipirea neagră din privirea lui spunea alt adevăr, dându-i în acelaşi timp de ştire că ştia deja răspunsul la întrebarea lui. Stephen Drake şi Cullen McGrath nu se agreau reciproc, asta era clar. Dar, gândindu-se ce făcuse Cullen în ultima vreme şi la calmul lui calculat atunci când îl întrebase despre Drake, în contrast cu ostilitatea evidentă a celui din urmă, era surprinsă să descopere care dintre cei doi era, în urma comparaţiei, mai reţinut, mai binevoitor şi chiar... cu un caracter mai puternic.

Maggie se străduia să zâmbească, nerăbdătoare să plece.

— Da, domnule Drake. Soţul meu este încă la Linden Downs. Cu siguranţă că data viitoare când voi veni în oraş îl voi ruga să mă însoţească. Poate atunci îi vei transmite singur salutul. O zi bună!

Tăie drumul până la adăpostul pentru cai, inima bătându-i în piept mai tare decât de obicei. Simţea că Drake o urmăreşte cu privirea, dar nu se întoarse.

După câteva străzi, se opri să verifice ceasul prins la brâu. Aproape ora patru. Mai târziu decât se aşteptase. Se auzi fluierul unui tren, iar aburul locomotivei se ridica deasupra clădirilor, cu două străzi mai încolo. Îi plăcuse întotdeauna sunetul fluierelor de trenuri. I se păreau cumva aventuroase.

Partea aceasta a oraşului era acum şi mai aglomerată decât cealaltă, şi era nevoită deseori să întoarcă umărul în mers ca să nu se izbească de cineva.

Purtată de aglomerarea de oameni la colţul unei străzi unde aştepta ca să se elibereze strada şi să poată trece, Maggie recunoscu trăsura care se apropia şi întinse gâtul să vadă dacă era şi Mary în ea. Gata-gata să îi facă semn cu mâna, se abţinu când îl văzu înăuntru doar pe generalul

Harding. Aceasta trecu şi...

Maggie miji ochii.

„Cullen?”

Îl văzu pe partea cealaltă a străzii. Ce făcea în oraş? Mulţimea care o înconjura o împinse înainte şi nu avu ce face decât să meargă odată cu ea. Uitându-se peste umăr din clipă în clipă, încercă să îl zărească din nou. Dar nu putea. Îl pierduse în zarva traficului.

Oare o urmărise? N-avea cum. Poate avea nevoie de vreo piesă pentru căruţă. Dar întrebarea la care ar fi vrut mai degrabă răspuns era...

De când purta el pălărie?

* * *

— Eşti sigur că n-ai fost azi în oraş? Cullen ridică privirea din farfurie.

— Ţi-am spus de trei ori, femeie. Am fost aici tot timpul. Margaret îl fixa cu privirea încercând să-l prindă zâmbind.

Aşa că nu se putu abţine.

— Vezi? răspunse ea. Miji ochii la el. Ai *fost*.

El râse şi clătină din cap. Se bucura să o vadă mai bine dispusă. Se bucura pur şi simplu să o vadă.

Maggie îşi tăia friptura bucăţele, ceea ce, din câte o observase Cullen înainte, îi lua cel puţin două minute. Prin urmare, savura şansa de a mânca şi a privi în acelaşi timp. Îşi jură din nou în inima lui să o iubească şi să o protejeze cum putea mai bine. Aşa cum îi promisese tatălui ei.

Se uită la scaunul gol al domnului Linden, unde putea să şi-l închipuie pregătit cu un zâmbet şi cu vorbe bune. Îl durea să recunoască, dar îi lipseau dimineţile de duminică şi lectura bărbatului. Văzuse Biblia socrului său pe masa de lângă patul lui Margaret, dar nu se simţise liber să o ia şi să o citească.

Cullen se uită să vadă dacă reuşise să îşi facă friptura bucăţele; era aproape gata. Se schimbase de rochia de

doliu pe care o purtase în oraş. Purta o fustă gri închis şi o cămaşă cam de aceeaşi culoare, care îi venea foarte bine.

Lăsase deschişi ultimii doi nasturi de la guler. În mod normal, acest aspect nu i-ar fi atras atenţia, dar ultimele săptămâni în care fuseseră singuri în casă îi ascuţiseră simţurile în această privinţă. Iar acum avea impresia că poate să-i vadă prin haine.

Când închidea repede uşa seara ca să meargă la culcare, imaginaţia lui începea să zburde şi nici măcar graficele cu fazele lunii din revista pentru fermieri nu reuşeau să îl mai adoarmă.

După cum îi răspunsese când o sărutase atunci, era sigur că putea să se strecoare în patul ei. Dar voia ca ea să îl dorească acolo, nu doar să cedeze dorinţelor lui. Nu ştia cât avea să mai dureze acest lucru.

Sau dacă răbdarea care îi mai rămăsese îl mai putea ajuta să treacă nopţile nedormite.

— Spune-mi despre recolte, zise deodată Maggie.

Cullen clipi, dându-şi seama că se holba la gâtul ei dezvelit şi la cei doi nasturi neobrăzaţi. Ridică privirea spre ea.

— Vrei să vorbim despre recolte.

— Da, zise ea, luând o bucăţică de friptură şi mestecând pe îndelete.

Cullen se lăsă pe spate, încercând să-şi dea seama ce dorea de fapt Maggie.

— Ce ai vrea să ştii?

— Totul.

Cullen o privi zâmbindu-i încet.

Maggie îi răspunse cu acelaşi fel de zâmbet.

Apoi el se ridică.

— Foarte bine. Plecăm în zece minute. Maggie rămase cu furculiţa în aer.

— Unde mergem?

Cullen ridică amândouă mâinile cu degetele întinse.

— Zece minute, Margaret. Ne vedem în faţa hambarului.

Îi făcu semn lui Bucket să îl urmeze, iar câinele o luă pas

la pas cu el.

Femeia voia să afle despre recolte. O va învăţa despre recolte. Şi mai mult, dacă voia.

Capitolul 23

— O faci pe Belle geloasă, ştii, zise Maggie uitându-se la armăsar, apoi înapoi la Cullen, care era deja în şa.

Cullen îl trase încet pe Levi spre stâlpul unde era priponit şi îi oferi mâna lui Maggie.

— Cred că va supravieţui.

Adunându-şi fusta, Maggie îl prinse de mână şi dădu să se caţere pe stâlp când îl văzu pe domnul Ennis urcând drumul spre ei.

Îi dădu drumul la mână şi era sigură că îl aude pe Cullen oftând.

— Domnu’ McGrath!

Cullen descăleca, neplăcut surprins. Ennis le dădu bineţe din cap.

— Îmi pare rău să vă deranjez, dom’le, dar trebuie să vorbim despre ei, zise uitându-se pieziş într-o parte, lupii, domnu’. Ăi de fură găinile. Pare c-au mai loat o vacă az noapte. Omu’ meu a găsit-o pe câmp mai acu’.

— Lupi? Maggie se uita de la unul la altul. Avem probleme cu lupii?

Fiindcă Ennis nu zise nimic, se uită la Cullen.

— E totul sub control. Neuitându-se la ea, îi dădu frâiele calului. Domnule Ennis, cred că ceea ce ai nevoie este în hambar. Îţi arăt imediat.

Domnul Ennis făcu un pas, apoi se uită înapoi.

— Coniţă McGrath, zise lăsând capul în jos, numa despre dumneata vorbeşte Kizzy toată zaua. Cum zboară calu’ cu ’mneata.

Maggie zâmbea.

— Ce drăguţ! Ai o fiică foarte curioasă şi deşteaptă, domnule Ennis. Nu se teme să pună întrebări.

— Nu se prea teme de nimic, coniţă, zise râzând. E cam mică pentru câtă încredere are, zise dând din cap. Săptămâna de vine face zece ani.

— Zece? Maggie crezuse că e mai mică, după măsură. Ştia prea bine de ce.

Cullen făcu un pas înainte.

— Domnule Ennis, detest să te reţin familiei tale, îi zise făcându-i semn spre hambar.

Maggie îi privi îndepărtându-se, zburând cu gândul spre o vreme trecută, poate acum un an sau cam aşa, când papa spusese că lupii furau animale de la fermă. Nu îşi amintea ce făcuse, dar orice-o fi fost, problema dispăruse.

Se uită la calul imens de lângă ea, uimită încă de cât era de mare. Şi totuşi blând.

— Eşti un armăsar frumos. Îl mângâia pe bot fiindcă mai sus nu putea ajunge.

Cullen reveni după câteva minute.

Fără să scoată un cuvânt, luă frâiele şi se urcă în şa.

— Să mai încercăm o dată, bine?

Dându-i mâna, Maggie se urcă pe stâlpul de pripon, echilibrându-se uşor, apoi îşi vârî piciorul în scăriţa şeii. Cu ajutorul lui Cullen, se mută în faţa lui, forma şeii lipind-o de el, şi îşi aranja fusta, foarte conştientă de focul care o răscolea unde li se atingeau trupurile. Străduindu-se să îşi măsoare reacţia în faţa lui, ţinu privirea înainte, sigură că faţa îi era aprinsă aşa cum o simţea.

Cullen trase calul de frâie să o ia la pas. Levi porni pe drum în jos.

Amintindu-şi, Maggie întoarse privirea.

— Unde este Bucket?

— Cu Onnie în bucătărie. L-a ademenit cu un os, iar câinele nu ştia cum să plece mai repede de lângă mine.

Maggie râdea.

— Deci acum ştii cum e.

Se uită cu coada ochiului într-o parte, uimită cât de mult mai era până jos, comparativ cu Belle, şi cât de diferit era

mersul lui Levi de mersul lin al lui Belle.

— Avem cam o oră până la asfinţit, zise Cullen din spatele ei, cuprinzându-i talia cu braţul lui şi lipind-o tare de el. Să o folosim bine.

Îndemnă armăsarul la trap, apoi la galop, iar Maggie rămase surprinsă să vadă că mersul lui nu era atât de trepidant pe cât îşi imaginase. Sau poate pentru că o ţinea Cullen.

Mână calul spre drumul care ducea la cel principal care dădea în lanul de porumb. Ţineau drumul pe margine. Atunci îşi dădu şi ea seama unde mergeau.

Levi urcă dealul spre faleză de parcă ar fi fost şes, iar ea şi Cullen nişte biete rândunele cocoţate pe spatele lui. Maggie se dădu mai în faţă când Cullen descăleca, apoi se aplecă şi îi primi ajutorul. Cu mâinile în jurul taliei ei, o lăsă pe pământ, fără să se grăbească.

Ea îşi sprijinise mâinile de umerii lui măsurându-i straturile de muşchi. Apropierea de el o răscolea în suflet. Când atinse pământul cu picioarele, el se aplecă aproape de ea şi îşi dădu seama că vrea să o sărute. Înlemni. Cum făcuseră ultima dată? *Ea* ce făcuse? Nu îşi amintea şi nu voia să dea greş...

El întinse mâna undeva în spatele ei, într-una dintre desagi, şi scoase o pătură.

— De când n-ai mai fost aici sus?

Închizând repede gura, Maggie îşi scutură gândurile.

— Hm... îşi ridică cu greu privirea de la buzele lui spre ochi. A trecut... ceva timp.

Cullen prinse frâiele armăsarului de un ciot de copac şi scutură pătura. Se duse la marginea falezei, întinse pătura şi îi oferi mâna să se aşeze.

Simţindu-se privată de sărutul lui, fără să îi placă sentimentul, Maggie se uită cu coada ochiului spre el în timp ce se uita peste câmpuri. Poate că nu voia să o mai sărute. Dar i se părea puţin probabil. Nu că ar fi ea atât de irezistibilă... nici pe departe.

Ci fiindcă, de cele mai multe ori, când ea avea treabă, poate în grajd sau în grădină, şi se uita din întâmplare înspre el, îl prindea privind-o. Şi chiar şi cu experienţa ei limitată, se vedea pe faţa lui că îl interesa.

Dar îi mai veni în gând o posibilitate.

Dacă atunci când se sărutaseră, lui nu îi plăcuse aşa cum îi plăcuse ei? Gândul acela nu ţinu decât trei secunde cât îi luă să îl alunge uşurel. Privirea din ochii lui în noaptea aceea, respiraţia accelerată ca a ei, cum o ţinuse în braţe...

Nu, era altceva.

— Vezi porţiunea aceea de pământ de acolo? Spre nord? Maggie luă firul privirii lui.

— Este numai bumbac. Apoi, la stânga, inclusiv pământurile pe lângă care am trecut, este porumb. Acestea sunt cele mai mari recolte ale noastre. Încercăm şi tutun în câmpurile de acolo. Şi, în final, se uită spre ea, poate nu îţi vine să crezi, dar la est... avem cartofi.

Se uită în ochii lui

— Cartofi? I-aş fi luat în calcul în ultimul rând.

— Ştiu ce crezi, şi eu la fel am crezut. Dar tatăl tău, fie-i ţărâna uşoară, m-a convins să mă întâlnesc cu un bărbat în oraş, acum ceva timp. Un neamţ, de fapt. Aşa am făcut şi m-a impresionat ce mi-a arătat.

Emoţia amintirii lui papa îi trezi lui Maggie interesul.

— Omul spune că a creat un cartof care nu putrezeşte. Sau cel puţin, nu putrezeşte la fel ca ceilalţi.

— L-ai văzut?

Cullen încuviinţă din cap.

— Omul a scos unul din pământ chiar în faţa mea. Dar, dacă vom reuşi sau nu să se întâmple şi aici, nu ştiu, zise oftând. Omul, un anume domn Geoffrey, un grădinar bun cred, după locul unde lucrează, a zis că nimeni nu i-a acceptat sămânţa. L-au refuzat direct.

Ea se încruntă.

— De ce?

— Nu au încredere în el fiindcă este din Austria, străin, zise

el privind-o direct şi ştrengăreşte. Maggie îl privi fix la rândul ei.

Zâmbind, Cullen continuă.

— Geoffrey mi-a spus că oamenilor le-a fost teamă că mălura care a lovit patria mea este şi în cartofii pe care îi seamănă el.

— Se poate?

— Nu ştiu... sigur. Tot ce ştiu este că tatăl tău m-a rugat să îl cunosc. Şi că ce a smuls domnul Geoffrey din pământ n-am mai văzut în viaţa mea. Niciun cusur, nicio pată. Şi sunt mai mari. I-am spus lui Geoffrey că vom încerca şi că îi voi spune cum merge treaba.

Maggie şi-ar fi dorit din nou să fi arătat mai mult interes faţă de culturi şi discuţiile lor înainte, când papa era încă în viaţă. Se uita uimită peste câmpurile care se întindeau ca un ocean verde în toate direcţiile, valurile de păşuni atât de discrete şi îmbietoare. Soarele, pe jumătate ascuns după dealuri, zăbovea să mai sărute pământul încă o dată înainte de a-şi continua călătoria.

Cullen râdea încet lângă ea.

Maggie se întoarse.

— Ce este?

— Mi-am mai amintit ceva ce mi-a zis tatăl tău. Cred că a fost motivul care l-a convins să-l caute pe om şi să vorbească despre cartofi.

Ea aştepta, nerăbdătoare să audă.

— Mi-a spus despre bărbaţii pe care îi cunoştea de ani de zile, „asociaţii lui în afaceri”, parcă aşa le-a spus. Tatăl tău mi-a spus că în cele mai multe cazuri au început să îl trateze cu răceală şi dispreţ când Linden Downs a început să o ia în jos.

Maggie îşi amintea cât de mult suferise papa din cauza asta.

— Se pare că aceiaşi bărbaţi i-au spus acestui domn Geoffrey că în niciun caz nu aveau de gând să semene afurisiţii de... Cullen se opri scurt şi îi făcu cu ochiul. Să

spunem doar că au refuzat cererea omului în termeni coloraţi, aşa a zis tatăl tău. Râdea din nou. Ceea ce cred că l-a ajutat să ia decizia. Cullen oftă. Papa se pricepea să spună poveşti, nu-i aşa?

Maggie dădu din cap, dar îşi feri faţa, simţind că i se strânge inima. După câteva clipe, simţi o atingere blândă pe braţul ei.

— Margaret... Cullen îi acoperi mâna aşezată în poală. Iartă-mă...

Nu ar trebui să vorbesc atât de direct despre el încă? Recunoscătoare pentru întunericul care dădea să se aşeze, scutură din cap, şi lacrimile îi porniră şiroaie pe obraji.

— Nu este vorba despre asta, şopti ea.

— Atunci... despre ce? o întrebă atingându-i obrazul şi întorcând-o cu blândeţe spre el.

— Opusul de fapt. Mă simt atât de bine când vorbeşti despre el.

Nici lumina din ce în ce mai palidă nu putea ascunde îngrijorarea din privirea lui.

— Şi când te-am auzit zicând *papa*. Simţi o căldură în piept, ca şi când soarele ar fi lăsat o rază în urma lui. Simt că, zise tremurând încet, nu sunt atât de singură.

O trase lângă el şi o luă în braţe. Ghemuită în braţele lui, simţi că povara amărăciunii din suflet începe să o părăsească. Şi că pluteşte.

— Nu eşti singură, Margaret. Deşi ştiu că nu îi duc dorul la fel ca tine... până la urmă a fost tatăl tău... nu am cunoscut în viaţa mea un om mai ales. O legăna în braţele lui. Sau care să se dăruiască altora cu atâta plăcere.

Îşi petrecu braţul în jurul mijlocului lui, ţinându-se strâns, aşa cum îşi dorise de atâta timp, nepăsătoare acum dacă îi interpreta gestul ca o dorinţă după ceva mai mult. Fiindcă...

Tocmai asta îşi şi dorea.

* * *

Cullen se trase puţin înapoi, iar ea ridică privirea spre el. Era prea întuneric acum ca el să-şi dea seama de sclipirea din ochii ei, dar mâna ei care se mişca peste pieptul lui spunea destul. Îi luă faţa în mâini şi o sărută, încet la început, savurându-i savoarea gurii ei, apoi moliciunea gâtului. Se mută mai jos, iar ea scoase un mic gâfâit. Îi căută din nou buzele, spunându-şi că trebuie să o ia mai încet.

Dar dorinţa care-i ardea în piept îi şoptea altceva. Mai ales când îşi împleti degetele în părul lui şi îl trase mai aproape.

Mângâindu-i linia taliei, o sărută şi mai apăsat. Ea şovăi doar o secundă înainte să îşi lase încet trupul peste al lui. Trupul lui era tensionat din cap până-n picioare datorită dorinţei ce-l străbătea. O aşeză uşor pe pătură. Ea se uită la el cu respiraţia instabilă.

El se aplecă spre ea şi o sărută, dar cu săruturi scurte şi blânde de data asta, vrând să îi dea libertatea de a se opri, deşi se ruga să nu se oprească. Buzele ei moi, gura dulce şi bogată! O mângâie pe umeri, apoi, ştiind prea bine câţi nasturi avea la cămaşă, începu să îi deschidă, unul câte unul. Cu fiecare eliberare, sărutul ei era şi mai fervent.

Îşi vârî mâna pe sub cămaşa ei, iar ea trase adânc aer în piept. Deşi trupul lui îl detesta deja pentru decizie, Cullen se trase uşor înapoi şi se uită la ea întinsă sub el în ultima rază de lumină a zilei, cu buzele depărtate şi ochii negri. Şi ştiu că, oricât de mult i-ar fi luat, avea să-i câştige inima acestei femei. Aşa cum era hotărât să îi câştige şi dorinţa.

Maggie se ridică încet, iar Cullen, simţind deja că o pierduse, încercă să îşi tragă sufletul. Căutând să stingă focul ce îl cuprinsese, încercă să se gândească la pagina din revista fermierilor, nenorocitele faze ale lunii, secrete despre semănat, despre vremurile prielnice semănatului, orice ca să îi astâmpere pofta după ea. Şi totul în timp ce îşi spunea că ea are nevoie de timp ca să...

Fără niciun cuvânt, ea întinse mâna şi îi deschise nasturele de sus al cămăşii, apoi următorul, iar el simţi cum i se

usucă gâtul.

O lăsă să termine, savurând priveliştea pe care cămaşa ei deschisă i-o oferea, corsetul strâns de corp ademenindu-l. Simţea cum îi tremurau mâinile. Le aduse la gura lui şi îi sărută fiecare deget.

— Margaret, şopti el, eşti sigură...

— Da, zise ea şi-şi ridică gura aproape de a lui, sărutându-l cu buze nesigure la început, apoi din ce în ce mai îndrăzneţe. Sunt foarte sigură.

Îşi furişă mâinile pe după gâtul lui şi se lipi mai tare de el, iar el o atingea mângâind-o, măsurând-o, simţindu-i suspinele moi la ureche. Şi totuşi...

Avea nevoie să-i spună acele vorbe. Ba chiar mai mult, să o audă şi pe ea spunându-le. Avea pielea moale ca mătasea. Se întinse lângă ea, privind-o la lumina lunii.

— Eşti soţia mea, şopti el, netezindu-i buzele cu vârfurile degetelor lui când ea încercă să îl sărute. Eşti... soţia... mea, zise el din nou, de data asta văzând licărul lunii în ochii ei.

— Sunt soţia ta, zise ea încet, iar el simţi că vorbele ei îi inundă întreaga fiinţă. O sărută. Sunt soţia ta, şopti şi ea din nou, şi din nou, până când suflul li se împreună.

Trăgând-o lângă el, simţind pământul aspru dedesubt, Cullen înţelese că nevoia lui de ea era depăşită numai de a ei de el.

Capitolul 24

Trezindu-se cu soarele pe faţă, Maggie îşi şterse somnul de pe ochi şi se întoarse pe partea cealaltă, direct în faţa lui Cullen. El era pe o parte, cu faţa la ea, iar ea aşteptă să facă o mişcare. Fiindcă nu se întâmplă, ci respira profund şi regulat, netezi cearşaful cu atenţie sub pernă, savurând posibilitatea de a-l privi.

Părul lui şaten-închis şi pielea bronzată contrastau cu albul aşternutului. Îi venea să îi mângâie forma obrazului. Cu

învelitoarea până-n brâu, pieptul său gol o îmbia să îl privească, îşi aminti senzaţia pe care i-o lăsaseră în palme muşchii umerilor lui.

Oftă, dorindu-şi să astâmpere acea senzaţie din nou şi să ţină minte fiecare detaliu de seara trecută. Şi fiecare detaliu al lui.

Se întorseseră acasă imediat după miezul nopţii. Bucket îi aştepta nerăbdător în faţa uşii. Lui Cullen i se făcuse foame. Spre surprinderea lui Maggie, şi ei. Zăboviseră în bucătărie la taclale şi la omletă cu şuncă până la trei şi jumătate. Devoraseră şi farfuria de biscuiţi cu lămâie proaspăt copţi de Onnie şi dosiţi în dulap. Erau preferaţii lui Maggie, o reţetă de la mătuşa ei Issy, care fusese transmisă de generaţii întregi în familia mamei ei.

— Bună dimineaţa...

Vocea lui bine cunoscută era mai apăsată decât de obicei. Ridică privirea şi îl găsi uitându-se fix la ea. Simţi că se aprinde la faţă. Încercă să îşi netezească părul, dar el o prinse de încheietură.

— Aş, zise el în şoaptă, îmi place să te văd proaspătă dimineaţa. Atingerea lui îi trezi din nou dorinţe pe care le credea potolite.

Râdea în încercarea de a masca miile de fluturaşi care-i zburdau în stomac. Deşi purta cămaşă de noapte, se simţea goală sub învelitoare, mai puţin stăpână pe ea la lumină decât fusese în întunericul falezei de noaptea trecută.

El se aplecă să o sărute. Sub aşternut, îi mângâia coapsele, iar Maggie se întreba dacă aşa avea să fie dimineaţa lângă el de-acum înainte.

— Vrei micul dejun? îl întrebă, simţind nevoia de a umple tăcerea.

El scutură din cap, privind-o galeş de sus până jos.

— Micul dejun nu este chiar ce îmi doresc acum, doamnă McGrath. Dar tu?

În timp ce mâna îi urca pe trupul ei, începu să îi bată inima mai tare. Zâmbi şi se întinse spre soţul ei.

— Sunt în asentimentul tău... domnule McGrath. Coborârâ la micul dejun mai târziu decât de obicei. Maggie insistase ca el să o aştepte la intrarea în sufragerie şi să o lase pe ea prima.

— Nu vorbeşti serios, femeie.

— Şşş... îi şopti ridicând mâna. Nu voia ca Onnie să audă. Vorbesc foarte serios.

— Crezi că Onnie nu-şi va da seama? întrebă el şoptind.

— Nu mă deranjează dacă va afla până la urmă. Dar nu vreau să ştie că noi... făcu ochii mari... noaptea trecută.

— Şi din nou în dimineaţa asta, iubire, zise el surâzând larg. Înghiontindu-l uşor în piept, Maggie intră în sufragerie şi se aşează pe scaun.

În numai câteva secunde, Onnie împinse uşa aducând ibricul cu cafea.

— ’neaţa, coniţă. Maggie zâmbea.

— Ce mai faci, Onnie? Onnie plecă privirea spre ea.

— Io, bine, mătăluţă?

— Foarte bine, mulţumesc.

— Păi... e bine atunci.

Maggie îi auzi paşii lui Cullen în hol şi se prefăcu ocupată să îşi pună lapte în cafea. Onnie ridică ochii.

— ’neaţa, domnu’ McGrath.

— ’neaţa, Onnie.

Cullen se aşează făcându-i semn lui Bucket să stea în hol. Câinele se aşează, cu privirea tot în alertă.

— Ce bine miroase aici jos.

— Mulţumesc, domnu’. Maggie se uită peste masă.

— Bună dimineaţa, Cullen.

Cullen dădu din cap, aproape insesizabil.

— Bună dimineaţa, Margaret.

Turnându-i cafea lui Cullen, Onnie întoarse privirea peste masă, în timp ce Maggie se sforţa să pară că totul e normal. Îşi încrucişa braţele, dar parcă nu îi era tocmai comod. Aşa că le aşează în poală. Dar nu păreau deloc la locul lor, aşa că luă din nou ceaşca în mâini.

— Mă-ntorc acuşica cu micul dejun, zise Onnie încetişor. De cum se închise uşa, Cullen zise în şoaptă, zâmbind:

— Ştie.

— Ba nu ştie.

— Ba ştie.

În timpul micului dejun, Maggie era din ce în ce mai convinsă că el nu avea dreptate. Şi că mâncau cele mai bune clătite pe care le făcuse vreodată Onnie.

— Sunt foarte delicioase, Onnie. Maggie mai luă una când îi întinse farfuria.

— Ai mai spus, coniţă. Mai vrei şuncă? Maggie zâmbea.

— Cred că da, mulţumesc. Onnie făcu înconjurul mesei.

— Mai vreţi, domnu'?

— Nu cred că pot mai mult de opt clătite, domniţă Onnie. Dar, mulţumesc. Cullen se ridică. Trebuie să mă duc în hambar. Bărbaţii vor ajunge din clipă-n clipă.

Maggie ridică privirea.

— Îţi doresc o zi bună, Cullen.

Zâmbind, el îşi împături şerveţelul lângă farfurie, înconjură masa şi veni lângă ea, apoi o sărută direct pe gură.

— Şi eu îţi doresc o zi bună, Margaret. Stupefiată, Maggie o auzi pe Onnie pufnind în râs.

— Mulţumescu-ţi, Doamne, atâta am de spus, zise uitându-se când la unul când la altul. Era vremea!

* * *

A doua zi dimineaţă, Maggie îşi dădu seama că dormise prea mult, iar Cullen plecase deja. Înainte să se dea jos din pat, găsi un bileţel pe măsuţa de la marginea patului.

Dragă doamnă McGrath,

Eşti frumoasă când dormi, ştiai? Este dis-de-dimineaţă. Trebuie să fug în oraş să fac aprovizionarea. Azi vom fi în câmpurile de jos. Abia aştept să te văd la cină, diseară.

Soţul tău, Cullen

P.S. Cred că ştie şi Cletus

Maggie se întinse surâzând, nerăbdătoare să îl revadă la rândul ei, dar avea o zi plină până atunci.

După o oră, îmbrăcată, după ce luase un mic dejun pe fugă, nevoită să-l îmbuce printre zâmbetele pline de subînţelesuri ale lui Onnie, ieşi pe uşă spre Belle Meade.

Încă i se părea ciudat să nu îl vadă pe Bucket prin preajmă în timpul zilei, dar câinele trăia, se pare, pentru clipa în care Cullen îl fluiera să sară în căruţă. În unele seri, cam când echipa se întorcea de la muncă, la apus, după ce îşi înfuleca cina, Bucket parcă abia mai putea urca scările înainte să se întindă rupt la piciorul patului lor.

Dar ştia că lui papa i-ar fi plăcut că Bucket colinda toată ziua câmpurile. „Papa...” Cât de dor îi era de el! De discuţiile lor, de râsul lui. Cum vedea el binele în tot răul din lume.

Maggie o mână pe Belle spre câmpurile de jos, dar nu îl văzu pe Cullen nicăieri. Nici pursângele. Şi, de obicei, cei doi erau unul lângă altul.

Lecţiile merseseră bine, iar dimineaţa trecuse rapid. Îşi recăpăta uşor-uşor pasiunea pentru fetiţele care voiau să înveţe să călărească, deşi nu era cea mai mare pasiune a ei.

După ce plecă şi ultima elevă, Maggie o duse pe Daisy, iapa de curse, o preferată a ei, înapoi în grajd. Micuţa iapă neagră era deşteaptă foc şi plăcută. Era de talie mai mică, ceea ce o făcea un cal excelent pentru lecţiile de echitaţie.

— Bune lecţii avuşi cu fetele alea azi, coniţă McGrath. Chiar că ai un suflet plin de-ngăduinţă, coniţă.

Încă neobişnuită să îi spună aşa, mai ales Unchiul Bob, nu ştia de ce, Maggie se uită spre el cum o privea peste un ţarc.

— Încerc să am, Unchiule Bob, dar nu reuşesc mereu. Trebuie să îmi amintesc mereu cum eram şi eu la vârsta lor şi cât de mult te intimidează aceste creaturi minunate.

— Nu cre’ că mătăluţă ţi-a fost vreodată teamă, zise Unchiul Bob scuturând din cap. Dacă ţ-a fost, io nu îmi amintesc să fi văzut. Şi te ştiu călare de când mătăluţă şi duduia Mary aveaţi şapte ani. Da’ să-ţi spui ceva, coniţă. Mi-ai dat câteva fire de păr cărunt atunci, zise Unchiul Bob, râzând în timp ce se îndepărta.

Râdea şi Maggie, dar în sufletul ei i se strângea inima gândindu-se la aceleaşi vorbe pe care i le spusese şi tatăl ei cu puţin timp în urmă. „Papa... ce dor îmi e de tine!”

Descăleca şi perie iapa, recunoscătoare pentru cele câteva clipe în care era singură cu gândurile ei. Dacă ar fi ştiut câte griji îşi făcuse papa din cauza ei, dacă i-ar fi arătat îngrijorarea, poate că nu ar fi învăţat să umble călare aşa, ca acum.

Dar oricât de recunoscătoare ar fi fost că era o călăreaţă şi o antrenoare bună, ceea ce îşi dorea cel mai mult era încă de neatins. Până la cursa Peyton Stakes nu mai erau nici trei luni, iar ea avea cel mai rapid cal din ţinut, poate chiar din stat, dar încă nu avea jocheu.

Treizeci şi cinci *de mii* de dolari.

Câte nu ar fi putut face ea şi Cullen pentru Linden Downs cu atâţia bani...

Şi-ar fi permis orice îşi dorise papa pentru fermă, şi Cullen de asemenea. Ascultându-l acum două seri, auzise în glasul lui Cullen dragostea lui papa pentru pământ. Şi se simţise bine.

Dacă ar fi putut să alerge ea cu Belle în cursă, n-ar fi şovăit o clipă, dar ştia că nu ar fi primit niciodată acordul. În plus, cântărea un picuţ mai mult decât un băieţaş ceea ce ar fi redus viteza lui Belle în comparaţie cu ce obţinuse Willie.

Părul întunecat al lui Daisy strălucea în sfârşit de un negru albăstrui. Maggie curăţă peria şi duse tot harnaşamentul calului la locul lui. Verifică ceasul prins în brâu. Douăsprezece şi jumătate.

Cu siguranţă Cullen se întorsese deja din oraş. Spera doar

că nu mai dăduse peste Stephen Drake acolo.

Acum două nopţi, când ea şi Cullen stătuseră până târziu la taclale în bucătărie, o întrebase cum fusese în oraş. Îi spusese totul despre Savana, despre prietenia lor din copilărie. Şi despre Mary. Dar nu scosese o vorbă despre întâlnirea ei cu Stephen Drake fiindcă nu voise să îl supere. Acum ar fi vrut să îi fi spus.

Dacă se întâlnea cumva cu Drake în oraş, iar acesta i-ar fi pomenit că o văzuse... n-ar fi fost un lucru bun.

Se întreba din nou dacă nu cumva avusese prea multă încredere în caracterul acestui bărbat datorită reputaţiei bune pe care o avea familia lui. Bătrânul domn Drake, tatăl lui Stephen, care murise de mai mulţi ani, fusese un om de toată isprava, prieten cu tatăl ei. Dar Stephen...

— Ai auzit de cursa de săptămâna trecută, coniţă?

Maggie ridică privirea, surprinzând prudenţa din privirea Unchiului Bob.

— Mă interesează? El dădu din umeri.

— Stai bine cu inima? Sau rău? Ea zâmbea.

— Atunci probabil răspunsul la întrebarea mea e nu.

— Bine, atuncea, zise el dând să plece.

— Unchiule Bob! zise ea râzând, acum *trebuie* să îmi spui.

El se întoarse, zâmbind larg, apoi dădu din cap spre iapa din spatele ei.

Maggie se întoarse.

— Nu! A câştigat iar Fortune? întrebă ea aruncându-i o privire pătrunzătoare campioanei de rasă a generalului Harding. Aceeaşi iapă pe care Belle o întrecuse de două ori în primăvara aceea. De trei săptămâni încoace numai Fortune câştigă cursele.

— Mie-mi spui, zise Unchiul Bob cu ochii ţintă la ea. Am fost acolo şi am văzut.

— Pun rămăşag că a fost o sumă frumuşică.

— Destul de frumuşică, coniţă. Generalu’ nu-şi încape în piele de bucurie. Da’ îţi spui că izbânda nu e la fel de dulce când ştie că Burbon Belle ar fi trebuit să alerge cu toţi

ceilalţi.

Neavând niciun răspuns, cel puţin nu unul care să contribuie la discuţie, Maggie puse şaua pe Belle şi o mână din ţarc afară.

— Mulţumesc din nou, Unchiule Bob, pentru tot.

— Cu drag, coniţă McGrath, îi răspunse uitându-se la ea şi ştergându-şi mâinile de şorţul alb. Eşti bine, coniţă?

În ochii lui se citea mai multă bunătate decât se obişnuia pe aici. Dar fiindcă deja îi oferise condoleanţe de mai multe ori pentru moartea lui papa, Maggie îşi dăduse seama că o întreba un singur lucru.

— Nu mă-nţelege greşit, adăugă el repede. Io mi-s mult mai fericit... dacă mata eşti.

Îl preţuia mai mult decât ştia el.

— Mulţumesc, Unchiule Bob. N-am fost la început, dar... îşi aminti cât de bine se simţea lângă Cullen. Nu doar ca soţie, ci aşa pur şi simplu. Acum sunt. Văzu în ochii lui că Unchiul Bob nu era convins. Cullen McGrath este un om de ispravă. Şi un soţ bun, adăugă ea

Unchiului Bob îi miji un zâmbet firav pe buze.

— Aşa să fie, coniţă, zise dând din cap şi întărindu-şi spusele ridicând sprâncenele. Aşa să fie.

Când se întoarse la Linden Downs, era aproape după-amiază. Se opri la cimitir să pună florile de câmp pe care le culesese în drum la mormântul lui papa şi găsi surprinsă o floare de iris mov. Şi ea proaspăt culeasă, cu petale delicate şi frumoase. Ştia bine cine o pusese acolo. Avea să îi mulţumească.

Când se urcă înapoi în şa, se uită de pe deal în jos spre casă şi văzu balansoarul gol din prispă. O copleşi o resemnare dulce-amară. Erau cu toţii acum. Numai ea mai rămăsese.

Cercetă albastrul senin de deasupra capului, întrebându-se dacă sufletele din cer vedeau vreodată frânturi din lumea pe care o lăsaseră în urmă. Sau dacă, odată ajuns acolo, cineva ar mai fi vrut să se uite înapoi.

Dacă da, dacă vedeau, şi papa se uita cumva la ea...

Plesni frâiele, iar Belle răspunse. Când ajunse în faţa casei şi struni calul, simţea deja mândria tatălui ei. Spera că, dacă se uita acum, papa ştia cât de recunoscătoare era pentru existenţa lui Cullen în viaţa ei. Şi în inima ei.

Descălecase, gata să intre în grajd când o voce îndrăzneaţă o trezi în simţiri.

— Am o întrebare, coniţă McGrath. Şi-mi trebuie răspuns. Maggie se întoarse. Văzând cine era, zâmbi larg.

Capitolul 25

— Vreau să mă înveţi să umblu călare, zise Kizzy cu umerii ridicaţi. Dar nu ca fetele alea albe. Eu vreau să umblu călare ca *tine*, coniţă McGrath.

Ispitită să zâmbească, Maggie o privi drept în ochi. Fetiţa se uita când la ea, când la Belle.

— M-ai urmărit până la Belle Meade? Fetiţa scutură din cap.

— Eu tre' să plec 'naintea ta. Da' mi-am dat seama în ce zile mergi. Te-am văzut deja de trei ori. Da' tu nu m-ai văzut.

Citind seriozitatea pe faţa ei, Maggie îşi aminti ce zisese domnul Ennis despre fetiţa lui.

— Le-ai spus părinţilor că vrei să călăreşti? Curajul fetiţei se înteţi.

— Da' ei mi-a spus să nu te-ntreb că eşti nevasta lu' şefu'. Io am văzut cum le-nveţi pe ele, coniţă, şi *ştiu* că mi-s mai bună decât ele. Şi am bani de plată, zise vârând mânuţa şi scoţând ceva din buzunar.

Maggie se uita la grămăjoara de bănuţi gândindu-se câţi saci de pietre fusese nevoită să care acest ţâşti-bâşti de fată pentru ei şi câţi bani plăteau fetiţele de la Belle Meade. Sau, mai bine zis, cât plăteau părinţii lor pentru ele. Eforturile nici nu se puteau compara. Ale lui Kizzy erau mult mai mari.

— Te învăţ să călăreşti, zise Maggie, admirându-i patima. Un zâmbet uriaş şi senin îi luminã faţa lui Kizzy.

— Dar, adăugă repede Maggie, văzând cum îi pică faţa copilei, un părinte trebuie să îmi dea acordul. Personal.

Kizzy îşi încruntă sprâncenele, apoi îşi înseninã chipul. Tot ţinea bănuţii întinşi.

Maggie scuturã din cap.

— Nu primesc banii până când nu predau lecţia. Cercetând-o o clipă, Kizzy dădu din cap şi vârî monedele înapoi în buzunar.

— Da’ dacă mama şi papa spun că pot, nu te răzgândeşti, da? Maggie zâmbea.

— Nu mă răzgândesc. Putem să începem curând. În cam două săptămâni. Poţi să vii cu mine la Belle Meade.

I se luminã faţa.

— Adică, mă-nveţi acolo?

— *Dacă* te lasă părinţii.

Kizzy fugea cu toată puterea, iar picioruşele abia atingeau pământul.

— Kizzy! o strigă Maggie.

Fata se opri brusc, făcând praf în jurul ei.

— Ai mai călărit vreodată?

Fetiţa se uită la ea de parcă ar fi fost prostuţă.

— Ia, normal, coniţă. Avem un catâr mai bătrân pe care-l încalec des.

Maggie râdea înfundat, în timp ce fetişcana se făcu nevăzută după colţ.

Într-o după-amiază, în aceeaşi săptămână, Maggie răsfoia fără chef grămada de corespondenţă pe care o primise în ultima lună, amintindu-şi ce îi spusese Stephen Drake despre scrisoarea de condoleanţe. Într-adevăr, fuseseră zile după ce murise papa când ieşise rar din cameră, dar ar fi ţinut minte dac-ar fi primit vreun bilet de la Drake.

Verifică sertarul biroului din salon, apoi pe cel din hol. Acolo, în acel sertar, zăcea un plic.

Îl ridică dezamăgită.

Invitaţia de la Belle Meade. Pipăi plicul, amintindu-şi ziua în care ajunsese şi câtă frustrare simţise că îi era adresat lui Cullen, nu ei sau lui papa. Dar acum...

Zâmbea. Nu o mai deranja. Până la urmă, era doamna Cullen McGrath acum. În toate aspectele...

Deschise plicul, ştiind deja ce era în el. Şi iată... invitaţia la licitaţia de mânji de luna viitoare.

Scrisul îngrijit şi marginile frumos tăiate îi dădeau un aspect elegant, foarte potrivit, luând în calcul evenimentul. Mary alesese hârtia de la papetăria Williamson’s din Nashville. Maggie se uită pe spatele scrisorii ca să vadă dacă ghicise.

Pe spatele biletului era un scris de mână.

Dragă domnule McGrath.

Am apreciat întâlnirea noastră şi sper să luaţi serios în calcul oferta mea. *Sperând să vă pot convinge*, *voi mai adăuga înţelegerii noastre doi dintre cei mai buni cai ai mei şi voi ridica oferta la cinci mii de dolari*. *Burbon Belle merită fiecare bănuţ*. *La urma urmei*, *am văzut-o alergând*, *după cum v-am spus*.

Cu sinceritate,

al dumneavoastră, *general William Giles Harding*

Lui Maggie îi tremura biletul în mână.

Îl citi din nou, ştiind deja ce scria. A doua lectură o făcu să tremure şi mai tare, stârnindu-i furia. Deci Cullen ştiuse în tot acest timp că Belle participa la curse şi nu zisese nimic. Şi acum voia să o vândă? Maggie oftă.

Nu i-ar face aşa ceva. Nu putea. Nu-i aşa? Nu după ce...

Amintindu-şi că biletul fusese scris acum mai bine de o lună, piesele începură să se potrivească. Întâlnirea lui Cullen cu general Harding, în care discutaseră despre Belle, avusese loc înainte să moară papa.

Deci, acum nu făcea decât să folosească timpul în favoarea sa, aşteptând cea mai bună ocazie. Atunci, în

oraş, aceeaşi zi în care văzuse trăsura generalului Harding, îl văzuse şi pe Cullen. Deşi negase.

Maggie trase adânc aer în piept. Evenimentele erau dureros de clare. Dar nu la fel de clare cum aveau să fie pentru Cullen McGrath.

Capitolul 26

Cullen plesni frâiele, mânându-l pe Levi pe deal în sus, spre casă. Pentru copitele uriaşe ale pursângelui era o nimica toată. Animalul trăgea aproape fără niciun efort greutatea căruţei, cu tot cu cei doisprezece copii şi femei care stăteau în spate.

Cullen se minuna mereu că dimineaţa devreme flecăreala femeilor şi copiilor din spatele lui aproape înăbuşea scârţâitul roţilor căruţei şi ciripitul păsărelelor. Dar când se lăsa noaptea...

Zâmbi. Erau atât de tăcuţi, cei mici dormind aproape toţi. Ar fi jurat, de n-ar fi fost huruitul roţilor pe drumul plin de gropi, că auzea suspinul blând al soarelui care se lăsa încet la apus.

Cum putea un loc atât de frumos să adăpostească atâta urâţenie?

„Lupii” erau din ce în ce mai tupeişti în atacurile lor. Vaca găsită ciopârţită pe câmp cu zile în urmă stătea mărturie de netăgăduit. Dar, de lupii nu cumva se apucaseră să azvârle cu cuţite şi să despice gâtul vitelor înainte să le sfâşie în bucăţi, suspiciunea lui de până acum îşi dovedea temeiul.

Cine erau cei care făceau acest lucru şi dacă într-adevăr erau mai mulţi, nu ştia. Dar bănuia. Nu îl mai văzuse pe Stephen Drake, nici nu mai auzise de el de când fusese în oraş cu Maggie. Dar, din experienţa lui, ştia că bărbaţii ca Stephen Drake nu se făceau pur şi simplu nevăzuţi. Nici nu stătea pe gânduri când era vorba să taie gâtul unei junci. Sau unui om, dacă se-ajungea aici.

Cullen scrută cu privirea pământul, era *al lui*. Casa lui şi a

lui Maggie. Că avea, că nu avea dreptate, îi instruise pe Ennis şi alţi câţiva lucrători care ştiau ce se întâmplase să spună că lupii atacau, de întreba vreo femeie sau vreun copil. Nu voia să îşi facă griji, nici el, nici Margaret. Avea ea destule pe cap acum.

Între timp, el avea să rezolve problema.

Urcând dealul, mână căruţa spre casă şi o zări pe Margaret aşteptându-l pe prispă. Chiar dacă o vedea de la distanţă, îi încălzea toată fiinţa. Măcar pentru o vreme, problemele cu care se confrunta păliră.

Într-una dintre zilele săptămânii acesteia, îi scrisese un bileţel înainte să plece de-acasă dimineaţa. Se oprise cu peniţa în mână doar ca să o privească. Îl fermeca, chiar şi în somn. Părul ei şaten cu nuanţe arămii se revărsa sălbatic pe pernă. Învelitoarea îi luase forma unduirilor trupului. Unduiri pe care ajunsese să le cunoască atât de bine.

Gândul îl încălzea şi mai tare, iar pofta după ea îl aţâţa. Recunoştinţă era puţin spus pentru ce simţea el despre cum învăţau să se apropie unul de celălalt.

Mânând căruţa spre hambar, îi făcu cu mâna, în semn că avea să ajungă în curând, apoi trase căruţa pe dreapta. Se dădu jos şi ajută femeile şi copiii să coboare prin spate.

Culturile erau semănate. Mulţumită ploilor blânde de vară, care îi ajutaseră, erau în curând gata de recoltă. Nu mai era nevoie să meargă în urma plugului să strângă pietrele, dar auzise bărbaţii vorbind ce bine le prinsese familiilor lor să poată lucra laolaltă şi cât însemnaseră pentru ei bănuţii în plus. Cullen cumpărase mai mulţi saci de făină. Acum, femeile şi copiii care voiau culegeau iarba şi insectele nepoftite pe care le găseau în recolte.

Îi venea greu să cuprindă cu gândul cât se schimbase viaţa lui într-un timp atât de scurt. Sufletul lui fusese atât de răvăşit. Şi furios. Şi acum...

Parcă se trezea din nou la viaţă, ca şesurile fermei Linden Downs. Uneori se întreba dacă ar fi fost bine să îi fi spus domnului Linden ce i se întâmplase în Anglia cu fratele lui,

Ethan. Dar îşi dorise prea mult să lase totul în urmă. Însă chiar credea că, dacă domnul Linden ar fi ştiut adevărul, ar fi înţeles.

Cel puţin, asta îl mângâia în clipele în care îndoiala încolţea din nou.

Se gândea des la Ethan, întrebându-se unde era, ce făcea, şi dacă fratele lui se gândea vreodată la el. Şansa de a-l mai vedea vreodată era inexistentă, fiindcă nu îi spusese niciodată fratelui său unde urma să plece cu Moira. Fusese atât de furios pe el când îl văzuse ultima oară. Şi pe sine că nu îşi dăduse seama mai dinainte ce ticluise fratele său. Dacă ar fi...

— Lăsăm amândouă căruţele dezlegate în seara asta, domnu'. Sunetul vocii lui Ennis îl smulse pe Cullen dintr-o altă lume.

Una pe care mai bine o dădea uitării.

— Jobah şi Mica, continuă Ennis, m-ajută ei, domnu'. Le prinde bine.

Uitându-se la fiii mai mici ai lui Ennis şi văzând cum se umflă în pene, Cullen adăugă:

— Rămân dator, băieţi.

— Încă ceva 'nainte să pleci, domnu'. Ennis îşi aşteptă rândul la vorbă după ce băieţii plecară la treaba lor. Legat de atacuri, domnu' McGrath.

Cullen dădu din cap.

— A mai venit doi bărbaţi azi ş-a zis că e gata să dea o mână de ajutor.

— Atunci suntem paişpe, zise Cullen în şoaptă. E bine, înseamnă că sunt doi bărbaţi de strajă pe noapte. Ştie toată lumea când şi unde trebuie să ne vedem în weekend?

— Da, domnu'. Le-am spus. Toţi a mai tras cu arma, numa' unu nu. Da' dacă s-ajunge acolo, nu prea sunt sigur cât de bine trag la ţintă.

— E în regulă. Se poate învăţa, zise Cullen suspinând, în speranţa că nu se va ajunge la asta.

Ştiind că Jobah şi Mica se uitau la ei dinspre hambar,

Cullen îi salută ştrengăreşte. Chiar înainte să încheie salutul, sentimentul unei pierderi începu să-i roadă sufletul.

Ar fi vrut ca Gilbert Linden să poată vedea ferma, cum începeau să dea rod culturile pe care le semănaseră împreună. Ar mai fi vrut şi să-l fi întrebat mai în detaliu pe domnul Linden despre problemele pe care le avusese cu pământul cu un an în urmă. Care erau şansele ca acelaşi duşman care chinuise ferma Linden atunci să fie cel din spatele măcelului de acum?

Luând-o spre casă, Cullen o zări pe Maggie aşteptându-l pe prima treaptă. La vederea acestei preţioase privelişti, înălţă un gând spre cer. „Îmi voi ţine promisiunea faţă de tine, domnule Linden. Atât pentru fiica ta, cât şi pentru pământ”.

Conştient de mizeria de pe haine, şi de pe el, se aplecă să îi fure un sărut...

— Cum *îndrăzneşti*? şopti ea.

Se opri la o suflare depărtare de buzele ei. Confuz, aruncă înapoi o privire ca să vadă dacă, din întâmplare, Ennis şi fiii lui îi priveau. Dar curtea era goală.

Se întoarse la răceala din ochii ei şi la buzele ei strânse.

— Ce s-a întâmplat, Margaret?

— Ce s-a întâmplat? repetă ea. Când aveai de gând să îmi spui, Cullen? îl întrebă ridicând hotărâtă tonul. Sau credeai că nu trebuie să vorbeşti astfel de lucruri cu mine?

Simţind nevoia să ridice garda, Cullen încercă să citească ceva în ochii ei. Dar nu putu. Cu toate acestea, văzând umbra din privirea ei, suspiciunea, o groază bolnavă i se strecură în suflet. Ştia despre Anglia? Despre ceea ce se întâmplase? Se uită din nou peste umăr ca să se asigure că Ennis şi fiii lui nu aud nimic. Erau tot lângă hambar.

— Margaret, îi zise arătând spre uşă. Putem, te rog, să vorbim înăuntru?

Ei îi dădură lacrimile, dar nu de cele pe care ar fi îndrăznit să le şteargă. O luă cu paşi apăsaţi pe scări şi intră în casă. O urmă şi el, prinzând uşa înainte să se trântească.

Ea se opri în salon şi se întoarse cu faţa spre el.

— Cum ai putut? Este peste...

— Margaret, nu ştiu despre ce...

Îi aruncă o hârtie în faţă. Invitaţia la licitaţia de cai de rasă pe plantaţia Belle Meade. Îşi făcu din ochi în sinea lui. Indiferent ce ar fi spus, sub nicio formă nu va pune piciorul pe domeniul generalului Harding unde zeci de proprietari de cai de rasă din ţară, şi din Europa aveau să participe.

— Dacă îmi spui că vrei să participi, atunci...

— Întoarce foaia, zise ea, pe ton grav.

Ceea ce Cullen şi făcu şi simţi că i se strânge stomacul. Se strâmbă, furia ei prinzând dintr-odată rost în ochii lui, iar creşterea ofertei lui Harding de asemenea îl impresiona.

— Margaret, nu este ceea ce crezi. Niciodată...

— Ai vorbit cu generalul Harding despre vânzarea lui Burbon Belle.

— Ba n-am vorbit. El a abordat subiectul cu mine, iar eu...

— Ai ştiut despre Belle, zise ea strângând din ochi. Ai *ştiut* că participă la curse, dar nu ai zis nimic despre asta, nici lui papa, nici mie.

Suspiciunea şi suferinţa din ochii ei erau ca un pumnal înfipt în conştiinţa lui. Îşi dădea seama că ea nu luase în calcul varianta că el ar fi putut cu uşurinţă să întoarcă situaţia acuzând-o că ea îi ascunsese intenţionat participarea lui Belle la curse. Dar nu putea. Nu când ştia de ce el însuşi tăcuse atât de mult.

Şi mai ştia şi că rezultatul discuţiei lor, indiferent ce-ar fi zis ea sau cât ar fi încercat să îl convingă, nu ar fi fost în favoarea ei. Dacă ar fi fost aşa, dacă Belle ar fi participat la curse şi ar fi câştigat, atrăgând atenţia spre Linden Downs şi spre el, atunci trecutul lui ar fi ieşit la iveală şi amândoi ar fi pierdut tot.

Dar, uitându-se în ochii ei, văzând sămânţa de neîncredere acolo unde ultima dată găsise iubire, deja simţea o mare pierdere.

— Ai dreptate, Margaret. Ştiu de ceva vreme că tu şi tatăl

tău aţi participat cu Belle la curse. Dar niciodată, nici măcar o clipă, nu am luat în calcul să i-o vând generalului Harding.

— Foarte bine. Fiindcă e *a mea*. Nu ai niciun drept să o vinzi. Cullen simţea cum strânge din ochi la rândul lui, dar ţinu să nu uite că era furioasă şi că încă suferea din cauza pierderii tatălui ei.

— A cui e Belle nu contează prea mult acum. Fiindcă nu este de vânzare.

Se uită fix la el, cu ochii ei negri clocotind.

— Şi dacă ţi-aş spune că vreau ca Belle să participe din nou la curse? îl întrebă ea ridicând uşor bărbia. De cum găsesc un jocheu?

El se străduia să îşi păstreze calmul vocii.

— Atunci ţi-aş spune că mă opun vehement.

— Şi dacă, zise ea înghiţind, *aş insista* să mergem pe această cale? îşi alese cuvintele cu mare atenţie.

— Atunci şi eu ar trebui să insist şi mai mult, Margaret, să nu porneşti pe această cale.

Ea se aprinse la faţă.

— Dar e campioană, Cullen. Poate să câştige Peyton Stakes. O cursă care în toamna aceasta aduce un premiu de treizeci şi cinci de mii de dolari. Îţi dai seama ce înseamnă asta pentru noi? Pentru Linden Downs?

— Ne descurcăm bine, Margaret. Nu avem nevoie...

— A fost concepută de campionul Vandal de la Belle Meade. Luni de zile m-am chinuit să îl conving pe papa să îmi dea voie să o împerechem pe cea mai bună iapă a noastră cu Vandal. Apoi să plătesc o mică avere generalului Harding pentru plata grajdului. Da, am sperat la un mânz. Dar când s-a născut Belle, când m-am uitat la ea şi i-am văzut forţa când era încă mică, am ştiut. Eu şi papa am dat aproape tot ce am avut ca să ajungem cu Belle până aici.

Trăsăturile ei se mai îmblânziseră, la fel şi tonul vocii.

— Am crescut-o de când era mânz, Cullen. Eu am învăţat-o tot ce ştie. Şi mă *pricep*, zise cu o sclipire în privire. Tu iubeşti acest pământ, văd în ochii tăi, aud în vocea ta când

vorbeşti despre asta. Aşa simt eu pentru Belle şi participarea ei la curse. De când mă ştiu, asta mi-am dorit. Te rog, zise şoptind. Papa m-a sprijinit. Nu poţi să faci şi tu la fel?

Pumnalul i se răsuci în conştiinţă, deşi sentimentul de autoapărare îi pansa rana.

Faptul că îi aducea argumente, că îşi susţinea cauza, îi spunea multe. Indiferent cum fusese concepută Burbon Belle sau că fusese antrenată de Margaret, el era proprietarul iepei acum. Şi Margaret ştia. Nu era drept ca greşeala lui din Anglia să dicteze ce avea să se întâmple cu visul ei, dar nici ce i se întâmplase lui nu fusese drept.

Însă rareori în viaţă cărţile se joacă în favoarea ta.

— Răspunsul meu este nu, Margaret, zise el încet, simţind că i se rupe inima. Întinse mâna să o ia de mână.

— Îmi pare rău, iubito, dar...

Margaret îşi feri mâna şi strânse din dinţi.

— Problema tatălui tău, oricât de tragice şi triste consecinţele pentru tine şi familia ta, Cullen, nu ne afectează pe noi, îi spuse abia mai putând respira. Nici papa, nici eu nu am pariat niciodată. Nici măcar o dată. Nici generalul Harding. Şi eu n-aş...

— Pariurile n-au a face, Margaret. Cursele de cai pursânge nu sunt un sport atât de maiestuos pe cât se pretinde. Şi în niciun caz nu sunt pentru o femeie, asta pot să afirm cu tărie. Mai ales pentru o doamnă ca tine.

— Dar n-aş fi eu în prim-plan, Cullen. *Tu* ai fi. Ca papa, tu ai fi proprietarul în registrele Societăţii de Cai Pursânge. Nimeni nu trebuie să ştie că am antrenat-o eu. Nu mă interesează. Mă interesează doar să o văd pe Belle în cursă.

Cullen o privi cu iubire. Fărâma de speranţă din ochii ei îl durea în suflet.

— Îmi pare rău, Margaret. Dar nu pot să fiu de acord. Eu... rămase fără grai. Cum să o facă să înţeleagă fără să îi spună adevărul?

Nu credea că ar putea să suporte dezamăgirea din ochii ei

când va realiza cu ce fel de om se măritase. Ştia ce credea despre irlandezi. Sau *crezuse*. Îi fusese clar de la început. Să afle asta despre el nu ar fi fost decât o confirmare a unei opinii pe care el se străduise atât de mult să i-o schimbe.

— Nu m-aş ierta niciodată, continuă el, dacă ţi s-ar întâmpla ceva. Şi sincer, crezi că Societatea de Cai Pursânge de aici din Nashville ar recunoaşte proprietatea unui irlandez?

Ea şovăia, apoi i se aprinse o luminiţă în priviri.

— Generalul Harding ar gira pentru tine. Sunt sigură. Iar el este în comitetul de conducere al societăţii. Este un om cu foarte multă putere şi...

— Decizia mea este luată, Margaret. Cullen îşi adună toate forţele pentru mânia pe care o declanşase. Acum, te rog să o respecţi.

Ea se uita consternată la el, fără să clipească, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Apoi sentimentul de trădare făcu loc furiei. Trecu pe lângă el, ocolindu-l.

Auzindu-i paşii muţi grăbiţi să urce scările, Cullen simţea că fiecare pas în parte îi îndepărta şi mai mult.

Mai târziu, când în sfârşit urcă şi el, Cullen văzu că uşa la dormitorul lui Margaret era închisă. Sau... dormitorul *lor*.

Deşi nu vorbiseră oficial, stătea cu ea în aceeaşi cameră din noaptea petrecută pe faleză şi nu voia să renunţe la privilegiul acela. Doar dacă, bineînţeles, i-o cerea ea.

Dar, chiar şi aşa, luând în calcul cât de mult se apropiaseră, avea să lupte să o cucerească din nou. Bătu în uşă.

Nu-i răspunse.

— Margaret? zise el blând, apoi întinse mâna spre mâner, aşteptându-se cumva să fie încuiată.

Mânerul se mişcă în mâna lui. Deschise uşa. În dormitor era întuneric.

În lumina slabă a lunii, îi văzu silueta în pat, nemişcată, cu învelitoarea trasă până la gât. Se întinsese cât mai pe margine.

Cullen se dezbrăcă lângă noptiera lui şi se urcă în pat lângă ea. Salteaua părea mai mică decât de obicei. O atinse fără să vrea, dar nu se mişcă. Nu scotea un sunet, dar el ştia că nu dormea. Ştia că îl simte aşa cum îi simţea şi el căldura trupului.

Indiferent cum ar fi privit problema, şi se gândise toată seara la asta, nu era altă cale. Era prea riscant. Chiar dacă Margaret era convinsă că Belle putea câştiga cursa, mai auzise aceeaşi convingere la mii de alţii care fuseseră la fel de convinşi că vor câştiga ca de răsăritul soarelui în dimineaţa următoare.

Şi chiar dacă Belle era atât de bună, aşa cum oferta crescută a generalului Harding îi lăsa de înţeles, nu schimba cu nimic realitatea că, dacă l-ar descoperi, l-ar putea închide. Pentru ceea ce făcuse şi nu făcuse.

— Te rog, iubirea mea, îi şopti el, întunericul aproape înghiţindu-i graiul. Vreau să ştii că fac asta pentru binele amândurora. Chiar dacă nu înţelegi.

Aştepta tânjind să o simtă. Să o mângâie.

Dar ea nu răspunse. Nu auzea nici măcar suflarea somnului ritmică, stabilă. Doar o tăcere asurzitoare. Amintirea răcelii din ochii ei îl convinse să îşi ţină mâinile acasă.

Era epuizat, prin minte îi treceau tot felul de lucruri.

Se întoarse pe o parte, cu faţa la perete, departe de ea. După mai bine de o oră îl prinse în sfârşit somnul. Dar mai târziu, când întunericul cuprinse şi ultima fărâmă de lumină, se trezi şi simţi un tremur blând lângă el. Suspinele ei tăcute.

Din momentul acela nu mai putu adormi.

Capitolul 27

Trebuia să îl facă să se răzgândească. Atât era de făcut. Dar cum?

Maggie puse şaua în grabă pe Belle în hambar, hotărâtă să

plece spre Belle Meade înainte ca el să iasă din casă şi înainte să ajungă lucrătorii, aşa cum făcuse în ultimele două săptămâni.

Viaţa cu el sub acelaşi acoperiş se dovedise în ultimele zile mai grea decât atunci când erau proaspăt căsătoriţi. Nu ştia încă sigur ce îi lăsa un gust mai amar: decizia lui neclintită de a nu o înscrie pe Burbon Belle la curse, refuzând să discute, sau că îi era dor de el deşi o supărase atât de rău.

„Te rog, iubirea mea", îi şoptise în prima seară. „Vreau să ştii că fac asta pentru binele amândurora. Chiar dacă tu nu înţelegi". Deşi sinceritatea din vocea lui gravă se războise cu voinţa ei, nu îi răspunsese. Tot nu îi înţelegea raţionamentul, pe care refuzase să i-l explice în detaliu. Şi totuşi...

Când se trezise de dimineaţă, stătuse întinsă în pat şi îl privise dormind lângă ea, amintirea atingerii pielii lui o zăpăcea; se înstrăinau cu fiecare zi ce trecea. Totul la el emana masculinitate. Şi o atrăgea. Jumătate din inima ei îşi dorea să deschidă ochii şi să o ia în braţe. Cealaltă jumătate ar fi vrut să îl îmbrâncească jos din pat.

Maggie o mână pe Belle afară din grajd în arşiţa verii care îşi lăsase mâna înăbuşitoare peste pământ. Aerul dens şi stătut de sfârşit de iulie nu le oferea nici măcar o adiere de vânt. Deja fruntea ei era plină de bobiţe de transpiraţie, iar cămaşa de la costumul de hipism se lipea de ea.

Amintindu-şi că îşi lăsase poşeta atârnată în grajd, într-o agăţătoare, prinse frâiele lui Belle de un stâlp şi se grăbi înapoi să o ia.

Îi promisese lui Kizzy de acum două săptămâni că va începe lecţiile de echitaţie, iar Kizzy îi reamintea ca un soldat trimis în misiune, în fiecare zi. Dar Maggie nu avea de gând să înceapă nimic până când nu vorbea fie cu mama, fie cu tatăl copilei.

Vorbise deja cu Odessia şi, ţinându-şi promisiunea, Kizzy îi ceruse permisiunea, iar Odessia i-o dăduse imediat.

— Da, coniţă McGrath, zisese Odessia, cu licăr în priviri.

Poţi spune că fata noastră a adus vorba. Mai bine spus ne-a bătut la cap.

Maggie vârî poşeta în desaga de la şa şi se uită spre marginea grajdului. Kizzy îi spusese că o va aştepta acolo ca să meargă cu ea călare la Belle Meade. Maggie era hotărâtă să o înveţe pe copilă primele lecţii ale călăritului. Deşi, luând în calcul că singura experienţă a lui Kizzy fusese pe catâr...

Scârţâitul cunoscut al uşii din faţă îi trimise un avertisment. Maggie îl zări pe Cullen coborând prispa câte două trepte, cu hotărâre în mers şi în atitudine.

Mustrându-se tăcută că întârziase atât, se caţără repede în şa. Dacă se uita în ochii lui de sus se va simţi mult mai stăpână pe ea. Dar în adâncul inimii ştia că nu asta îşi dorea.

— Margaret?

Belle făcu paşi spre el, bătând pământul cu copita, încântată şi gata de fugă. În asentimentul ei, Maggie ţinea strâns frâiele. „Nu eşti singura, fetiţo”.

— ’Neaţa, o salută Cullen venind lângă ele.

— Bună dimineaţa, răspunse Maggie, dorindu-şi ca ochii lui să nu fi fost atât de verzi.

Spre frustrarea ei, Belle se apropie discret de el. Ridică mâna şi o mângâie pe frunte. Belle necheza de plăcere.

— Regret, Cullen, dar am întârziat la lecţii. Ar fi bine să...

— Margaret, îi zise prinzând frâiele lui Belle. Trebuie să încetăm cu asta. Cu... tăcerea asta dintre noi. Sunt soţul tău. Tu eşti soţia mea. Iar eu... suspină, ceea ce ar fi putut fi interpretat a nerăbdare, dacă nu era sinceritatea care se citea pe faţa lui şi dorul din glasul lui... îţi spun adevărul că îmi pare rău că decizia mea te dezamăgeşte. Dar cursele de cai de rasă şi antrenamentul lor, să spun pe şleau, nu sunt locul sau ocupaţia cea mai potrivită pentru o femeie. Ştiu pentru că am văzut adevărul de aproape, cu ochii mei. Pot fi nemiloase.

— Dar ţi-am spus, Cullen, voi sta în umbră. Nu vreau să fiu

eu cea care primeşte...

El ridică mâna.

— Poate că Belle a câştigat câteva curse, şi da, este rapidă. Dar cursa în care vrei să intri... Este o altfel de lume a competiţiilor. Şi a competitorilor. Aceşti bărbaţi şi investitorii vor cu orice preţ să câştige. Vor face tot ce le stă în putere ca acest lucru să se întâmple.

— Şi crezi că eu nu ştiu? Am fost deja nevoită să le suport respingerea, aroganţa. Îţi spun că pot să fac faţă orice ar face. Iar Burbon Belle poate învinge orice cal de pe pistele acelea.

— Poate, zise el, mai mult îndoindu-se. Dar ce fel de soţ aş fi eu dacă te-aş lăsa să îţi asumi un astfel de risc? Mă lupt din greu să salvez Linden Downs, căminul tău. *Al nostru*. Asta facem, Margaret. Împreună. O privea cu mult drag. Nu-i aşa?

Ruşinată, deşi nu înţelegea prea bine de ce, dădu din cap fără tragere de inimă.

— Sigur că da. Dar... îşi aminti ce îi spusese într-o seară după ce făcuseră dragoste. Simţea că e pumnalul trădării să-i amintească acum. Dar ce altă şansă avea? Cullen, tu mi-ai spus că după ce ai cumpărat Linden Downs şi ai văzut cum revine la viaţă, iar tu contribui la renaşterea lui, a fost ca un vis devenit realitate pentru tine.

Dragul din ochii lui începu să pălească uşor, prudenţa luându-i locul.

— Ei bine, cursele de cai sunt visul *meu*. Aşa a fost de când mă ştiu, deşi mi s-a spus de nenumărate ori în copilărie că nu pot face acest lucru. Sau că nu se cade. Dacă nu m-ar fi susţinut papa, mama mea nici măcar nu mi-ar fi dat o şansă.

Maggie se opri brusc, dezaprobarea mamei ei, atât de clară prin lentilele prezentului, încolţea în sufletul ei acuzator, în apărarea lui Cullen, parcă.

Dar Cullen nu ştia nimic despre acel trecut al ei. Mai bine rămânea aşa.

— Cullen... zise, oftând din plin. Am muncit mult ca să ajung aici. Să o cumpăr pe Belle, să o antrenez. Ai idee cum este să îţi dăruieşti toată inima unui lucru, iar acea comoară să îţi fie smulsă fără milă?

O clipă, se uită la ea cu ochii mari în tăcerea care se încăpăţâna să zăbovească.

— Da, zise într-un sfârşit, prudenţa din privirea lui cedând în faţa regretului. Ştiu exact cum este, Margaret.

Realizând ce spusese şi că el o interpretase greşit, Maggie lăsă capul în jos, înmuindu-se.

— Cullen, nu asta am vrut să spun, rosti ridicând privirea. Am tot respectul pentru tine, pentru amintirea soţiei şi fiicei tale pierdute.

— Te iubesc, Maggie. Muşchii feţei îi tresăreau de parcă ar fi regretat pe-o parte adevărul spuselor lui. Dar nu pot şi nu voi permite acest lucru. Îşi feri scurt privirea. Sper ca în timp să poţi accepta acest lucru. Şi să mă poţi ierta pentru că te-am dezamăgit atât de mult.

Trecu repede pe lângă ea, înspre grajd. Maggie rămase nemişcată, înghiţind în sec năpădită de duioşie, în timp ce focul furiei îi clocotea spărgându-i pieptul.

Îi spusese că o iubeşte. Se mai întâmplase o dată, dar în întuneric, în şoaptă, când trupurile lor se mişcau ca unul singur. Acum fusese diferit. Nu neapărat mai adevărat. Dar, ciudat... mai intim.

Şi îi spusese Maggie...

O podidiră lacrimile. Un lucru atât de neînsemnat, sincer, comparativ cu toate celelalte. Şi totuşi...

Auzind clinchetul ascuţit al metalului lovit de lemn care venea din grajd, se întreba dacă acţiunea ce stătea în spatele sunetului fusese intenţionată ori ba.

O mână pe Belle spre câmpuri, apoi spre creastă. Şi o zări pe Kizzy destul de aproape. Copila alerga spre ea mâncând pământul.

Maggie îi făcu cu mâna, apoi se uită peste umăr spre grajd. Nu că nu aprecia grija lui Cullen pentru ea. Ba da.

Dar nu putea să stea deoparte şi să lase o asemenea ocazie să treacă pe lângă ea. Avea răspunsul pentru asigurarea viitorului fermei Linden Downs la îndemână. Chiar dacă el nu îl vedea.

Motivul dezaprobării lui venea din teamă pentru siguranţa ei şi ceea ce ar putea păţi. Ea înţelegea. Dar aşa cum spusese papa... uneori trebuie să dai drumul celui pe care îl iubeşti şi să îl laşi să îşi urmeze cursul vieţii.

Cullen pierduse deja atât de mult. Ca fiu şi ca frate, apoi ca soţ şi ca tată. Nu îi băga vină pentru că se îngrijora pentru ea. Trebuia doar să îl convingă că nu avea de ce să se teamă.

Şi avea să găsească o cale pentru acest lucru.

— Mie-mi pare simplu, zise Kizzy, cu mâna-n şold, mijind ochii în soare. Călăritu' ăsta.

Avea un aer lăudăros, dar, aruncând o privire peste şa, Maggie observă cum Kizzy tot îşi scăpa ochii spre Daisy, iapa pe care urma să o călărească, apoi în altă parte. Copila se muta de pe un picior pe altul. Semn clar. Părea aşa micuţă în mijlocul ţarcului.

— *Este* simplu, zise Maggie ridicând sprânceana. Dar nu este uşor. Trebuie să ţii minte multe. Şi să înveţi.

— Pot, ştiu că pot.

— Şi eu cred că poţi, îi spuse Maggie făcându-i semn să se apropie. Ştia prea bine că încrederea exagerată lucra împotriva unei proaspete călăreţe. Şi acum... prima ta lecţie. Kizzy, ea e Daisy. Maggie o scărpina pe iapă pe bot. Iar Daisy – zise Maggie, arătându-i lui Kizzy cum să întindă mâna, cu palma deschisă în sus – ea este Kizzy.

Iapa necheză în mâna lui Kizzy, adulmecând-o, lingând-o şi scoţând un ropot de chicoteli de la ea. Maggie râdea încet. Indiferent că fetiţa se trăgea din neamurile cele mai alese din Nashville sau dintr-o speluncă, prima lecţie aducea întotdeauna aceeaşi reacţie.

Maggie îşi cerceta proaspăta elevă – nerăbdarea din ochii lui Kizzy, rochia zdrenţuită legată în faţă de o sfoară uzată,

părul împletit, lipit de cap. Şi statura ei, zveltă şi vânoasă, ca a fraţilor ei, fără strop de feminitate în ea. În loc de pantaloni cu dantelă, purta nădragi suflecaţi pe sub rochie. Pe care îi luase de la unul dintre fraţii ei, fără îndoială.

— Caii sunt creaturi deştepte, continuă Maggie.

— Ca mine, o întrerupse ea, zâmbind larg. Maggie se prefăcu serioasă, ca fata să o ia în serios.

— Chiar dacă nu cunoaşte un om prea bine, un cal ştie cum este acel om. Îl citeşte.

— Îl citeşte?

— Caii simt oamenii, situaţiile. De cele mai multe ori, cu mult timp înaintea oamenilor.

Kizzy ridică privirea spre ea, cu ochii strânşi.

— Adică?

— Adică această iapă, chiar dacă abia te-a cunoscut, ştie deja ce fel de om eşti. Dacă eşti de treabă. Dacă te vei purta bine cu ea. Sau dacă vei ridica tonul sau o vei lovi cu biciul. Sau o vei bate cu cravaşa.

Kizzy ridică sprânceana privind de la Maggie înapoi la iapă. Era serioasă.

— Spune-i calului din partea mea, coniţă McGrath... că n-am s-o bat vreodată sau să-i fac lucrurile rele ce le-ai zis.

Copila se întinse şi o mângâie pe iapă pe bot.

— Cu *niciun* chip, şopti ea, cu ochii ei negri plini de afecţiune şi cu o fermitate de oţel în glas.

Cât ai clipi o dată sau de două ori, Kizzy întoarse din nou privirea.

— Îi spui sau ce faci? Maggie ridică uşor din umeri.

— Nu e nevoie, rosti uitându-se înapoi la iapă. Ştie deja. Iapa necheză şi se apropie un pas. Kizzy radia.

— Acum, îi zise Maggie bătând-o uşor pe spate, să te punem în şa. Kizzy era uşoară ca pana, o nimica toată să o ajuţi să urce în şa.

— Vreau să te aşezi bine de tot în şa, o instrui Maggie, ceea ce îi atrase o privire întrebătoare. Adică să apeşi bine şezutul ca să nu te clatini când călăreşti. Ţine spatele drept,

îi arătă de unde stătea. Ţine picioarele bine în şa. *Şi* lipite de cal. Aşa comunici cu ea. Este important să stai dreaptă în şa. Dacă te apleci într-o parte sau în alta, te vei dezechilibra. Şi lui Daisy îi va fi mai greu să te ducă. Maggie îşi aminti ce îi spusese Unchiul Bob cu ani în urmă, când învăţase să călărească. Este o onoare când calul te lasă să îl călăreşti, Kizzy. Ţine minte. Îţi dă din puterea şi forţa lui. Asta impune respect şi admiraţie. Kizzy dădea din cap.

— Da, coniţă. Se aplecă şi o bătu uşor pe Daisy pe greabăn. Ţin minte.

Puţine lucruri îi erau dragi lui Maggie aşa cum îi era comportamentul copilei. Dar poziţia ei...

— Trebuie să stai un pic mai dreaptă. Gândeşte-te că eşti o sfoară care începe de aici de jos, zise Maggie arătând unde şezutul copilei atingea şaua. Iar sfoara asta se întinde perfect pe şira spinării în sus până în vârful capului. *Atât* de întinsă încât...

Kizzy începu să chicotească, ochii dansându-i de fericire. Maggie făcu ochii mari la ea.

— Ce e atât de distractiv?

— Tu eşti, coniţă. Auzi, o sfoară car se duce din spate până-n cap. Nu m-am gândit că nevasta lu’ şefu’ vorbeşte atât de nesăbuit.

Maggie chicotea, bucuroasă de scânteia din ochii lui Kizzy şi impresionată cât de relaxată se simţea în circumstanţele date. Şi atât de atentă. Atitudinea e importantă când înveţi să călăreşti şi să comunici cu un cal. Daisy era deosebit de calmă, rareori în cazul unui un elev nou.

Încurajată, Maggie se aplecă să îi ajusteze scăriţa la lungimea potrivită.

— Baza scăriţei ar trebui să fie...

Încălţămintea copilei, cu talpa roasă, avea o gaură la degetul mare. Însă ceea ce îi atrase atenţia lui Maggie erau semnele de pe gleznele picioruşelor lui Kizzy, subţiri, ca nişte fire bătute în piele, vindecate demult, de jur-împrejurul pulpei, până la jumătate.

— Ce bază zici, coniţă? întrebă Kizzy lăsându-se într-o parte. Venindu-şi în fire, Maggie îi arătă.

— Partea de metal de aici. I se spune bază.

Gândul la cum făcuse cicatricile îi strânse inima ca o gheară şi îi întoarse stomacul pe dos. Înghiţi în sec, dar îi veni pe gât tot amarul.

— Dacă scăriţa e prea lungă... se opri, strângând. Apoi încercă din nou... nu vei putea să întinzi picioarele şi să aşezi călcâiele, adică nu vei putea să stai bine în şa.

— Şi ce dac' e prea scurtă?

— Atunci vei fi prea cocoţată în şa şi te va arunca în sus.

Pe poziţii, Kizzy dădu din cap, de parcă ar fi înţeles deodată totul. Maggie îşi aminti ziua în care Cullen o dusese să vadă cabanele lucrătorilor. Ce spusese despre poporul lui? „Noi ştim cum este când viaţa îţi dă un picior în gură de îţi îndeasă toţi dinţii pe gât".

Şi Kizzy ştia cum e, de la o vârstă prea fragedă. Ca Willie.

— Ţine picioarele puţin îndoite, îi spuse copilei atingându-i uşor genunchiul. Călcâiele şi şoldurile trebuie să fie în acelaşi rând.

— Ca sfoara aia întinsă în sus?

Maggie se aştepta ca ridicând privirea să dea de zâmbetul larg al copilei. Dar Kizzy era foarte serioasă, extrem de atentă. În poziţia perfectă.

— Da, exact.

Admirând înclinaţia fetiţei spre învăţare, Maggie se întinse şi slăbi strânsoarea frâielor din mânuţa lui Kizzy, unde fâşiile de piele erau făcute cocoloş.

— Ţine frâiele strânse uşor, zise ea, arătându-i cum. Lasă mâinile relaxate şi ţine frâiele puţin deasupra şeii.

— Aşa? zise Kizzy străduindu-se să facă totul bine.

— E bine, dădu Maggie din cap, *foarte* bine.

Ţinând hăţurile în mână, Maggie o mână pe Daisy în jurul ţarcului, cu ochii la Kizzy, oprindu-se din când în când ca să îi dea indicaţii din mers.

La a cincea rundă, Maggie simţi hăţurile mai strânse. Se

întoarse şi o văzu pe Kizzy zâmbind nedumerită.

— Pot să o mân singură acu'? Oi face aşa cum spui tu, blând şi încet. Ca şi cum am merge la plimbarea de duminică.

Simţind entuziasmul fetei, Maggie se asigură.

— O mâni de jur-împrejur exact cum am făcut până acum. Şi faci ce ţi-am spus eu? Ştii cum s-o opreşti?

— Da, coniţă, zise Kizzy cu ochii mijiţi. Nu tre' doar să trag de hăţuri ca să o opresc. Ci tre' să-mi folosesc corpu', şezutu', picioarele, recapitula ea încet. *Ş-apoi* mâna. Şi când apăs şezutu' în şa, calu' ştie că pun ceva la cale şi...

Maggie o asculta pe Kizzy repetând ca un papagal instrucţiunile primite cu o acurateţe surprinzătoare.

— Şi când calu' face ceva ce i-am spus, tre' să... şovăia.

— Să îl recompensăm, adăugă Maggie cu blândeţe.

— ... *recompensăm*. Bine. Tre' să las mâna moale, zise ea, mai mult pentru sine decât pentru Maggie. Şi aşa făcu. Şi totdeauna... copila strânse din ochi încercând să îşi amintească ceva. Apoi, ridică privirea zicând: Ne uităm pe unde mergem! răsuflă uşurată, cu gura până la urechi. Strălucirea din privire dădea de gol încântarea din suflet.

Convinsă că nasturii cămăşii aveau să îi sară în curând, Maggie dădu aprobator din cap şi făcu un pas în spate. Îi făcu cu mâna, iar calul şi călăreţul porniră turul ţarcului. O dată... a doua oară.

A treia oară, Kizzy zâmbea larg apropiindu-se. O îndemnă pe Daisy la trap uşor, râzând de fericire când mări trapul. Maggie o privea, cu inima strânsă. Dar nu de teamă. Daisy era un cal bine antrenat, cu trap uşor, dar Kizzy...

Maggie se minuna. Kizzy era...

Din spate se auzi un fluierat încet. Maggie se întoarse.

Unchiul Bob îşi împinse pălăria mai sus pe frunte, cu ochii lipiţi de ţarc.

— Ai o călăreaţă din născare aci, coniţă McGrath. Maggie zâmbea.

— La asta mă gândeam şi eu. Este fantastică.

— Este copia *ta*, asta e, zise Unchiul Bob timid. Dacă nu te deranjează să îţi spun aşa.

— Deloc, Unchiule Bob. Dimpotrivă.

— Aşa ai fost şi tu la început, coniţă, zise el dând din cap. Te-ai întors după câteva ture şi m-ai întrebat dacă poţi călări un cal mai mare.

— Ba n-am fost aşa. El făcu ochii mari.

— Jur pe mormântu' mamii.

Maggie zâmbi iar. Apoi se întoarse să o vadă pe Kizzy, cu gândul la cicatricele de pe picioruşele ei.

— Îi cunoşti familia?

— E a lu' Ennis ş-a lu' Odessia, nu e? Maggie dădu din cap.

— Familia ei e de pe-aci de ani de zile. A lucrat pe o plantaţie la nord de oraş până-n război. Ennis e băiat de treabă. Lucrează pentru soţu' tău, aşa-i?

— Da, domnul Ennis lucrează pentru soţul meu.

— Nu găseşti lucrător mai bun, coniţă. Şi soaţa lui la fel. Amândoi e... Unchiul Bob se opri în mijlocul propoziţiei. Doamne mare, ia uite cum zboară!

Maggie se întoarse. Kizzy şi Daisy erau la galop, copila aşezată bine în şa, cu corpul aplecat înainte, perfect întins.

— Nu am învăţat-o să facă asta, zise ea încet. Unchiul Bob râdea.

— Nici pe tine nu te-a învăţat nimeni. Da' ai ştiut. Dumnezeu a pus daru' ăsta în tine 'nainte să te naşti, zise zâmbind. Ca în ea. Oftă. Păcat că nu e băiat. Ai avea un cal *şi* un jocheu de ne-ntrecut.

Adevărul spuselor lui o lovi ca un ciocan nicovala. Săriră scântei.

— Normal, continuă el, regulile nu spun nimic că jocheu' *tre'* să fie băiat. Eu n-am auzit.

Maggie se întoarse. Unchiul Bob era tot un zâmbet, dar în ochii lui văzu un dram de speranţă. Ba chiar... o provocare.

— Nu, zise ea într-un final, inima bătându-i la fel de sonor precum zgomotul scos de copitele lui Daisy. Regulile nu cer aşa ceva, nu?

Capitolul 28

Cullen se trezi singur în pat, lumina dimineţii abia pătrunzând prin ferestrele deschise.

Oftând, se sculă în capul oaselor şi cercetă odaia cu privirea. Rochia pe care Maggie o atârnase seara în cuierul dulapului nu mai era. Nici ghetele ei. Nici ea. „Din nou”. Şi-l mai luase şi pe Bucket cu ea, de data asta.

Scoţând un oftat de supărare, azvârli cearşaful într-o parte! Podeaua scârţâi sub greutatea lui. Schimbul dintre ei de dimineaţa dinainte, când stătuseră lângă hambar, nu adusese împăcarea scontată de el. După-amiaza, când se întorsese acasă, nu mai păruse la fel de încordată. Dar fusese la fel de inabordabilă.

Parcă se trezea din ce în ce mai devreme dimineaţa. În curând, avea să nici nu mai vină în pat. Măcar nu se mutase în altă odaie, nici lui nu-i ceruse. Era ceva, bănuia.

Dar trebuia să repare cumva ruptura asta dintre ei.

Auzind binecunoscutul scârţâit al porţii grajdului, îşi aruncă ochii pe fereastră la ţanc cât să o vadă pe Maggie urcând în şa. Se opri şi îi porunci lui Bucket să rămână, apoi lui Burbon Belle să facă ce ştia mai bine: să-i dea vântului un motiv de invidie.

Cullen petrecu cu privirea calul şi călăreţul până ce se făcură nevăzuţi după coama din spatele grajdului. Frumuseţi rare, amândouă. Ah! trebuia să repare cumva lucrurile. Dar fără să cedeze cerinţelor lui Maggie. Apucă pantalonii de pe scaunul de la masa de lucru.

Se gândise să îi spună adevărul, pur şi simplu. Nu că s-ar fi temut că o să îl predea autorităţilor. Era soţul ei, la urma urmei.

Şi chiar de nu ţinea la el cum se cădea să ţină nevasta la bărbat, ştia că Maggie n-ar face aşa ceva. Femeia nu era în stare de o asemenea trădare.

Dar dacă i-ar fi spus şi din întâmplare s-ar fi aflat adevărul,

pomenindu-l Savanei Darby sau lui Mary Harding, dacă implicarea lui în incidentul din Anglia ar fi ieşit la lumină, atunci în mod sigur ar fi pierdut Linden Downs, şi el şi Maggie.

Cu tot ce îi era mai drag.

Promisiunile pe care le făcuse tatălui ei, jurămintele pe care i le făcuse ei ar fi fost zero. Totuşi, chiar în timp ce scenariul se derula în mintea lui, ştia că nu era complet sincer cu el însuşi.

Adevărul era că se temea să nu-i piardă respectul, mai ales iubirea, dacă ar fi ştiut ce om era. Se îndoia că ar fi putut să vadă în el mai mult decât văzuse deja la început. Nici nu o putea învinovăţi. El nu îi vedea pe britanici cu aceiaşi ochi critici, neiertători?

Scoase o cămaşă curată din dulap, simţindu-i parfumul emanând din rochii. Simţi o înţepătură în piept. Nu credea că ar fi putut îndura dezamăgirea din privirea ei. Nu după ce văzuse aceeaşi dezamăgire şi la Moira.

O, Moira îl iertase, ştia. La urma urmei, îl cunoscuse pe fratele ei şi înţelesese ce fel de om era Ethan. Acelaşi fel – se opri ca să-şi încheie nasturii cămăşii – care fusese şi el. Până o cunoscuse pe Moira. Până la apariţia scumpei lor Katie. Ele îl schimbaseră, fiecare în felul ei.

Dacă i-ar fi spus adevărul lui Maggie, ar fi putut ea oare să nu îl învinovăţească pentru ceea ce li se întâmplase? Aşa cum se învinovăţea până şi el, măcar în parte?

Întinse mâna după bocanci, se aşeză pe marginea patului şi îi trase în picioare. Apoi, se opri şi îşi privi mâinile.

Erau mâinile tatălui său, mari şi puternice, asemănare pe care n-o băgase în seamă până la prima bătaie pe care o mâncase de la el, băiat fiind. Ethan fusese brav, se băgase între ei, blestemându-l pe tatăl său în faţă, la fiecare încasare de pumni, şi scuipându-i vorbe amare cum Cullen numai în inima sa îndrăznea să o facă.

Cullen îşi pipăi cicatricea de-a lungul încheieturilor degetelor. Cu degetele acelea culesese cartofi în copilărie,

se jucase oina pe drum şi furase mere de la aprozarul din cartierul copilăriei lui. Îşi înmormântase surorile mai mici şi îi mângâiase părul întins pe spate al mamei, în sicriu. Sărise în atâtea scandaluri prin baruri de le pierduse şirul. Îşi legănase copila cu aceste mâini, îi încredinţase trupuşorul în mâinile mamei ei şi le coborâse în mare pe amândouă cu funia groasă, aspră şi umedă de la stropii săraţi ai apei oceanului.

Încă simţea mătasea moale a pielii lui Maggie sub atingerea lui şi îşi amintea suspinele ei în braţele lui. Să cunoşti iubirea unei femei, să guşti plăcerea, era un mare dar care i se făcuse bărbatului. Dar ca ea să îţi întoarcă iubirea şi să guste aceeaşi plăcere... ah, era un dar rar, într-adevăr.

Câte lucruri nu făcea un om cu mâinile lui într-o viaţă. Cum puteau aceleaşi mâini să urmărească interese atât de contradictorii? Pe undeva, ceva nu era bine. Şi totuşi, mâinile unui bărbat erau oglinda lui, se gândea.

Se ridică şi-şi scarpină bărbia, întorcând privirea către pat unde încă se vedea forma trupului care stătuse întins lângă el, noaptea trecută, foarte aproape de margine, se pare. Dădu din cap, oftând. Trebuia să repare cumva relaţia lor.

Dând să plece, privirea îi căzu pe măsuţa de la marginea patului ei şi pe Biblia domnului Linden care încă zăcea, aparent nederanjată, exact unde stătuse de săptămâni întregi.

Cullen privi în urma lui, spre hol, apoi se dojeni tăcut, ştiind că ea nu mai era. Ridică Biblia simţind pielea tocită, moale în mâna lui. Şi-l amintea pe domnul Linden citind de undeva de la sfârşit. Deschise cartea şi îi răsfoi paginile, surprins puţin de ceea ce găsise.

Nu erau doar versete subliniate, ci şi o mulţime de notiţe care încărcau marginile paginilor. Unele cu date lângă ele.

Înclină Biblia încercând să discearnă scrisul de mână al bărbatului.

„*Nu prin puterea mea*, *Doamne*, *ci prin a Ta – 3* ianuarie,

1865” citi Cullen cu voce tare, apoi întoarse din nou cartea în mâini ca să citească versetul corespunzător, subliniat: „iar El mi-a zis: Harul Meu îţi este îndeajuns, *căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită*”.

Cullen rămase cu privirea fixă, încercând să îşi amintească data inscripţionată pe însemnele din lemn ale celor patru fii ai domnului Linden. Decembrie 1864, se gândi el. Numai cu o lună înainte. Fără îndoială că se gândise la moartea lor când făcuse aceste notiţe.

Privirea lui Cullen sări în susul paginii. *2 Corinteni*. Titlul acestor capitole îi era cunoscut, domnul Linden mai citise din cartea aceea, dar...

Puterea este desăvârşită în slăbiciuni? Ce gând prostesc, după părerea lui Cullen.

Se lăsă încet pe marginea patului şi răsfoi şi următoarele pagini. N-avea să citească decât câteva notiţe, dar ceea ce notase domnul Linden îl îndemna să citească şi versetele subliniate. Ciudat să citeşti gândurile omului după ce pierise, ba chiar rugăciunile lui, descoperi Cullen dând paginile. Îl făcu să îşi dorească din nou să fi avut ocazia să-l cunoască mai bine pe domnul Linden.

— Domnu’ McGrath?

Glasul lui Onnie îi întrerupse gândurile. Stătea în uşa deschisă a odăii lui uitându-se ba la el, ba la Biblia din mâinile lui.

— Nu vre’ să vă supăr, domnu’. Da’ au venit deja lucrătorii şi de obicei eraţi deja acolo pân’ acu’.

Aruncă ochii pe fereastră şi văzu că soarele răsărise de mult.

— Nu mi-am dat seama cât e ora.

Puse Biblia la loc pe măsuţa lui Maggie, dar chiar în graba de a coborî scările şi în timp ce îşi mânca micul dejun, iar apoi la întâlnirea cu lucrătorii în hambar, simţi că parcă luase cu el fragmente din acele versete şi din Gilbert Linden.

* * *

— Unchiule Bob, după ce-am lucrat cu Kizzy toată săptămâna trecută... Maggie se opri, observând că dintr-odată îşi îndepărtase privirea de ea. Poate că ştia deja ce vrea să îl întrebe şi nu dorea să îi răspundă. Dar avea nevoie de părerea lui. Cu cât o afla mai repede, cu atât mai bine.

— Crezi că Kizzy are...

— Scuze, coniţă McGrath, dădu din cap Unchiul Bob cu privirea pe lângă ea. Cre' că ai un vizitator.

„Cullen".

Maggie îngheţă, rugându-se să nu fie el, în acelaşi timp încercând să găsească o explicaţie pentru lecţiile lui Kizzy, dacă era el. Indiferent ce ar fi zis, el şi-ar fi dat seama din instinct ce făcea ea. Era suficientă o singură privire cu ochii lui verzi cenuşii şi omul îi citea orice gând îi trecea prin cap. Îşi încorda muşchii şi se întoarse.

O senzaţie de uşurare o străbătu din cap până-n picioare când o văzu pe Savana stând la marginea ţarcului şi făcându-i cu mâna. Maggie îi răspunse în acelaşi mod. Dar chiar şi de la distanţă, simţea neliniştea prietenei ei. Oh, spera că orice ar fi fost nu avea nicio legătură cu Andrew sau micuţa Carolyne.

Maggie îi zâmbi făcându-i semn că vine numaidecât, apoi îi strecură ceasul de buzunar Unchiului Bob.

— Kizzy mai are şase runde...

— ... pân' ce termină. Da, coniţă, zise el luând ceasul. Urmăresc eu timpu' pentru tine.

— Mulţumesc, zise şi se întoarse, ezitând, încă nerăbdătoare să ştie răspunsul lui.

— După ce ai văzut-o pe Kizzy umblând călare... Daisy dădea colţul în galop, mâncând pământul cu copitele, în timp ce Kizzy se ţinea bine în şa, cel mai fericit copil din lume... crezi că are vreo şansă, Unchiule Bob? Nu doar să umble călare, mă refer. Ştiu că asta poate.

— Nici nu-ncape îndoială, coniţă.

— Dar poate să câştige Peyton Stakes?

El zâmbea, cu ochii săi căprui şi blânzi ascunşi sub borul pălăriei.

— Ştii bine ca mine, coniţă... Nimeni nu poa' să spuie. Caii care tre' să câştigă, nu câştigă. Şi ăi de n-are de ce să câştigă, rosti dând din umeri... Ei bine, uneori câştigă.

Maggie încuviinţă din cap şi dădu să plece spre Savana.

— Da' un lucru pot să spui... Ea se întoarse.

— Fătuca aia are călăritu-n sânge. N-are teamă, ca mata, coniţă, zise zâmbind larg. Are o inimă pe plăcu' cailor. Ei are-ncredere-n ea. Da' adevărata încercare este Burbon Belle.

Maggie dădu din cap, ştiind deja că aceasta era următorul pas. Dar şi că viteza şi puterea lui Daisy erau nimic comparat cu cea a lui Belle.

— N-aş face ceva care să o pună în pericol pe Kizzy. Şi nici pe Belle. Dar... îşi muşcă buza de jos. Cred că Kizzy este gata.

— O, da e, coniţă. Nici să nu-ţi faci griji.

— Întrebarea este, îi va plăcea lui Belle de ea cum i-a plăcut de Willie?

Maggie o urmărea pe Kizzy zburând.

— Nu mai avem decât câteva săptămâni să o antrenăm, zise ea.

— Da' Belle e gata, coniţă. Ai ţinut-o în formă. Iar Kizzy... cre' că e gata să dea piept cu orice jocheu.

Maggie spera să aibă dreptate.

— Dacă ai timp după-masă, le punem împreună. Să vedem cum se înţeleg.

— Asta e o întâlnire ce n-aş rata-o pentru nimie-n lume. Maggie îi aruncă o privire plină de speranţă, deşi simţea că o trece un val de groază. Tot nu ştia cum să-l convingă pe Cullen să se dea de partea ei în cursele de cai. Dar această problemă trebuia să mai aştepte. Se grăbi să ajungă la Savana care aştepta lângă ţarc. Savana o întâmpină cu

mâna întinsă.

— Îmi pare rău să te deranjez, Maggie, zise strângând-o tare. Ştiu că eşti ocupată.

Maggie scutură din cap.

— Nu sunt niciodată prea ocupată pentru tine. Andrew şi Carolyne sunt bine, sper.

Savana se încruntă, apoi rapid faţa i se înseninã.

— O, da, sunt bine. Nu este vorba despre ei. Este vorba despre... asta. Întinse mâna spre poşetă şi scoase un plic.

— Când ai venit în vizită ultima dată, ţi-am spus că citeam scrisorile pe care tatăl meu i le-a scris mamei mele. Cele pe care i le-a trimis în război.

Maggie dădu din cap.

— Într-una dintre scrisori, zise Savana ridicând brusc şi studiind hârtiile din mâna ei. Când ridică privirea, emoţia îi umezi ochii. Te rog să mă asculţi înainte să decizi. Bine?

Stârnită fiindu-i curiozitatea, Maggie dădu din nou din cap.

— Scrisoarea aceasta, continuă Savana, face referire la o discuţie grea pe care a avut-o cu mama mea într-o seară. Savana scoase scrisoarea. Aş aprecia dacă ai citi-o singură.

Maggie se uita la răvaş fără să îndrăznească a-l lua, copleşită de nelinişte.

— Este o discuţie personală între părinţii tăi.

— Este totul în regulă, zise Savana ademenind-o uşor. Nu este deloc intimă, promit, zise cu un zâmbet în colţul gurii. Cel puţin... nu atât de intimă ca altele.

Fiindcă umorul ei o mai linişti, Maggie acceptă şi desfăcu atentă paginile răvaşului împăturit. Că draga ei prietenă alesese să împărtăşească cu ea aceste lucruri îi înmuia inima, oricare ar fi fost decizia de luat.

Dragă Melna.

Sper că nu crezi că te-am neglijat fiindcă nu am scris până acum. Adevărul este că mărşăluim cât e ziua de lungă, iar la căderea nopţii, abia mai reuşesc să duc lingura la gură şi să sorb apa chioară numită supă de bucătar, cu atât mai

puţin să ţin condeiul pe hârtie. Dar m-am gândit la tine şi la copii zi şi noapte. Ţii minte ce am vorbit ultima dată când am fost împreună, după ce copiii s-au culcat. Te rog din nou să mă ierţi că ţi-am ascuns ce ţi-am ascuns. Am făcut-o din iubire. Cu toate acestea, înţeleg cât de jignitor a fost pentru tine când ai aflat. N-am vrut niciodată să suferi şi mai mult din cauza acelei răni, scumpa mea.

Maggie dădu pagina, simţind privirea Savanei. O pată afectase cerneala de pe pagina încreţită de timp, dar Maggie putea încă desluşi cuvintele.

Tatăl tău a fost un om convingător. Chiar şi acum îi văd hotărârea din privire. Deşi ştiu că relaţia dintre voi doi nu a mai fost niciodată la fel, cred că tatăl tău a intrat în eternitate cu o dragoste eternă pentru tine şi cu dorinţa de a-l ierta pentru deciziile pe care le-a luat în toţi acei ani. Şi sper, iubita mea, că îl vei ierta. Cu cât lupt mai mult în acest război, şi cu cât mai mulţi sunt luaţi rapid din lumea aceasta în cealaltă, cu atât mai mult mă conving că neiertarea cuibărită în suflet este o datorie prea costisitoare. Una pe care o tot plăteşte, nu neapărat cel ce are nevoie de iertare, ci mai ales cel ce nu o oferă.

Cerneala pătase scrisul ca şi când autorul nu îndrăznise să ridice mai repede condeiul de pe hârtie.

Ce mi-a dat tatăl tău... ce ţi-a dat, a făcut-o înspre împăcare şi sper că, în timp, îl vei primi ca pe un dar. Înainte să plec, le-am pus împreună cu toate lucrurile noastre de valoare, în loc sigur.

Maggie ridică privirea, înţelegând acum cauza încântării Savanei.

— Lucruri de valoare? Ce vrea să spună prin...

— Citeşte mai departe, îi şopti Savana.

Voi adera la dorinţele tale şi voi aştepta să pot spune povestea în faţa întregii familii, odată ce eu şi băieţii ne

vom întoarce acasă. Dar aş vrea să ştii că a fost mai mult decât un simplu gest din partea tatălui tău. A fost un simbol al păcii menit să vindece, care mă rog să prindă rădăcini în toată familia noastră. Am lăsat şi nişte bani în lădiţă. Păstrează-i dacă poţi. Cheltuieşte-i dacă ai nevoie de ei. Chiar dacă e să ne ocupe casă, vor fi în siguranţă.

Maggie nici măcar nu mai ridică privirea de data asta, nerăbdătoare să termine scrisoarea.

Când ai scris ultima oară, Melna, ai spus că tu crezi fără să te îndoieşti că este voia lui Dumnezeu pentru mine să văd din nou căminul nostru. Mă agăţ de această speranţă şi de credinţa ta în ea, fiindcă a mea scade din zi în zi. Mă rog la Dumnezeu să mă înşel. Dar dacă nu mă înşel şi cerul este aproape de mine, să ştii că mă voi gândi la tine până la ultima mea suflare şi îi voi mulţumi lui Dumnezeu pentru darul dragostei tale şi a copiilor noştri. Lake şi Adam sunt bine, se luptă brav, după cum îţi imaginezi. Deşi ştiu că sunt speriaţi, aşa cum sunt toţi bărbaţii curajoşi uneori, încerc să îi ţin la adăpost şi sunt mândru de amândoi. Îţi trimit dragostea lor. Abia aşteptăm să venim acasă.

Cu cea mai profundă afecţiune.
Merle

Pe măsură ce cuvintele lui Merle Darby se aşezau în mintea ei, Maggie simţea o tristeţe apăsătoare, binecunoscută. Dar şi scânteia încântării şi a speranţei care emana dinspre prietena ei.

— Papa a lăsat ceva în urmă, zise Savana în şoaptă, deşi nimeni nu a auzit. Cu siguranţă bani. *Dacă* mama nu i-a cheltuit. Dar şi ceva de la bunicul meu, de valoare.

— Ai idee unde le-ar fi putut ascunde în casă? continuă Maggie încet.

— Nu, dar am de gând să aflu! Şi vreau ca tu să vii cu mine.

— Dar... zise Maggie căutându-i privirea şi întrebându-se dacă, în toată euforia, Savana nu uitase cumva adevărul situaţiei sale. Casa a fost deja vândută. Nu au fost vândute toate piesele de mobilier odată cu ea?

Privirea Savanei se întunecă.

— Ba da, dar este ceva ce tata ne-a lăsat specific *nouă*. Nu înseamnă atunci că ne aparţine? Mie, lui Andrei şi lui Carolyne?

Maggie nu răspunse când îi dădu scrisoarea înapoi. Nu pentru că nu ştia răspunsul la întrebarea Savanei, ci pentru că ura să îi răpească speranţa prietenei ei.

— Te rog să mergi cu mine, Maggie. Pe faţa Savanei se putea citi un amestec de rugăminte şi recunoaştere a vinei. Noul proprietar, oricine este el, încă nu a luat în primire casa şi nici *lădiţa*. Nici măcar nu ştie de ea.

— Dacă *acea lădiţă* la care se referă tatăl tău este încă acolo, Savana. Cine ştie ce a făcut mama ta...

— Nu a spus nimic niciodată despre o astfel de lădiţă. Ar fi spus... dacă ar fi avut ocazia.

Maggie îşi aminti cât de repede se îmbolnăvise mama Savanei. Bine acum, o durere severă de cap în momentul următor. Şi se prăbuşise. Până să ajungă Maggie la casa Darby în după-masa aceea, mama Savanei era deja pe ducă.

Doctorul crezuse că totul fusese de la inimă, dar oricare ar fi fost boala, o lăsase pe Melna Darby incapabilă să se mişte, să vorbească, iar în câteva ore, chiar să respire. Până a doua zi dimineaţă, pierise.

— Tot ce te rog, Maggie, este să mergi cu mine acasă. Nici măcar nu trebuie să cauţi cutia dacă nu vrei. Dar eu nu am mai fost acolo din ziua când am mutat totul în oraş şi mi-ar fi mai uşor dacă ai merge cu mine.

Casa şi proprietatea Darby erau destul de departe de oraş, la fel ca Linden Downs. Şansele să le vadă cineva erau mici. Cu toate acestea... Maggie ştia prea bine perceptele legale când altcineva cumpăra proprietatea unei familii. Totul

devenea al lui.

„Totul”, drept sau nedrept.

— Voi merge cu tine, şopti Maggie. Şi vom găsi cutia.

După-masă târziu, cu un nod în gât, Maggie ţinea de căpăstrul lui Belle, iar Kizzy se aşeza în şa. Călare pe Burbon Belle, copila părea şi mai măruntă decât Willie. Şi era de înţeles. Era cam cu opt centimetri mai scundă şi cu cel puţin cinci kilograme mai uşoară.

Copila era un pisoiaş nou-născut la cârma unei locomotive, iar povara responsabilităţii o apăsa pe Maggie până-n străfunduri. Se ruga să facă ce trebuie.

Unchiul Bob strânse scăriţa mai bine.

— Ţ-aminteşti tot ce ţ-a spus coniţa McGrath, copilă. Aşa să faci. Kizzy dădu din cap, cu ochii negri sclipind de încântare.

— Aşa oi face, Unchiu’ Bob.

Maggie întinse mâna şi o luă de mânuţă.

— Belle aleargă de când se ştie. Ştie ce are de făcut. Ascult-o, aşa cum şi ea te va asculta.

Kizzy o strânse de mână.

— Stai fără griji, coniţă. Eu şi duduia Belle ne-om înţelege bine. Pe Maggie o năpădiră lacrimile.

— Ştiu. Ia-o încet primele ture. Află-i ritmul. Las-o şi pe ea să îl afle pe al tău. Nu uita să stai adânc în şa. Nu îi place să strângi frâiele prea tare. Lasă-le moi. Văzând-o pe Kizzy încruntată, Maggie se opri. Ce este?

— Aşa le spui şi la ălelalte fete ’nainte să-ncalece pe Belle? Cum îmi spui şi mie?

Reţinându-şi un zâmbet, Maggie scutură din cap.

— Nu... nu le spun.

Încruntarea copilei se vedea şi în ochii ei.

— Fiindcă tu eşti prima fetiţă care călăreşte pe Burbon Belle. În afară de mine.

Fără să mai scoată un cuvânt, Maggie se dădu un pas în spate şi încuviinţă din cap. Kizzy încă zâmbea, când ea şi Belle dădură a treia tură de pistă. La a patra tură, fetiţa o

îndemnă pe Belle la trap uşor. Copila stătea bine înfiptă în şa, în poziţie perfectă, iar Maggie se simţea mândră aşa cum îşi imagina că s-ar simţi părinţii care-şi văd copilul realizând ceva pentru prima dată.

O lacrimă i se scurse pe obraz.

Dar când Belle o luă la galop, cu paşii mari, lini şi hotărâţi, Maggie se văzu din nou copilă, călare pe primul ei pursânge, chiar aici la Belle Meade, cu Unchiul Bob lângă ea.

— Mulţumesc, Unchiul Bob, zise ea uşor, întorcându-se şi văzându-i ochii cuprinşi de emoţie. Pentru că m-ai învăţat tot ce ştii.

Bătrânului slujitor îi tremura zâmbetul pe buze.

— Mulţumescu-ţi, Tată, zise şoptind, cu ochii la pistă. Pen' că m-ai îngăduit să văz zaua asta şi altă copilă... care învaţă să zboare.

Capitolul 29

— Onnie mi-a spus că atacurile lupilor sunt mai dese.

Cullen ridică peste masă privirea spre Maggie, rămânând cu furculiţa încărcată de piure de cartofi atârnată între farfurie şi gură. Tăcuse zile-n şir şi acum asta.

Când Savana Darby trecuse pe acasă acum două zile să o caute, o trimisese la Belle Meade, sperând ca vizita ei să fie o încurajare pentru Maggie. Dar Maggie părea şi mai absentă.

Se hotărî să înghită cartofii, dându-şi timp să formuleze un răspuns şi măsurând cât de mult tăcerea lui prelungită părea să ignore urgenţa întrebării ei.

— N-aş zice chiar că sunt mai dese. Luă o gură de apă, simţind aroma de mentă. Poate mai... hotărâte ar fi o descriere mai potrivită.

Îl privea neclintită.

— Eu ştiam de un singur incident, cam acum o lună. Au mai fost şi altele?

— Da.
— Câte?
— Nu ţi-am spus fiindcă nu am vrut să îţi faci griji. Ea se încruntă.
— Câte?
— Unul sau două au fost luna trecută, pe la mijloc. Era adevărat, chiar dacă nu era tot adevărul.
— Şi ce iau?
— Găini, în mare parte. Şi o vacă. Dar au luat şi un taur tânăr, răspunse dând din cap şi sperând să nu întrebe mai multe.
— De câte ori s-a întâmplat de atunci?
Ceasul de pe şemineul din spatele lui număra fiecare secundă.
— Trei, zise în final.
Ridicându-şi o sprânceană întunecată, Maggie completă:
— Ceea ce ar putea fi interpretat ca fiind „mai des”.
Tonul ei zeflemitor era ca o mănuşă aruncată. Cullen o privea fără să clipească, hotărât să nu dea curs invitaţiei la sfadă. Dacă Maggie ar face eforturi la fel de mari să repare lucrurile dintre ei precum cele de a stârni o ceartă, se gândi el.
Pe lângă trezitul odată cu răsăritul în fiecare dimineaţă, sau chiar înainte, reuşea cumva să se furişeze în odaie înaintea lui, în fiecare seară, şi să se cuibărească bine în pături până-n gât. Înainte ca el să îşi dea seama că nici nu mai e pe prispă.
Dar seara trecută o prinsese urmărindu-l, în oglindă, când se schimba. Zâmbise la gestul ei şiret, dar nu voise să se lase descoperit.
— Deci, fără să fiu nevoită să cer un raport zilnic... câte atacuri au fost în total, Cullen?
El o privi direct în ochi.
— Şapte.
— Şapte? repetă, punând furculiţa lângă farfurie. Trebuie să înceteze. Trebuie să organizezi o vânătoare. Voi merge şi

eu cu voi şi vom...

— Nu organizăm nicio vânătoare, Maggie.

— Dar sunt foarte bună...

— Şi cu siguranţă nu cu o femeie după noi. Văzându-i ochii încruntaţi, ridică mâna.

— Am luat deja măsuri. În fiecare seară, doi bărbaţi stau de pază.

— Doi lucrători?

— Da.

Uitându-se fix în ochii lui, Cullen putea să-i vadă rotiţele învârtindu-se.

— Şi sunt înarmaţi?

Simţind cum îl părăseşte răbdarea, dădu din cap.

— Şi ştiu să tragă?

Răsuflă, simţind cum îi creşte frustrarea la tirul ei de întrebări şi văzând-o cum îi scade încrederea în el. Ridică din umeri.

— Ştii, probabil trebuia să mă gândesc înainte să le dau puşti. Margaret îşi întunecă privirea, ceea ce era o promisiune că limba ei va fi şi mai ascuţită.

— Linden Downs este casa mea de mai multă vreme decât este a ta, Cullen. Am dreptul să ştiu ce se întâmplă aici.

— Sunt de acord. Dar, Margaret... îi răspunse pierindu-i pofta de mâncare şi împingând farfuria într-o parte. Este deja august. De aproape o lună nu mi-ai rostit niciun cuvânt normal. Doar da şi nu. Sau „Sunt bine, Cullen” sau „Nu, mulţumesc, Cullen”. Şi acum mă bombardezi cu întrebări şi îmi spui cum să rezolv lucrurile, de parcă m-aş ocupa numai de nimicuri. Ştiu ce fac, Maggie. Trebuie să ai încredere *în mine*.

Tăcerea se întinse de da să plesnească.

— Şi tu trebuie să ai încredere în mine, răspunse ea pe un ton neaşteptat de blând.

Onnie se găsi să se întoarcă tocmai atunci, cu carafa de apă în mână. Fără să zică nimic, le umplu din nou paharele. Din privirea ei circumspectă, Cullen bănuia că auzise

discuţia lor aprinsă. Aşteptă până când se făcu nevăzută înainte să deschidă gura din nou.

— Eu chiar am încredere în tine, Maggie, zise el încet.

— Ba nu ai. Dacă ai avea, m-ai... Obrazul ei zvelt se frământa de parcă ar fi măcinat mai întâi cuvintele... m-ai lăsa să o înscriu pe Burbon Belle în curse.

Nu că nu se aştepta la asta.

— Maggie, am mai vorbit despre asta.

— Nu, nu am vorbit. *Noi* nu am discutat nimic. Trăsăturile ei fermecătoare se înăspriră. Tu mi-ai spus senin că decizia este luată. Şi că nu mă vei lăsa să particip. Ai idee cum mă simt? Ce e în inima mea?

— Nu uita cui vorbeşti, iubire. Cullen zâmbea rece. Ştiu exact cum este să ţi se spună ce poţi şi ce nu poţi să faci. Şi dacă mi se întâmplă cumva să uit, sunt destule semne atârnate prin oraş care să îmi reamintească.

Maggie avu o tresărire involuntară în privire. Poate de durere. Poate regreta că îi zisese toate acele lucruri. Sau poate... regreta că se măritase cu el.

Orice ar fi fost, vedea mânia scurgându-i-se uşor de pe faţă, aşa cum îl părăsea şi pe el.

Zbătându-se sub apăsarea resemnării, decise să schimbe subiectul, hotărât să salveze ce mai rămăsese din seara respectivă.

— Ai fost La Belle Meade mai des în ultimele zile. Cred că lecţiile îţi merg bine. Fetiţele din Nashville vor fi cele mai bune călăreţe din tot Sudul.

Deşi bine intenţionată, pipa păcii se dovedi o ofertă destul de slabă, nereuşind să obţină decât nişte zâmbete firave.

— Spune-mi, te rog, continuă el, hotărât să îi dărâme zidurile cărămidă cu cărămidă. Câte eleve ai acum?

Maggie îşi drese glasul şi îi răspunse cu privirea aţintită la farfurie.

— Am opt fete din oraş.

Numai opt? Lui i se păruseră mult mai multe după numărul de ore pe care le petrecea departe de Linden Downs. Apoi,

îl plesni... Poate că se ducea la Belle Meade ca să nu fie cu el aici. Dar nu avea niciun sens. El era plecat mai toată ziua la munca de la câmp.

Încercă din nou, văzând că nu avea de gând să îi mai spună ceva.

— Promite ceva vreuna dintre fete?

O secundă nesfârşită se îndură să treacă.

— O fetiţă da, zise într-un final încet, apoi se ridică şi îşi lăsă şerveţelul mototolit lângă farfurie. Te rog să mă scuzi.

Părăsi încăperea cu paşi mari, foşnetul moale al fustelor era amplificat în liniştea profundă. Bucket ridică scurt capul urmărindu-i plecarea din locul în care se odihnea, în colţ.

Ecoul ghetelor lui Maggie se auzea din hol în timp ce urca grăbită scările. Cullen închise ochii. Deja sfârşit de oboseală, după o zi lungă de muncă, simţi dintr-odată că oboseala îl doboară. Mai ales că ştia că modul cel mai bun de a pune capăt acestei dispute era să îi spună adevărul despre costul pe care l-ar putea plăti amândoi înscriind-o pe Belle la curse.

„Doamne, nu cred că pot face faţă să ştie adevărul despre mine. Să îmi văd ruşinea oglindită în privirea ei...”

Nici nu îi venise bine gândul când îşi dădu seama ce făcea de fapt, deşi îi venea greu să creadă. De când vorbea din nou cu Dumnezeu? Scutură din cap. Citise prea mult din Biblia domnului Linden în ultima vreme.

— Să nu faceţi nimic din ceartă sau din mândrie deşartă, zise încet citând dintr-un verset pe care îl subliniase domnul Linden, şi pe care se bazase şi Cullen. Ci în smerenie... Când să creadă că şi-l amintise, cuvintele îl părăsiră.

Dar îşi amintea ideea din spatele fragmentului. Era despre respectul pe care ar trebui să îl avem pentru ceilalţi şi să avem o părere mai bună despre ei decât despre noi înşine. Deschise ochii şi se uită spre odaia lor de la etaj. O iubea pe femeia aceea. Îl scotea din toţi pepenii, dar tot o iubea. Şi îşi dorea să fie fericită. Dar cum să facă?

— Aţi terminat, domnu’?

Cullen clipi şi o văzu pe Onnie servindu-l.

— Da, zise ridicându-se. Am terminat.

Scoase rămurica de mentă din pahar, gustul ei amintindu-i de casă. Era aproape în hol când se întoarse.

— Mulţumesc, Onnie. A fost o cină bună. Ea dădu din cap.

— Cu plăcere, domnu'.

După încă câţiva paşi, îşi auzi numele. Onnie stătea în pragul uşii.

— E încă tânără, domnu' McGrath, zise cu glas blând. Şi tare încăpăţânată uneori, ca mama ei, Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

Onnie plecă scurt din cap, iar Cullen îşi aminti acelaşi sfat primit de la domnul Linden.

— Da' are inima mare ca a lui taică-său, continuă slujitoarea. Dacă apucă să îşi dea cuvântul, nu şi-l mai ia înapoi.

Simţind intenţia cuvintelor ei, Cullen dădu din cap.

— Mulţumesc, Onnie. Trebuie să o cuceresc. Din nou. După ce îl lăsă pe Bucket să iasă încă o dată, Cullen stinse toate lămpile, mai puţin una pe care o luă cu el pe scări, încercând să îşi dea seama cum să descuie lacătul inimii lui Maggie Linden încă o dată. A doua oară.

* * *

Zgomotul paşilor se opriră dincolo de uşa odăii lor, iar inima lui Maggie bătea de să-i spargă pieptul. Poate în seara asta Cullen va rămâne în vechea lui odaie, ceea ce ar fi cel mai bine, în situaţia dată.

Încet, uşa odăii lor de dormit scârţâi deschizându-se. Cu spatele la el, îmbrăţişa marginea patului şi închise ochii, neîndrăznind să mişte. Nici când briza care intră pe fereastră îi răsfiră părul pe tâmplă, gâdilându-i obrazul.

Aroma îmbătătoare de susai, dulce, dar picantă, însă cu o aromă intensă ca de miere, umplea camera, ca parfumul discret de iarbă al mătăsii de porumb, aproape gata de

seceriş. Cât de mândru ar fi fost papa să vadă toate acestea, dacă ar mai fi trăit. Mai puţin disputa dintre ea şi Cullen. Asta l-ar fi măcinat.

Gândul îi submina hotărârea de a rămâne supărată. Strânse ochii şi mai tare. Îşi şterse deja lacrimile şi jurase să nu mai verse niciuna. Nu în seara aceea. Nu din cauza lui Cullen.

Deci, de ce i se uscase gâtul când aureola caldă a lămpii pe care el o ţinea în mână căzu peste pat?

Cullen aşează lampa pe scrin şi începu să se dezbrace.

Nu se mai uită la el pe furiş cum făcuse cu o seară în urmă. Dar şi fără să se uite, îi auzea mişcările. Îi cunoştea trupul, pieptul lui musculos şi umerii laţi. Braţele lui atât de puternice şi totuşi atât de tandre. Despre ea crezuse mereu că era băieţoasă la aspect, cu trupul supt, fără forme curbate care ştia că le plăceau bărbaţilor. O luase prin surprindere când deveniseră una pentru prima dată, ca soţ şi soţie, cât de moale era trupul ei comparativ cu al lui. Şi cât de bine se contopiseră unul cu celălalt.

O năpădiră amintirile şi începu să respire la fel de repede ca bătăile inimii. Se încălzi sub pătură. Dar tot nu se mişca.

Cum era posibil să tânjească după cineva care o dezamăgise atât de rău? Şi care venea, cel puţin în parte, din hotărârea lui de a nu o răni. Ironia sorţii... în încercarea lui de a o proteja, o rănise mai rău decât îşi dădea seama.

El stinse lampa şi dădu cuvertura la o parte. Salteaua se mişcă şi se strânse la jumătate când se întinse lângă ea. Coapsa lui se atinse de a ei. Toate celulele din organismul ei ameninţau să o trădeze.

Lupta între dorinţă şi frustrare dezlănţui în mintea ei o altă bănuială despre decizia pe care el o luase cu Belle. Poate că de fapt Cullen nu se temea pentru binele ei. Poate adevăratul motiv pentru care nu voia ca ea, Maggie, să participe la curse era că nu va câştiga. Că nu era capabilă să o antreneze pe Belle ca să devină campioană. Căzu adânc pe gânduri, ideea spintecând o rană veche, dar bine

cunoscută.

Când se mişcă lângă ea, ştiu că nu era cu spatele, cum stătuse de obicei. O urmărea măsurând-o cu privirea de la umeri spre mijloc şi mai jos şi apoi luând-o lent înapoi.

Strângând din dinţi, Maggie îşi aminti fiecare motiv pentru care nu îl voia în patul ei. Spusese nu participării lui Belle la cursă. Apoi refuzase să discute despre asta. O respinsese. Total.

— Maggie, şopti el.

Îi răpise munca de ani de zile, sacrificiul ei şi al tatălui ei.

— Mi-e dor de tine, iubirea mea.

O dăduse la o parte fără să se gândească deloc la ea. Era egoist, mândru şi...

— Te rog... lasă-mă să te văd.

Maggie scuturã din cap, rafala de acuze căzând pradă tensiunii dintre ei şi umplând fiecare colţ al odăii. Aştepta cu simţurile ascuţite să o atingă, sperând pe de o parte că nu o va face, dar mai mult se ruga să o facă.

Şi cum să reacţioneze dacă ar fi atins-o? I-ar fi putut rezista? Şi dacă nu, ar fi însemnat consimţământul ei tacit că el avea dreptate şi totul era dat uitării? Fiindcă nu era aşa.

Clipele continuau să treacă pe lângă ei, una după alta. O singură întrebare clocotea în inima ei. Se întoarse încet pe spate.

— Cullen, şopti ea, întrebându-se dacă el auzea cât de tare îi bătea inima.

— Da? zise el încet.

— Ştiu de fapt de ce nu vrei să o înscriu pe Belle la curse. Şi nu are deloc de-a face cu jocurile de noroc sau cu ce i s-a întâmplat tatălui tău... aşa e?

El nu rosti niciun cuvânt. Nu mişca. Nici măcar nu respira. Era sigură. Surprinzând-o, se întoarse pe spate, doar umerii atingându-li-se.

În sfârşit, el suspină adânc.

— Nu... nu are, Maggie.

— Este din cauză că, zise ea înghiţind în ciuda nodului din gât, costul rostirii cuvintelor cu voce tare fiind mai mare decât îşi imaginase, nu crezi că pot câştiga. Că pot antrena un cal şi un călăreţ pentru victorie. Exact ce a crezut şi mama mea şi mi-a spus, de nenumărate ori.

Se uită înspre el, îi citi profilul complet nemişcat şi ştiu că ghicise bine. Întorcându-se, privea lumina lunii care alerga umbrele de pe pereţi şi de pe tavan în timp ce ceasul bunicului de la parter bătea ora unsprezece, zgomotul gongului singur în tăcerea absolută.

— Mama mea nu credea că o domnişoară se cade să umble călare aşa cum am făcut eu, zise ea şoptind. Nu numai că nu a fost de acord să umblu călare cu picioarele de o parte şi de alta, nu a fost de acord nici să antrenez cai pentru curse. Spunea că este treabă de bărbat. Maggie zâmbea în întuneric, nu de umorul situaţiei, cât de paradoxul acesteia. Este de râs, sincer... Mama mea credea că sunt prea băieţoasă, că semăn prea mult cu fraţii mei. Iar tu mă vezi slabă şi ţi-e teamă că voi suferi.

El îi căută mâna prin aşternuturi. Iar nodul care i se puse în gât începu să o doară.

— Margaret Laurel Linden McGrath... zise el cu un glas şi mai grav în întuneric... nu eşti slabă. Eşti o femeie extraordinară. Şi nu cred că nu poţi să câştigi. Nu este vorba despre asta. Mai degrabă eu... o strânse şi mai tare de mână.

Auzind zbaterea din tonul lui, simţind-o, aşteptă următoarele sale cuvinte de parcă ar fi depins viaţa ei de ele.

— Mi-e teamă de ce ţi se va întâmpla dacă *vei câştiga*.

Închise ochii năpădind-o un val de recunoştinţă. El credea că poate!

Dar atunci, de ce avea reţineri să îi dea dreptate? Teama că va fi rănită nu prea avea temei. Şi totuşi, dacă lua în calcul trecutul lui, ce se întâmplase cu soţia şi fetiţa lui, avea sens. Dar conta cel mai mult...

Că el credea că poate să câştige!

Frământată de multe gânduri, Maggie se ridică în cot şi se uită la el.

— Mulţumesc, şopti ea, mângâindu-i pieptul cu mâna, atingându-i faţa, gura, cuprinsă de dor după el. Mulţumesc că ai încredere în mine.

— Maggie, şopti el, luând-o de mână. Sunt lucruri pe care nu le ştii. Pe care trebuie să ţi le spun, iubire.

Gustând din amintirea sărutului său, ea se trase mai aproape de el.

— Nu, nu trebuie. Cel puţin... nu acum. Îi apăsă gura cu buzele sale, dar simţindu-l că se codeşte, se trase în spate, brusc timidă şi nesigură pe ea.

Poate că ar fi trebuit să îl aştepte să preia controlul. Ea era până la urmă novice.

— Iartă-mă, şopti ea, dându-şi părul după ureche şi lăsându-se pe spate. Credeam că nu e nicio problemă dacă... Gemând, el o luă în braţe, o îndesă în pat şi o sărută aşa cum îşi dorise. Gura lui avea gust de mentă şi pielea îi era caldă. Pieptul lui solid peste al ei era îmbătător. Îşi retrase buzele de pe gura ei şi se aventură în jos. Ea se împinse cu capul în pernă şi inima-i bătea puternic, răsfirându-şi degetele prin părul lui.

După o clipă, îi căută din nou gura, iar ea, fără aer, o căută pe-a lui. Începu să îşi deschidă nasturii cămăşii cu ajutorul lui, expert chiar şi pe întuneric. Stând întinşi, piele pe piele, îi simţea mâinile blânde şi minunat de posesive, iar ea îl cuprinse cu braţele ei.

— Mai aproape, şopti ea şi suspină uşor când el cedă rugăminţilor ei... şi chiar mai mult.

Închizând ochii la umbrele jucăuşe de pe tavan, fremăta sub atingerea lui şi se dărui total soţului ei.

Capitolul 30

— Ştiu că ceea ce facem noi este îndoielnic, Maggie. Unii

ar spune chiar că e greşit.

Maggie se uită înspre Savana care mergea călare lângă ea şi îi văzu chipul cuprins de remuşcări.

— Mai vrei să mergi cu mine?

Savana opinti calul trăgând de hăţuri, iar Maggie o urmă îndeaproape. Burbon Belle se supuse, deşi după cum dădu capul pe spate, era clar că nu voia.

Savana tresări când dădu cu ochii de drumul care ducea spre ferma care cândva aparţinuse familiei ei.

— De când am citit scrisoarea, nu mă gândesc decât la găsirea lădiţei. Trebuie să aflu dacă mai este acolo şi ce ne-a lăsat tatăl meu.

Maggie zâmbea.

— Şi eu aş simţi la fel. Deci... să mergem.

— Vrei să ne întrecem? Ca pe vremuri?

Bucurându-se de acea Savana pe care nu o mai văzuse de mult timp, Maggie se aplecă înainte şi o bătu uşor pe Belle pe greabăn.

— Mă tem că nu ar fi o întrecere echitabilă, cum se spune. Savana se uită spre Duchess, căluţul roşcat pe care Cullen îl înşeuase pentru ea de dimineaţă.

— Ba va fi echitabil, zise zâmbind şi mai larg. Mai ales dacă plec prima!

Savana plesni hăţurile, iar Duchess porni împrăştiind numai ţărână în jur.

Maggie râdea, ţinând-o pe Belle în frâu, ştiind la fel de bine ca Savana că Duchess nu era pe măsura pursângelui. Maggie aşteptă fix un minut până când îi dădu semnalul pentru care pursângele trăia.

Şi zburară.

Belle dădu curba, iar Maggie le zări pe Savana şi Duchess înaintea lor. Şi Belle la fel, evident. Fiindcă, fără ca Maggie să-i dea pinteni, pursângele tuna înainte, copitele mâncau pământul, iar instinctul natural al iepei preluase controlul. Maggie se aplecă lângă capul ei.

Belle o întrecu pe Duchess într-o clipită.

În timp ce fustele îi fluturau în vânt, în urma ei, iar fosta casă Darby se ivea la orizont, Maggie se gândea la cursa Peyton Stakes din octombrie, peste doar două luni, şi la fiecare zi din ultimele săptămâni în care aşteptase momentul potrivit ca să îi spună lui Cullen ce voia să facă. Sau ce spera, dacă părinţii lui Kizzy cădeau de acord. Kizzy nu ştia nimic despre cursă. Şi nu va şti, decât dacă părinţii ei erau de acord.

Tot ce ştia fetiţa era că primeşte lecţii de echitaţie. Adică adevărul. Fiindcă, dacă proprietarul legal al lui Burbon Belle, Cullen, rămânea neclintit în decizia lui, iar Maggie nu reuşea să găsească un motiv care să îl facă să se răzgândească, cu atât rămânea Kizzy, să înveţe să umble călare.

Ajungând la proprietate, Maggie o struni pe Belle şi auzi în acelaşi timp ritmul copitelor lui Duchess înaintând pe cărarea ce ducea la casă.

Casa arăta aproape la fel cum şi-o amintea Maggie. Doar mai părăsită, cu iarbă uscată şi multe buruieni.

Îi plăcuse întotdeauna privelişte a impunătoare a casei, cele două prispe, primul şi al doilea etaj, parcă înveleau casa într-o îmbrăţişare caldă. Cele două prispe găzduiseră atâtea cine, discuţii, seri de lectură în leagăn, deseori cu mult după ce soarele îşi pornea călătoria nocturnă.

Însă aroma era cea care o duse în trecut...

Maggie trase adânc în piept mirosul de caprifoi care venea din vie şi îşi aminti toate după-mesele de vară în care ea şi Savana stătuseră pe prispa din faţa casei, cu tufele acelor flori îmbătătoare în poală. Şi printre chicoteli şi secrete, smulgeau încet bulbul dintre petale pentru a-i degusta nectarul dulce cu vârful limbii.

Îi vedea încă pe Jake şi Adam, fraţii mai mari ai Savanei, cu picioarele lor lungi şi deşirate urcând prispa câte două trepte odată. Râsul lor se cuibărise în amintirile ei, la fel ca râsul fraţilor ei.

Parcă era ieri. Şi totuşi, departe, într-o altă lume.

Savana trase de hăţuri lângă ea, cu obrajii aprinşi, respirând greu, dar toată un zâmbet. Până când îşi mută privirea spre casă. Valul de bucurie începu uşor-uşor s-o părăsească, înlocuit de un dor atât de intens şi brusc, încât pe Maggie o durea inima să o privească.

— Îmi aduc aminte, la începutul războiului, când a citit tata în ziar ce a spus preşedintele Lincoln despre scandalul dintre state. Că nu va dura mult, zise Savana scuturând din cap. M-am întrebat de atâtea ori... dacă cei care ne-au dus în război ar fi ştiut costul de la început, l-ar fi pornit oricum?

Maggie se întinse şi îi strânse mâna prietenei ei, aproape cu acelaşi gând în minte. Aşteptă ca Savana să se dea prima jos şi făcu întocmai, priponind frâiele lui Belle în jurul unui stâlp.

Maggie o luă spre treptele prispei.

— Unde mergem? Maggie se întoarse.

— Spre uşa din faţă, zise parcă mai degrabă întrebând. Savana scutură din cap.

— Nu mai am cheile, Maggie. Ni le-au luat. Aşa se face când casa cuiva intră la licitaţie.

Deşi se simţea destul de prost, Maggie ştia că Savana nu avusese nicio intenţie să o rănească. Dar tot... durea.

— Pur şi simplu, într-o zi ne-am trezit cu ei, continuă Savana. Domnul Drake şi oamenii lui. Ne-au spus că avem o oră să strângem hainele şi amintirile familiei. Tot ce era de valoare în rest trebuia să rămână ca să acopere datoria, rosti oftând. Apoi au plecat pentru un timp scurt, iar eu am strâns tot ce am putut.

Din fericire, la scurt timp după ce mama a pierit, ştiind că vom pierde până la urmă casă, am sortat toate lucrurile personale şi le-am pus în cutii. În ultima secundă însă, am scos şi masa mamei din casă, cea pe care ai văzut-o, şi am ascuns-o sub trestie în spatele curţii. M-am întors după câteva zile şi am luat-o.

— Nu mi-ai spus niciodată aceste lucruri, zise Maggie în şoaptă. Însă şi-l închipuia prea bine pe Stephen Drake

făcând pe durul. Aş fi vrut să te ajut.

Savana scutură din cap.

— Tu şi tatăl tău aţi trecut prin ale voastre. Nu am vrut să mai pun încă o povară pe umerii voştri.

Un vânticel foşni frunzele din umbrarul format de stejarul şi plopii de deasupra lor, aducând o bine-venită răcoare în arşiţa acelei zile.

Savana făcu un gest, cu speranţă timidă în privirea ei.

— Speranţa mea este că una dintre ferestrele de jos este încă descuiată. Nu o încuiam niciodată pe cea de lângă bucătărie. Hai să vedem!

Ademenită de optimismul Savanei, ca întotdeauna, Maggie o luă în urma ei. Verificară ferestrele bucătăriei şi apoi pe toate cele de la parter, dar fără niciun succes.

Totul, inclusiv ferestrele, era încuiat bine.

Stând pe prispa din spate, se holbau amândouă la tocul murdar al ferestrelor care acopereau jumătatea de sus a uşii, iar Maggie se întreba dacă prietena ei se gândea la acelaşi lucru.

Savana străbătu cu mâna marginea ferestrei.

— Îmi aduc aminte când papa l-a supravegheat pe Jake în timp ce monta geamul cel nou. Jake şi nişte prieteni de-ai lui spărseseră vechiul geam cu mingea. A muncit câteva săptămâni ca să îi dea banii înapoi lui papa. Savana se uită înspre ea, apoi scutură uşurel din cap. Nu cred că pot.

Maggie se uită înspre ferestrele alăturate, dar simţi sancţiunea tăcută a Savanei şi încuviinţă din cap.

— Atunci, eu zic să încercăm ce făceau fraţii mei mai mari în serile dinaintea şcolii, când ar fi trebuit să fie în pat, la culcare.

Tristeţea Savanei cedă în faţa întrebărilor şi a unei bănuieli că urma să facă o poznă.

— Vino după mine! zise Maggie trăgând-o de mână.

O luară la fugă ca nişte şcolăriţe pe după casă până sub vechiul stejar.

— Maggie, nu poţi face aşa ceva. Eşti... femeie măritată.

Maggie îi făcu cu ochiul.

— Da, sunt femeie măritată. Dar încă mă caţăr în copaci. Se aplecă să îşi culeagă poalele dintre picioare şi să le prindă în talie, făcând o plecăciune.

— Voi fi sus şi sper că înăuntru, cât ai clipi.

Se căţărase în copacul acesta de sute de ori, deşi nu în ultimii ani. Ramurile pe care altă dată se căţărase cu uşurinţă se dovediră un pic mai provocatoare decât anticipase. Cu toate acestea, ajunse la grilajul prispei de la al doilea etaj şi sări peste el.

Cu răsuflarea tăiată, dar victorioasă, îi făcu cu mâna Savanei şi se puse pe treabă. Cunoştea casa la fel de bine ca pe a ei. Începu întâi cu ferestrele fostei odăi a domnului şi doamnei Darby. Nu se mişcară. Continuă, dar ceea ce văzu în cameră o ţintui locului.

Mobila din odaia părinţilor Savanei, exact aşa cum şi-o amintea. Primită de la părinţii domnului Darby, din câte ştia. Comoda, canapeaua, dulapul... totul era exact aşa cum fusese Savana forţată să le lase. Şi din acelaşi motiv care ar fi costat-o Linden Downs şi pe Maggie: taxe neplătite şi împrumuturi neonorate.

Dacă n-ar fi fost Cullen.

Ultima săptămână de pace dintre ei fusese atât de bine-venită după tensiunea de săptămânile dinainte. Dar ştia că pacea aceasta nu era cu totul instalată, fiindcă încă nu rezolvaseră divergenţele dintre ei.

Ceea ce erau obligaţi să facă în curând.

Se duse spre odaia băieţilor, căutând tocurile stricate, fiindcă ştia cât de fragile erau tocurile ferestrelor. Ce păcat de s-ar fi spart vreunul. Dar...

Niciun toc nu era spart. Nici măcar crăpat.

— Încă nimic? strigă Savana de jos.

Maggie aruncă privirea peste grilaj, cu speranţă în ochi.

— Nu încă, dar mai am o odaie.

Se îndreptă spre ferestrele care dădeau în odaia Savanei şi a lui Carolyne şi se uită înăuntru. Câte nopţi nu dormise

în patul acela, visând cu ochii deschişi împreună cu Savana? Sau stând înaintea oglinzii scrinului şi pieptănându-şi părul?

Apăsă fruntea mai tare pe fereastră... Iată, peria de argint a Savanei, pieptenul şi oglinda, setul complet primit de Savana de la bunica ei din partea mamei, zăcea în continuare pe scrin. „O, Savana...”

Pe Maggie o durea toată pierderea prietenei ei. Posesiuni care nici măcar nu se puteau compara cu cei iubiţi cărora trebuise să le spună la revedere. Şi totuşi, frânturi ale unei vieţi pierdute.

La fel ca până atunci, nici aici ferestrele nu se clintiră.

Se puse în genunchi şi se uită în casă. Doar un ochi de geam o despărţea de încuietoare. Se îndoia că ar fi putut să îl spargă fără ca Savana să o audă. Şi de n-ar fi auzit-o, ar fi văzut cioburile, de cum Maggie i-ar fi dat drumul înăuntru. Dacă nu făcea curăţenie repede, ceea ce ar fi putut dacă...

Maggie se ridică şi înţelese că nu era decizia ei. Se întoarse spre grilaj.

— Îmi pare rău, Savana, strigă în jos. Toate ferestrele sunt încuiate. Savana ridică privirea. În schimbul tăcut dintre ele, Maggie simţea povara deciziei prietenei ei atârnând între ele două. Sincer, nu ştia ce ar fi făcut dacă ar fi fost în situaţia Savanei. Era un lucru pe care îl învăţase în ultimele luni: omul nu putea garanta ce decizii va lua într-o situaţie decât abia când se afla în situaţia respectivă. Abia când decizia îi aparţinea în totalitate. Abia după ce cântărea costurile.

Savana plecă încet capul. Când până la urmă ridică ochii, Maggie citi în ei răspunsul.

— Nu mai este casa mea aici, Maggie, zise Savana, cu voce tremurândă. Cândva am înţeles acest lucru. Trase adânc aer în piept, cu bărbia tremurândă, scrutând casa. Trebuie să înţeleg şi acum.

Capitolul 31

— De Kizzy a mea vorbeşti, coniţă? Un val de neîncredere umbrea chipul Odessiei în timp ce smulgea rufele uscate de pe sârmă, iar ultimele zile ale lui august se dovedeau la fel de fierbinţi în ultima săptămână ca cele dinainte.

— Să umble călare pe calul dumitale cel frumos... în cursă? Maggie dădu din cap, prinzând mireasma de săpun proaspăt amestecat cu căldura soarelui pe care îl împrăştiau hainele.

— Exact asta spun, Odessia. Ştiu că trebuie să vorbeşti cu domnul Ennis despre asta... şi cu Kizzy. Eu nu i-am spus nimic fiicei tale despre cursă. Poate nici nu vrea să participe.

Dar în timp ce rostea cuvintele, Maggie ştia că această probabilitate era nulă. Kizzy se simţea pe cal mai acasă decât cei mai mulţi oameni în propria lor sală de oaspeţi. Echitaţia era în sângele copilei. Şi n-avea cum să scape.

— E ea atât de bună pentru aşa ceva, coniţă McGrath? Maggie nu îşi putea reţine zâmbetul.

— O, Odessia... zise cu lacrimi în ochi. Nu numai că e bună. Este unul dintre cei mai buni călăreţi pe care mi-a fost dat să îi văd. Unchiul Bob confirmă.

— A văzut-o Unchiu' Bob călare? Maggie dădu din cap.

M-a ajutat cu lecţiile ei, la Belle Meade. Odessiei îi pică faţa şi îşi propti mâna în şold. Şi atunci Maggie ştiu de unde luase Kizzy gestul acela.

— Doamne mare, să vezi când o auzi Ennis! zise Odessia zâmbind, brusc îngânduratã. Da' la curse nu e numai băieţi, coniţă?

— Ba da. Cel puţin până acum. Oricum, regulile Societăţii de Cai Pursânge nu obligă ca jocheii să fie băieţi. Fiica ta va fi prima fetiţă care va face acest lucru.

Odessia nu zicea nimic pe moment.

— Da' nu e periculos? Să umbli călare cu picioarele aşa, într-o parte şi alta? Am auzit poveşti cu băieţi care s-a rănit rău. Sau a păţit-o.

Pe Maggie o impresiona grija din privirea femeii. Îi era cunoscută. Apoi îşi dădu seama... că văzuse aceeaşi privire în ochii mamei ei.

— Sunt anumite pericole în curse. Şi în hipism. Sigur că noi muncim să le înlăturăm pe cât mai multe. Însă trebuie să cântăriţi riscurile şi să le luaţi în calcul.

— Şi zici că Kizzy a mea ar fi prima, zise Odessia împăturind o cămaşă a lui Ennis şi punând-o în coş, cu ochii neîncrezători. Nu e-ntotdeauna bine să fii bun la ceva, coniţă McGrath. Vine cu un preţ.

— Da, aşa e, zise Maggie încet. De aceea, am venit mai întâi la tine şi te rog să vorbeşti cu soţul tău despre asta. Apoi, puteţi hotărî împreună dacă vreţi... sau nu să îi spuneţi şi lui Kizzy.

Odessia luă de jos coşul cu rufe curate, iar Maggie o urmă în faţa colibei şi până în capul scărilor prispei.

— Şi dacă eu şi Ennis spunem nu, coniţă? Ce se-ntâmplă? auzind scepticismul din glasul femeii, Maggie încerca să îl ascundă pe al ei.

— Atunci asta e. Nu îi voi spune niciodată lui Kizzy, prin urmare ea nu va şti. Ai cuvântul meu, Odessia.

Odessia o privi o clipă şi îi arătă uşa.

— ’Nainte să pleci, coniţă, vreau să îţi arăt ce a făcut Kizzy. Maggie şovăi scurt, dar o urmă înăuntru. După ce ochii se obişnuiră cu lumina slabă, se uită la hârtia pe care i-o întinsese Odessia.

— Kizzy desenează de când e, coniţă McGrath. Mai ales în ţărână, uneori pe plăcuţa de scris cu cretă, când avem. Da’ Ennis, în ultima vreme, le-a mai loat la copii hârtie şi creioane, iar fata mea desenează tot ce vede! Da’ asta-i place ăl mai mult, coniţă.

Odessia ţinea desenul, cu emoţie-n privire, iar Maggie simţi un nod în gât din acelaşi motiv.

— Eu sunt? întrebă Maggie.

— Îhî... călare pe Miss Belle. Numa’ despre voi două vorbeşte în ultimu’ timp, coniţă.

Maggie ofta. Talentul lui Kizzy la desen nu era pe măsura talentului ei la călărie dar nu conta. Zâmbetele pe care le desenase fetiţa, şi ei, şi lui Belle, îi smulsese lui Maggie unul chiar atunci.

— Mulţumesc că mi l-ai arătat, Odessia. Şi pentru că vei vorbi cu soţul tău.

Maggie dădu să plece, dar se opri şi se uită prin colibă.

— Arată cu totu' altfel faţă de ultima dată, nu, coniţa McGrath? încă observând schimbările, Maggie dădu din cap.

— Da, aşa aş zice.

— Soţu' nu ţi-a spus?

— Ce să îmi spună?

Privirea femeii se umplu de emoţie.

— Domnu' McGrath a mărit plata la toţi oamenii. Deci, Ennis, eu şi copiii am hotărât să aranjăm locul. Şi alte familii a făcut la fel.

Maggie se uită de jur-împrejur.

— Arată foarte bine.

Prin tavan şi prin pereţi nu mai pătrundeau raze de lumină. Podeaua de lemn arăta nouă, toate scândurile strânse, fără crăpături sau găuri, ţărâna de sub cabană nu se mai vedea deloc, aşa cum era normal. Într-un colţ, era un pat cum se cuvine, cu saltea, în celălalt, o masă sănătoasă cu şase scaune.

— Şi mi-a luat şi o albie ca lumea pentru spălat vase, zise Odessia arătând cu mâna. Ennis zice că 'nainte să vină iarna, o să-mi facă o sobă nouă în care să gătesc. Chiar acolo. Faţa îi strălucea.

Pe măsură ce Odessia îi arăta restul îmbunătăţirilor pe care aveau să le facă, Maggie nu mai scotea un cuvânt, înţelegând din nou cât de departe era de o realitate care era la o aruncătură de băţ de unde trăise toată viaţa ei. Ceea ce ei i se părea normal era mult mai mult decât alţi oameni vor cunoaşte vreodată.

Întorcându-se acasă, măsura cu privirea acrii de culturi în

floare care se unduiau pe ambele părţi ale drumului, pregătite de secerişul care bătea la uşă. Pentru prima dată în viaţa ei, văzu pământul aşa cum era. Un dar dat în administrare. Ea era cel mult un custode şi nu unul bun. Îşi jură că avea să schimbe acest lucru.

Cullen înţelegea mult mai bine decât ea acest adevăr. Şi papa văzuse această calitate a lui, fără îndoială. Tatăl ei văzuse întotdeauna inima omului. Admirând albastrul fără nori şi sperând că cerul asculta, murmură un mulţumesc frumos tăcut.

Odessia fusese de acord să vorbească cu Ennis în seara aceea şi apoi să îi dea răspunsul. Dacă cei doi spuneau da, şi Kizzy era de acord, nu mai era decât o persoană cu care Maggie avea nevoie să vorbească.

În ciuda felului cald şi generos al acestui om, era cel mai greu de convins dintre toţi.

* * *

Întrebându-se dacă îi sărise cuiva vreodată inima din piept, Cullen se întoarse pe partea cealaltă şi o trase pe Maggie aproape, simţindu-i spatele catifelat pe pielea lui. Respiraţia ei repezită îi smulse un zâmbet satisfăcut, care se deschise şi mai larg după ce Maggie îi luă mâna şi o ţinu strâns la pieptul ei. Atât de aproape că îi simţea bătaia inimii.

— Te iubesc, Maggie, şopti el şi îi sărută creştetul capului. Ceea ce simţea el pentru ea în acel moment depăşea cu mult tot ce îşi imaginase când îi făcuse promisiunea lui Gilbert Linden, la început. Promisiune pe care Cullen ştia că nu avea să o regrete.

— Şi eu te iubesc, răspunse ea, tresărind lângă el, cu vocea surprinzător de fragilă.

— Ce e, iubito? zise ridicându-se în capul oaselor şi dându-i părul pe spate. Ea se întoarse pe pernă, dar Cullen mângâindu-i obrazul, o întoarse din nou spre el şi îi simţi

urma lacrimilor. Îl cuprinse groaza. Te-am... rănit?

Sughiţând, respiraţia ei suna mai degrabă ca un râset.

— Nu... normal că nu.

Se simţi uşurat. Atunci, ce este?

Îi strânse şi ea mâna. Trase adânc aer în piept, apoi răsuflă.

— Pur şi simplu, nu m-am aşteptat niciodată... să ţin la tine atâta. El râse şi îi întoarse faţa spre el.

— Vom avea o viaţă frumoasă, Maggie. Tu şi eu. O sărută, simţindu-i lacrimile sărate, dar lacrimi de bucurie.

Ea îl sărută apăsat pe gură şi îşi vârî mâna pe sub aşternuturi. El zâmbi larg la sărutul ei.

— Încerci să mă omori, femeie, sau...

Un ţipăt strident de undeva de afară le întrerupse sărutul, iar Bucket se trezi mârâind la piciorul patului. După câteva clipite, o bufniţă şuieră prelung, chiar la fereastră, după câte se auzise. Maggie râse încet.

Se cuibări şi mai aproape.

— Ei bine, asta m-a speriat şi pe mine...

— Şşş! zise Cullen ridicându-se în capul oaselor şi simţind furnicături în şira spinării. Bucket mârâia încet.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Maggie în şoaptă, ridicându-se după el.

Cullen îi puse degetul pe buze, ascultând scurgerea secundelor nesfârşite. Apoi, în depărtare... Un strigăt strident.

Se ridică din pat, îşi trase cămaşa şi pantalonii, conştient că şi Maggie îşi punea rochia pe ea, în timp ce cotrobăia prin dulap. Odată îmbrăcat, îşi trase ghetele şi smulse puşca de sub pat.

Alergă spre hol, cu Bucket lătrând înaintea lui.

— Rămâi în casă, Maggie. Vino şi încuie uşa după mine.

— Cullen, zise ea înfuriată, trăgându-şi ghetele în picioare şi grăbindu-se să ţină pasul cu el. Dacă crezi că o să...

— N-am timp să...

— Sunt soţia ta. Vin cu tine!

Muşcându-şi buzele drept răspuns, Cullen o luă la fugă pe scări, spre sala de oaspeţi, deschise grăbit sertarul de sus şi goli o cutie de cartuşe în buzunarul de la pantaloni.

În spatele lui, Bucket lătra şi freca cu laba uşa de la intrare.

— Cullen!

Se întoarse şi o zări pe Maggie la fereastra din faţă, cu puşca Sharps a tatălui în mână, şi o lumină stranie înălţându-se la orizont, spre colibe.

Capitolul 32

De cum păşi pe prispă, Maggie simţi mirosul de fum şi auzi trosnitura flăcărilor în depărtare. Cullen o luă spre cabane, cu Bucket alergând după el. Îl urma şi ea cu puşca în mână.

— Stai lângă mine, strigă Cullen în spatele lui. Înţelegi?

— Da!

Purtând cămaşa de noapte şi o haină lungă de hipism, cele mai rapide lucruri pe care le putuse îmbrăca, îşi aduna fustele şi alerga cât de repede putu, abia reuşind să ţină pasul.

Ajunseră în creasta dealului şi văzură haosul de sub ei.

Colibe arzând în flăcări, cel puţin patru construcţii pe care le putea ea vedea; oameni alergând, copii ţipând care se adunaseră în curtea comună. Se auzi o salvă de puşcă, Cullen se întoarse, o împinse la pământ şi îi acoperi trupul cu al lui.

În câteva secunde, alergau din nou.

Prima persoană pe care Maggie o recunoscu de la distanţă era Onnie, apoi pe Cletus. Cei doi erau în rând cu cei tineri şi cei bătrâni întinşi în linie până la râu, trecând găleţi de apă din mână în mână pentru a stinge focul.

Apropiindu-se, cu plămânii arzând, Maggie îşi dădu seama că una dintre colibele în flăcări era a lui Ermis şi Odessiei. Le căută chipul în mulţime, pe Kizzy şi pe fraţii ei, dar nu îi văzu nicăieri.

— Vino după mine! strigă Cullen tăind-o direct prin mulţimea agitată.

Căldura şi fumul de la flăcări îngroşau aerul stătut de vară, creând impresia unei nopţi dintr-o altă lume. Însă ceea ce îi îngheţă lui Maggie sângele în vene era ţipătul strident al unei femei. Înaintea lor se adunase o mulţime de oameni, iar Maggie o zări pe Odessia printre ei.

Numai când se apropie însă, Maggie văzu cele două corpuri clătinându-se atârnate de o ramură înaltă din copac. Amândoi aveau braţele legate la spate, unul încă bătând din picioare şi luptându-se să rămână în viaţă. Celălalt, fără viaţă, încă se clătina în faţă şi în spate.

— Nu! urlă Odessia şi se lăsă în genunchi. Maggie simţea că şi pe ea o lasă inima în faţa terorii visului pe care îl avusese – şi prin care trecuse Willie – şi trase un aer disperat în piept.

Cullen se întoarse, cu faţa îndurerată de mânie.

— Stai cu ea!

Alergă spre copacul unde alţi bărbaţi se chinuiau să se caţere, însă, hainul care făcuse aşa ceva îşi alesese bine uneltele. Stejarul bătrân era înalt, iar ramura robustă şi înaltă. La cel puţin şase metri de la pământ.

Maggie se uită la bărbatul care încă se zbătea. „Ennis!” Văzu cum îl părăsesc puterile şi se temu că nu puteau ajunge la timp la el.

Văitându-se, Odessia o apucă pe Maggie de cămaşă, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— Ajută-l, te rog!

Maggie ridică ochii şi văzu trupul lui Ennis aproape nemişcat şi ceva înăuntrul ei se umplu de mânie. O împinse uşor pe Odessia, făcu paşi în faţă, armă cocoşul, auzi încărcătorul şi ţinti.

Dar era prea ceaţă. Fumul prea gros. Dacă rata? „Trage!” auzi o şoaptă de undeva din apropiere.

Cu puşca pe umăr, Maggie ridică ţeava din nou, centră şi cu degetul pe trăgaci, apăsă. Împuşcătura crestă

întunericul şi funia plesni. Trupul lui Ennis bufni la pământ, cu piciorul drept răsucit ciudat.

Într-o clipă, Odessia era lângă el şi îi desfăcea funia din jurul gâtului. Maggie alergă şi se aruncă în genunchi lângă ei.

— Ennis! îl strigă Odessia din nou şi din nou, cuprinzându-i faţa cu mâinile ei.

Maggie închise ochii şi, deşi cuvintele nu îi ieşeau, se ruga cu toată fiinţa ei, furia de dinainte înălţându-se ca un val violent. Apoi auzi tusea. Un sunet neuniform, înecat...

Deschise ochii şi o văzu pe Odessia legănând capul soţului ei în poală, în timp ce o altă femeie se grăbea să îi desfacă funiile din jurul încheieturilor. Ennis începu să respire scurt, gâfâind rar în timp ce Odessia îl lovea uşor peste faţă.

Maggie simţi o mână caldă pe spatele ei, se întoarse şi îl văzu pe Cullen în genunchi lângă ea. Îi cuprinse ceafa cu mâna, o sărută apăsat pe frunte şi îşi apropie obrazul de al ei.

— Tatăl tău mi-a spus că ştii să tragi cu arma, şopti el, cu respiraţia întretăiată, dar *aşa ceva*...

Apoi Cullen se duse mai aproape de Ennis ca să îl ajute şi îi spuse ceva Odessiei. Maggie nu auzi.

Un clinchet cunoscut o surprinse, se întoarse şi îl văzu pe Bucket alergând spre ea.

— Hai, băiete. Îl îmbrăţişa, liniştită că era bine.

Cullen se întoarse după o clipă, iar Bucket se duse imediat la picioarele lui. Pe Maggie nu o deranja câtuşi de puţin.

— Trebuie să văd cum sunt şi ceilalţi, zise cu îngrijorare în glas, deşi încă era furios. Cei doi bărbaţi de gardă în seara asta au fost bătuţi şi lăsaţi fără cunoştinţă. Vrei să mai stai tu puţin cu Odessia şi Ennis?

Maggie dădu din cap.

— Bineînţeles.

— Am chemat doctorul, zise îngândurat. Ar trebui să ajungă aici într-o oră. Atunci, vom şti mai multe. O mângâie pe linia obrazului cu degetul.

— Eşti o femeie de pomină, doamna McGrath. Sper că ştii.

Mândră în sinea ei, ea îl urmări cum îşi făcea drum prin mulţime, vorbind şi ajutând pe unde putea, deşi la mică distanţă copacii uscaţi şi tăiaţi luaseră în timp foc, trosnind şi cedând neputincioşi în faţa flăcărilor.

Văzu agitaţie cu coada ochiului şi, deşi nu voia, îşi ridică privirea. Cel de-al doilea trup încă atârna de ramură, cu spatele la ei, clătinându-se înainte şi înapoi, bărbatul pe care veniseră prea târziu ca să îl salveze. Dacă... Maggie făcu ochii mici, se ridică şi se apropie. Nu era un trup, cel puţin nu din carne şi oase. Era figura unui bărbat cusut din patru saci de făină umpluţi cu paie. Dar de ce ar face cineva aşa... trupul se întoarse în funie cu faţa spre ea. Citi cuvintele scrise pe piept cu roşu aprins şi realitatea lumii ei şi a lui Cullen i se arătă mai bine şi mai crudă ca niciodată.

Capitolul 33

După câteva ore, în timp ce răsăritul se întindea la orizont cu nuanţe trandafirii şi violete, Maggie stătea cu Odessia pe prispa colibei unui vecin în timp ce doctorul Daniels îl îngrijea pe Ennis înăuntru. Nu îl mai văzuse pe doctorul Daniels de când îl îngrijise pe papa, dar îi dădea o senzaţie de bine să ştie că omul nu avea aceleaşi prejudecăţi ca alţii din oraş.

— Mai vrei cafea? zise Maggie umplându-i ceaşca fără să aştepte răspunsul Odessiei. Onnie era acasă pregătind cafeaua cât de repede putea, iar Cletus se ocupa să o aducă.

Odessia îi întoarse un zâmbet recunoscător şi începu să vorbească, cu ochii-n lacrimi. Se aplecă şi îi acoperi mâna pe care Maggie o ţinea pe braţul balansoarului.

Încă afectată de evenimentele nopţii trecute, Maggie făcea tot posibilul să nu se dea de gol. Nu murise nimeni, slavă Domnului, dar mai mulţi oameni, inclusiv copii, suferiseră arsuri şi toţi erau vizibil tulburaţi.

Din cele patru colibe arse de foc, trei construite de bunicul

ei, rămăsese doar moloz fumegând, inclusiv cea a lui Ennis şi a Odessiei, în timp ce a patra colibă, construită recent, avea pagube minore. Cinci căruţe pline cu marfă şi unelte care fuseseră lângă colibe luaseră şi ele foc. Auzise când Cullenîi spunea unuia dintre lucrători că toate trebuiau înlocuite înainte să înceapă secerişul.

După ce îngrijiseră de cei de aici, ea şi Cullen se întorseseră să verifice casa şi celelalte dependinţe. Belle şi Levi erau bine, spre uşurarea ei, la fel şi restul animalelor. Această comunitate, nu animalele, fusese ţinta urii.

Comunitatea şi soţul ei.

Îl zări pe Cullen venind spre ea şi simţi imboldul Odessiei. Neavând nevoie de alte încurajări, Maggie se ridică şi se duse spre el. Îşi strecură braţul în jurul taliei lui şi se cuibări lângă el. Îi tremura corpul de emoţia reţinută atât de mult timp. El o conduse în spatele cabanei.

— Vino, iubito, îi şopti el, trăgând-o înspre el şi mai aproape şi legănându-i capul sub bărbia lui. Trupul lui puternic, bărbatul care era, soţul care era pentru ea îi dădeau forţe noi.

— De ce, şopti ea rezemată de pieptul lui, aşa cuvinte pline de ură? El o strânse în braţe.

— Cuvinte pline de ură de la oameni plini de ură. Vom trece peste asta.

— Dar nu vreau să trec peste asta. Vreau să înceteze.

El oftă în părul ei, iar ea îşi putea închipui faţa lui meditativă.

— Nu se va termina niciodată, Maggie. Nu complet. Dar putem schimba lucrurile, împreună. Va fi nevoie de timp, va trebui să convingem mult. Dar se poate. Se dădu puţin în spate. Noi suntem dovada vie, nu?

O sărută candid pe obraz, dar strânsoarea lui fermă promitea mai mult.

Se întoarseră la Odessia, care era pe prispă, şi o văzură pe Kizzy acolo, cu fraţii ei, Jobah şi Mica.

— Cum v-am spus şi mai devreme, zise Odessia

îmbrăţişând fiecare copil în parte, papa va fi bine. Doctoru’ e cu el acum şi-l ajută să-şi îndrepte iar picioru’.

Băieţii primiră liniştiţi asigurările, dar Kizzy nu părea convinsă.

— Copiii tăi s-au descurcat foarte bine, Odessia, zise Cullen punându-şi mâna pe umărul firav al lui Jobah. Aşa cum i-ai învăţat.

Mica ridică din sprânceană.

— Am fugit şi ne-am ascuns în pădure, domnu’. Şi n-am ieşit pân’ ce n-a fost sigur.

— Foarte bine, fiule, zise Odessia în şoaptă. E *foarte* bine.

— Tatăl vostru e foarte curajos, zise Cullen privind fiecare copil în ochi. Nu sunt mulţi ca el pe pământ.

Maggie îl surprinse uitându-se la ea, se gândi la tatăl ei şi la relaţia pe care cei doi o avuseseră, şi inima i se deschise şi mai mult faţă de Cullen.

Kizzy îi dădu mânuţele mamei ei.

— Da’ e vina mea, mama? Ce s-a-ntâmplat cu el?

— Nu, copilă, zise Odessia mângâindu-i sprâncenele copilei ca şi când ar fi vrut să îi şteargă îngrijorările. De ce spui aşa ceva?

— Din cauza la ce-am vorbit aseară. Şi ai zis că e plin de pericole. Kizzy ridică privirea, iar Maggie încremeni.

Odessia o sărută pe copilă pe sprânceană şi îi dădu lui Maggie o privire cu subînţeles.

— Nu ne-a auzit nimeni vorbind, Kizzy.

— Deci, încă pot să alerg cu căluţa Belle în cursă dacă vreau? Maggie închise ochii, sigură că simţea prispa mişcându-se sub ea, cu tot cu lumea întreagă.

— Nu vom mai vorbi despre asta în dimineaţa asta. Dacă tonul Odessiei nu curmase discuţia, faţa ei cu siguranţă da. Papa contează cel mai mult acum.

Simţind privirea lui Cullen, Maggie nu putea să ridice ochii spre el.

— Odessia?

Doctorul apăru în pragul uşii şi îi invită înăuntru, însă

Cullen o prinse pe Maggie de braţ.

— Odessia, intraţi tu şi copiii. Venim şi eu şi doamna McGrath în scurt timp.

Aşteptând să intre, Maggie îşi ridică ochii în sus forţat.

— Cullen, pot să îţi explic...

— Despre ce cursă cu Belle vorbim? întrebă el blând. Prea blând.

— Voiam să vorbesc cu tine despre asta, dar pur şi simplu nu am găsit...

— ... momentul potrivit să aduci vorba. Ei bine, acum mi se pare un moment foarte potrivit.

Citindu-i suferinţa în privire, Maggie ştia că subestimase rana pe care avea să i-o cauzeze faptul că îi ascunsese acest lucru. Rană pentru amândoi.

— Nu am stabilit nimic. Kizzy m-a rugat să o învăţ să călărească, iar eu am fost de acord. Şi nu m-am aşteptat nicio secundă să fie aşa cum e.

— Adică cum, mai concret?

Asprimea tonului lui îi tăia adânc în măruntaie.

— Este o călăreaţă înnăscută, Cullen. Chiar şi Unchiul Bob spune aşa. El spune că nu a văzut niciodată...

— Şi el este implicat în asta împreună cu tine?

— Nu. Nu aşa cum crezi tu, îi răspunse punându-i mâna pe braţ. Deşi, nu ripostă retrăgându-şi braţul, încordarea muşchilor lui îi transmise cât de inoportună era atingerea ei. Îşi retrase mâna. Îţi promit că nu aşa a fost.

— De când îi dai lecţii?

Simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— De... vreo trei săptămâni. Ridică colţul gurii, dar nu a zâmbet.

— Cam de pe când lucrurile au început să fie mai bine între noi din nou. Ca să vezi!

Văzând concluzia la care ajunsese şi amintindu-şi noaptea în care fuseseră din nou împreună după o despărţire de două săptămâni, Maggie simţi că răul din măruntaie o copleşea şi o învârtea în toate părţile.

— Nu, Cullen. Nu aş face aşa ceva. N-aş folosi niciodată... *asta* ca pe un joc, ca să...

— Mai bine mergem înăuntru să fim alături de Ennis şi familia lui.

— Dar, Cullen, eu...

Întinse mâna şi deschise uşa prin spatele ei, apoi păşi înăuntru şi aşteptă ca ea să treacă înaintea lui.

* * *

Mai târziu în aceeaşi zi, Ennis dormea în una dintre colibele vecinilor lui, iar Cullen se odihnea într-un scaun lângă pat, concentrat pe semnul umflat şi urât din jurul gâtului bărbatului. Aprecierea faţă de Ennis, faptul că angajatul şi prietenul lui era încă în viaţă după experienţa prin care trecuse făceau într-un fel coliba din scânduri un pământ sfânt.

Dar furia asupra celui ce făcuse asta îl îndemna să tânjească şi să spere să poată cumva face dreptate.

Deşi nu ştia sigur cine era responsabil – el vorbise personal cu fiecare familie care lucra la Linden Downs, şi nimeni nu văzuse chipurile bărbaţilor – cunoştea câţiva oameni care le doreau răul lui şi celor ce lucrau acolo.

În topul listei, Stephen Drake.

Cullen nu îşi dorea decât să găsească o singură legătură a lui Drake cu ceea ce se întâmplase aici şi-avea să îi facă o vizită scurtă într-o noapte întunecată. Cel puţin, aşa ar fi făcut acum câţiva ani. L-ar fi luat şi pe Ethan cu el. Iar fratele lui mai mare abia ar fi aşteptat.

Cullen se uită la mâinile sale încleştate pe genunchi. O, ce n-ar fi dat acum să ştie ce ar fi făcut Gilbert Linden într-o astfel de situaţie. O bătaie când era singurul implicat era una, dar o bătaie în care alţii puteau fi răniţi sau chiar ucişi din cauza acţiunilor sale era cu totul altceva.

Mai ales când era de datoria sa să îi protejeze.

În ultimele ore, două momente îi tot reveneau în minte:

Maggie pe poziţie, singură, ţintind şi plesnind funia cu un singur glonţ şi descoperirea pe care o făcuse că îl indusese intenţionat în eroare.

Îi auzi glasul venind de undeva de afară. Venise cu el pe jos, într-o tăcere mormântală. Începuse să se întrebe azi dacă vor avea vreodată mai mult de cinci minute de pace în relaţia lor. Era o exagerare, bineînţeles, venită din oboseală şi epuizare.

Dar întrebarea îl apăsa încă.

— Domnu' McGrath... Cullen înălţă capul.

— Domnule Ennis, zise zâmbind, întinzându-i mâna. Strânsoarea lui Ennis era surprinzător de puternică, dată fiind situaţia, iar Cullen observă şi arsurile provocate de funie de la încheieturile mâinilor.

— Doctoru' mi-a spus că osu' e sănătos, domnu'. Glasul lui Ennis, de obicei clar şi grav, era acum răguşit. Da' rupt bine. Asta-nseamnă că se va vindeca. Zice că pot să mă-ntorc, ca nou, în trei luni. Mai puţin poate.

— Mă bucur să aud asta. Nu cred că Linden Downs ar putea merge fără tine acum.

Comentariul îi smulse omului un zâmbet.

Cullen ştia că doctorul îi administrase ceva pentru durere, şi totuşi, abia putea crede că omul din faţa lui atârnase de o funie mai devreme în aceeaşi dimineaţă. Un bărbat cu o structură şi muşchi mai slabi nu ar fi supravieţuit. Uitându-se din nou la semnul roşu lăsat de laţ, lui Cullen îi venea greu să creadă că Ennis supravieţuise.

Observă o ceaşcă de ceai şi un castron cu mazăre pe jumătate mâncat, o felie de pâine de mălai pe o masă apropiată şi îi făcu semn înspre ele.

— Vrei să încerci să termini? După câte o cunosc pe soţia ta, nu te va lăsa să laşi nimic în farfurie.

Ennis dădu din cap şi dădu pe gât câteva linguri de mazăre cu câteva înghiţituri de apă bine calculate. Apoi se opri, lăsând lingura pe aşternut.

— Atârnat acolo aşa, domnu'... zise Ennis atingându-şi

uşor gâtul şi întărindu-şi parcă existenţa rănii... Dessie plângând, lumea fugind de sub picioare... nu-s prea mândru să spun, da' mi-a fost... frică.

Cullen parcă simţea un laţ în jurul gâtului.

— Oricărui bărbat i-ar fi fost. Şi mie. Ennis îl privea direct în ochi.

— Am crezut că mor, domnu'. Şi nu puteam a nu mă gândi ce s-a întâmpla cu soţia mea şi cu copilaşii mei, să crească-n aşa loc. Dac-apucă să crească.

Cullen încerca să îl privească cu încrederea că da. Dar învăţase că lumea asta nu oferea asigurări. Credinţa în Atotputernicul nu te făcea imun la toate relele de pe pământ.

Uneori, oricât de întortocheat ar fi sunat, cu cât credeai mai mult, parcă cu atât mai mult dădeai de rău.

— Am întrebat pe toată lumea, Ennis, dar trebuie să aud şi de la tine. Ai văzut feţele bărbaţilor? Ai văzut ceva care ne-ar putea ajuta să aflăm cine a făcut asta?

Ennis închise ochii încercând parcă să retrăiască groaznica încercare.

— M-a apucat pe la spate. Şi toţi, absolut toţi, purta o glugă albă... care le acoperea tot capu', zise oftând. Îmi pare rău, domnu'. Da' n-am văzut nimic.

Cullen îi dădu ceaşca cu ceai, iar Ennis sorbi din ea.

— Îmi pare rău, zise Cullen şoptit, scena trecându-i din nou prin faţa ochilor în detalii morbide. N-ar trebui să fie aşa. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva.

Ennis rămase cu ochii în ceaşcă vreme îndelungată.

— Eu şi 'mneata, domnu', suntem diferiţi. Da' şi semănăm pe undeva. Într-un fel, şi 'mneata ai atârnat acolo cu mine.

Numai după aia îşi dădu Cullen seama că de fapt dusese mâna la gât. Câţiva bărbaţi se căţăraseră în copac şi dăduseră jos cel de-al doilea „trup" şi celelalte funii, nedorind să rămână în urmă nimic de văzut. Însă, de văzut sau nu, el nu putuse să îşi şteargă din memorie imaginea lui Ennis atârnat acolo sau cuvintele „negrotei alb" pictate

cu litere de un roşu-aprins pe pieptul figurii care atârnase lângă el. Anumite aspecte ale vieţii îţi rămâneau întipărite pe retină, că voiai, că nu voiai.

— Soţia ta, domnu', zise Ennis cu emoţie în glas. A venit cu tine în seara asta?

Auzind ceea ce bărbatul nu spunea direct, Cullen se uită spre uşa colibei.

— E afară cu Odessia. Îi spun să vină, dacă vrei.

— Te rog, domnu'.

Cullen se duse spre uşă, dar Maggie probabil auzise, fiindcă îl căuta cu privirea întrebătoare. Lumina din ochii ei însă păli când se uită în ochii lui.

— Domnul Ennis ar vrea să te vadă.

Se ridică şi îl urmă înăuntru. Bucket pornise şi el după ea, însă când Cullen pocni scurt din degete, câinele se întoarse pe prispă.

De cum o văzu, Ennis, muntele de om puternic, începu să plângă. Fără zgomot, nici măcar nu îi tremurau umerii, numai lacrimi tacite îi curgeau şiroaie pe obraji.

Maggie se aşeză pe scaunul de lângă pat.

— Coniţă... McGrath, spuse printre suspine. Ce ai făcut pentru mine azi... Se opri parcă încercând să-şi vină în fire. Mulţumesc, coniţă.

Cullen observă mâinile lui Ennis frământându-se pe aşternuturi parcă vrând să i le întindă. Dar nu i le întinse. În schimb, strângea tare din mâna lui cernită.

— Cu plăcere, domnule Ennis. Lui Maggie i se puse un nod în gât, aplecând scurt capul. Mă bucur că nu te-am ucis.

La fel de repede cum îi curseseră lacrimile, îl pufni şi râsul.

— Da' ştii să tragi, coniţă. Unde-ai învăţat? Maggie zâmbi, ridicând din umeri.

— Am crescut cu patru fraţi mai mari.

— Mmmm... zise Ennis privind-o. Ei... mulţumesc din nou, coniţă. Mare curaj ai avut.

Maggie scutură tare din cap.

— Mi-a fost foarte frică. Nu cred că aş fi tras dacă nu m-ar

fi îndemnat omul din spatele meu.

Cullen se uită spre ea, apoi spre Ennis.

— Legat de fiica mea, Kizzy, să alerge pentru tine, coniţă. Ştiu cât de...

— Hai să vorbim în altă zi despre asta, domnule Ennis, zise ea rapid, ridicându-se din scaunul ei. Acum să ne gândim la sănătatea matale.

Până să apuce Cullen să intre în casă în seara aceea cu Bucket care urca scările înaintea lui, Maggie era deja în pat. Cullen era surprins că găsise lampa încă aprinsă, iar pe Maggie în capul oaselor citind Biblia tatălui ei.

Femeia îi atrăgea privirea ca flacăra molia ghinionistă. Înadins se întoarse cu spatele la ea când se dezbrăcă. Îi dădu câinelui încă o mângâiere şi se urcă în pat, atent să nu se uite în ochii lui Maggie.

Se întoarse cu faţa la perete.

Niciunul dintre ei nu dormise de noaptea trecută. Ştia că e obosită. Şi el era. Dar cumva, ştia şi că somnul îl ocolea.

Ea dădu pagina, foşnetul hârtiei îi era atât de bine cunoscut acum. Îşi dorea să-i fi trecut prin gând să se uite de unde citea. Dar acum, nu avea niciun gând să se mai întoarcă şi să vadă.

După câteva minute, puse cartea deoparte şi stinse lampa. Se cuibări lângă el, fără să vrea să îl atingă. Dar nici încercând să îl evite, credea el.

Aşa cum se întâmplase în multe nopţi, stăteau şi acum în întuneric. Nemişcaţi. Tăcuţi. Lui încă nu îi venea a crede că ea încercase să îi ascundă aşa ceva. După ce îi spusese clar...

— Îmi pare rău, Cullen.

Direcţia din care venea glasul ei îi spunea că stătea întinsă pe spate, probabil cu ochii în tavanul pe care el îl ştia atât de bine.

— A fost greşit din partea mea să vorbesc cu Odessia despre Kizzy, fără să vorbesc întâi cu tine. M-am gândit că dacă...

— Dacă ei vor spune da, atunci va trebui să spun şi eu da. Sforăiturile discrete ale lui Bucket, care se auzeau din colţul odăii, umpleau tăcerea.

— În parte, da, continuă ea. Apoi şi din cauză că încă nu aveam un jocheu. De ce să îţi spun din nou despre ceva la care deja ai spus nu, când nu aş fi putut merge mai departe, nici dacă ai fi fost de acord?

Încercă să îi înţeleagă logica, dar tot nu îi plăcea că se ferise de el. Sau cel puţin încercase. Odată cu acest gând, îşi dădu seama, deşi nu îi convenea, că nici el nu fusese complet sincer cu ea.

Sunetele nopţii se furişau înăuntru, ciripitul inspirat al greieraşilor, gânguritul singuratic al unei turturele.

— Ştiu că eşti supărat pe mine, îi zise ea, fără supărare în glas. Dar vreau să ştii cât de mândră am fost de tine azi. Şi trase repede aer, cât de mândră am fost să fiu alături de tine. Ca soţia ta.

Cullen închise ochii la mângâierea cuvintelor ei. Dar faptele ei tot îl usturau.

Maggie se mută pe partea cealaltă. El se întoarse pe spate, de vreme ce ea nu mai era cu faţa la el. Alt dans la care se pricepeau foarte bine. Din păcate.

Scenele de seara trecută îi tot reveneau, risipind orice şansă la somn. Şi o văzu din nou, în minte, pe Maggie pe poziţie, înşfăcând puşca şi trăgând în funie. Apoi, îşi aminti...

— Ai adormit? întrebă el încet, ştiind deja răspunsul.

— Nu încă.

— I-ai spus lui Ennis azi că nu ai fi putut să faci ce ai făcut dacă nu te îndemna cineva din spate.

— Aşa e, spuse ea.

— Maggie... nu era nimeni în spatele tău. Te-am văzut. Erai singură.

Se întoarse pe spate.

— Dar am auzit un glas, ştiu sigur.

— Şi ce ţi-a spus?

— Mi-a spus... să trag, zise ea şoptind cu o intensitate care îi dădu fiori.

Tăcerea se adânci.

— Mă crezi? întrebă ea după o vreme.

El îşi cântări răspunsul înainte să îl rostească.

— Nu spun că nu ai auzit ceva. Dar ceea ce *spun* este că nu mai era nimeni în spatele tău.

Girueta din vârful casei scârţâi întoarsă de vânt.

— Poate că nu mai era, şopti ea într-un final, fără să încerce să dovedească nimic. Dar ştiu un lucru... nu am fost singură.

Capitolul 34

Deşi a doua zi termină micul dejun repede, Maggie îl aşteptă pe Cullen să coboare şi să stea cu el la micul dejun. Lucrurile trebuiau spuse, trebuia să le rostească cât mai avea curaj. Fără să zică nimic, Onnie îi umplu din nou cana cu cafeaua din care ieşea abur fierbinte, cum îi plăcea lui Maggie. Aşa cum făcuse ani de zile. Nu numai pentru Maggie, ci şi pentru părinţii şi fraţii ei.

— Îţi mulţumesc, Onnie, zise Maggie ţinând cana caldă strâns în mâini, pentru tot ce faci pentru mine. Şi îţi mulţumesc pentru tot ajutorul de ieri, după incendiu.

Onnie se opri în pragul uşii.

— Cu plăcere, coniţă McGrath.

Încă îi suna ciudat că Onnie îi spunea aşa. Până la urmă, o cunoştea dinainte să se nască.

— Şi eu *îţi* mulţumesc, coniţă, zise Onnie cu blândeţe, pen ce-ai făcut cu Ennis şi familia lui. Am fos mândră de tine când am auzit ce-ai făcut.

Pe Maggie, aprecierea femeii o luă prin surprindere, smerind-o.

— Ştiu, coniţă, se opri Onnie brusc, apoi îşi feri privirea fâstăcindu-se cumva. Ştiu că soţu’ tău îi e foame, coniţă. Mă duc să îi aduc micu’ dejun.

Auzindu-i paşii lui Cullen la cel de-al doilea etaj, Maggie simţi că Onnie nu îi spusese ceea ce plănuise să îi spună.

— Ce este, Onnie? întrebă ea cald. Dacă vrei să îmi spui ceva, spune.

Onnie se dădu un pas mai aproape.

— Tot ce voiam să spun, coniţă, este că ştiu că mamii tale nu îi plăcea să umbli călare şi să tragi cu arma când erai copil. Da' cred că de era aci să te vază... era mândră de tine.

Luată prin surprindere, Maggie nu prea ştia ce să spună.

— O, mulţumesc, Onnie, reuşi totuşi să zică. Eşti... foarte amabilă.

Onnie dădu din cap şi se întoarse la bucătărie. Maggie nu ştia ce o surprindea mai mult, că Onnie îi spusese ceva atât de personal sau că nu credea că avea dreptate. Oricât de mult şi-ar fi dorit să fie adevărat.

— Bună dimineaţa, zise Cullen dând din cap şi luând loc pe scaun, arătos ca întotdeauna, dar neodihnit suficient.

— 'neaţa, Cullen. Onnie îţi aduce micul dejun. Bucket veni spre ea, iar ea îl scarpină din nou între urechi.

— Mulţumesc.

Tăcerea încordată îi urmărise din odaie, dar Maggie ştia cum să relaxeze lucrurile. Îşi drese glasul.

— Cullen, trebuie să îţi spun ceva. Aş vrea să mă asculţi înainte să îmi răspunzi.

Deşi era în cealaltă parte a mesei, îl simţi că se pune în gardă. Ţinea capul abia ridicat, în semn că era gata să îi împlinească dorinţa.

— Ceea ce am să îţi spun nu este ceva ce-mi vine uşor. Dar m-am gândit mult la asta. Cred că ar fi cel mai bine dacă... – cuvintele i se împotmoliră în gât de emoţie, dar ea se strădui să le rostească, gândindu-se că ceea ce i se întâmplase lui Ennis i se putea întâmpla şi lui Kizzy. Niciun vis nu merita... – dacă nu i-aş mai da lecţii de hipism lui Kizzy şi dacă le-am spune lui Ennis şi Odessiei că am decis

să nu o mai înscriem pe Belle la Peyton Stakes.

Gata, inima îi bătea cu putere, dar zisese cu voce tare.

Cullen era mai surprins, ba chiar mai şocat decât îşi imaginase ea. Iar ea simţea o pierdere şi mai mare decât se aşteptase.

Dar după ce trecuse prin ce trecuse în ultimele treizeci şi ceva de ore, ştia că erau lucruri mult mai importante decât să antreneze cai pursânge şi să câştige curse. Chiar dacă o parte din ea simţea că viaţa o pregătise pentru asta.

Cullen o urmări cum se îndepărtă senină de masă, aparent atât de calmă, atât de liniştită. Atât de diferită de femeia fervent şi impunătoare pe care o cunoştea atât de bine şi pe care o iubea la fel de mult.

— Ete, domnu' McGrath, zise Onnie punând farfuria plină cu omletă, cartofi prăjiţi, şuncă cu sos de roşii şi pâine prăjită. Trezindu-se înfometat, abia aştepta să înfulece. Şi totuşi...

Nu putea să o lase pe Maggie să spună aşa ceva şi apoi să plece fără să vorbească. Nu când ştia cât de mult însemna pentru ea.

— Arată foarte bine, Miss Onnie. Dacă nu te deranjează, te-aş ruga să îmi păstrezi farfuria caldă încă...

— Cullen! ţipă Maggie prin ferestrele deschise dinspre grajduri.

Cullen împinse scaunul şi dispăru pe uşă înainte ca Onnie să poată răspunde.

Luând urma urletelor disperate ale lui Maggie, fugi într-un suflet spre grajduri şi o găsi lângă Burbon Belle. Calul pursânge stătea întins pe o parte în ţarc, cu burta umflată.

Capitolul 35

Cullen îşi făcu uşor loc pe lângă Maggie şi îngenunche lângă Belle, scena fiindu-i mult prea cunoscută, dar dintr-o altă lume şi o altă viaţă.

— Hei, fetiţă scumpă, îi zise cu blândeţe calului,

mângâindu-i burta umflată. Pursângele îi răspunse ridicând capul sau cel puţin încercând.

În spatele lui, Maggie ofta tremurând.

— Ce are, Cullen? zise ea îngenunchind şi mângâindu-i faţa lui Belle, cu mâna tremurândă. Am venit şi am găsit-o aşa.

— Poarta ţarcului ei era închisă?

— Da, zise Maggie ştergându-şi obrajii.

— Şi la grajd?

Încuviinţă din nou din cap, podidind-o alte lacrimi. Cullen se aplecă şi îşi puse urechea pe burta iepei.

— Respiră slab şi repede, îi verifică nările, apoi gura.

— Îi curge nasul, iar fânul din jurul botului e îmbibat de apă. Maggie se uita de la el la Belle.

— Ce înseamnă asta? Ce vrei să spui? Văzu frica în privirea ei.

— Cred că cineva a otrăvit-o.

— Dar... zise oftând... dar de ce? Şi *cum*? Cullen se ridică.

— Aseară i-ai dat acelaşi nutreţ ca de obicei?

— Da.

— Dar ieri de dimineaţă?

— La fel. Şi înainte. Aşa cum fac în fiecare zi.

Îşi aruncă privirea peste celelalte ţarcuri înşirate în linie, verificându-i repede pe Levi şi pe ceilalţi cai.

— Cine a făcut acest lucru a avut o ţintă specifică. Iar ţinta aceea a fost Belle.

— Dar de ce ar vrea cineva să îi facă rău?

— De ce ar vrea cineva să îi facă rău oricărui pursânge campion? întrebă el sesizând durerea din privirea ei şi regretând că rostise acel lucru. Nu voise să o rănească.

Ce îi spusese la micul dejun, acum câteva momente, îi făcuse mare plăcere, dar îl şi tulburase. Ştia cât de mult însemna pentru ea calul acesta. Şi cursa. Însă într-o cursă nu era numai integritate şi onoare.

— Dar Belle nu este acum înscrisă în nicio cursă, Cullen. Şi nici în registrul pentru Peyton Stakes.

— Înţeleg. Dar trebuie să te întrebi, Maggie... Faci ceva acum care ar fi putut să dea de înţeles cuiva că ai de gând să o înscrii în cursă acum, în octombrie?

Nu avu nevoie de mult timp ca să îi răspundă. Se vedea clar pe faţa ei.

Verifică sacul cu nutreţ de lângă ţarcul lui Belle, răsfirându-l printre degete. Ea veni lângă el.

— Ce cauţi?

— Orice pare neobişnuit.

Se întoarse în ţarc şi începu să scotocească prin fânul care acoperea mizeria de pe podea, atent ca pursângele să nu îl lovească cu copitele ei puternice. Nu era posibil? „Doamne, te rog... Să nu plătească Maggie pentru greşelile mele”.

Maggie îngenunche lângă el.

— Dacă îmi spui ce cauţi, te-aş putea ajuta.

— Arată mult ca frunzele de urzică. Şi fiind începutul lui septembrie, ar putea avea nişte floricele albe.

Începu şi ea să caute.

— Şi cum se numeşte?

— Rădăcina albă a şarpelui, îi răspunse ridicând privirea şi cercetându-i trăsăturile. Ai auzit de boala laptelui?

Maggie se opri brusc.

— Da. Mulţi au murit aici de boala asta în primii ani.

— A fost de la rădăcina şarpelui. Oamenii fie au mâncat carne, fie au băut lapte de la un animal care a înghiţit planta şi s-au îmbolnăvit. Durează de obicei două zile până când apar semnele la animalul care o mănâncă.

Se uită din nou la Belle.

— Dar ea are toate semnele de rădăcina şarpelui.

— De unde ştii?

— Fiindcă am mai văzut asta. Când eram în Londra. Maggie se încruntă.

El îşi feri privirea. Ar fi vrut să fi avut o altă cale, dar ştia că nu era. Avea dreptul să ştie adevărul. Nu acum, dar curând.

— Am lucrat într-un grajd când am fost în Londra. Acolo

am văzut. Ţi-aş spune mai multe, dar acum timpul e foarte important. Cu cât primeşte ajutor mai repede, cu atât mai bine. Voi merge în oraş şi voi...

— Nu, zise Maggie. Mă voi duce eu la Belle Meade.

— Ca să îl aduci pe Unchiul Bob? Ea înşfacă repede o şa.

— Pe Rachel. Ea îl ajută pe Unchiul Bob să doftoricească toţi caii. Cullen îi luă şaua din mână.

— Mă duc eu. Tu stai cu Belle. Te iubeşte, Maggie. Tu eşti toată lumea ei.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Şi ea este mare parte din lumea mea.

* * *

Maggie stătea în ţarc, lângă Cullen, în timp ce Rachel o consulta pe Belle. Maggie nu prea stătuse prin preajma lui Rachel Norris, dar Unchiul Bob considera darul lui Rachel de vindecare ca fiind direct de la Marele Medic.

Mâinile delicate ale femeii se mişcau peste trupul lui Belle cu o pricepere tandră.

— Aţi găsit vreo urmă de rădăcina şarpelui?

— Aş, nu am găsit. Dar am mai văzut ce face. Rachel dădu din cap.

— La fel ca mine, domnu' McGrath.

Maggie îi aruncă rapid o privire lui Cullen şi văzu că şi el se uita deja la ea, cu căldură, îngrijorare şi preocupare.

Rachel se ridică. Buclele şaten-închis îi curgeau pe umeri şi pe pielea de culoarea cafelei cu lapte. Însă ochii femeii de un albastru uluitor îi destăinuiau totul lui Maggie. Erau ochi care îi spuneau o poveste bine cunoscută, într-o singură privire.

— Iubeşti creatura asta, coniţă McGrath.

— Da, zise Maggie cu glas scăzut. Rachel îi aruncă un zâmbet firav.

— Iar ea ştie. Şi pune temei pe iubirea ta. Va avea mare nevoie de ea, dacă e să treacă peste toate.

— Dacă? întrebă Maggie cu durere în suflet.

— Judecând după semne, cred că otrava este în ea de cel puţin o zi întreagă, zise Rachel uitându-se din nou la Belle, care pe moment trecuse de la tremurat la letargie.

— Acum două nopţi, zise Maggie în şoaptă, cercetându-i privirea lui Cullen şi întrebându-se dacă şi el se gândea la acelaşi lucru.

— Da... zise el încruntând sprânceana. A fost destul timp când eram acolo ca cineva să îi facă rău.

Maggie se întoarse spre Rachel.

— Acum două nopţi...

— Ştiu ce s-a întâmplat aici, zise femeia încet. Toţi ştim, zise privindu-l pe Cullen. Şi eu cred la fel. Au strecurat rădăcina şarpelui în saci şi în ţarcul ei, zise Rachel arătând cu mâna la sacii de lângă ţarc. Trebuie goliţi şi spălaţi. Tot nutreţul trebuie ars. Nu vrem să sufere şi alte animale aceeaşi soartă.

— Da. Voi avea grijă de toate acestea, doamnă Norris. Mai e nevoie şi de altceva?

— Dacă n-am ierburi care îmi trebuie, le aduc din coliba mea. Dar ar fi bune nişte pături.

— Pentru Belle? întrebă Maggie.

— Pentru mine, zise ridicând sumbru sprânceana. În astfel de momente, eu stau cu pacientu', coniţă McGrath.

— Mulţumesc, şopti Maggie, recunoscătoare, dar cu durere de câte ori privea spre Belle. Crezi că va supravieţui?

Rachel o strânse de mână cu căldură şi hotărâre.

— Fiecare creatură a acestui pământ are o vreme când se naşte şi o vreme în care părăseşte acest tărâm al morţii spre viaţa cea adevărată. Eu nu pot să schimb acest lucru nici pentru Belle, nici pentru tine, coniţă. În bunătatea zâmbetului ei se vedea darul ei vindecător. Eu sunt cel mult o unealtă în mâna Domnului, cu care îşi împlineşte voia Sa bună şi perfectă. Aşa cum ai fost şi tu... pentru domnul Ennis.

Maggie se gândi din nou la glasul pe care îl auzise clar în

spatele ei în noaptea aceea.

Rachel îngenunche lângă Belle şi deschise geanta.

— Voi face tot ce pot ca să o vindec pe scumpa ta Burbon Belle şi în acelaşi timp mă voi ruga ca voia mea să fie în acord cu cea a Atotputernicului.

Capitolul 36

După o noapte agitată, luni dimineaţa, Cullen stătea pe prispa din faţa casei şi urmărea răsăritul noros şi cenuşiu apărând din spatele dealurilor. Îl încolţea un sentiment de nelinişte. După miezul nopţii începuse să plouă mărunt, însă acum turna cu găleata pe acoperişurile casei şi ale dependinţelor.

Primise cu bucurie ploile uşoare de la începutul anotimpului, însă acum că secerişul bătea la uşă, ploaia îi era mai mult duşman decât prieten. Ciudat cât de repede se schimba o astfel de relaţie.

Bucket scâncea uşor lângă el, iar Cullen ofta.

— Sunt în asentimentul tău, băiete.

Încerca să o zărească pe Maggie prin poarta deschisă a grajdului. Insistase să rămână lângă Belle toată noaptea, deşi Rachel fusese şi ea acolo în tot acest timp. Normal că rămăsese şi el cu ea.

Se îndoia că dormise mai mult decât el. Orice creangă care crăpa în noapte, orice vâjâit al brizei care foşnea printre pini îl trezeau în simţiri, cu mâna pe puşcă.

Dublase numărul bărbaţilor care păzeau în fiecare noapte; erau patru acum. Dar, dacă cei ce făcuseră acele lucruri veneau în număr mai mare... cum putea proteja acest pământ? Atâţia oameni?

Deşi nu reuşise deloc să afle cine dăduse foc şi cine o otrăvise pe Belle, bănuia că era unul şi acelaşi. Tot ce văzuseră lucrătorii erau bărbaţi cu glugi albe, laşi care se ascundeau în spatele măştilor.

Seara trecută revizuise registrele fermei. Înlocuirea

pierderilor în urma incendiului devora rapid banii lichizi care îi mai rămăseseră şi chiar mai mult. Era nevoit să cumpere pe credit, ceea ce ura din tot sufletul.

Dar nu putea secera fără care. Avea nevoie de cherestea şi provizii ca să le înlocuiască pe cele cinci care arseseră. Judecând după şanţul dintre casă şi grajd, le lua vreo trei-patru zile câmpiilor să se usuce destul de bine ca să intre carul. Deci, timp era.

Îl încercă o senzaţie de pedeapsă...

Dacă de la bun început n-ar fi construit colibele pentru lucrători, dacă ar fi ales ceva mai practic, precum corturi din pânză pentru moment, un acoperiş deasupra capului cu mult mai bun decât avuseseră până atunci, acum ar fi avut banii necesari ca să cumpere alte care. Nu îl ajuta nici amintirea punerii la îndoială a acestei decizii din partea lui Maggie.

Şi nici a insistenţei lui că ferma mergea bine după ce îl acuzase de abordarea generalului Harding ca să o cumpere pe Belle. Dar aşa stătuseră atunci lucrurile. Şi aveau să stea din nou, odată ce terminau de secerat.

Pur şi simplu nu putea să recunoască în faţa ei că registrele erau atât de slabe. Gilbert Linden îi încredinţase pământul şi pe fiica lui, iar Cullen încă îşi propunea să le protejeze pe ambele.

Fiindcă ploaia se mai liniştise puţin, o zbughi spre grajd, cu Bucket tropăind mărunt în spatele lui. În ultima clipă, câinele o zbughi pe lângă el prin poarta din faţa lui, se opri şi se scuturã, împroşcând stropi de apă în toate părţile.

Cullen îşi trecu mâna prin părul ud, mirosul de cal şi fân umed, care umplea spaţiul limitat, dându-i în mod ciudat un sentiment de linişte. O preferinţă formată în timp, fără îndoială. Bubuitul constant al ploii pe acoperişul de tinichea îi aducea aminte de huruitul surd al trenului care trece peste o pasarelă, dar reparaţiile pe care el şi bărbaţii le făcuseră la începutul verii se ţineau bine.

În urmă cu două ore, Burbon Belle nu arătase încă nicio

îmbunătăţire, dar Rachel îi avertizase că le va lua zile până să îşi dea seama încotro se îndreptau lucrurile. Rachel Norris era o femeie greu de citit, dar jucase destul poker la viaţa lui, şi câştigase, ca să ştie că sorţii le erau potrivnici.

Aruncă ochii în ţarcul lui Belle şi o găsi pe Maggie lângă iapă, mângâind-o pe cap. Maggie nu ridicase privirea, probabil fiindcă nu îl auzise venind.

De câte ori se gândea ce putea să îi facă pierderea calului, mânia care îi încolţise în suflet acum două nopţi îl rodea mai feroce şi mai profund.

— Cum e? întrebă el.

Maggie îşi ridică ochii roşii şi sfârşiţi de oboseală.

— Cam la fel. Rachel a plecat acum ceva timp să aducă un amestec de ierburi pentru cataplasmă. Belle are o umflătură la baza grumazului, aici. Îi arătă cu atenţie zona cu mâna ei. Rachel spune că pasta asta o va ajuta.

Le cercetă pe amândouă un moment, aducându-şi aminte când le văzuse pe Maggie şi pe Belle alergând peste câmpuri, pentru prima dată. Două frumuseţi făcute una pentru cealaltă...

Cu coada ochiului, văzu o nouă achiziţie care împodobea pereţii ţarcului. Un desen făcut de Kizzy bănuia. Maggie îi spusese despre lucrarea fetei. Acesta era un desen cu Belle în mijlocul unui câmp, cu o panglică după gât. Nu era greu de ghicit ce o inspirase.

Dar cu siguranţă, fetiţa ştia deja că nu va mai avea parte de nicio cursă. Şi nici de panglici.

Când îi spusese aseară noutăţile despre starea lui Belle, Ennis nu pomenise nimic despre planurile lor de a o lăsa pe Kizzy să alerge în cursă sau nu. Dar Cullen credea că şi dacă avuseseră astfel de planuri, ceea ce se întâmplase cu Ennis îl făcuse să se răzgândească.

Toţi jocheii erau copii de oameni liberi, dar băieţi, nu fete. Personal, el nu ar fi permis niciodată fiicei lui să facă un lucru atât de periculos. Şi credea că nici Ennis.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Maggie. Şi mai

ales că i s-a întâmplat lui Belle.

Senzaţia de vină îi întunecă lui Maggie privirea.

— Chiar crezi că s-a întâmplat fiindcă cineva s-a gândit că am în plan să o înscriu din nou în cursă? întrebarea îl lovi ca un pumn în stomac.

— Nu ştiu. Şi, crede-mă când îţi spun... Nu am spus asta ca să te rănesc.

— Ştiu, spuse ea fără vlagă. Dar tonul ei nu îl convingea. El făcu un pas spre ţarc.

— Dar ştiu că sunt oameni în oraş care ar face orice nu numai să câştige, ci şi să se asigure că nu vor câştiga alţii. Şi nu vorbesc numai despre caii pursânge de curse.

Ea căută în ochii lui.

— Acum două nopţi, când au ars colibele... au fost „lupii”, nu? Nu era o întrebare.

— Da... nu am vrut să te îngrijorez. Nici pe tine, nici pe femei şi copii.

Îşi plimba privirea de la Belle la Maggie şi se întreba dacă vina care îl rodea era născoceala lui sau dacă Maggie rostise acel lucru tocmai în acel sens.

Oricum ar fi fost, simţul responsabilităţii îl apăsa greu.

— Iartă-mă, Maggie, dacă am greşit fiindcă nu ţi-am spus. Ea scutură din cap.

— Nu cred că ar fi contat, Cullen. Nu putem fi peste tot în acelaşi timp, nu-i aşa? Se aplecă şi o sărută pe Belle pe podul nasului.

Simţind mişcare cu coada ochiului, Cullen tresări când văzu figura cu glugă neagră stând în pragul uşii.

— Domnu’ McGrath, zise Rachel dându-şi jos gluga pelerinii şi slobozindu-şi cârlionţii bogaţi. Un coş de ierburi îi atârna de braţ. Se apropie şi îngenunche lângă Belle, apoi o mângâie pe grumaz, în sus şi în jos.

— Se odihneşte mai bine, e un lucru bun. O vreme o să mă ocup de ierburi, să le macin, coniţă McGrath. Te îndemn să mănânci ceva şi să te odihneşti puţin.

— Aş prefera să stau aici, cu ea. Rachel se ridică în

picioare.

— Dacă slăbeşti, coniţă McGrath, Belle va şti. Şi vei adăuga la povara ei. Îşi dădu jos pelerina. Rochia de sub ea era surprinzător de uscată.

— Du-te cu soţu' dumitale. Stau eu cu ea.

Reticentă, Maggie se ridică, întinzând mâna să se ţină de zid.

— Nu voi lipsi mult.

Cullen îşi strecură braţul în jurul taliei ei şi fugiră spre casă. Îi deschise uşa şi abia îl prinse din urmă pe Bucket înainte să o zbughească pe uşă în casă, plin de apă.

— Stai, îi porunci Cullen, iar câinele se întinse pe prispă, cu capul pe labe şi cu ochi cerşind milă.

Onnie îi întâmpină în foaier.

— Doamne, sunteţi uzi până la piele, zise ea cu glas îngrijorat.

— Coniţă, ţi-am pregătit o baie. Eram gata să vin după tine. M-am gândit că îţi prinde bine înainte de masă.

Maggie dădu din cap.

— Mulţumesc, Onnie. Poate că voi mânca mai târziu.

— Ar fi bine. Pregătesc terci cu ouă ochiuri la micul dejun. Apoi, o plăcintă crocantă cu pui, mazăre şi morcovi, la cină, cum îţi place.

Maggie oftă.

— Preferata lui Oak, mai ştii?

Cullen surprinse din schimbul lor de priviri cât le durea şi pe una şi pe alta pierderea suferită.

— Da, coniţă, mai ştiu. Mă gândesc la fraţii tăi mai în fiece zi şi îi văd peste tot în casă. Acu'... Femeia dădu din cap spre baia de lângă bucătărie. Fugi şi încălzeşte-te pân' ce termin eu la bucătărie.

Maggie o luă spre scări. Cullen o reţinu de braţ.

— Unde te duci?

— Să îmi iau nişte haine curate, îi făcu semn spre baie.

— Ţi le aduc eu, tu du-te şi bagă-te în cadă.

Prea epuizată ca să mai riposteze, făcu aşa cum îi spuse.

După câteva minute, bătu la uşă.

— Intră.

Cullen intră, deşi i se păru ciudat, sub privirile tuşei Onnie care îl fixau din bucătărie. Amintindu-şi că era însurat cu femeia din cadă, închise uşa în spatele lui.

Cu ochii închişi, Maggie se lăsase pe spate în cada din porţelan, cu părul lung şi ud atârnându-i pe spate. Ieşeau aburi din apa care umplea cada până-n margine, aşa că restul trupului ei se ascundea de privirile lui, deşi memoria încă îi funcţiona bine.

— Îţi las hainele aici.

— Mulţumesc. Dădu să plece.

— Cullen?

— Da?

Întoarse privirea spre el.

— I-am spus lui Dumnezeu că... dacă o ţine pe Belle în viaţă, nu o voi mai pune în curse niciodată. Toate lacrimile pe care nu le vărsase încă îi umplură privirea. Şi nu îmi pasă. Nu mă voi simţi înşelată. Lacrimile reţinute cu greu până atunci îi curgeau acum şiroaie. Vreau doar să trăiască.

Cullen traversă baia până lângă cada ei şi se aşeză în genunchi.

— Şi eu vreau să trăiască, Maggie. Dar vreau să şi alerge din nou. Vreau să te văd alergând cu ea ca atunci când m-ai speriat de moarte. Tu cu braţele întinse, iar ea cu copitele abia atingând pământul.

Zâmbind, Maggie îşi aminti de fetiţa de altă dată.

— Fratele meu, Oak, zicea că *plutim*.

— Atunci vreau să te văd din nou plutind cu Belle. *Eu* asta cer de la Dumnezeu, Maggie.

— Mulţumesc, murmură şi îşi ridică mâna din apa caldă şi o puse peste mâna lui care era aşezată pe marginea căzii.

— Ai zis că ai mai multe să îmi spui despre rădăcina şarpelui. Şi despre Londra.

Lui Cullen privirea îi căzu în apă, zâmbind firav.

— Îţi voi spune, îţi dau cuvântul meu, şi îţi voi răspunde la

toate întrebările. Dar acum... tu în cadă şi eu în aceeaşi odaie, singur cu tine, ultimul lucru pe care vreau să îl fac este să stau la taifas.

Faţa ei căpătă o minunată nuanţă trandafirie, ca umerii goi şi alte linii curbate.

— Deci, ce-ar fi să termini aici, eu să mă duc să mă schimb de hainele acestea ude şi să continuăm discuţia asta mai târziu?

Cullen abia terminase prima porţie de omletă cu şuncă, aşteptând-o pe-a doua când Maggie îl întrebă din nou. Astfel că o refuză politicos pe Onnie când îi mai oferi o porţie.

În timp ce Onnie îi umplea din nou ceaşca de cafea, Cullen bău apă pe-ndelete, rămurica de mentă dându-i un gust proaspăt, răcoros, şi hotărî că un răspuns direct era cel mai potrivit. Aşteptă până când rămaseră din nou amândoi.

— Motivul pentru care ştiu atât de multe despre rădăcina albă a şarpelui este pentru că fratele meu mai mare, Ethan, a folosit-o în Londra ca să otrăvească un cal. Şi a fost plătit gras pentru asta.

Maggie îl privea fix în ochi, aşteptând parcă să admită că era doar o glumă. Dar pentru că expresia feţei lui nu trăda că ar fi vorba de aşa ceva, Maggie încremeni.

— Ştiai ce făcea fratele tău?

— Bineînţeles că nu. Dar mi-am dat seama că ceva nu este în regulă. Ar fi trebuit să îmi ascult instinctul şi să aflu ce se întâmpla. Dar îi datoram lui Ethan mult.

— Bani?

— Nu bani, Maggie. Îi datoram viaţa mea.

Cullen înconjura marginea farfuriei cu vârful degetului.

— Tatăl nostru iubea sticla. Ştii deja acest lucru. Dar, când se îmbăta, era diabolic. Mai rău decât de obicei. Venea acasă de la lucru cu chef de ceartă. Odată şi-a vărsat cheful pe mama. Îşi aminti faţa ei frumoasă plină de tăieturi şi vânătăi, dar o scuti pe Maggie de toate acele detalii. După aceea, eu şi Ethan am decis ca de atunci încolo să încasăm

noi bătăile. Nici mama, nici surorile. Dar Ethan... – emoţia îl gâtuia. În ciuda oricărei suferinţe pe care i-o provocase Ethan, încă îl iubea.

— Ethan fusese dintotdeauna mai mare şi mai bine făcut decât mine. A încasat bătaia în locul meu. Până la ultima lovitură.

În ochii lui Maggie se vedea mila.

— Nu îţi spun toate acestea ca să îţi fie milă de mine, Maggie. Îţi spun fiindcă sunt responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Nu tu ai otrăvit calul. Fratele tău.

— Chiar nu vezi? Ştiam că Ethan are probleme. Ştiam că le datora unora mulţi bani. Dar eu mă străduiam să mă schimb, să îmi fac un rost, pentru mine, pentru Moira şi micuţa noastră Katie. Deci, în loc să mă duc la Ethan şi să îl fac să îmi spună ce se întâmpla, m-am prefăcut că nu văd. Până când a fost prea târziu.

— Cum adică... prea târziu?

— Comisia de curse din Londra... Ea ridică mâna.

— Calul era pursânge?

— Şi concurent, zise Cullen privind-o în ochi. Armăsarul care urma să câştige cursa Belmont Stakes în acel sezon.

Ea rămase cu gura căscată.

— Nu ştiu cum, continuă el, dar comisia a făcut legătura faptei cu Ethan. Şi apoi cu mine, probabil fiindcă îl ajutasem să obţină slujba la grajdurile unde lucram şi eu. Slujba aceea i-a facilitat accesul la Aristides.

— Armăsarul pe care l-a otrăvit. El dădu din cap.

— Care aparţinea unui american bogat din New York. Din bucătărie se auzea zăngănitul încet de oale şi cratiţe.

— Comisia a eliberat ordine de arestare pe numele noastre. Dar Ethan... a dispărut. Ca roua de dimineaţă. Acum era aici, în următorul minut nu mai era de unde să-l iei. Iar eu nu l-am mai văzut, nici nu am mai vorbit cu el de atunci.

— Deci comisia a dat vina pe tine.

— Da. Dacă rămâneam acolo, ajungeam la închisoare. Iar Moira şi Katie, fără nicio rudă, nimeni care să aibă grijă de ele... suspina. Am crezut că venind aici le voi salva. Dar, unde s-a ajuns...

— Ai făcut bine că ai plecat din Londra, Cullen. Nu a fost vina ta. Şi n-aveai cum să ştii ce avea să se întâmple pe navă.

El cerceta frunza de mentă care plutea în pahar.

— Şi acum ştii de ce am fost atât de hotărât să nu o înscrii pe Belle în cursă. Că nu am fost împotriva ta, cum părea.

— Fiindcă dacă se află şi ai fi denunţat...

— M-ar costa, şi pe mine, şi pe tine, totul. O cerceta din partea cealaltă a mesei. Vezi tu, Maggie, sunt ultimul om de pe pământ care ai vrea să te reprezinte în Societatea de Cai Pursânge din Nashville.

Ea se aplecă înainte.

— Ai idee unde este fratele tău acum?

— Undeva departe de Londra, e tot ce ştiu.

— Şi calul, întrebă ea uşor, a murit?

Cullen scutură din cap şi o auzi scăpând un suspin.

— Dar nu a mai putut participa niciodată în curse.

Capitolul 37

A doua zi dimineaţă, la depozitul de cherestea, Cullen se opri în pragul uşii ca să îşi dea jos noroiul şi murdăria de pe ghete. Soarele arzător din spatele lui şi cerurile întinse, de un albastru senin, de deasupra capului, garantau împreună zvântarea câmpurilor înecate de ploaie, exact aşa cum sperase. În două-trei zile aveau să înceapă secerişul la Linden Downs. El, unul, abia aştepta.

Înăuntru zări proprietarul care era în spate şi îi făcu un gest cu mâna. Bărbatul păru să şovăie, dar ridică o mână şi îi spuse că avea să vină numaidecât.

Cullen se uită la lopeţile de pe pereţi, luă două şi le puse pe tejghea. Odată vândută recolta, Linden Downs va fi din

nou stabil financiar, iar el va vedea iarăşi viitorul cu încredere.

În situaţia dată, spera ca domnul Blake, proprietarul, să fi ţinut minte ce client fidel fusese când cumpărase încărcătura de cherestea, la începutul verii. Fiindcă, în acest moment, cu banii lichizi din buzunarul lui abia îşi permitea câteva unelte pe care avea nevoie să le înlocuiască. Toată cheresteaua şi materialele necesare construirii carelor trebuiau cumpărate pe credit.

— Bune lopeţi, n-am ce zice. Cele mai bune, dacă mă-ntrebi pe mine.

Cullen se întoarse şi dădu de un bărbat care stătea în colţ, pe un butoi, cu părul cărunt, faţa zbârcită şi însemnată de vreme. Cullen dădu din cap.

— Mulţumesc, domnule. Apreciez recomandarea. Omul îşi ridică sprâncenele stufoase.

— Văd că eşti irlandez după vorbă, fiule! zise zâmbind larg şi lăsând să se vadă câţiva dinţi lipsă.

Simţind doar curiozitate în tonul lui, Cullen râdea.

— Aşa e, domnule. Nu cumva vă trageţi din insula mea şi dumneavoastră? zise Cullen glumind cu bărbatul cu un puternic accent sudist.

Gentlemanul încruntă sprânceana.

— O, nu, fiule. Aici m-am născut, rosti slăbind butoiul de parcă picioarele lui aşa încovoiate cum erau ar fi plesnit sub povara prea grea de purtat dintr-odată. Sunt aici de când mă ştiu, cam şaptezeci de ani acum.

Şaptezeci de ani? După nodurile mâinilor şi umerii încovoiaţi, nu fuseseră ani uşori. Cullen se întreba dacă timpul, în trecerea lui, nu îi smulsese şi ceva din judecata sănătoasă.

Bărbatul se tot necăjea cu ceva înfăşurat în jurul încheieturii fragile, iar Cullen reuşi să vadă ce era. O bucată de sfoară.

— Bună ziua, domnule McGrath. Cu ce te pot ajuta? auzind glasul proprietarului, Cullen îi aruncă veteranului o

privire de bun-rămas şi se întoarse.

— Domnule Blake, mă bucur să te văd din nou. Am nevoie de o încărcătură de cherestea şi materiale. Am aici lista, rosti întinzându-i-o.

Blake citi în treacăt lista.

— E ceva, McGrath.

— Hei, Blake, asta e a mai bună sfoară pe care o ai?

Atât Cullen, cât şi domnul Blake se uitară spre bătrânul care ţinea în mână un ghem de sfoară.

— Da, Jessup, oftă proprietarul. Tot asta e a mai bună sfoară pe care o am.

Jessup zâmbi larg, cu ochii aproape acoperiţi de riduri.

— E bine de ştiut. Dar mă mai uit puţin.

Blake se întoarse spre Cullen şi, auzindu-i parcă şirul gândurilor, scutură din cap.

— În mod ciudat, de patruzeci şi ceva de ani, zise în şoaptă, Jessup Collum îngrijeşte de cimitirul oraşului. Se zvoneşte că leagă sfori în jurul încheieturilor celor morţi înainte să îi îngroape... în caz că se trezeşte vreunul. Se uită la Cullen. Oamenii spun că e cam ţicnit, dar nu supără pe nimeni. Reveni la hârtia din mână. E o achiziţie bunicică.

— Aşa e, domnule. Am avut necazuri la Linden Downs acum două nopţi. Ne-au ars colibele, cu tot cu carele pline cu materialele pentru secerat.

Blake îşi feri privirea.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Mulţumesc.

Simţindu-i sinceritatea, Cullen se prinse, din lipsa curiozităţii şi din ezitarea din privire, că nu îi spunea ceva nou. Nu îi plăcea senzaţia pe care i-o lăsa.

— Deci, după cum am spus, am venit după aceste lucruri. Am bani lichizi care acoperă o parte, mică, rosti şovăind. Am nevoie să cumpăr restul pe credit. Dar îmi voi plăti datoria cu dobândă, bineînţeles, la încheierea secerişului. În maximum două-trei săptămâni vă dau toţi banii.

Blake pipăia lista din mână, încercând un zâmbet nereuşit.

— Credeam că eşti client cu bani lichizi.

— De obicei sunt, rosti Cullen uitându-se în ochii lui. Dar nu m-am gândit să pun bani deoparte pentru cei care au venit pe pământul meu să îmi ardă colibele lucrătorilor şi carele.

Blake se cutremură, cu înţelegere.

— Ascultă, McGrath, îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat. Chiar îmi pare rău...

— Apreciez, domnule Blake, rosti Cullen străduindu-se să rămână calm, dar aş aprecia şi mai mult dacă aş putea să cumpăr aceste lucruri trebuincioase pe credit. Doar de data aceasta. Am nevoie de materiale pentru secerişul recoltelor.

— Îmi pare rău. Aş vrea să te pot ajuta, zise Blake dându-i înapoi hârtia. Dar nu îţi pot acorda creditul.

Cullen îl privea direct în ochi.

— Au încercat să ucidă un om în noaptea aceea, domnule Blake. L-au spânzurat acolo, în faţa soţiei lui. Este o imagine pe care nu mi-o voi putea scoate niciodată din cap. Şi nici copiii cu arsuri şi băşici pe mâini şi pe picioare de la incendiu. Toate din cauza unor laşi care se ascund în spatele unor glugi.

Blake lăsă capul în jos, dar atunci când îl ridică din nou, în ochii lui citi ameninţare.

— Nu înţelegi cum stau lucrurile pe aici, McGrath, zise încet. Şi nici cum sunt ei.

— O, ba ştiu chiar bine. Cullen făcu o pauză. Ştii cine sunt? Blake scutură din cap, uitându-se în jur.

— Nu ştiu. Ar fi bine să nu faci nimic ca să îi provoci.

— Să îi provoc? Eram pe pământul meu!

Aruncând din nou o privire de jur-împrejur, Blake se apropie de el.

— Ţi-am vândut o dată, McGrath, fiindcă ai avut bani lichizi. Cullen miji ochii

— Şi cuvântul unui irlandez nu este îndeajuns?

— Nu despre asta e vorba. Ţi-am vândut deşi am ştiut că

altora nu le va plăcea. Dacă ar fi după mine, ţi le-aş da pe toate. Gilbert Linden mi-a fost prieten bun, McGrath, un om de onoare. Ca tine. Dar eu nu sunt singurul proprietar al acestui depozit. Eu deţin cel mai puţin. Iar asociaţii mei mi-au spus clar că nu aprobă anumite decizii pe care le-am luat. Chiar îmi pare rău, dar şi eu am în grijă muncitori, McGrath, o familie şi o afacere de condus.

Cullen se uită la lista din mâna lui.

— Ai singurul depozit de cherestea din zonă, domnule Blake. Fiindcă Blake nu îi răspunse, Cullen vârî lista înapoi în buzunar.

— Pot atunci să întreb dacă partenerul dumitale e aici? Poate vorbesc cu el?

— Nu este. Dar nu ar ajuta cu nimic. Dacă se duce vorba până la el că ţi-am vândut iar, chiar şi cu bani lichizi, nu va fi bine pentru mine. Dar aş vrea să ştii, zise cu o privire care părea că îl costă mult ce urma să spună, eu nu am aceeaşi părere ca el despre oameni, McGrath. Sau ca alţi tovarăşi despre străinii de pe aici. De aceea sunt dispus să fac ce fac pentru tine. Cu bani lichizi.

Înţelegând pe deplin situaţia omului, Cullen o înţelegea şi pe a sa, şi chiar mai mult.

— Un om respectabil, prieten şi cu mine şi cu tine, mi-a spus cândva că vine un moment când omul trebuie să susţină cu îndrăzneală la lucrurile în care crede sau i se va lua tot ce îi e mai drag pe lume şi lui şi celor pe care îi iubeşte.

Blake strânse din dinţi, încordându-şi muşchii feţei. Cullen văzu că se frământa. Nu îl putea învinovăţi. El nu se zbătea cu acelaşi lucru?

Se scurse o clipă şi Blake scutură din cap. Cullen se convinse. O luă cu paşi apăsaţi spre uşă.

— McGrath?

Cullen se opri, fără să se întoarcă.

— Toţi spun că soţia ta... a tras în funie. Aşa e?

Cullen se întoarse şi citi neîncredere în ochii omului, apoi

văzu că şi bătrânul aştepta un răspuns. Un zâmbet îl luă prin surprindere.

— Aşa a făcut. Cu un singur glonţ.

— Nu îi venise ceasul, şopti bătrânul, pipăind sfoara din jurul încheieturii şi aruncându-i o privire surprinzător de clară.

Gândindu-se la Ennis şi la vocea pe care o auzise Maggie, Cullen ajunse la uşă.

— Nu, domnule Collum, nu îi venise. La revedere, domnilor.

* * *

Cullen se opri scurt la piaţă ca să ia câteva lucruri pe care le ceruse Maggie. Rezultatul discuţiei cu domnul Blake încă îl răscolea, ca sfatul pe care i-l dăduse răposatul lui socru.

Cum reuşea omul să susţină *cu îndrăzneală* ceea ce credea, când această susţinere îl putea costa foarte bine oamenii şi proprietatea pe care se străduia atât de mult să o protejeze?

Nu era prima oară când îşi dorea să aibă încă o seară sau sute de astfel de seri în care să stea cu Gilbert Linden şi să îi pună întrebări, să înveţe din înţelepciunea sa.

Fără cherestea, construirea carelor nu era o opţiune. Le putea cumpăra, cu un preţ mult mai mare, dacă i le-ar vinde cineva.

Şi numai dacă i le-ar da pe credit. Ştia deja răspunsul la o întrebare, dacă nu la ambele.

Toate fermele din zonă secerau sau urma să secere în curând. Prin urmare, nici împrumutul carelor în următoarele două săptămâni nu era o opţiune. Nu, pur şi simplu erau nevoiţi să se descurce cu singurul car care le mai rămăsese. Ceea ce însemna că secerişul le va lua mult mai mult, unele recolte vor fi prea coapte, poate chiar se vor strica în câmp, ceea ce va scădea preţul pieţei sau chiar îl va reduce la zero.

Numai gândul că va trebui să îi spună lui Maggie şi se simţi şi mai rău decât se simţea deja. Îşi aminti cum îi spusese ea în noaptea nunţii că mariajul lor nu era decât o înţelegere negustorească. Oftă. Ce mai partener de negoţ se dovedise.

Se aşeză la coadă ca să plătească ce cumpărase, realizând cât de mult conta pentru el părerea lui Maggie. Mult mai mult decât ştia ea, probabil. Bărbatul are nevoie de respectul soţiei la fel de mult ca de dragostea ei, poate chiar mai mult.

Când plecase de la grajd de dimineaţă, Maggie şi Rachel încercaseră, fără succes, să o ridice pe Burbon Belle în picioare. Pursângele abia îşi putuse susţine greutatea. Apoi, imediat, picioarele din spate începuseră să se îndoaie.

Durerea din ochii lui Maggie îl sfâşia. Văzând ce se întâmpla cu Belle, acest pursânge magnific străduindu-se să se ţină pe picioare când altă dată fusese invidia vântului, îşi aminti de armăsarul pe care îl otrăvise Ethan şi cât trebuie să fi suferit bietul animal. Acel gând îl tulbura mai rău ca niciodată.

Poate din cauză că părea şi mai veridic acum, văzând suferinţa lui Belle şi după ce îi spusese adevărul lui Maggie. Cum putuse fratele lui, apărătorul, protectorul, să facă aşa ceva?

Plăti mărfurile şi se duse înapoi la căruţă unde aşeză cutia, nerăbdător să ajungă acasă, dar nu la fel de nerăbdător să îi explice lui Maggie ce reuşise să obţină. Imaginea dezamăgirii din ochii ei era ca un pumnal înfipt în spate.

Răscolit de furie, dădu să se urce pe capră când simţi un iz de tutun şi rămase nemişcat, instinctul scotocindu-i adânc amintirile.

Aroma avea o dulceaţă aparte.

Îi luă ceva, dar până la urmă îşi dădu seama. În seara aceea, când Maggie crezuse că era cineva afară, simţise acelaşi iz când făcuse cale-ntoarsă spre casă.

Aroma dulce de tutun era din ce în ce mai puternică.

Cullen scotoci prin căruţă prefăcându-se că ar căuta ceva, în timp ce scruta trecătorii şi îşi spunea că mulţi bărbaţi fumau tutun, inclusiv cu aromă dulce.

Dar printre ei, Cullen ştia bine, era bărbatul care venise pe pământul lui, în prispa din faţa casei, şi îi speriase soţia, o femeie care nu se speria atât de uşor.

Privirea lui Cullen se opri asupra unui bărbat, şi rămase. La vreo zece paşi de căruţă, un tip părea grăbit, iar în gură îi atârna o ţigară. Cullen îl urmări prefăcându-se că verifică mărfurile din cutie. Apoi, o luă după el pe stradă, aroma dulce plutind din când în când înapoi spre el.

Cullen nu îi văzuse încă faţa. Iar din spate nu îl recunoştea; îl urmări pe picioare, iar după patru străzi începu să se întrebe dacă nu îşi pierdea cumva vremea.

Individul se opri. Se opri şi Cullen.

Omul trase un ultim fum pe care îl scoase pe nas, învăluindu-i capul în fum. Se uită în jos pe stradă, apoi se întoarse şi Cullen îi văzu faţa. Îl cunoştea, era sigur. Dar de unde? Postura omului, sigură pe sine şi arogantă, îi părea cunoscută, la fel şi felul în care aruncă ţigara la pământ şi îi îngropa mucul în ţărână.

„Bonnie Scotland”. Era ţicnitul cu biciul în mână din ziua aceea! Cullen se strădui să îşi amintească numele lui.

Omul continuă să meargă pe stradă până aproape de colţ, unde se făcu nevăzut într-o clădire. Cullen ajunse din urmă, familiaritatea zonei reducând repede posibilele clădiri în care dispăruse Grady Matthews, fiindcă acesta îi era numele.

Când lui Cullen i se adeveri suspiciunea, nu mai era atât de surprins fiindcă găsise deja veriga lipsă.

Prin comparaţie, furia de până atunci fusese mic copil faţă de ce simţea acum.

Capitolul 38

— Hai, fetiţo, zise Maggie în şoaptă, trăgând blând hăţurile

lui Belle şi încurajând-o să se ridice în picioare. Chiar şi Bucket scâncea încet de la câţiva metri unde stătea întins. Maggie trase o idee mai tare. Hai că poţi.

Stând întinsă pe spate, Burbon Belle ridică privirea cu ochii atât de întunecaţi, plini de iubire şi confuzie încât Maggie trebui să îşi înghită suspinele. În primul rând că n-ar fi trebuit să o urce niciodată pe Kizzy pe Belle. Poate Cullen avea dreptate. Deşi nu spusese niciodată că o antrena pe Kizzy pentru cursă, în inima ei asta făcuse.

Oricine ar fi urmărit-o şi-ar fi dat seama că asta făcea. Dar, în afara Unchiului Bob, cine să vadă acest lucru la Belle Meade? De cum îi veni gândul, urmă altul. Generalul Harding primea mulţi vizitatori importanţi. Veneau şi plecau fără ca Maggie să îi vadă.

Se pare că unul dintre aceştia le observase pe Belle şi Kizzy. Ce altă explicaţie ar putea fi?

Doar dacă nu cumva... hainul care pusese la cale să îl spânzure pe Ennis şi să incendieze colibele şi carele îi pusese gând rău şi lui Belle doar ca să facă rău, să distrugă şi să strecoare frica.

Neştiind motivul, cu lacrimi discrete curgându-i pe obraji, Maggie îşi lipi fruntea de a lui Belle.

— Îmi pare rău, zise ea în şoaptă, sperând că acest animal magnific ştia cât îi îmbogăţise viaţa. Câtă libertate îi adusese, cum nu mai cunoscuse niciodată înainte de ea.

Emoţia pe care Maggie căutase să şi-o înăbuşe mai înainte se dezlănţui. Se dădu într-o parte, unde Belle o vedea cu uşurinţă.

— Mulţumesc, zise ea încet, mângâindu-i duios capul, că m-ai lăsat să plutesc.

— E... pe moarte, coniţă?

Maggie ridică privirea şi o văzu pe Kizzy stând în poarta ţarcului, cu buza de jos tremurându-i şi faţa înecată în lacrimi.

Deşi ar fi vrut să o poată încuraja, Maggie doar ridică din umeri şi îi lăsă încet în jos.

— Nu ştiu, dar mă rog să nu fie.

— Şi eu mă rog, coniţă, zise Kizzy printre suspine. Maggie întinse mâna, iar fetiţa se lăsă lângă ea, în fân. Bucket se apropie tăcut, dar atent.

Kizzy o mângâie pe Belle pe cap.

— Eşti o frumoasă.

Glasul copilei, de obicei îndrăzneţ şi neastâmpărat, era acum stins şi speriat.

— Şi o puternică, îi şopti ea, aplecându-se şi sărutând-o pe nas.

Belle răsuflă şi ridică scurt capul. Kizzy făcu ochii mari. Dar nu la fel de mari ca Maggie.

— Continuă, o îndemnă Maggie. Vorbeşte cu ea.

Kizzy se aplecă, iar Maggie se întinse, luă o bucată de zahăr din raft şi i-o vârî lui Kizzy în mână. Fetiţa o duse la gura lui Belle, dar iapa nu le oferi decât un nechezat.

Kizzy se şterse pe mână şi încercă din nou, de data asta prefăcându-se că mănâncă ea înainte să i-o ofere lui Belle. Dar rezultatul era la fel.

— M-am întors, coniţă McGrath.

Maggie ridică ochii spre Rachel, care îi zâmbea lui Kizzy, întinsă în fân, tăcută şi încercând să îi între lui Belle pe sub piele.

— Văd că duduia Belle are vizitatori, zise Rachel punând de-o parte coşul cu ierburi.

Maggie întoarse privirea spre ea.

— Cred că Belle este fericită să o vadă. Ce mai face domnul Ennis?

Rachel îşi scoase mojarul şi pistilul.

— Omul ăla are o forţă pentru care nu găsesc un cuvânt. Decât poate *Dumnezeu*.

Maggie zâmbea.

— Şi soţia lui, Odessia, are aceeaşi forţă.

— Îhî... zise Rachel scoţând ierburile din coş începând să le macine în mojar. Dumnezeu a făcut bine când i-a pus împreună.

Maggie cercetă verigheta bunicii ei pe care o purta pe mâna stângă şi se gândi la tot ce se întâmplase până acum în viaţa ei şi a lui Cullen ca să fie împreună. Atâtea începuturi şi sfârşituri, prea multe ca să le poată număra. Era Dumnezeu conştient de toate? El le orchestrase?

Sau doar le arătase diferite căi, îngăduite de El, lăsându-i pe ei să decidă pe care să o ia?

Nu era sigură, dar judecând după ultimele luni, începuse să creadă că poate cele două se împleteau.

— Am fost acolo când au sărit peste mătură. Comentariul lui Rachel o aduse pe Maggie înapoi.

— Acum o altă viaţă, oftă Rachel. Cu mult ’nainte să apară copiii.

— Când eram copil, a zis Maggie încet, mă ascundeam în spatele colibelor şi urmăream ritualul măturii. Eu şi Mary Harding. Am crescut dorindu-se să ne căsătorim cu acest ritual. Credeam că e special.

Rachel se opri.

— Special?

Simţind din tonul femeii că făcuse ceva rău, Maggie căpătă un ton grav.

— Ei bine... da. Probabil din cauză că era diferit de al nostru. Rachel o privi în ochi, lăsând la o parte mojarul şi pistilul.

— Nu e vina ta, coniţă. Erai doar o copilă. Da’ acu’ că eşti mare, e important să ştii.

Maggie era conştientă că asculta şi Kizzy.

— Perechile săreau peste mătură atunci, eu şi soţul meu, Ennis şi Dessie, pentru că nu aveam voie să ne căsătorim. Numai oamenii liberi aveau voie, coniţă McGrath.

Zâmbetul cald al femeii nu era crud sau batjocoritor, ba dimpotrivă. De ce oare simţea Maggie că îşi pusese sufletul pe tavă?

— Căsnicia dădea cuplurilor drepturi unu’ asupra ăluilalt, care erau împotriva vremurilor. Aşa că am ales să facem ceva care să arate că eram căsătoriţi... cât ne lăsau ăi

cărora aparţineam.

Cu inima strânsă, Maggie aproape că simţea pe faţă rafala de amintiri înşirându-se în ordine şi adevărul care aşternea lumina peste şoaptele şi chicotelile micuţelor care se ascunseseră în pădurea din spatele colibelor. Aceleaşi păduri în care Jobah, Mica şi Kizzy se ascunseseră când oamenii năvăliseră să dea foc caselor şi să îl ucidă pe tatăl lor.

Puţin mai târziu, Maggie se uita prin poarta deschisă a grajdului şi ştiu că se întâmplase ceva rău în clipa în care Cullen sări jos din căruţă. Avea privirea fiere-amară şi gesturi repezite. Iar căruţa... era goală, cu excepţia unei cutii.

Lăsând-o pe Belle în grija lui Rachel, se duse la el afară, unde Bucket deja îl întâmpinase dând din codiţă şi cu limba atârnată. Cullen îl mângâie scurt, dar nu era deloc nerăbdător, observă Maggie, să o privească în ochi.

— Va trebui să ne descurcăm cu carul pe care îl avem, o anunţă el. Dar ne vom descurca. Îi aruncă o privire scurtă, apoi luă cutia cu mărfuri din vehicul şi o duse în casă, cu Bucket zburdând în urma lui.

Neputând să îşi ţină gura decât o clipă, Maggie reluă discuţia.

— Nu înţeleg. Credeam că te duci la depozit să cumperi materiale pentru care.

— Am fost. Blake a zis nu.

Puse cutia pe masa din bucătărie cu o forţă mai mare decât era nevoie. Onnie se uita de la unul la altul. Cullen o luă înapoi cu paşi mari şi cu câinele pe urmele lui.

Maggie îi ceru din priviri scuze lui Onnie şi se grăbi să îl ajungă pe Cullen din urmă.

— Dar de ce? Nu mai au cherestea?

— Au destulă, Maggie.

— Dar tu te-ai întors cu mâinile goale.

El începu să îl desfacă pe Levi de la căruţă, cu mişcări rapide şi tăioase.

— După cum am spus, ne vom descurca.

Cu mânia lui o înfuria şi pe ea. Maggie căuta în disperare fărâma de răbdare rămasă după nopţile nedormite şi grija pentru Belle.

— Papa a cumpărat de la domnul Blake ani de zile. Nu îi stă în fire să refuze clienţii.

Cullen nu zicea nimic.

Se dădu într-o parte ca să îl vadă mai bine.

— I-ai explicat de ce te-ai dus? Şi ce s-a întâmplat aici acum două nopţi?

— Da, i-am explicat.

— Şi ce a spus? Cullen zise oftând:

— Omul a spus că îi pare rău, Maggie! Şi apoi a spus nu. Atât! Acum, am treabă.

Şocată de tonul lui ascuţit, Maggie simţi cum i se încordează umerii.

— Şi cum vei secera la timp dacă nu ai decât o căruţă?

— Cum am spus, ne vom descurca. Şi vom lucra cât de repede vom putea.

— Descurca? întrebă venind lângă el. Ai mai spus. Dar dacă recolta rămâne prea mult pe câmp, va începe să putrezească şi...

— De aceea vom lucra cât de repede vom putea. Frustrată şi obosită, Maggie hotărî rapid ce trebuie să facă.

— Îl cunosc pe domnul Blake foarte bine, Cullen. Mă voi duce să vorbesc cu el mâine, la prima oră...

— O... râse el delicat. Cât de galant! Exact ce îşi doreşte un soţ... ca soţia lui să cerşească pentru el.

— Să cerşească? întrebă ridicând privirea spre el. N-am spus nimic despre cerşit. Tot ce am spus a fost că...

— Nu îmi dă pe credit, Margaret! rosti strângând din dinţi. *De aceea* am venit acasă fără cherestea.

— Dar... de ce vrei să cumperi pe credit? întotdeauna am plătit cu...

Îi citi răspunsul în privire şi, dintr-odată, înţelese. De ce nu se uita la ea. De ce nu voia să îi răspundă la întrebări. Nu

era supărat. Era jenat. Şi...

Nu mai aveau bani.

Încerca să nu lase şocul şi dezamăgirea să se vadă pe faţa ei, dar ştiu din privirea lui întunecată că nu reuşise.

— Cullen, eu...

— Nu vreau să vorbim acum despre asta, Maggie.

— Dar trebuie. Dacă Linden Downs are iar probleme financiare, eu...

— *Nu* avem probleme financiare. Am nevoie să secer recolta şi va fi bine.

Dădu să îl întrebe din nou cum îşi propunea să facă acest lucru, fără echipamentul necesar, când îi trăsni altă idee.

— Eu am strâns nişte bani din lecţiile mele. Nu este mult, dar poate e destul să îl convingem pe domnul Blake să...

— Dumnezeule mare, femeie! îi răspunse cu glas aspru, dar implorând-o cu ochii. Nu vezi că nu vreau să îţi faci griji pentru asta? Ai destule pe cap. Nu am nevoie de banii tăi, adăugă grăbit. Şi cu siguranţă, nu vreau mila ta. Aş vrea să nu te uiţi la mine ca şi când aş fi pierdut ce ţi-e mai drag pe lume. Asta mă ucide.

Lacrimile care clocotiseră de câteva zile erau gata să izbucnească, dar Maggie le ţinea în frâu.

— I-am jurat tatălui tău că te voi proteja, Maggie. Că voi avea grijă de tine şi de acest pământ. Şi am de gând să mă ţin de promisiune. Pentru ambele, cu orice cost. Cel puţin atât îi datorez.

Apucă hăţurile lui Levi şi îl duse în grajd. Maggie îl lăsă în pace. Mişcată de ceea ce auzise, un lucru se remarcase deasupra celorlalte. O spusese cu convingere şi emoţie.

Făcu cale întoarsă în casă şi apoi în bucătărie. Onnie era în spatele curţii. Maggie îşi puse un pahar cu apă, cu mâinile tremurânde. Îl duse la gură, dar respiraţia precipitată nu îi dădea voie să bea.

Puse paharul jos.

„Cel puţin atât îi datorez”, spusese el.

Cullen îi făcuse o promisiune tatălui ei. Şi ei, când se

căsătoriseră, oricât de contractuală fusese acea promisiune în acel moment. Deci, ce îl ţinea aici... sau în patul ei? Obligaţia sau inima?

Crezuse că îşi făcuseră un cămin împreună. O viaţă. Una cu un început dificil şi neaşteptat, cu siguranţă, dar... i se strânse stomacul, deşi nu îi era foame. Dacă promisiunea faţă de tatăl ei îl ţinea de fapt aici...

Duse paharul la gură şi dădu tot lichidul pe gât. O speria cât de rău o durea gândul că inima ei *era* singura legată strâns de legămintele pe care le făcuseră pe fugă şi cu intenţii greşite... dar pe care, cumva, inima şi mintea ei ajunseseră să le primească cu braţele deschise.

Închise ochii, scăpând un râset învins. O înţelegere negustorească. Asta îi spusese ea că era căsnicia lor. Dar acum era cu mult mai mult. Cel puţin pentru ea.

Cu calm, făcu cale întoarsă afară şi îl zări pe Cullen la fântână. Se duse hotărâtă spre el, apoi rări paşii. Avea pălărie? De când purta Cullen pălărie?

Apoi, el se întoarse, iar ea făcu un pas agitat înapoi. Nu era Cullen. Era un alt om. Care arăta ca...

— Ethan?

Auzi vocea lui Cullen în spatele ei, se întoarse şi văzu şocul din privirea lui care reflecta perfect ce simţea şi ea. Dar şocul făcu rapid loc unui sentiment total diferit, pe care îl mai văzuse în ochii lui în noaptea incendiului. Şi nu era de bun augur.

Capitolul 39

Lui Cullen nu îi venea să îşi creadă ochilor.

— Ethan, zise el în şoaptă a doua oară, deşi o furie latentă, clocotitoare şi turbată îi cuprinse tot corpul.

Vederea fratelui lui după atâta timp, după ce se schimbaseră atât de multe, dezlănţuia mii de amintiri, unele fericite, unele dureroase, cele mai multe între ele, înrădăcinate adânc în fiecare celulă a fiinţei lui. Nu putuse

niciodată să îl scoată din viaţa lui.

Iar zâmbetul lui Ethan, la fel ca întotdeauna, fără griji şi vesel. Cullen o luă cu paşi mari spre el.

— Cullen, băiete! zâmbea Ethan larg primindu-l cu braţele deschise. Ia uită-te la tine! Ce bine făcut eşti şi...

Cullen îi pocni un pumn direct în gură, dându-i capul pe spate şi zburându-i pălăria. Cu ochii mari cât cepele, Ethan se dădu înapoi clătinându-se, clipi, o dată, de două ori, şi ateriza cu o bufnitură pe pământ. Sângele îi curgea pe bărbie.

Ştiind că mâna ar fi trebuit să îl doară de la lovitura de pumn, Cullen abia o simţise, aprins cum era şi tremurând de toată furia pe care o simţise în ziua în care le înmormântase pe Moira şi pe Katie în adâncul apelor. Mânia şi durerea îi răscoleau măruntaiele, cei doi tovarăşi nepotriviţi hrănindu-se unul pe celălalt.

Privindu-l direct în ochi, Ethan îşi şterse sângele din colţul gurii.

— Ce primire tare pentru fratele tău!

— Ridică-te. Ethan zâmbea.

— Aş. Să mă pocneşti din nou? zise zâmbind, cu dinţii înroşiţi de sânge. Te-am învăţat bine, frăţiorule. Ce pumn!

— Am spus... *să te ridici*.

Lui Ethan îi păli umorul, iar Cullen se pregăti pentru ce urma. Ethan se ridică şi îşi adună puterile. Dar Cullen făcu mişcarea în ultimul moment şi lovindu-l în coaste, Cullen îl auzi scoţând un oftat şi o înjurătură odată cu el.

Văzând mişcare în dreapta sa, Cullen o zări pe Maggie, cu mâna la gură, uluită.

Lovitura din spate îl aruncă pe jos, scoţându-i tot aerul din plămâni.

— Nu întoarce niciodată spatele ăluilalt, Cullen. Ethan îl ridică de spatele cămăşii, îl învârti şi îl pocni bine de tot în falcă.

Lui Cullen jumătatea dreaptă a capului îi exploda de durere. Clipi şi lumea se învârti în jurul lui.

— Dar, poate, continuă Ethan zâmbind, într-un fel anume, mai sunt câteva lecţii pe care încă trebuie să le mai înveţi de la...

Cullen îl pocni sub bărbie cu stânga, apoi gândindu-se din nou la armăsarul acela şi la Belle, îi zdrobi falca. Fratele lui se clătină, în timp ce durerea din pumn îl puse pe Cullen în genunchi. Uitase ce falcă de granit are fratele său.

— Iar tu, zise Cullen, dregându-şi glasul şi scuturând înţepătura din mână, trebuie să îţi ţii fleanca când te baţi. Asta ţi-a fost mereu slăbiciunea.

Pe spate, în ţărână, Ethan râdea fără să mişte. Iar Cullen se bucura de privelişte. Nu credea că mai avea cum să încaseze.

Se uită din nou spre Maggie, care încă stătea în picioare, în acelaşi loc, şi citi în ochii ei îngrijorare şi confuzie. Nu ar fi trebuit să îi vorbească aşa cum o făcuse. Ştia că îi datora scuze imediat ce o prindea singură.

Îi întinse mâna fratelui său, dar Ethan îl privea în ochi cu neîncredere.

— Suntem chit, zise Cullen încet.

Ethan îl privi fix în ochi şi primi oferta. Strânsoarea de oţel îi era atât de bine cunoscută, ca trăsăturile fratelui său, atât de asemănătoare cu ale lui, dar părul roşcat, înfoiat, cu siguranţă nu îi semăna deloc.

Suspinând, Ethan îşi scutură praful de pe pantalonii scurţi şi se uită spre Maggie. Pe chip i se citea apreciere şi un interes destul de crescut. Maggie se încruntă şi îşi feri privirea.

— Deci, frăţiorule, se întoarse Ethan, cu ochi strălucitori. Bănuiesc că merit bătaia după câte ţi-am făcut. Şi ţie, şi lui Moira, adăugă el blând.

Doar îi auzi numele rostit de buzele fratelui său şi lui Cullen i se puse un nod în gât. Ethan se uită în înjur.

— Unde e? Şi scumpa Katie? Am ceva pentru ele în desagă. Emoţia care îl sugruma nu îi dădea voie să vorbească. Şi intenţionat nu se uita la Maggie.

Văzând cum caută în desagă, Cullen se apropie de Ethan.

— Ethan, zise el şoptind.

— E pe aici pe undeva. Găsesc eu.

— Moira s-a dus, şopti Cullen, cu foc în privire. Şi Katie cu ea. Încet, Ethan îşi îndreptă spatele, strângând o păpuşică în mână. Îl măsură pe Cullen cu multă neîncredere.

— Cum... adică... s-au *dus*? întrebă cercetând împrejur. Rămase din nou cu ochii la Maggie, absent, înmărmurit, târându-şi înapoi privirea spre Cullen.

Cullen trase adânc aer în piept şi oftă încet, lăsând tăcerea care îi apăsa din toate părţile să îi şoptească fratelui său răspunsul pe care el nu ar fi vrut să i-l dea.

Cu lacrimi în ochi şi buze tremurânde, Ethan rămase fără cuvinte.

— Au murit pe vas, în drum spre aici.

Păpuşa pe care Ethan o ţinea, tremura în strânsoarea lui, iar lacrimile o luară şiroi pe obrajii lui neraşi.

— Te-am căutat, continuă Cullen, după tot ce s-a întâmplat. Dar tu dispăruseşi. Atunci au venit după mine şi au vrut să mă facă pe mine vinovat.

Nu voia să fie nemilos, dar trebuia să-i spună adevărul. Ethan scutură din cap.

— Deci, nu puteam să mai rămân acolo. Nu când ştiam că mă aştepta închisoare sigură. Eu şi Moira am hotărât să fugim înainte să vină autorităţile.

Ethan încercă să-şi ridice mâna tremurând, dar privirea îi rămase plecată în jos la păpuşa pe care o ţinea strâns.

— Îmi pare rău, Cullen, îi şopti el, cu umerii tremurând îndârjiţi, îmi pare *foarte* rău. Întinse mâna şi se agăţă de ghizdul de piatră al fântânii, apoi îşi ascunse faţa în mâini şi plânse amarnic.

Capitolul 40

— Deci, cum m-ai găsit?

La întrebarea lui Cullen, Maggie îi aruncă pe furiş o privire

peste masă, întrebându-se acelaşi lucru.

Reacţia profund afectată a lui Ethan de mai înainte, când aflase de moartea lui Moira şi a lui Katie fusese pe cât de neaşteptată, pe atât de sfâşietoare. O emoţie atât de tandră pentru un om atât de dur. Mai ales pentru un om care făcuse ce îi făcuse armăsarului aceluia.

Oricât ar fi încercat să nu se gândească, de câte ori se uita la Ethan McGrath, acolo îi fugea mintea.

Când Cullen făcuse prezentările, surprinderea pe care o citise pe faţa lui Ethan îl dăduse de gol. Ethan avusese ocazia să se spele înainte de cină, deci era prima dată când cei doi fraţi aveau ocazia să îşi vorbească fără să zboare pumni în toate direcţiile.

Privindu-i acum, Maggie simţea că analizează cele două feţe ale aceleaşi monede.

Ghemuit peste farfurie, Ethan termină de mestecat o îmbucătură de friptură de porc şi răspunse.

— Aseară eram la bar, în oraş. Am auzit despre un scandal la o fermă de prin locuri. Ceva despre un proprietar irlandez şi despre cineva care a cusut din saci figura unui trup şi a scris pe el un mesaj. Ethan îndreptă ochii spre Maggie, dar se feri să o privească. Înainte să îl atârne de un copac, scriseseră ceva nu prea prietenos despre un irlandez. Şi m-am gândit în sinea mea, „Poate vorbesc despre frăţioru' meu". Şi, se pare... înfipse furculiţa într-o altă bucată de carne şi o ridică triumfător... că am avut dreptate!

— Dar de unde ai ştiut unde să cauţi, Ethan? De unde ai ştiut că suntem aici, în Nashville?

— Nu am ştiut. M-am tot gândit la ce mi-a spus Moira. Cât de mult îşi dorea să vină-n Tennessee.

Cullen strânse din ochi.

— Moira ţi-a spus despre Tennessee?

— Mda, răspunse prinzând cu furculiţa un cartof copt. Mi-a spus că a auzit despre un loc care o ducea cu gândul acasă sau cam aşa.

— Că dealurile sunt verzi ca cele de acasă, îi şopti Cullen,

citind parcă.

Ethan căscă ochii mari.

— Da! Asta a zis.

Cullen se aplecă înainte.

— Când ţi-a spus toate acestea?

Ethan tăcu brusc, căpătând un aer serios, de parcă de-abia acum surprinsese fermitatea din tonul fratelui său.

— Cred că atunci când am văzut-o ultima dată. Chiar înainte să plec din Londra de tot, termină el, cu glasul stins.

Cullen se lăsă pe spate, în scaun, cufundat în amintiri dintr-o lume îndepărtată. Şi cu o altă femeie.

— Ştia că aveai să pleci, râse el fără chef. Moira a ştiut înaintea mea.

— Nu i-am zis niciodată nimic, Cullen. Jur. Nu aş fi băgat-o în aşa ceva.

— Nici nu era nevoie. Moira înţelegea omul. Te-a citit, Ethan.

— Dar de ce mi-ar fi spus aşa ceva?

— Fiindcă a ştiut că după ce vei pleca, ei vor veni după mine. Şi că trebuia să fugim. Şi, deşi a văzut cât de furios am fost pe tine, tot a vrut să ştii unde urma să ajungem.

Ethan tăcu multă vreme.

— Ai fost furios. Cullen îl fixă cu privirea.

— Şi supărat de atunci. Din ziua în care am intrat în grajd şi am văzut armăsarul într-o parte, cu răsuflarea tăiată. Până azi, când am ridicat ochii şi iată-te.

Secundele treceau şi Ethan abia glăsui din nou.

— Îmi pare rău, frăţioru’ meu. Dac-aş putea să fac totu’ altfel, aşa aş face.

— Dar nu poţi, oftă Cullen. Şi nici eu nu pot. Ethan îşi odihni braţele pe masă.

— Mi-am învăţat lecţia şi vreau să fac altfel decât până acum.

— Să mă laşi să răspund eu în locul tău? Să fugi de ce ai făcut? Şi să te ascunzi cine ştie pe unde de peste un an deja... Asta înseamnă că ţi-ai învăţat lecţia?

Lui Ethan i se întunecă privirea.

— Nu m-am ascuns în ultimul an, Cullen. Gura nu i se clintea, dar avea o privire gravă. Am fost închis. S-a dus vorba că te-au arestat. Cel puţin aşa scria în ziare. Nu a fost decât o tactică. Oftă şi se lăsă în scaun. Dar până să îmi dau seama, au pus mâna pe mine.

Maggie se uită spre Cullen şi văzu aceeaşi surprindere pe care o simţea şi ea.

Cullen făcuse ochii mari.

— Deci, totuşi te-ai întors.

— Da. N-am putut să las toată vina asupra ta. Singurul motiv pentru care sunt aici acum este pentru că am turnat Societăţii de Cai Pursânge din Londra pe toţi antrenorii şi jocheii necinstiţi din Londra. Cel puţin pe cei mai răi, adăugă făcându-i cu ochiul. Altfel, m-ar fi lăsat să putrezesc acolo.

Maggie analiza expresia contemplativă a lui Cullen, întrebându-se ce gândeşte.

Descoperirea că Ethan stătuse în închisoare pentru ceea ce făcuse ar fi trebuit să îi mai liniştească temerile pe care le avea din cauza lui, dar nu era aşa. Tot nu avea încredere în el. Şi sincer, nu îl voia la Linden Downs.

Dar Linden Downs nu mai era doar casa ei.

Se uită de la unul la altul. Atât de asemănători şi totuşi atât de diferiţi. Îşi aminti când Cullen îi povestise că Ethan era mai mare şi mai puternic decât el, dar Cullen avea umerii la fel de laţi şi de musculoşi că ai fratelui său. Poate că lunile pe care Cullen le petrecuse muncind pe docurile din Brooklyn echilibraseră scorul forţei fizice între cei doi... chiar dacă alte diferenţe încă trebuiau rezolvate. Încăierările pe care le văzuse între fraţii ei fuseseră blânde prin comparaţie.

Emoţia de pe chipul lui Cullen când îi spusese despre moartea lui Moira şi a lui Katie îi alimenta noile îndoieli. Evident că o iubise mult pe prima lui soţie şi pe copila lor. Nu ar fi bărbatul pe care îl iubea acum dacă nu ar fi iubit-o.

Totuşi...

Ar fi vrut să ştie dacă era cu ea fiindcă o iubea cu adevărat sau afecţiunea lui îşi avea rădăcinile într-o promisiune făcută în grabă. Sau doar pentru că avusese nevoie de un loc unde să se ascundă.

Pierindu-i pofta de mâncare, Maggie rămase cu ochii în farfuria ce îi era aşternută dinainte.

— De când eşti în oraş? îl întrebă Cullen.

— De câteva săptămâni. Dar fiindcă nu te-am găsit, m-am dus şi în alte oraşe. Până la urmă am ajuns în Georgia. Şi pe acolo au ţinuturi frumoase.

Cu capul plecat, Maggie începu să înţeleagă ce zicea Ethan. În ziua aceea, în oraş, când crezuse că îl văzuse pe Cullen... Fusese Ethan, cu siguranţă.

Tăcerea se lungea la fel de mult ca disconfortul ei. Se hotărî să profite de ocazie.

— Vă rog să mă scuzaţi... împinse scaunul şi se ridică, făcându-l pe Bucket să se ridice din colţul lui. Trebuie să văd ce face Burbon Belle.

Cullen se ridică, iar Ethan îl urmă rapid. Ethan îşi drese glasul.

— Deşi nu ştiu ce creatură are acest nume, îmi place, doamnă McGrath.

Maggie îşi smulse un zâmbet din obligaţie.

— Burbon Belle este calul meu, domnule McGrath. Este pur-sânge. Simţea privirea fixă a lui Cullen. Şi a fost otrăvită acum două nopţi.

Orice urmă de neseriozitate păli de pe faţa lui Ethan McGrath. Şi tăcerea de mai înainte nu se putea compara cu greutatea care învelea încăperea.

— Şi oricine ar fi fost, Cullen adăugă pe un ton grav, a folosit rădăcina albă a şarpelui.

* * *

— Ştii cine a făcut acest lucru... nu-i aşa? Cine a otrăvit

calu’ soţiei tale. Cine a provocat incendiu’ şi a încercat să îl omoare pe omu’ ăla.

Cullen întoarse privirea spre fratele lui, care stătea lângă el, la marginea prispei întunecate, în noaptea tăcută din jurul lor, în care luna se retrăgea încetişor în spatele norilor.

— Am o bănuială bună, răspunse el, aplecându-se şi masându-l pe Bucket, care stătea întins lângă el.

Râsul scurt al lui Ethan era sugestiv.

— Dacă spui tu aşa, înseamnă că ai mai mult decât o bănuială bună, frate. Se aplecă în balansoar, vorbind mai încet. Spune-mi şi le fac vizită în locul tău. Să le transmit dorinţa ta de a nu mai călca la Linden Downs în viaţa lor.

— Aş, scutură Cullen din cap.

— Da’ ai spus chiar tu... oamenii ăştia nu se vor lăsa pân’ ce nu obţin ce vor.

— Nu mai merge cu vizitele, Ethan. Nu când ai oameni în grijă şi pot suferi din cauza a ceea ce faci. Când e vorba despre mine sau tine, zise oftând, ne descurcăm. Dar lucrătorii mei, *soţia* mea... Duse privirea spre grajdurile în care Maggie şi Rachel aveau grijă de Belle. Nu mai pot rezolva problemele cum făceam cândva.

Atâtea idei pe care le avusese pe când era mai tânăr nu mai erau aşa de neclintit acum. În el aveau loc schimbări pe care nu le înţelegea şi nici nu le putea ignora.

Cullen se ridică şi se duse spre balustradă, oprindu-se aproape de locul unde stătuse cu Gilbert Linden în după-amiaza aceea. Cât de îndepărtată părea ziua aceea acum, dar cât de adânc se înrădăcinase în el dragostea pentru pământul acelui om şi pentru fiica lui.

— Pot să fiu şi civilizat, să ştii, zise Ethan, venind lângă el. Cullen râdea.

— Definiţia civilizaţiei pentru tine şi pentru mine a fost întotdeauna în contradicţie. Şi bănuiesc că în ultimul an definiţia ta s-a schimbat iarăşi.

Ethan dădu din umeri probabil zâmbind ironic, însă trăsăturile lui dispărură în umbre.

O briză care aducea o răcoare surprinzătoare chiar şi pentru luna septembrie, răscoli aerul nopţii şi potoli ramurile arţarilor şi ale stejarilor din apropiere în care frunzele tremurau. Bucket se ridică şi se întinse, tropăi şi se aşeză lângă Cullen, suspinând.

— A fost... greu acolo? întrebă Cullen blând.

— Da, a fost. Am făcut multe în viaţă, Cullen, da' închisoarea a fost o experienţă pe care n-aş mai căuta-o. Ce am făcut a fost greşit şi ştiu. Da'...

— Te-au căutat.

— Da... spuse Ethan ferindu-şi privirea. Aveam datorii pe care nu puteam începe să le plătesc.

Cullen se întoarse şi aşteptă ca fratele lui să îl privească în ochi.

— Dar am făcut bani frumoşi, Ethan. Ne-au plătit bine, lorzii ăia bogătaşi din Londra cu caii lor pursânge şi proprietăţi grandioase ce se scăldau în bani moşteniţi. Ce ne strecurau în plus în ziua câştigului era mai mult decât făcea tata în doi ani din cartofi roditori.

— Iar tu ai pus la ciorap fiecare bănuţ. Nu-i aşa, frăţiorule? în tonul lui Ethan era un aer de sarcasm care, când erau copii, îl împiedica pe Cullen să îl contrazică. Acum îl determina doar să îşi dea seama ce alegeri diferite făcuseră în ultimii ani.

— Da, răspunse Cullen. Fiecare bănuţ. Sau cel puţin fiecare bănuţ de care eu şi Moira nu aveam nevoie ca să cumpărăm mâncare.

Fără cuvinte, Ethan se uita în gol în noapte, cântecul greieraşilor îmblânzind asprimea tăcerii.

Chiar şi aşa, liniştea dintre ei concura cu tensiunea, iar Cullen ştia că dragostea lui pentru fratele mai mare şi recunoştinţa pentru ceea ce făcuse pentru el încercaseră de nenumărate ori să micşoreze distanţa dintre alegerile pe care le făcuseră. Dar nici măcar tendinţa iubirii de a fi oarbă nu putea îndrepta lucruri care erau fundamental greşite.

Cullen apucă grilajul prispei din faţa lui.

— Când au început?

— Pariurile? întrebă Ethan. Cullen dădu din cap.

— Acum patru ani sau cam aşa. Mi-a fost atât de uşor, zise râzând. Dar eu am semănat întotdeauna mai mult cu tata decât tine. Tu erai tare şi deştept ca mama. Eu am fost mai înclinat spre slăbiciune şi nemulţumire ca tata.

— Nu este adevărat. Eşti... ar fi vrut să spună „un om bun”, dar nu putea, când ştia ce ştia. Pentru mine eşti un frate bun.

— Cullen, zise Ethan cu autoritate. Eu *sunt* ca tata. Am aruncat o mică avere pe pariuri. Am irosit ani buni pe femei, pe majoritatea dintre ele nu ţineam minte nici cum le cheamă, cu atât mai puţin că am fost în patul lor. Am băut pân’ ce uitam unde eram, şi cine eram. Cu cât îl vedeam pe el mai mult în mine, cu atât mai mult fugeam. Şi cu cât fugeam mai mult, cu atât realizam mai mult că nu aveam scăpare. Ethan lăsă capul în jos. Parcă undeva în adâncul meu ştiam că nu-i bine ce făceam, dar tot făceam. Şi ştiam ce ar trebui să fac, dar nu făceam. În schimb, am devenit tot ce urasem la el. Doar că acum mă uram şi pe mine.

La ceva depărtare, urletul singuratic al unui lup străpunse tăcerea, amintind de partea mai puţin gentilă a nopţii.

Gândindu-se mai mult la confesiunea lui Ethan, Cullen simţea că ştie prea bine despre ce vorbeşte şi că îşi iubeşte foarte mult fratele.

— Nu eşti singurul care se luptă, Ethan. Nici singurul care urăşte anumite părţi ale sale. Şi eu încă mă lupt cu temperamentul pe care l-am învăţat de la tata, printre alte trăsături mai puţin plăcute. Dar, în ultimele luni, am învăţat ceva, de la bărbatul care mi-a vândut acest pământ.

— Tatăl lui Margaret? Cullen dădu din cap.

— Dacă vrei să poţi merge înainte, trebuie să laşi în urmă trecutul. Pentru noi, asta înseamnă să lăsăm ura pe care i-am purtat-o tatălui nostru. Pe el nu îl mai afectează. S-a dus. Ne afectează pe noi, pe mine şi pe tine... dacă ne

agăţăm de ea.

Lumina palidă a lămpii ilumina poarta deschisă a ţarcului, iar Cullen recunoscu figura zveltă a lui Maggie care trecu pe lângă ea. Ce n-ar fi dat să o vadă din nou bine pe Burbon Belle. Ciudat, dacă se gândea, luând în calcul că fusese împotriva dorinţei ei de a înscrie iapa din nou în cursă.

Şi încă era, nu se schimbase.

Dar să o vadă pe Maggie atât de împovărată de grija pentru pursânge îl măcina. La fel şi schimbul lor înfocat de cuvinte de mai devreme pe problema carelor şi a secerişului.

Îşi aruncă ochii peste câmpurile somnoroase, gata de seceriş, şi văzu din nou imaginea lui Grady Matthews strecurându-se în biroul lui Stephen Drake. El era în spatele tuturor celor întâmplate acum două nopţi, inclusiv otrăvirea lui Belle. Cullen ştia, chiar dacă nu avea dovezi.

La urma urmei, un miros dulce de ţigări nu era chiar o dovadă. Atunci de ce sugestia lui Ethan de a-i face o vizită încă îi trezea interesul?

— Nu îi place de mine, ştii, zise Ethan, cu frustrare în glas. Observând că Ethan se uita în aceeaşi direcţie ca el, Cullen zâmbea, fără să fie surprins că fratele său remarcase primirea mai puţin exuberantă a lui Maggie.

— Nu te cunoaşte încă destul ca să ştie că nu îi place de tine. Pur şi simplu nu îi place ce ai făcut. Şi nu pot să o învinovăţesc. Tu poţi?

Ethan nu mai zise nimic, se uită doar la el, apoi intră în casă cu paşi hotărâţi.

* * *

Maggie tresări, trezită de schimbarea poziţiei saltelei. Deschise ochii şi rămase surprinsă să îl vadă pe Cullen deja în picioare, deşi afară nu era nicio fărâmă de lumină pe cer. Primul gând îi zbură la Belle şi o făcu să se ridice în capul oaselor.

— S-a întâmplat ceva? şopti ea, simţind că i se face un gol în stomac. Trebuia să rămână în grajd peste noapte, dar Rachel insistase să se odihnească.

— Nu s-a întâmplat nimic, o asigură Cullen blând, făcându-i semn cu mâna. Culcă-te la loc. Îmi pare rău că te-am trezit.

Simţind răcoarea aerului de dimineaţă, profită de căldura pe care el o lăsase în pat şi se cuibări în ea. Rachel avea dreptate. *Era* istovită. Şi, judecând lipsa de progres a lui Belle din ultimele patru zile, se pregătea pentru ce era mai rău.

Îl urmări pe Cullen îmbrăcându-se pe întuneric. Îşi trase pantalonii pe el şi căută cămaşa în dulap. Ştia că viitorul lui Linden Downs îl apăsa la fel cum o apăsa pe ea viitorul lui Belle, poate chiar mai mult. Fiindcă dacă pierdeau Linden Downs, nu numai ei doi îşi pierdeau casa. Era vorba de multe alte vieţi acum.

Şi aici, în întunericul dinaintea zorilor, în cele mai profunde momente de singurătate de când se ştia, speranţa se străduia să se agaţe de ceva.

Vrând să îi pună o întrebare, se codi când îşi aduse aminte de frustrarea lui de ieri în ceea ce o privea. Dar nevoia ei de a cunoaşte acel răspuns depăşea posibilitatea retrăirii acelui moment.

— Deci... ştii când veţi începe secerişul?

— Azi.

Aşteptă, dorind ca el să îi spună mai multe. Dar, după un minut, presupuse că era tot ce avea să îi spună.

— Veţi secera cu un singur car? întrebă ea încercând să nu transmită nicio învinovăţire, dar nu prea avu succes.

— Vom secera cu ce avem, Maggie.

Simţindu-i tonul sec, ştiu că obţinuse deja tot ce era de ştiut pe acest subiect pentru moment.

Se aşeză pe marginea patului şi îşi trase ghetele.

— Cullen? întrebă ea în şoaptă.

— Da? răspunse el întrebător, concentrat pe ce avea de

făcut.

— Cât stă Ethan în vizită?

Rămase nemişcat, iar ea simţi că citise dincolo de întrebarea ei nu prea subtil adresată. Şi, într-un fel, simţi o jenă. La urma urmei, Ethan era fratele lui.

Aseară stătuse întinsă în pat cu uşa deschisă, ascultând murmurul vocilor care venea de pe scări şi îşi dorise să fi putut auzi mai mult. Era o prostie, dar aproape că era geloasă pe trecutul lor împreună şi pe amintirile care-i legau.

Cullen se ridică în picioare.

— M-a întrebat aseară cât poate să stea.

Maggie era recunoscătoare că întunericul îi masca dezamăgirea.

— Şi... ce i-ai spus?

O tăcere nesfârşită umplea încăperea.

— I-am spus că trebuie să vorbesc cu tine. Până la urmă... Linden Downs este casa *noastră*, Maggie.

Cu recunoştinţă, îmbrăţişa strâns perna, sperând să nu continue discuţia acum, dar ştiind în acelaşi timp care ar fi fost alegerea ei. Ştia că alegerea ei avea un preţ.

Dar şi dacă Ethan McGrath ar fi locuit cu ei ar fi avut un preţ.

— Culcă-te la loc, zise Cullen încet ducându-se spre uşă. Mă întorc repede.

Îl auzi pe Bucket foindu-se la piciorul patului şi pe Cullen pocnind din degete.

— Stai, băiete.

— Dar... unde te duci? „Şi fără Bucket”.

— Am treburi în oraş. Mă întorc repede. Închise uşa odăii înainte ca ea să mai poată întreba ceva.

Capitolul 41

Mânerul uşii se smuci scârţâind, dar Cullen nu se mişcă din colţul unde stătea ascuns în întuneric. Umbra de om închise

uşa, străbătu biroul până la masa de lucru şi aşează servieta neprotocolar pe masă. Apoi, una câte una, bărbatul ridică perdelele de la ferestre, lăsând să intre soarele nerăbdător.

— Cam târziu în dimineaţa asta, n-ai zice, domnule Drake? Stephen Drake se întoarse învârtindu-se, sperietura crispându-i faţa îmbujorată. Reacţia sa îi făcu plăcere lui Cullen poate mai mult decât ar fi trebuit. Drake îşi veni repede în fire.

— Domnule McGrath... răspunse scuturând din cap, zâmbind şi scoţând un sunet dezaprobator. Intrare forţată într-un birou. De aşteptat din partea unuia ca tine. Şi totuşi ilegal. Drake traversă încăperea spre masa de lucru, deschise un sertar şi scoase un pistol pe care îl îndreptă direct spre pieptul lui Cullen.

Cullen se ridică.

— Cheamă autorităţile. Nu vor găsi nicio încuietoare spartă şi nici vreo fereastră forţată. Doar un bărbat care a ajuns un pic mai devreme să stea de vorbă despre pământul lui cu directorul Biroului de Impozite şi împroprietăriri şi a găsit o uşă care s-a deschis destul de uşor.

Cullen făcu un pas spre el, iar Drake încărca arma.

— Ar fi trebuit să pleci din oraş când ţi-am spus, McGrath.

— Iar tu ar trebui să îţi ascunzi mai isteţ arma.

O umbră îi întunecă lui Drake privirea. Dezarma pistolul şi verifică încărcătorul.

Era rândul lui Cullen să zâmbească.

— Vei găsi gloanţele. Cândva.

— Oamenii mei vor...

— ... Se vor întoarce într-o oră, cel puţin aşa cred că le-ai poruncit acum câteva clipe, dădu Cullen din cap privind spre fereastra prin care vocile încă se mai auzeau. Nimic nu mai e privat acum.

— Nu ştiu ce speri să obţii venind aici, McGrath. Dar, orice ar fi, nu vei primi. Nu mi-e frică de tine, rosti lăsând pistolul deoparte din dorinţa de arăta că vorbeşte serios.

— Sper că nu. Până la urmă vom fi vecini. Multă vreme. Drake îl privea în ochi.

— Mă îndoiesc sincer.

Începând să îşi piardă răbdarea, Cullen traversă camera, convins că această „întâlnire” ar fi fost altfel acum dacă în locul lui ar fi venit Ethan, cum îl implorase fratele lui.

— Îţi voi spune rar, Drake, ca să mă asigur că înţelegi. Uneori, voi, sudiştii masculi, sunteţi tari de urechi, printre altele. Toată pofta de glumă îi pierise. Am venit ca să te avertizez. Ştiu că tu şi oamenii tăi aţi fost la mine la fermă acum câteva nopţi.

— Nu ai nicio dovadă.

— Ai dreptate, nu am. În schimb, am un lucru mai bun. Chiar două. Am fler. Iar flerul meu îmi spune că eşti putred până în măduva oaselor. Am simţit putoarea din ţine de prima dată când ne-am întâlnit. Şi în al doilea rând, am pământ. Plătit integral, cu act de proprietate pe numele meu. Şi nu ai cum să schimbi asta.

Drake zâmbi încrezut, pierindu-i lumina din ochi.

— Vierme irlandez împuţit. Nu te duce capul să înţelegi cine sunt şi ce putere am în acest oraş. În acest stat!

— Se poate, dar indiferent ce putere aveţi tu şi ceilalţi laşi care umblaţi noaptea în spatele glugilor voastre ciudate, am venit să vă spun că dacă vreodată mai puneţi piciorul pe pământul meu ca să faceţi rău, nu voi avea niciun pic de milă. Cum nici tu nu ai avut pentru domnul Ennis.

Fierbinţeala din obrajii lui Drake începu să se răcească încet-încet.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Arzând de dorinţa de a-i căra pumni, Cullen se străduia să îşi ţină nervii acasă.

— Să nu spui că nu te-am avertizat, domnule Drake. Dacă mai pui piciorul pe pământul meu, vino ziua, pe cal, pe drumul care duce la casa mea. Dacă vii în întunericul nopţii, dai ortul popii.

— Ştii ce ar face oamenii din oraş dacă m-ai omorî?

— Ca să afle că ai dat ortul popii, ar trebui să dea de cadavru. Ascultă-mă bine, Drake... eu nu irosesc bunătate de funie pentru de-alde voi.

Cullen ajunsese deja la uşă.

— Ciudat ce convins eşti că ai ajuns să cunoşti omul. De exemplu, Margaret Linden. O ştiu de-o viaţă. Drăguţă foc când era copilă. Dar odată femeie în floarea vârstei... zise Drake fluierând uşor. Şi mai frumoasă, n-ai zice?

Cullen strânse tare mânerul uşii.

— O, ştiam că tatăl ei avea o anumită... slăbiciune pentru tuciurii, râdea Drake înfundat. Dar, înainte să vii în oraş, nu mi-am imaginat că frumuşica Maggie va fi nevasta unui tuciu...

N-apucă să-i iasă cuvântul din gură când Cullen îl înşfacă de gât ridicându-l şi înghesuindu-l în perete. Pentru prima dată, simţi un fior în ochii bărbatului. Strânsoarea şi mai puternică îi căsca ochii lui Drake. De ce unii nu înţelegeau decât cu forţa?

Simţindu-şi amăreala din gură şi văzând încheieturile degetelor livide pe gâtul lui Drake, Cullen slăbi strânsoarea şi îi dădu drumul.

Drake alunecă brusc de pe zid respirând greu.

— Vei regreta... McGrath. Îţi dau cuvântul meu. Cullen se uită la el.

— Te-am văzut de-aproape, Drake. Nu eşti un mincinos atât de bun pe cât te crezi. Iar cuvântul tău nu are valoare. Se duse hotărât spre uşă. Acum, laba jos de pe pământul meu.

Soarele arzător pârlea câmpiile, trădând răcoarea de mai devreme. Cullen îşi şterse fruntea cu mâneca de la cămaşă. Bucket zăcea gâfâind în umbra căruţei, încercând să se răcorească. În ritmul acesta, niciodată nu vor reuşi să strângă recolta şi s-o scoată la vânzare, cu atât mai puţin să termine până ce calitatea producţiei avea de suferit.

Chiar dacă toată lumea ajuta la cules, transportul fiecărei încărcături de la câmp în hambar cu un singur car dura prea

mult. Făcu palma căuş deasupra ochilor şi cercetă valurile de verde din toate părţile.

Să ajungă până aici şi să dea greş acum era mai rău decât dacă recolta nu ar fi dat deloc rod.

Era aproape apusul când carul se retrase în hambar cu ultima încărcătură a zilei. Când Cullen văzu cu ochii lui cât de puţin se strânsese, regretă că nu îi cărase pumnul în moaca lui Stephen Drake azi dimineaţă.

Dar, când o zări pe Maggie venind spre el dinspre grajduri, cu lacrimi în ochi, o dezamăgire şi mai grozavă aproape îl puse în genunchi.

Apoi ea zâmbi, iar valul de fiori din sufletul lui îşi pierdu avântul şi deveni neputincios în urma noii speranţe încolţite.

— Vino şi vezi, şopti ea, cu grai tremurând. Îl apucă de mână. Am trimis veşti în câmp de acum o oră, dar am vrut să îţi arăt personal.

O apucă de mână şi o urmă, cu Bucket lipit de el, dând din coadă. Simţea că una din rugăciunile ei – şi ale lui – începuse să dea roade, chiar dacă celelalte încă nu.

Intră în grajd şi o văzu pe Belle stând în picioare în ţarc, maiestuoasă şi frumoasă, cu ochi strălucitori şi coada foşnăind. Ştiu atunci că iapa, chiar dacă nu va mai alerga niciodată în curse, îi va aminti întotdeauna să nu renunţe.

Maggie îşi lipi faţa de a lui Belle şi o sărută la baza nasului. Belle necheză şi azvârli din cap, împingând-o pe Maggie un pas în spate.

Din instinct, Cullen întinse mâna să o prindă, zăbovind pe spatele ei.

— Îşi va reveni, şopti Maggie, cu un grai plin de speranţă şi iubire.

Dar Cullen se uită în ochii mari şi negri ai pursângelui şi văzându-i inima de campion înţelese – cu o emoţie ce-i făcea inima să se strângă – că Burbon Belle va face mai mult decât să îşi revină.

Întrebarea era... ce va face el atunci? Doar îşi cunoştea

soţia. Şi ştia că visul la care, chipurile, renunţase, încă pulsa tare şi ferm în sufletul ei, indiferent că realiza sau nu.

Capitolul 42

Două zile mai târziu, Maggie se trezi odată cu soarele şi simţi că îi dau lacrimi de recunoştinţă văzând că Belle o aştepta şi o căuta cu privirea în pragul ţarcului.

— Bună dimineaţa, frumuşico, chicoti ea încet.

Cu mişcări circulare ample, trecu peria peste părul lui Belle, preţuind fiecare locşor binecunoscut.

Rachel Norris se întorsese la Belle Meade aseară. Maggie ştia sigur că Burbon Belle nu ar fi supravieţuit fără calităţile tămăduitoare ale femeii. La finalul recoltei, dacă le permitea bugetul, Maggie îşi propusese să stea de vorbă cu Cullen şi să vadă dacă nu ar fi putut face mai mult pentru Rachel decât modesta sumă pe care o ceruse femeia.

Afară, lucrătorii se pregăteau pentru o nouă zi de cules, tineri şi bătrâni, fiecare aducându-şi contribuţia. Maggie auzi vocea lui Cullen prin mulţime şi lătratul voios al lui Bucket.

— Doamna McGrath?

Se întoarse şi privi în spatele ei.

— Domnule McGrath... încercă să îşi reţină încruntătura care o încerca de fiecare dată în prezenţa fratelui lui Cullen.

Se opri la intrarea în ţarc.

— Te deranjează că sunt aici? rosti încercând un zâmbet în colţul gurii. Cullen mi-a spus despre progresul ei, dar am vrut să văd cu ochii mei. Dacă nu te deranjează.

Simţind mândria unei mame, dar şi protecţia ei, Maggie se dădu într-o parte şi îl invită cu un gest înăuntru. Era surprinsă că îi luase atât de mult lui Ethan să îşi facă curaj să viziteze grajdul. Omul întreba de Belle cel puţin de două ori pe zi. Totuşi, ea nu îl încurajase defel să vină.

Ethan păşi în ţarc, timiditatea sa făcându-l parcă şi mai masiv. Belle se întoarse şi îl privi în ochi, în timp ce Maggie

o urmărea, ştiind cu câtă excelenţă judecau caii caracterul unui om.

Ethan întinse mâna, iar iapa îl mirosi şi îi linse palma.

Cullen îi spusese aseară când se întinseseră în pat că Ethan muncea aproape cât trei bărbaţi, cărând pe picioare saci de porumb şi mănunchi de tutun de la cele mai îndepărtate câmpuri până la hambar. Şi, din câte văzuse cu ochii ei, lucrătorii îl plăceau pe Ethan la fel de mult ca pe Cullen.

Încă nu văzuse pe nimeni cu care Ethan să nu poată vorbi. În acest aspect, şi în multe altele, fraţii erau la fel.

— Este o frumuseţe, doamnă McGrath.

— Mulţumesc. Da, este.

Cullen încă nu o întrebase dacă era de acord ca fratele lui să stea cu ei definitiv, şi nici ea nu adusese vorba. Preferinţa ei nu se schimbase. Cel puţin, în general.

— Mă bucur mult că e mai bine, zise el încet, vădit emoţionat, întorcând privirea spre Maggie. Îmi pare rău pentru ceea ce am făcut. În Londra, vreau să spun. Este important pentru mine să ştii acest lucru.

Maggie îl studie.

— Mulţumesc, domnule McGrath. Dădu să plece, apoi se răzgândi.

— Crezi că...

Maggie se încorda sperând să nu întrebe ce credea ea că va întreba.

— ... te deranjează dacă ne spunem pe numele mic? Fiind şi rude!

Văzând blândeţea cu care se purta cu Belle şi calmul evident al iepei în prezenţa lui, inima lui Maggie se mai înmuie faţă de el.

— Cred că putem... Ethan. Omul radia.

— Mulţumesc... Margaret.

Bărbatul plecă. Câteva minute mai târziu, Maggie auzi agitaţie afară. Dacă nu ar fi cunoscut bine locul, ar fi zis că este din cauza traficului. Se duse hotărâtă spre uşa

grajdului şi văzu un grup de lucrători venind pe drum. Printre ei îl zări pe Cullen şi se duse mai aproape ca să vadă la ce se uitau, când auzi un ropot de aclamaţii.

Înspre ei venea generalul William Giles Harding, urmat de patru... ba nu, cinci... ba nu, şase care.

Generalul Harding îşi mână murgul până ajunse lângă Cullen.

— Domnule McGrath, aud că aveţi nevoie de care pentru cules, domnule. Şi, deşi nu acoperă nici măcar în parte datoria pe care o am faţă de dumneata pentru Bonnie Scotland, este speranţa mea că vei accepta împrumutul acestor care şi că le vei considera ale dumitale până când vei găsi posibilitatea de a le înlocui.

Maggie îşi cunoştea bine soţul. Deşi Cullen dăduse mâna cu el şi îi mulţumise, ştia că împrumutul acestor vehicule din partea generalului Harding de la Plantaţia Belle Meade însemna mai mult pentru Cullen decât lăsa să se vadă.

Cu ele, Linden Downs avea din nou şanse serioase.

— Doamna McGrath, i se adresă generalul Harding. Fiica mea mi-a spus că Burbon Belle e mult mai bine acum.

— Da, domnule, este.

— Mă bucur să aud acest lucru. E vreo şansă să alerge în Peyton Stakes? Înainte să îmi răspunzi, speranţa mea este că da. Şi sunt convins că, dacă Fortune ar avea glas, ar spune la fel.

Simţind privirea lui Cullen, Maggie îi zâmbi tatălui lui Mary.

— Mă tem că nu, domnule general. Am decis... se surprinse zicând... soţul meu şi eu am decis să nu o mai înscriem pe Burbon Belle în nicio cursă. Zâmbetul ei nu se sfia deloc. Aşa cred că este cel mai bine.

Generalul Harding o privi în ochi şi, deşi bărbatul nu o contrazise în cuvinte, ea ştia că nu era de acord.

* * *

Mijlocul lui septembrie aduse dimineţi mai răcoroase şi

promisiunea unei toamne iminente, chiar dacă vara insistentă încă se îndârjea să mai zăbovească. Dar, odată cu lăsarea serii, când lumina era aproape ştearsă şi petele de culoare încadrau dealurile de vest, briza nordică indica izbânda inevitabilă.

Cullen stătea pe prispa din faţă, contemplând cerul înnoptat, cu părul încă ud după baie, simţind o oboseală plăcută în spate şi în umeri. Se bucurase probabil de ultimul drum la râu, devreme ce vremea avea să fie în curând prea rece ca să mai poată face baie acolo. Se aplecă scurt să îl scarpine pe Bucket, care încă gâfâia după jocul de-a prinselea în drumul spre întoarcere.

Gilbert Linden îl răsfăţase prea mult pe ciobănesc, chiar jenant de mult. Şi Cullen era hotărât să îi calce pe urme.

Amintirea domnului Linden îi stârni o senzaţie de recunoştinţă; închise ochii pe moment, imaginându-şi-l încă stând acolo şi măsurând pământul pe care îl iubea.

„Mulţumesc, domnule...”

Enunţul tăcut îl părăsi înălţându-se la cer. Cât de departe avea de mers nu ştia sau când avea să ajungă. Sau dacă avea să ajungă. Dar măreţia darului pe care îl primise nu îl lăsa să rămână tăcut.

Cullen ridică ochii spre luna miniaturală din bolta înserată şi se gândi la un alt dar, cu mult mai preţios. De care tot domnul Linden se făcea responsabil. Sau, cel puţin, fiindcă le făcuse prezentările.

„Mulţumesc şi Ţie... Doamne”.

„Doamne Tată”, aşa îi spunea domnul Linden Atotputernicului în rugăciune, dar termenul *tată* nu îi suna bine lui Cullen. Spera, deci, că *Doamne* mergea măcar pe moment.

Încă cinci zile de cules, cu şase care în plus, şi viitorul lui Linden Downs arăta deja mai luminos. Între câmpurile înecate de ploaie şi începutul culesului cu o singură căruţă, pierduseră timp preţios. Dar îl vor recupera în următoarele trei săptămâni, Cullen era hotărât.

La fel şi Ennis, după cum îi spusese şeful de echipă în ultima vizită pe care Cullen i-o făcuse ca să vadă cum se mai simte.

Cullen simţea lipsa conducerii lui Ennis la câmp şi glumele lor în general.

Şi viitorul lui Burbon Belle părea mai luminos. În fiecare zi, pursângele părea mai în forţă şi mai plin de viaţă, ca minunata sa stăpână.

Cullen cercetă cenuşiul violet şi senin de deasupra capului său şi suspină mulţumit.

— Ce suspin adânc!

Surprins să o audă, Cullen simţi braţele lui Maggie cuprinzându-i mijlocul prin spate.

Se întoarse să o vadă şi îi mângâie gâtul cu nasul lui. Chicotind, îl împinse jovial.

— Ai părul încă ud!

El râse şi o trase din nou spre el, moliciunea curbelor ei stârnindu-i dorinţa. O sărută, iar ea ridică privirea ca să îi întâlnească mai bine gura. Uitând de oboseală, Cullen o ridică de mijloc, iar ea îl cuprinse cu braţele ei după gât şi scoase un uşor murmur. Apoi se auzi scârţâitul uşii de la intrare.

Ethan păşi pe prispă şi văzându-i zâmbi. Dar Maggie se încorda şi îi făcu semn lui Cullen să o lase jos. Aşa făcu, iar ea grăbită puse distanţă între ei. Cullen îi făcu cu ochiul, dar privirea ei serioasă îi spunea că nu i se pare amuzant.

Îi mai spusese că lui Ethan nu îi păsa, dar asta nu îi schimbase părerea. Când îi mai prindea Onnie cu un sărut mic era o treabă; să îi vadă Ethan era alta.

Dar Cullen presimţea că jena ei nu avea de-a face doar cu părerea pe care Maggie o avea despre bunele maniere.

Ethan îi aruncă o privire.

— Onnie este aproape gata să ne servească cina.

— Mulţumesc, Ethan, zise Maggie netezindu-şi poalele rochiei şi intrând în casă.

— Dacă mai aveţi poftă de mâncare voi doi, continuă

Ethan printre dinţi.

Cullen zâmbi la comentariul fratelui său, deşi ştia că răceala lui Maggie îl deranja pe Ethan.

Ethan dădu din cap în direcţia unde dispăruse Maggie.

— Îţi spun, Cullen, soţia ta nu se împacă cu mine.

— Se va împăca. Dă-i timp.

— Poate ar trebui să îmi continui drumu', cum ţi-am mai spus. Cullen îşi prinse fratele mai mare de umăr, deşi în ultima vreme el se simţea mai degrabă mai mare.

— Aş, Ethan. Locul tău e aici cu noi, ştiu. Preaputernicul te-a adus aici, nu vezi asta?

— Preaputernicul? întrebă Ethan privindu-l amuzat. Vrei să spui că voi doi vă vorbiţi din nou?

Cullen râse şi lăsă uşa deschisă, aruncând o ultimă privire peste câmpuri.

— Să spunem doar că mi-am dat seama recent că tot timpul a existat între noi o conversaţie. Numai că eu m-am încăpăţânat uneori să ascult.

În seara aceea, Cullen se trezi dintr-un vis, auzind încă zgomotele în mintea lui: bubuitul ploii în oceanul furios şi bufniturile valurilor care loveau o navă.

Scutură din cap ca să scape de ochii împăienjeniţi, cu mintea făcând eforturi, dar cu trupul delăsător. Se uită lângă el, la Maggie, ecoul bubuiturilor ploii înecând respiraţia ei dulce. Ea începu să se mişte, iar el realiză...

Ori era încă în vis, ori...

Cullen se ridică brusc din pat şi fugi la fereastra deschisă. Podeaua din scânduri îi aluneca sub picioarele goale. Dădu la o parte perdeaua îmbibată de ploaie în timp ce un licăr de fulger brazdă cerul înnoptat. Deasupra se dezlănţui un tunet – erau valurile izbite de nava din visul lui – iar din cer şuvoaie de grindină cădeau bubuind ca o tobă.

Capitolul 43

Cullen îl priponi pe Levi în coama dealului, forţându-se să

se împace cu scena din jurul lui. Rămase golaşe în lumina dimineţii, câmpurile arătau de parcă ar fi fost iarnă, nu vară, aproape frumoase, s-ar fi putut spune, dacă nu ar fi cuprins atâta devastare.

Distruse, stricate, frânte, recoltele, care ieri se întreceau cu el în înălţime, erau acum călcate în picioare. Cândva mândri, unii lujeri de porumb atârnau acum în jos, alţii plesniseră în două acoperind pământul cât vedeai cu ochii, iar ştiuleţii îşi îngropaseră urechile în cuvertura cârpită a grindinei.

Descăleca şi ridică o bucată de grindină mare cât un ou de găină. Cel puţin cinci centimetri în diametru, reci ca gheaţa în strânsoarea mâinii. Trecu un moment şi apa începu să se prelingă printre degetele care începuseră să îi amorţească.

Deschise pumnul din nou, dar mingiuca de gheaţă era tot tare ca piatra, parcă neclintită.

De undeva din spatele lui, auzi nişte copite înaintând greu. După o clipă, Ethan îşi făcu apariţia lângă el.

— Îmi pare rău, Cullen. N-am văzut în viaţa mea aşa ceva. Ethan îşi puse mâna în cap, pe o parte, ca şi când priveliştea dezastrului i-ar fi dat dureri. Parcă Dumnezeu şi-ar fi întins mâna să nimicească pământul.

Cullen ridică privirea din câmp înspre albastrul azur care se întindea în toate părţile deasupra lui şi se simţi mic şi insignifiant prin comparaţie. Mai rău decât se simţise ieri, când viitorul financiar al lui Linden Downs fusese în siguranţă.

În câteva minute, săptămâni şi luni de cultivare şi îngrijire se spulberaseră ca un fitil încăpăţânat. Nu era nevoie să aştearnă totul pe hârtie ca să se convingă cât de devastator era pentru fermă.

Şi pentru soţia lui.

* * *

— Ţi-ai pierdut minţile, femeie?

Văzându-i supărarea, Maggie se înarma cu mult curaj, gata să îşi folosească logica.

— Cullen, ascultă-mă, rosti din scaunul în care stătea vizavi de el, aplecată înainte. Mă gândesc de câteva zile deja. Cu mult înainte de grindina de ieri. Ştiu că am spus că am renunţat la idee, şi chiar am crezut ce am spus. Dar cu tot ce s-a întâmplat, are mult sens.

— Nu pentru oricine are măcar jumătate de creier. Aş, rosti scuturând din cap. Nu îţi voi susţine ideea, Maggie. Nici acum şi niciodată.

— Dar, Cullen, ar trebui să vezi cum aleargă Belle. Nu mai este la fel de rapidă ca altă dată, dar va fi. Sunt convinsă. Chiar şi Unchiul Bob spune că...

Cullen oftă.

— Te rog, Maggie, să nu...

— El spune că are încredere că va alerga ca vântul cât ai bate din palme.

— Ascultă-mă... zise Cullen îngenunchind lângă scaunul ei şi apucând-o blând de umeri. Nu înţelegi... că eşti totul pentru mine, femeie. Şi nu pot şi nu te voi lăsa să participi cu Belle în cursă. Numai ideea unei femei în toată firea acolo...

— Dar este şansa noastră, Cullen. Recolta s-a dus. Chiar tu ai spus aseară că nu ai idee de unde vom plăti mai departe toţi lucrătorii, cu atât mai puţin cum vom păstra ferma. Dacă participăm la cursă şi câştigăm...

El scutură din cap, iar ea îi legănă faţa în mâinile ei.

— ... atunci vom asigura Linden Downs ani de zile. Dacă nu câştigăm, atunci... rosti ea dând din umeri... ne va fi la fel de greu ca acum.

— Nu este adevărat, Maggie. Nu voi fi niciodată de acord. Ceea ce urmează să spun este de dragul discuţiei. Dacă *ţi s-ar întâmpla* ceva în cursă? Pe pistă se întâmplă accidente tot timpul. Şi atunci? o întrebă el pătrunzându-i privirea. Eu ce mă fac? Nu cred, zise trăgând aer în piept, strângându-i umerii mai tare, dar fără să o rănească şi frângându-i-se

glasul. Nu cred că mai pot să pierd tot ce am mai scump pe lume.

Simţind imboldul unor lacrimi, Maggie îl sărută.

— Nu are ce să mi se întâmple, Cullen.

— Ai dreptate, iubirea mea. Fiindcă nu vei alerga cu Belle la Peyton Stakes.

Se auzi o bătaie în uşa de la intrare, iar Cullen se duse să deschidă. Maggie recunoscu glasul doctorului Daniels şi îl auzi pe Cullen invitându-l înăuntru. Se duse cu gândul că îl chemase să vadă ce fac Ennis şi cei doi bărbaţi care fuseseră bătuţi. Se ridică să îi ureze doctorului bun-venit, dar simţi că îi fuge lumea de sub picioare. Întinse repede mâna după scaunul din spatele ei şi se aşeză.

— Maggie? într-o clipă Cullen veni la ea. Te simţi bine?

— Mă simt bine, încercă ea un râs firav care ar fi fost mai convingător dacă odaia s-ar fi oprit din vârtej.

Doctorul Daniels îngenunche lângă ea şi îi apăsă două degete pe încheietura mâinii.

— Pulsul este foarte rapid, doamnă McGrath.

Maggie văzu îngrijorarea din ochii lui Cullen şi încercă să îl convingă din priviri.

— Vă asigur, domnule doctor, că mă simt bine.

— Şi eu cred că vă simţiţi bine, doamnă McGrath. Dar tot vreau să mă asigur, zise doctorul ridicându-se. Dacă îmi permiteţi, vă voi consulta şi ne vom lămuri împreună.

Capitolul 44

Cullen se plimba de colo până colo prin faţa odăii, zadarnic încercând să audă ceva prin uşa închisă. Apoi, auzi glasul serios al doctorului Daniels.

— Puteţi intra acum, domnule McGrath.

Cullen puse mâna pe mâner, codindu-se, dar apăsă şi inima îi bubuia în piept de parcă ar fi alergat până la faleză şi înapoi. Maggie stătea pe marginea patului, cu capul aplecat, iar lui Cullen îi sări inima din piept.

Apoi, ridică privirea.

Îşi duse mâna la pântec şi zâmbi. Toată groaza care îi încordase pieptul lui Cullen se spulberă. Se uită la doctor ca să se asigure. Când doctorul Daniels dădu scurt din cap, Cullen se duse la Maggie, îngenunche lângă pat şi îi duse mâna la buze.

— O, dragostea mea... şopti el.

— Vă las o clipă singuri, doamnă şi domnule McGrath. Ne vedem jos.

Cullen zâmbea neslăbindu-i ochii lui Maggie.

— Mulţumesc, domnule doctor. Vă suntem recunoscători. Uşa se deschise scârţâind.

— Daţi-mi voie să vă spun, adăugă doctorul, cât de mult mă bucur pentru voi doi.

Încuietoarea făcu clic şi Maggie zâmbi tremurând. Cullen se aplecă şi sărută locul unde se odihnise recent mâna ei şi unde scumpul lor odor – încă nu îi venea să creadă – stătea cuibărit în siguranţă.

Maggie îşi strecură mâinile după gâtul lui. El o ridică şi o luă în braţe, legănându-i capul pe pieptul lui. Ea îl strângea tare de mijloc, iar el înţelese că atâta vreme cât îi avea pe cei ce îi iubea, avea totul. Toate celelalte puteau să vină şi să plece. Dar asta...

O sărută în creştetul capului şi îi simţi suspinul pe pieptul lui.

„Mulţumesc, Doamne. Am totul”.

* * *

Două luni. Atât apreciase doctorul Daniels ieri că avea sarcina. Maggie se opri în grajd şi apăsă cu blândeţe cu mâna pe pântec.

Copilul lui Cullen.

De câte ori se gândea, parcă cineva aprindea o lumină în ea. Chiar dacă însemna să renunţe la orice posibilitate de a participa cu Belle în Peyton Stakes. Indicaţiile doctorului

Daniels înainte de a pleca de la ei cu o zi în urmă fuseseră clare, iar pentru Cullen o uşurare să le audă.

„Doamnă McGrath, deşi nu sunt un doctor de modă veche care să impună limite şi odihnă la pat unei femei în situaţia dumneavoastră, vă îndemn totuşi să fiţi raţională. Continuarea lecţiilor de echitaţie este în regulă. Totuşi, nu mai puteţi urca pe cal".

Îşi continuă drumul spre ţarcul lui Belle, surprinsă să o găsească pe Kizzy acolo, stând pe un scăunel şi ţesălând-o pe Belle cu peria.

— Bună dimineaţa, se anunţă Maggie.

— 'Neaţa, coniţă McGrath, zise fata fără să ridice ochii. De fapt, fără să se uite deloc spre Maggie. Continua să o ţesale pe Belle pe pântec cu mişcări circulare, mari şi sigure.

„Ce avea de gând copila?"

Apoi, Maggie îşi dădu seama văzând grămăjoara de monede de pe poliţă. I se strânse inima.

— Kizzy, spuse ea încetinel, încercând să îi ia peria din mână.

— Nu, coniţă! răspunse fata sărind în spate. Vreau io să fac. Io... zise gâtuită de emoţie şi simţind că se sufocă, se întoarse. Fac orice-mi spui, coniţă. Numa să mă-nveţi în continuare. Cum ai zis. Lacrimile fetiţei le stârni şi pe ale ei.

— Kizzy, aş vrea să pot. Mai mult decât îţi dai seama. Dar...

— Pot să mai fac rost de bani. Am auzit pe papa că şefu' a pierdut mult. Dar pot să găsesc de muncă şi atunci îţi mai dau...

— O, scumpa mea, nu are legătură cu banii. Nu trebuie să îmi dai nimic.

Lacrimi uriaşe îi căzeau fetiţei pe obraji.

— Atunci de ce nu mă mai înveţi? Am văzut-o pe Belle alergând. Ştiu că e mai bine, zise făcând o pauză. Pe ălelalte fete încă le-nveţi?

Maggie se codi, dar dădu din cap.

— Dar e altceva, Kizzy. Copilei i se întunecară ochii.

— Nu sunt diferită de ele.

— O, ba da, eşti, Kizzy. Eşti un talent înnăscut. Dumnezeu ţi-a dat un dar. Celelalte fete ar putea să înveţe o viaţă întreagă, dar nu ar călări ca tine.

Copila îşi trase nasul fără să zică nimic. Apoi îşi puse mânuţa în şold.

— Vreau să alerg cu Belle în cursa aia care vine, coniţă. Putem să câştigăm. Sunt sigură.

Maggie scutură din cap.

— Sunt oameni... duri care pot să îţi facă rău dacă participi la cursă.

Kizzy sări din scaun.

— Nu mi-e frică de ei.

Maggie o apucă încetişor de barbă.

— Nu, şopti ea, gândindu-se la cicatricea de pe gâtul lui Ennis. Dar mie mi-e teamă pentru tine. Deci, nu vei participa la cursă. Şi nici Belle.

* * *

Cullen îi întinse cartoful, iar lui Maggie îi veni greu să creadă ce îi spusese.

— Aşa a ieşit din pământ? întrebă ea.

— Ei bine, puţin mai murdar, dar da, zise schiţând un zâmbet. Ea luă cartoful şi începu să îl cerceteze. Nici pic de cusur sau de stricăciune. Se lăsă uşurel în balansoarul de pe prispă.

— Şi sunt toţi aşa?

— Până acum. Încă n-am terminat culesul.

— Deci, bărbatul acela de la oraş a avut dreptate.

— Da, da, şi tatăl tău la fel.

Apreciind enorm ce merite îi acorda lui papa, ridică din nou ochii la el.

— Deci, ce înseamnă asta?

Cullen se aşeză în balansoarul de alături, în timp ce Bucket alese şi el un loc între ei.

— Înseamnă că, deşi am pierdut porumbul, tutunul şi bumbacul, încă avem cartofi. Şi sunt cei mai buni cartofi din tot ţinutul Nashville. Poate chiar din Tennessee. Adică vor costa ceva la piaţă, zise râzând încet.

— Ce e atât de amuzant?

El luă cartoful în mână întorcându-l pe toate părţile.

— Ca un irlandez să aibă cei mai buni cartofi. El o luă de mână, iar ea i-o acoperi cu cealaltă.

Cu toată dezamăgirea din ultimele zile, bucuria fusese cu mult mai mare. Îşi odihni mâna pe pântece. Pentru moment, ea şi Cullen căzuseră de acord să păstreze vestea despre bebeluş pentru ei. Era total uimită de evenimentele din ultimele zile şi cum, chiar şi în faţa unei neşanse atât de mari, erau totuşi atât de multe lucruri bune, atâtea speranţe frumoase. Chiar dacă Burbon Belle nu va mai participa niciodată în curse.

Dar Kizzy...

Discuţia de ieri îi frânsese inima copilei, iar Maggie înţelegea perfect de ce.

Cullen se aplecă spre ea din balansoar, iar Maggie luând firul privirii lui văzu o căruţă venind spre casă. Nu de pe drumul principal, ci de pe cel care venea de la colibele lucrătorilor.

Pe capra căruţei stăteau Cletus şi Odessia. Îndeajuns cât să îi stârnească lui Maggie curiozitatea. Dar, când îl văzu pe Ennis în căruţă într-un pat improvizat, se ridică din scaun. Şi Cullen la fel.

Ieşiră să întâmpine căruţa care se apropiase. Cletus dădu din cap.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Cullen. Odessia se dădu jos, ajutată de Cullen.

— Eu şi soţu' meu am vrea să îţi spunem o vorbă. Şi ţie, coniţă. Cullen dădu mâna cu Ennis care deja i-o întinsese pe-a lui.

— Puteam să venim noi la voi, dacă ne spuneaţi.

Pe fruntea lui Ennis erau numai picuri de sudoare. Le

şterse cu o batistă.

— Ştiu, domnu', da' n-am vrut să mă risc să audă Kizzy ce-am de spus. Fata aia... zise zâmbind... odat' ce-aude c-ai zis ceva, chiar de e doar o vorbă, zice că e un jurământ.

Maggie simţi că o ia cu călduri.

Tresărind, Ennis se mută de pe o parte pe alta.

— Cre' că mai bine zic ce-am de zis. Cullen dădu din cap încurajându-l.

— Ştiu că soţia ta i-a spus fiică-mii că nu mai e nicio lecţie şi nicio cursă. Da' io am vorbit cu nevastă-mea şi ne-am gândit bine de tot... Ei, am venit să o rugăm pe soţia ta să continue cu lecţiile cu fata noastră. Şi dacă... zise Ennis uitându-se la Maggie... dacă e bună de tot, coniţă, să o duceţi la cursă. Cu duduia Burbon Belle.

— Aş, zise Cullen aproape înainte ca Ennis să termine gândul, îmi pare rău, dar nici nu încape discuţie. Şi eu am vorbit cu soţia mea, pe îndelete, şi este prea periculos pentru fiica voastră. Nu putem fi părtaşi la aşa ceva.

— M-am gândit c-aşa vei spune, domnu'. Şi ai respectu' meu. Maggie văzu că Ennis îşi ştergea din nou fruntea de sudoare.

Se gândise că sudoarea lui era de la durere. Tot ce se poate! Dar, după frica şi hotărârea din privirea lui, emoţia părea să vină mai degrabă din ce urma să spună.

— Da' fata mea ştie deja cum e să fii bătut de alb. Şi cum e să-l vadă pe tat-su bătut. Şi chiar mai rău. A văzut lucruri, domnu', toţi copiii mei, de mi-aş fi dat viaţa să nu le vadă. Sau să le simtă. Da' n-am putut alege eu.

Pe obrazul Odessiei o luă la vale o lacrimă tăcută.

— Vreau ca fata mea să crească puternică, domnu' McGrath, continuă Ennis. Şi fericită. Şi să facă ce-i place. Ei îi place pe cal, cum ştii deja. Dar, cel mai mult, domnu', vreau ca fata mea să crească. Lui Maggie i se puse un nod în gât şi, deşi nu se uita la Cullen, simţi că şi el păţise la fel.

Muşchii de pe faţa lui Ennis frământau ceva cumplit.

— Dacă familia mea rămâne aci, domnu', în oraşu' ăsta, în

statu' ăsta, la cum e lucrurile acu'... nu prea are cum să să-ntâmple aşa ceva.

Omul se întoarse din nou, iar faţa lui încordată spunea o poveste care nu putea fi rostită în cuvinte.

— Încă ceva, domnu'. Noi e recunoscători pentru ce-aţi făcut pentru noi, că ne-aţi adus aci, la Linden Downs. Da' am lăsat puţinu' de l-am avut ca să venim aici. Dacă pierdeţi ferma asta, domnu', pierdem şi noi tot. Şi ne-ntoarcem în mahalauă.

Odessia clipi din ochi şi îşi şterse obrazul.

— Am pus neşte întrebări şi ştim cât primeşte un jocheu. Da' ştiu şi că, adăugă ea repede, nici Kizzy nu e un jocheu ca băieţii care a învăţat să umble călare 'nainte să plece-n picioare. Da' ne-ntrebam, io şi domnu' Ennis, dacă vreţi s-o lăsaţi pe Kizzy cu duduia Belle şi dacă e să câştige... zise Odessia sucind o batistă în mână, să ne daţi jumate din cât câştigă un jocheu.

— În ăst fel, continuă Ennis, avem destui bani să mergem în Vest, domnu', şi s-o luăm de la cap. Şi copiii noştri poate-or avea o viaţă mai bună decât aci.

Maggie îi strecură o privire lui Cullen. El îl privea pe Ennis în ochi, iar zbaterea lui Ennis se vedea pe faţa îngrijorată a lui Cullen.

Apoi Cullen se uită la ea cu o privire pătrunzătoare şi ea îşi dori ca el să-i poată citi fiecare gând, rugăciune şi vis pe care le avea în inima ei pentru Kizzy şi această familie.

Într-un final, Cullen scutură din cap.

— În niciun caz nu putem cădea de acord cu jumătatea din plata unui jocheu.

Speranţa firavă pe care o avuseseră Ennis şi Odessia le păli din ochi.

— Dar dacă vreţi să primiţi plata întreagă şi un bonus, în caz că vom câştiga, atunci batem palma.

Capitolul 45

În mai puţin de zece ore, la şase fix, urma să se audă focul de armă, iar Belle şi Kizzy să alerge pe pista Burns Island. Numai când se gândea la asta şi simţea cum i se face pielea de găină pe mâini, în timp ce emoţiile care îi fuseseră tovarăşe fidele în ultima lună se îndârjeau şi mai tare. Dar Kizzy era pregătită, ştia sigur. Şi Belle la fel.

Prin perdelele odăii bătea un suflu rece de toamnă, iar soarele se deşteptase şi strălucea puternic pe cerul senin, de un albastru profund. Ce zi perfectă! Kizzy nu dăduse niciun semn că ar fi avut emoţii cu o seară în urmă, dar Ennis şi Odessia da. Maggie văzuse tremurul din spatele zâmbetelor lor.

Dar fata era neînfricată, după cum remarcase şi Unchiul Bob la ultimul antrenament de la Belle Meade, cu o zi înainte.

— Copila are mai mult ambâţ şi forţă decât are dreptu' orice făptură de vârsta ei.

Iar Maggie ştia că fetiţa avea nevoie din plin de amândouă. Kizzy se născuse pentru echitaţie, dar nu alergase niciodată într-o cursă adevărată.

Şi ca prima ei cursă să fie Peyton Stakes... era un obiectiv ambiţios, ca să nu spunem mai mult. Dar Belle ştia cum stăteau treburile.

Kizzy făcea deja întocmai tot ce avea de făcut. Să fie una cu Belle şi să lase pursângele să îşi ia zborul. Dacă lucrurile mergeau cum se aştepta Maggie, Kizzy nu trebuia să îşi facă griji în legătură cu ceilalţi jochei, odată ajunşi la poarta de start, fiindcă Belle avea deja să fie cu câteva lungimi înainte.

Maggie termină de încheiat nasturii din faţă ai costumului ei de hipism de culoarea smaraldului. Fusta îi venea o idee mai strâmtă decât ultima oară când o purtase, dar nu atât de mult încât să se observe. Îşi netezi abdomenul cu mâna.

Greaţa pe care o avusese în fiecare dimineaţă după ce se trezea se mai îmblânzise în ultimele zile. Îşi dăduse seama că era de ajutor dacă mânca ceva înainte să se dea jos din

pat, aşa că se deprinsese să păstreze câţiva biscuiţi cu lămâie în sertarul dulăpiorului de lângă pat.

Simţind micuţa proeminenţă de sub podul palmei, zâmbi întrebându-se dacă biscuiţii cu lămâie nu erau şi ei răspunzători pe de-o parte.

Scârţâitul unei scânduri îi atrase atenţia spre oglinda de pe cămin. Zâmbi discret.

Cullen se strecurase pe uşă şi venise să o îmbrăţişeze de la spate.

— Ghici cine este jos în costumul de hipism cu însemnele lui Linden Downs?

Maggie simţi cum se înroşeşte de emoţie, dar şi de uşurare.

— Abia aştept să îl văd!

Nu se îndoise niciodată că Savana va reuşi. Dar începuse să se întrebe dacă prietena ei se va încadra în timp. Savana muncea peste măsură de mult, ştia prea bine. Fiecare minut din zi îi era deja ocupat, între cusut şi îngrijirea fraţilor ei mai mici.

Se întâlnise cu Savana aproape acum o lună şi aleseseră împreună culorile şi modelul pe care urma să le poarte Kizzy azi.

— Domnişoara Darby spune că îi pare rău că i-a luat atât de mult timp şi că va face orice modificări necesare pe loc. Am chemat-o deja pe Kizzy.

— Mulţumesc. Maggie se cuibări în puterea braţelor lui, savurând acest moment rar în care erau singuri. Parcă tot timpul era cineva prin jur zilele acestea.

El îi căută privirea în reflecţia oglinzii chiar în momentul în care îi măsura cu mâna mijlocul.

— Nu i-ai spus încă, zise el încet.

Maggie îi evită privirea.

— Trebuie să îi spui, iubito.

— Nu este uşor, Cullen. Şi în plus, noi încă nu am spus nimănui. Cu excepţia lui Onnie şi Cletus.

— Şi Ethan. Ea se încruntă.

— Stăteam de vorbă cu el aseară târziu în grajd şi m-a întrebat mai pe ocolite.

— Pe ocolite? ridică ea din sprânceană.

— Spunea că i se pare ceva... diferit la tine, în ultima vreme. Lui Maggie i se părea imposibil de contrazis. Cu siguranţă *se simţea* diferit. Şi totuşi, părerea ei despre fratele lui Cullen rămânea în mare neschimbată. Ceva la omul acela o incomoda. Cullen îi sărută creştetul capului şi o întoarse cu faţa spre el.

— Savana Darby se va bucura pentru tine, Maggie. Prietena ta are un suflet bun.

— Ştiu. E unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc. Dar va fi tristă, pe undeva, zise Maggie pipăind cu mâna nasturii cămăşii. Şi mi-e groază de asta.

În ochii lui se citea insistenţa.

— Va afla în curând. Şi ce îi vei spune când te va întreba de ce ţi-a luat atâta timp să o anunţi?

Maggie ofta ştiind că el avea dreptate.

Cullen pipăi dantela ivoriu brodată simplu pe reverul uzat al costumului ei. Maggie ar fi vrut să fi avut bani să apeleze la înzestrarea Savanei pentru un costum nou de hipism. Dar nu avea de gând să îi ceară bani lui Cullen pentru un astfel de lux, când bugetul era atât de limitat.

În plus, deşi nu era genul superstiţios, purtase acelaşi costum la toate competiţiile câştigate de Belle. Poate era de bun augur azi.

Cullen o sărută pe frunte.

— Suntem gata de îmbarcare cu Burbon Belle. Dacă există un cal nerăbdător să alerge, aş zice că e ea.

— Voi veni afară imediat ce mă văd cu Savana. Ştiu că o voi vedea pe Belle din nou pe pistă după-amiază, dar aş vrea să o văd şi aici. Te rog să nu pleci până nu vin şi eu.

— Nici prin cap nu mi-ar trece.

Îndreptându-se spre scări, Maggie observă că uşa odăii lui Ethan era încă închisă, la 8:30 fix, şi se opri la etajul al doilea.

— În legătură cu fratele tău...

Pe faţa lui Cullen se vedea că se pusese în gardă, iar ea îşi alese cuvintele cu grijă.

— Uneori, când mă trezesc foarte devreme, văd că uşa odăii lui este deschisă şi patul nederanjat. Crezi că... face lucruri care nu ar trebui făcute?

Cullen îi legănă faţa în mâinile lui.

— Nu mi-aş face griji. Ethan întotdeauna a fost cam pasăre de noapte, dacă ştii ce vreau să spun. Şi cred că şi-a învăţat lecţia în privinţa asta.

Maggie nu ştia *exact* ce voia Cullen să spună, dar pentru că avusese patru fraţi la rândul ei, avea o bănuială. Expresia ascunsă a lui Cullen o împiedica să insiste pe acel subiect.

Odată ajunsă în foaier, Maggie auzi chicotelile de încântare ale lui Kizzy. Când dădu colţul şi ajunse în sala de oaspeţi, înţelese de ce.

— O, Savana... zise Maggie cu ochii la Kizzy mergând ţanţoş prin cameră în costumul albastru-închis cu broderie bordo. Sunt superbi.

Kizzy radia.

— Mie-mi place că-s pantaloni.

Într-adevăr, arătau exact ca pantalonii şi cămăşile celorlalţi jochei. Şi se potriveau perfect pe trupul sprinten al lui Kizzy.

La îndemnul Odessiei, hotărâseră să nu scoată în evidenţă că micuţa era fetiţă. Odessia îi împletise părul strâns pe cap, iar numele jocheilor nu apăreau pe nicio listă în program, numai cel al cailor, deci nu aveau motiv de îngrijorare.

Dar odată ce Kizzy îşi punea cascheta, ceea ce fetiţa şi făcuse numaidecât, orice întrebare legată de gen dispărea.

Arăta ca un băiat. La fel cu o altă fetiţă de care îşi amintea Maggie. Numai că fetiţa *aceea* nu avusese niciodată ocazia să facă ce făcea Kizzy azi. Trist că nuanţa pielii decidea calea omului în viaţă. Atât în libertatea de alegere, cât şi în

limitări.

Se ruga, mai ales în lumina ultimului război, să nu fie aşa mereu.

— Doamnă McGrath, vreau să îi arăt şi mamii. E în spate, la bucătărie cu Onnie. E în regulă?

Maggie zâmbea.

— Da, dar te rog să nu îi murdăreşti. Kizzy o luă la fugă.

— Maggie... zise Savana şovăind. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să termin costumul. Deşi îi venea să plângă, râse şters şi făcu acelaşi semn din mână pe care îl făcea când avea emoţii pe care şi-ar fi dorit să le ascundă. Şefa mea cea nouă îmi cere cam mult.

— Cam? pufni Maggie amintindu-şi de ziua din magazin. Doamna Adelicia Acklen Cheatham din Belmont cere *cam* mult, sau aşa părea când i-ai cusut draperiile noi pentru camera de oaspeţi. Dar şefa ta, zise Maggie oftând, este Attila hunul, în variantă feminină!

Savana pufni în râs, la fel şi Maggie. O durea inima că era nevoită să îi spună prietenei ei veştile pe cât de minunate, pe atât de dureroase.

— Savana, am vrut să îţi spun... Prietena ei ridică mâna.

— Încă ceva! zise întinzând mâna în spatele scaunului şi scoţând o cutie. În ziua când am cumpărat materialul pentru costumul de hipism, am văzut o altă bucată de material de aceeaşi culoare, şi m-am gândit că ţi-ar sta minunat în el. Savana puse cutia pe scaunul capitonat, se uită la fusta şi haina de culoarea smaraldului şi zâmbi. Aş vrea să îl fi plătit chiar eu. Dar nu am putut. Aşa că l-am întrebat pe soţul tău şi a fost foarte dornic să îl plătească.

Maggie simţi cum rămâne cu gura căscată. Se uită prin uşa de la intrare şi văzu inculpatul intrând în grajd.

— Omul ăsta... n-a suflat o vorbă.

— Nu a avut voie. L-am ameninţat că îi iau viaţa dacă spune. Savana dădu din cap spre cutia de pe scaun.

Cu adâncă preţuire pentru prietena ei, Maggie desfăcu sfoara şi dădu jos capacul. Văzând îmbrăcămintea

dinăuntru, sau mai bine zis capodopera croitoresei, Maggie încercă să îşi exprime în cuvinte recunoştinţa din inimă, dar cuvintele nu ieşeau.

Scoase haina din cutie şi o ridică.

Costumul era albastru-închis, aceeaşi nuanţă cu a lui Kizzy. Dar materialul era considerabil mai luxos şi avea un guler minunat de caşmir de culoare bordo şi nuanţe de verde-pământiu care completa albastrul. Acelaşi material înfrumuseţa tivul mânecilor.

— Savana, n-am cuvinte. Savana zâmbea de plăcere.

— A fost o încântare să îl cos pentru tine, Maggie. Mai ales ştiind ce zi importantă este azi. Şi... zise întinzând mâna după săculeţul din care scoase o pereche de foarfeci, un ac şi nişte aţă ivoriu şi le puse pe masă. Ştiu cât de important este pentru proprietarii de cai pursânge să respecte rutina sau să poarte aceleaşi haine ca atunci când calul lor a câştigat, prin urmare... zise făcând semn spre dantela de pe reverul hainei verzi a lui Maggie. Vreau să pun dantela de pe vechiul tău costum pe cel nou. Ca să ai un pic din câştigul trecutului cu tine azi. Zâmbea larg. Hai să te vedem odată în el.

Încântată, Maggie o luă la fugă pe scări spre dormitor. Savana o luă după ea. Cu uşa închisă, Maggie începu să se dezbrace, observând în acelaşi timp cum prietena ei îi cerceta odaia. Aceeaşi cameră unde stătuseră treze şi chicotiseră noaptea, când erau mici.

Odaia avea acum influenţe masculine clare. Cealaltă pereche de ghete ale lui Cullen de lângă dulap, cămaşa lui care atârna pe scaunul mesei de lucru. Iar lângă chiuvetă, lama şi paharul de bărbierit, pe care bărbatul le folosea din trei în trei zile.

Maggie îşi puse haina pe pat.

— Pare un om foarte bun, Maggie. Tatăl tău a ales bine.

Acum era rândul lui Maggie să îi dea lacrimile.

— Da, Cullen *este* un om bun. Şi mă rog în fiecare zi, Savana, ca Dumnezeu să aducă şi în viaţa ta un bărbat

exact ca el.

Savana îşi ridică sprânceana blond-închis.

— Adică un irlandez înalt pe cât de bun, pe atât de frumos? Maggie făcu ochii mari, apoi începu să râdă, scăpând fusta din mână. *Ea* era Savana cu care crescuse. Cea plină de viaţă şi de umor, de dinainte de război.

— Şi când te gândeşti, zise în şoaptă, că nu l-am putut suporta la început.

Savana scutură din cap.

— Sunt mândră de tine, Maggie. Şi de ceea ce faci azi.

— Poţi să vii? Îţi dă Attila liber?

Cu un zâmbet trist, Savana scutură din cap.

— Dar vă voi ţine pumnii ţie, lui Belle şi lui Kizzy de la doar câteva străzi.

Maggie îşi trase fusta pe care Savana i-o ţinea. Şi cum ajunse la talie să închidă nasturii, îşi aminti... Maggie trase materialul. Savana se încruntă.

— Este prea mică? Am făcut-o după ultimele măsuri.

— Nu, este bună! zise repede Maggie. Cred că m-am mai îngrăşat puţin.

— Ei bine, era şi timpul. Înseamnă că ţi se potriveşte căsătoria dacă...

Savana se opri în mijlocul propoziţiei. Se uită la Maggie, apoi la fustă, apoi iar la Maggie, cu bucurie... dar şi afectată.

— Eşti însărcinată, zise în şoaptă.

— Voiam să îţi spun, Savana, sincer. Doar că...

— Mă bucur foarte mult pentru tine, Maggie.

Savana îşi muşca atât de tare buza de jos, încât lui Maggie îi era frică să nu îi dea sângele.

— Sincer, spuse, înghiţind un suspin.

— O, Savana... zise Maggie ducându-se spre ea, dar Savana o întâmpină întinzându-i mâna.

— Dă-o jos să o modific. Azi pot să mut puţin nasturele. Apoi, voi face modificările ca să o mai poţi purta, zise cu tremur în zâmbet. Te aştept jos.

Uşa se închise, iar Maggie se îmbrăcă din nou în tăcere. După câteva minute, se întoarse cu costumul în odaia de oaspeţi, unde Savana o aştepta cu acul şi aţa pregătite.

Întinse mâna după fustă şi Maggie i-o dădu, îngenunchind lângă scaunul ei.

Maggie îi luă mâna.

— Nu ştiu de ce pentru mine lucrurile s-au aranjat atât de diferit. Dar ştiu, zise cu graiul sugrumat, că *nu* sunt o persoană mai bună, mai sufletistă sau *orice* altceva. Fiindcă tu eşti cea mai curajoasă şi mai iubitoare femeie pe care o cunosc. Şi eşti draga mea prietenă, Savana Darby.

Lacrimile îi brăzdau obrajii Savanei.

— Şi tu a mea... Maggie McGrath.

* * *

De-a lungul anilor, Cullen văzuse sute de proprietari de cai pursânge exact într-un moment ca acesta, în care îşi vedeau caii pentru ultima dată, înainte să îi trimită pe pistă.

Dar niciodată nu îl încercaseră emoţii atât de mari ca acum, când o vedea pe soţia lui cu Burbon Belle.

Calul, magnific de frumos, peste cinci sute de kilograme de muşchi lucioşi şi forţă, stătea nemişcat şi se uita intenţionat spre femeia micuţă care îl privea cu respect.

— Te iubesc, Belle, îi şopti Maggie. Şi sunt foarte mândră de tine.

Ochii lui Maggie se umplură de lacrimi, iar Cullen înţelese de ce voise să facă acest lucru aici, nu la Burns Island.

— Când vei alerga azi, când tu şi Kizzy veţi zbura pe pistă, să nu uiţi acest lucru. Şi cât de recunoscătoare îi sunt lui Dumnezeu că ne avem una pe alta.

Maggie o sărută. Belle umflă nările şi scăpă un nechezat. După câteva minute apăru şi Kizzy, îmbrăcată în costumul ei de echitaţie de care se bucura mult judecând după cum patrula în el. Cullen îşi dădu seama că Odessia şi Maggie aveau dreptate, îmbrăcată aşa, copila chiar arăta a băiat.

Nu avea nimeni motiv să se îndoiască.

Atunci de ce îl rodea ceva în stomac? Şi unde era Ethan? îi promisese că îl va ajuta azi să se asigure că Belle şi Kizzy erau în siguranţă. Dar nici ţipenie de el de ieri după-amiază.

Ethan începu să se facă dispărut ore-n şir în ultima vreme. Cullen se întreba dacă fratele lui căuta să facă dreptate de unul singur pentru ceea ce se întâmplase la Linden Downs. Nu îl întreba pe unde umblă dar, de fiecare dată când îl vedea pe Ennis în cârje şi cu cicatricea profundă pe gât, Cullen nu spera decât că asta punea fratele lui la cale.

Însă luând în calcul ce zi era azi, şi că Ethan jurase că va veni...

Cullen spera ca fratele lui să nu îl dezamăgească, din nou.

Maggie strânse copila tare în braţe.

— Eu şi mama ta vom veni imediat după tine.

— De ce plângi, coniţă? Nu este o zi tristă. Maggie o atinse pe Kizzy pe nas.

— Nu uita tot ce te-am învăţat eu şi Unchiul Bob.

— Ţi-am mai spus că nu uit. Kizzy se repezi pe capră, lângă Cletus, care părea la fel de încântat ca micuţa.

După câteva minute, cu Belle în siguranţă în remorcă, Cullen o sărută pe Maggie de rămas-bun şi se aşează lângă Kizzy, încă încercând să scape de emoţii. Le făcu din cap celor patru lucrători care îi însoţeau călare să o ia în faţă.

Înaintea lor, în depărtare, un şir de oameni care urca drumul dinspre colibe trimise urale uitându-se înspre remorcă. Kizzy le făcea cu mâna.

— Să nu întârziaţi, zise Cullen, coborând privirea spre Maggie.

— Nu vom întârzia. Dar mai trebuie să facem un lucru.

Capitolul 46

La ora prânzului, hipodromul Burns Island mustea deja de activitate. Cullen trase scurt din hăţuri pentru a lăsa să treacă o altă căruţă şi o văzu pe Kizzy savurând totul.

Micuţa vorbise întruna de la Linden Downs încoace, dar acum era numai ochi şi urechi.

Corturi aglomerate de o parte şi de alta a drumului care ducea spre pistă, vânzători care se băteau pentru spaţiul în care să îşi prindă mărfurile, în timp ce în spatele porţilor, bărbaţii munceau din greu să pregătească boxele şi pista de nisip. Toate pentru cele mai importante două minute ale cursei de cai pursânge din Nashville dintr-un an întreg.

Chiar acum, o briză răcoroasă adia peste câmp. Condiţii perfecte. Cu toate acestea, Cullen simţea că îl strânge stomacul.

Apoi îşi dădu seama...

Era prima dată când se întorcea pe hipodrom de când părăsise Londra. Deşi cândva savurase acest aspect al vieţii, crezuse că îl încheiase definitiv.

Dar ştia că nu are de ce să îşi facă griji. Ethan plătise datoria pentru fărădelegea din Londra. Avea cazierul curat. Şi el la fel.

Numai de ar fi apărut, aşa cum promisese. După ce duse remorca înspre grajduri, o dădu jos pe Belle şi o duse în ţarc ca să se odihnească şi să se obişnuiască, Cullen le lăsă pe Kizzy şi pe iapă în grija lui Cletus şi a celorlalţi lucrători şi se întoarse să se înscrie.

— Domnule McGrath!

Cullen se întoarse, îl văzu pe generalul Harding la câteva ţarcuri mai în jos şi se duse să îl salute.

— Bună ziua, domnule general. Strânsoarea fermă a bătrânului îi sfida vârsta.

— Mă bucur să te văd, McGrath, dădu Harding din cap trecând pe lângă el. Unchiul Bob mi-a spus că ai hotărât ca Belle să alerge azi. Trebuie să recunosc că mă bucur, zise privindu-l în ochi pătrunzător. Pentru mine, cursele nu înseamnă câştig, cât înseamnă să am cai pursânge mai puternici şi mai pregătiţi. Lui Burbon Belle îi curge sângele lui Vandal prin vine. Fortune, aici de faţă, zise Harding arătând spre ţarcul de lângă el, în care era iapa, este pe

linia lui Epsilon, alt armăsar al meu campion. Indiferent cine câştigă azi, eu câştig ceva ce mă ajută pe termen lung.

— Atunci nu vă supăraţi dacă Belle ia punguţa acasă? Barba lungă şi rară îi tremura generalului când râdea. Cullen considera că îi mai crescuse un centimetru de când îl văzuse ultima dată.

— Nu am spus asta, domnule McGrath. Îmi place să câştig la fel de mult ca oricărui om de aici. Şi totuşi... îţi doresc noroc.

Cullen dădu mâna cu el încă o dată.

— Încă ceva, domnule... vă mulţumesc din nou pentru împrumutul căruţelor în timpul culesului. Ce n-a ras grindina, am putut vinde la piaţă datorită generozităţii dumneavoastră.

Harding scutură din cap.

— Eu nu rămân dator, domnule McGrath. Încă îţi datorez mult pentru ceea ce ai făcut pentru Bonnie Scotland. Şi nu voi uita.

— Consideraţi datoria plătită integral, domnule general. Dar din privirea pe care i-o dădu Harding, se înţelegea clar că nu consideră aşa.

— Ai aflat ceva despre bărbaţii care au ars colibele în noaptea aceea? Sau cine a otrăvit-o pe Belle?

Dorindu-şi să fi avut dovezi clare în loc de simplul fler şi aroma dulce de tutun, Cullen scutură din cap.

— Deşi nu sunt de acord cu ce s-a ales de iubitul meu Sud, detest violenţa de acest fel, domnule McGrath. Este dreptul nostru şi *datoria* de a-i proteja pe cei ce lucrează pentru noi, la fel cum ne protejăm proprietatea şi pământul. Harding îi întinse mâna din nou. Dacă mă scuzi acum, trebuie să ajung la o întâlnire. Mult noroc azi, McGrath.

— Şi dumneavoastră, domnule general Harding.

Simţind atât confirmare, cât şi mustrare, Cullen urcă scările până la etajul doi, unde erau birourile Societăţii Cailor Pursânge. Scoase documentele de înregistrare din buzunarul cămăşii.

Din spatele tejghelei, ridică privirea un bărbat cu ochelari.

— Cu ce pot să vă ajut, domnule?

— Numele meu este Cullen McGrath. Am venit cu Burbon Belle. Este în grajd, zise înmânându-i documentele.

Funcţionarul se uită în registru.

— A, da, domnule McGrath, vă văd numele. Se opri şi se uită înapoi la Cullen, desfăcând documentele. În timp ce citea, tânărul ridică ochelarii mai sus pe nas, apoi privirea.

— Aţi spus că aţi venit cu Burbon Belle.

— Exact.

— Şi sunteţi... proprietarul legal al pursângelui.

— DA, zise Cullen mai încet, simţind în tonul lui un soi de întrebare. Eu sunt.

Codindu-se, funcţionarul răsfoi din nou documentele, înainte să i le dea înapoi lui Cullen.

— Din întâmplare, aveţi cumva o dovadă că sunteţi proprietar, domnule?

— Dovadă? întrebă Cullen simţind că neliniştea pe care o alungase mai înainte revine, doar că de data asta cu furie. Am adus dovada de acum o lună, când am înregistrat iapa în cursă. Am adus actul de proprietate pe care îl am pentru Linden Downs şi i l-am arătat funcţionarului care era atunci aici.

Tânărul dădu din cap.

— Da, domnule. Dar într-o cursă cu un câştig atât de mare cum este acesta, Societatea Cailor Pursânge din Nashville solicită ca proprietatea fiecărui pursânge înregistrat să fie verificată. S-a trimis cerere de verificare a proprietăţii Linden Downs şi s-a primit prompt şi răspunsul. Cu toate acestea, s-a notat aici că nu a fost depus niciun act oficial pentru pursânge. Funcţionarul arătă spre registru, lăsându-se între timp un pic pe spate. Iar la revizuirea actului de proprietate al lui Linden Downs, acesta nu conţine nicio menţiune a calului pursânge. Numai a pământului.

Focul pe care Cullen îl simţise în piept îi ajunsese în gât, dar se străduia să vorbească cu calm.

— Şi unde anume aţi trimis această cerere?

— La Biroul de Impozite şi împroprietăriri, domnule. Ei întotdeauna lucrează mână în mână cu Societatea Cailor Pursânge pe aceste probleme.

— Şi nu s-a gândit nimeni să mă contacteze direct pe acest subiect?

— P... păi, domnule, sigur că da. V-au trimis şi o scrisoare. A fost pusă la poştă, funcţionarul urmărea cu degetul o intrare în registru, pe 13 septembrie.

Dorindu-şi din nou să-i fi tras un pumn în moacă lui Stephen Drake când avusese ocazia, Cullen trase adânc aer în piept, concentrându-se rapid pe situaţia dată. Nu se gândise niciodată să îi ceară lui Gilbert Linden actele oficiale ale lui Burbon Belle. Din motive întemeiate: nu ştiuse cât de valoros era calul până după moartea lui Linden. Atunci, toată proprietatea Linden Downs era a lui. Dacă nu în acte, atunci în efect.

Totuşi, ştia sigur că Gilbert Linden trecuse totul în detaliu în act, inclusiv vitele şi caii. Amândoi revizuiseră documentul ca să se asigure că...

„Nu”. Amintirile mai dezvăluiră un detaliu.

Informaţia aceea nu fusese inclusă în act. Domnul Linden o inclusese în scrisoarea pe care o scrisese. Scrisoare pe care femeia de la oficiu o inclusese în dosar atunci.

Cullen împături documentele şi le vârî în buzunar.

— Daţi-mi jumătate de oră şi mă întorc cu dovada de care aveţi nevoie.

— O, îmi pare rău, domnule...

Cullen se întoarse şi îl găsi pe funcţionar palid la faţă.

— Chiar dacă aţi putea aduce dovada... şi sunt convins că puteţi, adaugă tânărul repede, mă tem că data depunerii documentelor suplimentare a trecut, zise înfiorat. Îmi pare sincer rău, domnule, dar iapa dumneavoastră nu poate să alerge în cursa Peyton Stakes.

* * *

— Visul se îndeplineşte, papa, şopti Maggie privind în jos la mormântul lui. Bucket era la câţiva metri de ea, privind-o. Belle aleargă azi în cursa Peyton Stakes. Aşa cum am visat.

Cu privirea urmărea şirul de monumente de lemn. Familia ei, odihnindu-se la picioarele ei. Sau nu chiar. Nu erau acolo, ştia. Acel gând nutrea atât speranţă, cât şi singurătate.

— Aş vrea să poţi vedea cursa, papa, şopti ea. Şi să fii acolo cu mine, să o încurajăm pe Belle. Ai muncit din greu pentru asta.

Întorcându-se să plece, se opri şi cercetă numele mamei ei de pe mormânt: Laurel Agnes Linden, şi se întrebă dacă perspectiva mamei despre pasiunea ei pentru curse şi cai s-ar fi schimbat măcar un pic, dacă ar fi văzut-o pe Belle alergând în cursă şi câştigând.

Nu că ar mai fi contat acum, îşi spunea Maggie în drum spre casă. Şi totuşi... conta.

* * *

— Burbon Belle *va* alerga azi în cursă, domnule, zise Cullen cu mai multă furie în cuvinte decât intenţionase. Mai bine mi-ai spune cum putem să rezolvăm împreună situaţia ca să se întâmple acest lucru.

Funcţionarul se uita la el cu ochii căscaţi.

— Îmi pare rău, domnule McGrath, dar eu trebuie să respect regulile. Nu pot să le schimb pentru o persoană.

Înţelegând situaţia omului, Cullen era foarte conştient şi de a sa.

— Cum te cheamă, băiete?

— Thomas, răspunse funcţionarul înghiţind în sec. Thomas Fulton.

— Domnule Fulton, zise Cullen simţind cum i se îngustează privirea. Eu îţi spun, nu am primit nicio scrisoare. Şi nu plec

de aici până când nu îmi spui cum reparăm problema.

— Bănuiesc că singura cale de a o repara, domnule, zise Fulton înghiţind în sec, ar fi ca dumneavoastră să solicitaţi o întâlnire cu Societatea Cailor Pursânge.

— Şi cum pot face acest lucru?

— Depuneţi... o cerere scrisă, domnule McGrath, cu toate documentele care le vor fi înaintate în următoarea şedinţă.

Cullen pufni printre dinţii încleştaţi, gândindu-se cum ar fi fost să fie nevoit să îi spună lui Maggie că Burbon Belle nu avea să alerge în cursă.

— Dar dacă vreţi, zise Fulton pripit, pot să le întrerup şedinţa să văd dacă...

— Şedinţa, repetă Cullen. Funcţionarul dădu din cap.

— Da, domnule, răspunse ridicându-se. Dacă mă aşteptaţi aici, voi...

— Du-mă la şedinţă, domnule Fulton.

Cullen o luă după tânăr pe coridor până în faţa unei uşi duble, unde Fulton întinse mâna spre mâner.

— Cred că mă descurc de aici, zise Cullen.

— Dar, domnule, este o şedinţă închisă şi... Cullen îl ţintui cu privirea.

Fulton dădu din cap.

— Da, domnule.

Auzind paşii din spatele lui retrăgându-se rapid, Cullen îşi adună toată răbdarea şi deschise uşa.

Capitolul 47

Toţi ochii din cameră se întorseseră spre Cullen. Însă satisfacţia pe care Cullen o citea pe faţa lui Stephen Drake îl făcu să i se urce sângele la cap. Cullen se duse cu paşi apăsaţi spre masa unde bărbatul stătea pe scaun.

— Domnule McGrath!

Tonul poruncitor al generalului Harding îi reteză hotărârea şi îl pironi locului. Cullen cercetă feţele bărbaţilor aşezaţi în jurul mesei, treisprezece număraţi din privire, şi îl văzu pe

Harding aşezat în capăt, înconjurat de fumul unui trabuc.

Însă nici urmă de dulceaţă.

Pe faţa generalului se citea atât curiozitate, cât şi învinovăţire.

— Cu ce vă putem ajuta, domnule McGrath?

Văzând încă roşu în faţa ochilor şi *simţind* înfumurarea arogantă a lui Drake, îşi adună gândurile în jurul lui Maggie şi reuşi, în pofida firii lui, să îşi păstreze calmul.

— Am o problemă, domnule, pe care vreau să o aduc în faţa consiliului.

Drake se uită spre el batjocoritor.

— Aceasta este o şedinţă închisă, McGrath. Va trebui să aştepţi până luna viitoare ca să...

Cullen se întinse spre el, vrând...

— Domnule Drake!

Cullen îngheţă, iar Stephen Drake se uită în capul mesei.

— *Eu* vorbesc cu oaspetele nostru, domnule Drake, zise generalul Harding ridicând din cap. Dacă am nevoie de asistenţa dumitale, o voi solicita, domnule, fără să ezit.

Drake nu zicea nimic, dar mustrarea subtilă a lui Harding îi mai calmă furia lui Cullen.

— Acum, domnule McGrath, continuă Harding, pe un ton ascuţit în continuare. Presupun, după natura intrării, că problema pe care o aveţi cu noi este urgentă.

Cullen dădu din cap.

— Foarte urgentă, domnule. Domnul Fulton tocmai mi-a spus că iapa mea, Burbon Belle, nu va fi primită în cursa de azi din cauza lipsei documentelor necesare, zise Cullen făcând sumarul situaţiei şi profitând de ocazie pentru a se acomoda cu publicul.

Recunoştea câteva dintre feţele bărbaţilor, afacerişti din oraş, dar pe restul nu îi cunoştea. Şi niciunul nu era foarte amabil, judecând după privirile lor încruntate.

— Deci, continuă Harding, nu aţi primit scrisoarea, domnule McGrath.

— Nu, n-am primit-o. Dacă aş fi primit-o, aş fi adus cele

necesare.

Harding dădu din cap.

— Vă cred, ţinând cont de miza de azi, zise Harding întorcând atenţia în partea stângă a mesei. Domnule Drake, aceste probleme sunt gestionate de biroul dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da, domnule general, răspunse Drake, ridicându-se mai sus în scaun. Şi am luat măsurile necesare şi în cazul acesta. Am scris chiar eu scrisoarea şi am trimis-o prin curier la Linden Downs.

— Prin curier? întrebă Harding, sprijinindu-şi barba în mâini. Aşa se trimit de obicei aceste documente?

Drake făcu un schimb rapid de priviri cu cei doi bărbaţi care stăteau în faţa lui, de partea cealaltă a mesei.

— M-am asigurat pur şi simplu că este gestionată corect. Şi la timp.

— Şi cred că *aşa a fost*, se oferi să adauge cel ce stătea vizavi de Drake.

— Şi eu cred la fel, se oferi un altul. Regulile spun clar, Harding, că toţi participanţii trebuie să...

— Ştiu foarte bine regulile, domnule Sadler.

Privirea lui Harding îl avertiza.

— Tatăl meu, John Harding, a înfiinţat această organizaţie, până la urmă. Pe integritate... şi onoare.

Cullen simţi o schimbare în cameră, o provocare tacită. Şi o cântărire a loialităţii.

Harding se aplecă înainte.

— Calul dumitale participă la cursă azi, domnule Drake. Aşa e? Drake înţepeni.

— Da... după cum ştiţi deja, domnule general Harding. Harding dădu din nou din cap.

— Cred că regulamentul nostru spune că proprietarului unui pursânge căruia i s-a respins cererea de a participa la cursă i se poate da ocazia de a aduce dovada necesară.

Harding se întoarse spre gentlemanul din dreapta lui. Bărbatul, cu zapisul la îndemână, răsfiră paginile şi se opri.

Dădu din cap aprobator.

— Capitolul şaptesprezece, domnule general. Vreţi să îl citesc cu voce tare?

— Nu este nevoie, zise Harding aşezându-se în scaun.

— Deci, domnule McGrath... consideraţi că vă aparţine această oportunitate.

Tentat să simtă o eliberare, Cullen ştia însă mai bine cum stau lucrurile. Fiindcă îl cunoştea pe Stephen Drake.

— Domnul Gilbert Linden, răposatul meu socru, a scris o scrisoare în care a trecut toate detaliile transferului proprietăţii Linden Downs pe numele meu. Scrisoarea stipulează clar că pământul şi tot ce este pe el, toate vitele şi caii, inclusiv Burbon Belle, îmi aparţin. Scrisoarea aceasta a fost înregistrată la Biroul de Impozite şi împroprietăriri în momentul în care toate taxele şi datoriile au fost plătite integral şi la zi.

Atenţia lui Harding se duse înapoi spre Drake.

— Aşa este, domnule Drake?

— Am primit actul de proprietate al pământului, domnule general. Dar, din păcate, nicio scrisoare despre care vorbeşte domnul McGrath. Scuturǎ din cap, regretul său părând perfect veritabil.

Din instinct, Cullen o pornise din nou spre el, dar îşi tăie singur avântul. Dacă voia să aibă măcar o şansă, cât de mică pentru Belle azi...

Îşi potoli furia.

— Domnule general Harding, acest lucru nu este deloc adevărat. Dacă îmi permiteţi să o aduc pe soţia mea, ea vă va confirma că există, sau a existat, spuse uitându-se în ochii lui Drake, o scrisoare de la Gilbert Linden. Chiar ea a citit-o, aşa cum a citit-o şi femeia de la oficiu.

Drake pufni.

— Acum punem cuvântul unei femei împotriva cuvântului unui bărbat? întrebă el râzând. Aşa merge la voi, irlandezii!

Câţiva bărbaţi râdeau împreună cu el. Restul se uitau la generalul Harding, care luă o bucată de hârtie, o întoarse şi

începu să scrie.

În încăpere era tăcere, nu se auzea decât scârţâitul peniţei. După o clipă, generalul Harding termină, şi din unduirea mâinii, Cullen bănuia că omul făcuse semnătura.

— Iată, zise Harding suflând spre hârtie ca să se usuce cerneala, apoi împingând-o pe masă înspre Drake, oprindu-se exact în faţa acestuia.

Cullen o citi peste umărul acestuia, şi recunoştinţa lui faţă de William Giles Harding crescu iar. Harding se ridică de la masă.

— Domnilor, am avut ocazia să stau de vorbă personal cu Gilbert Linden, *după* ce a avut loc acest transfer de proprietate, şi pot confirma fără ezitare că aceasta a fost dorinţa domnului Linden. Ba chiar dorinţa şi acordul lui hotărât, ca Linden Downs, în totalitate, să fie atunci, aşa cum este şi azi, în proprietatea domnului Cullen McGrath. Iar eu tocmai am dat o declaraţie în faţa dumneavoastră care confirmă acest lucru.

Drake strânse hârtia în mână.

— Dar asta nu înseamnă că McGrath poate să participe cu Burbon Belle la...

— Ba da, de fapt exact asta înseamnă, domnule Drake. Fiindcă singura nelămurire era dacă Burbon Belle este în proprietatea domnului McGrath. Iar eu am confirmat acest lucru. Doar dacă, bineînţeles, nu cumva consideraţi afirmaţia şi semnătura *mea* ca fiind dovezi neadecvate.

Întrebarea atârna ca o sabie hotărâtă să despartă măduva de os. Şi, deşi unii dintre bărbaţi păreau să ia în calcul costul, niciu-nul nu părea gata să îl şi plătească. Mai puţin unul.

— Aceasta este o altă problemă, domnule general Harding, zise Drake uitându-se la Cullen. Alte două, de fapt. Înfumurarea din tonul lui sta mărturie cât de mult savura omul momentul.

Harding se aşeză bine în scaun, scârţâitul registrului vechi completând cumva răbdarea care începuse să îl

părăsească.

— Să înţeleg că vreţi să ne luminaţi asupra acestora, domnule Drake?

— Cu plăcere, domnule general Harding. Jocheul pe care domnul McGrath l-a pregătit pentru Burbon Belle azi... este fetiţă.

Nemulţumiri provocate de şoc bombardau sala, odată cu privirile dezaprobatoare. Cullen începu să creadă că planul iniţial al lui Ethan de a-l reduce pe Stephen Drake la tăcere ar fi fost o idee mai bună.

— Domnilor! rosti Harding ridicând glasul, dar chiar şi pe faţa *lui* se citea obiecţia.

— Este adevărat, McGrath? Jocheul domniilor voastre, junele pe care l-am văzut jos... este fată?

Cullen ignoră chicotelile lor înfundate.

— Da, domnule, este fată. Şi, deşi este un aspect neconvenţional, recunosc, din câte văd eu, nu este nimic în cartea asta cu reguli care să afirme că o fată nu poate fi jocheu.

Simţind obiecţiile şi mai mari, se grăbi să continue.

— Fostul jocheu al soţiei mele, după cum ştiţi, era băiat. Dar familia lui a fost nevoită să plece din oraş după ce un bărbat negru a fost spânzurat, iar cei care au rămas au fost ameninţaţi cu aceeaşi pedeapsă dacă nu pleacă şi ei. Cullen se uita intenţionat spre Drake. Pare un sfat obişnuit pe aici, pe care cei nou-veniţi, de anumite rase, îl primesc atunci când ajung în acest oraş.

Se auziră noi proteste, dar palma trântită de Harding pe masă îi reduse pe toţi la tăcere.

— Vom continua în ordine, domnilor! Cei care nu puteţi, vă invit să părăsiţi sala. Imediat.

Liniştea se reaşternea încet.

— Domnule McGrath, continuă Harding, aveţi dreptate, domnule. Şi *nu* am nevoie să consult regulamentul în privinţa asta. Ştiu fără greş că nu există nimic în regulament legat de participarea fetelor în cursă, din

acelaşi motiv din care se înţelege că jocheii sunt băieţi. A fi jocheu este o ocupaţie periculoasă. Este nevoie de talent şi forţă şi o ascuţime a simţurilor pe care femeile pur şi simplu nu le au.

— I-auzi, murmurau câţiva bărbaţi.

Cullen îşi reţinu zâmbetele cum putu mai bine, cuprinzând întreaga adunare într-o privire.

— Când o veţi vedea pe fetiţa aceasta, zise el, cred că vă veţi răzgândi.

— Şi dacă se va accidenta, domnule McGrath? întrebă un domn mult mai în vârstă. Atunci ce se va întâmpla?

— Acelaşi lucru care s-ar întâmpla dacă s-ar accidenta un băiat... domnule.

Simţind că tăcerea întoarce valul împotriva lui, Cullen ştia că trebuie să facă ceva.

— Vă e cumva teamă să lăsaţi o fetiţă să concureze cu un băiat? Bărbaţii râdeau la unison, chiar şi generalul Harding, deşi nu cu aceeaşi poftă ca ceilalţi.

Cullen îşi permise un zâmbet firav.

— Îmi aduc aminte de vremurile în care nimeni nu credea că o femelă pursânge ar putea învinge un omolog mascul. Dar, dacă nu mă înşel, asta s-a întâmplat o dată sau de două ori. Chiar aici, în Nashville. „Şi, cu voia Domnului, se va întâmpla din nou azi”, îşi continuă el gândul pentru sine.

Nimeni nu mai râdea.

Conştient că Harding îl privea, Cullen spera că ceea ce spusese nu îl forţase prea mult pe general.

Drake se aplecă înainte, iar Cullen, ştiind ce urma, se hotărî să îl bată cu propriile lui arme.

— Mai este ceva ce trebuie să ştiţi, domnilor, ce domnul Drake ar fi vrut să vă spună... fratele meu a otrăvit un pursânge pe o pistă din Londra, acum mai bine de un an. Pentru o vreme, am fost şi eu căutat pentru săvârşirea fărădelegii.

La auzul acestei veşti, ceilalţi îl priviră serios.

— Dar, ceea ce nu ştie domnul Drake, şi nu *vrea* să ştie,

este că eu nu am avut niciun amestec în acel incident. Cazierul meu este curat. Iar fratele meu... a fost în închisoare în ultimul an şi a plătit pentru ce a făcut. A ieşit de acolo un alt om.

Deşi, într-un fel, Cullen se întreba dacă Ethan nu plătea încă. Generalul Harding îl privea în ochi pe Cullen fără să îşi mute privirea.

— Domnule McGrath, zise el suspinând. Ce apariţie aţi fost azi! Cullen bănuia însă că apariţia lui nu fusese una pe de-a-ntregul favorabilă.

— Domnilor, rosti Harding uitându-se la ceasul din buzunar înainte să îşi îndrepte iarăşi atenţia spre colegii lui. Ultima oră ne-a adus multe subiecte de discuţie. Dar, după cum văd eu lucrurile, numai unul are nevoie de răspunsul societăţii noastre, în timp foarte scurt. Această întrebare este: vom permite participarea unei fetiţe la cursa Peyton Stakes?

Drake dădu să zică din nou ceva. Dar Harding ridică mâna.

— Domnule McGrath, dacă nu vă supăraţi, v-aş ruga să mergeţi în hol pentru o clipă, în timp ce noi vom continua această discuţie.

Fără să îi placă tonul abătut al lui Harding, Cullen făcu întocmai cum îi ceruse. Dar chiar înainte să închidă uşa în spatele lui, făcu un pas înapoi înăuntru, simţind că Gilbert Linden era chiar lângă el.

— Mai este ceva ce aş vrea să ştiţi, domnilor. Numele meu este înregistrat ca fiind antrenorul lui Burbon Belle, aşa cum a fost şi al lui Gilbert Linden. Dar soţia mea, fiica lui Linden, Margaret Linden McGrath, este *adevărata* antrenoare a pursângelui. Ea a fost de la început.

Harding ridică din sprâncene.

— Margaret a crescut iapa de când era o mânză. Răposatul tată al soţiei mele, un om pe care am ajuns să îl admir în timp scurt, a încurajat visul fetei. Iar eu eram aproape să fac greşeala tragică de a nu face acest lucru. Deci, dacă o veţi vedea pe Burbon Belle zburând pe pistă

mai târziu, în această zi, nu uitaţi... va fi treabă femeiască, domnilor. Iar eu, irlandezul, nu am nicio problemă cu asta.

Capitolul 48

— De când este plecat domnul McGrath, Kizzy? întrebă Maggie.

Era aproape ora trei. Ea şi Odessia aşteptau deja cu fetiţa de peste o oră.

Stând pe un taburet în ţarc, Kizzy o mângâia pe Belle pe cap.

— A plecat repede după ce-am ajuns aici, coniţă. Nu l-am mai văzut de-atunci.

Maggie şi Odessia, care stătea lângă ea gânditoare, în fânul proaspăt, se uitară una la alta.

Kizzy se aplecă să se scarpine pe picior, iar Maggie zări cicatricile deasupra gleznei copilei. Cicatricile subţiri care semănau perfect cu capătul curelei unui bici, îi scormoniră din nou furia, la fel ca suferinţa lui Ennis şi a întregii lui familii.

Se ridică şi îşi netezi poalele şi chiar atunci auzi graiul inconfundabil al lui Cullen. Ieşi din ţarc pe culoar şi simţi un val de mândrie doar văzându-l.

Îi ieşi în întâmpinare şi, în timp ce se apropia de ea, îi zâmbea şi mai larg. O ridică îmbrăţişând-o.

— Mă bucur să te văd, doamnă McGrath. Strângând-o în braţe, intră în ţarcul gol de lângă al lor şi o sărută sănătos înainte să o pună din nou jos.

Roşind, Maggie se uită pe furiş spre intrare să vadă dacă îi zărise cineva. Râsul blând al soţului ei, împreună cu plăcerea din ochii lui de câte ori o atingea reduseră la tăcere vocea îngrijorată şi alarmantă din sufletul ei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea. Kizzy spune că ai plecat de când aţi ajuns aici.

— Totul este în regulă. Detaliile de înscriere au durat mai mult decât m-am aşteptat.

Tonul lui fusese destul de convingător, dar cutele din colţul ochilor erau parcă mai pronunţate decât de obicei şi o obligau să se întrebe dacă era ceva în neregulă.

— Eşti frumoasă, Maggie, zise el cercetând-o din cap până în picioare.

Încântată că avea această părere, îşi netezi costumul nou de echitaţie cu mâna şi făcu o plecăciune.

— *Vă* mulţumesc, domnule, pentru amabilitate.

La rândul lui, făcu şi el o plecăciune mai exagerată făcând-o pe Kizzy să râdă, cum se uita de peste ţarc la ei. Cullen o pişcă de năsuc.

— În scurtă vreme, zise el, luând-o pe Maggie de mână, va fi rândul nostru pe pistă, pentru încălzire. Hai să le pregătim pe Kizzy şi pe Belle.

După o vreme, la insistenţele lui Cullen, Maggie o conduse pe Belle pe pistă, cu Kizzy călare. Cullen, Odessia şi Cletus îi urmau, iar Maggie se opri ca să se uite în jur şi să savureze totul. Ce diferit era să vadă pista de curse din nou de la faţa locului, în loc de priveliştea generală din creastă.

Spectatorii ajungeau deja, iar briza aducea un amestec delicios de arome de la vânzătorii care vindeau mâncare gătită la poarta hipodromului. Mirosurile variau de la dulce la picant şi nenumărate alte arome.

Maggie era sigură că simţise mirosul de pop-corn proaspăt. Îi lăsa gura apă. Dar nu era bine să mănânce în faţa lui Kizzy, care mâncase atât de puţin azi, şi mai puţin în ultima săptămână, în efortul de a fi cât mai uşoară posibil pentru Belle.

Maggie îi promisese copilei să îi facă biscuiţi cu lămâie după cursă. Şi Onnie, de asemenea, îi promisese cartofi dulci pai, una dintre specialităţile ei. Iar Maggie ştia că Kizzy se va ţine de amândouă să îşi respecte promisiunea.

Kizzy îşi puse mâna paravan în soarele după-amiezii.

— Este mai mare decât pista de antrenament de la Belle Meade, coniţă McGrath.

— Da, este, zise Maggie cercetând tribunele. Dar

gândeşte-te că este mai uşor, într-un fel. Gândeşte-te câte întoarceri trebuia să faci cu Belle la Belle Meade ca să parcurgeţi aceeaşi distanţă. Aici nu sunt nici de departe atât de multe.

Kizzy dădu din cap ca şi când le-ar fi comparat pe cele două în minte.

— Cred că aici putem să alergăm şi mai repede.

Maggie schimbă câteva priviri cu Cullen care venise lângă ele.

— Asta cred toţi jocheii... la început. Nu uita ce ţi-am spus când am venit aici, zise Cullen punând blând o mână pe umărul ei. Porniţi în forţă, apoi o luaţi mai uşor, dar cu cap. Nu o forţezi pe Belle decât la sfârşit.

— Da, domnule, ştiu. Şi Unchiul Bob mi-a spus acelaşi lucru. Copila îl privea cu îndrăzneală. Iar şi iar, încheie ea oftând.

Cullen o înghionti în coaste, iar Kizzy râdea. Chiar şi Odessia.

Maggie urmărindu-l cum se purta în preajma lui Kizzy, auzindu-i cum glumesc unul cu celălalt, i se topea inima şi vedea ce fel de tată va fi. Şi fusese, nu uitase acest lucru.

Se duse lângă Odessia şi Cletus în timp ce Cullen o plimba pe Kizzy de jur-împrejurul pistei.

— Ce n-aş da să fie şi Ennis cu noi.

— Eu n-aş da, zise Odessia blând, apoi strânse din dinţi atât de mult încât Maggie aproape simţea că nu îşi alesese bine cuvintele. Soţu' meu, coniţă, continuă Odessia, e puternic la trup şi la minte. Da' io şi copiii suntem inima lui, zise Odessia râzând nervos. De s-ar întâmpla ceva cu copila noastră... strânse din buze. Îmi pare rău, coniţă McGrath. N-ar trebui să cobesc, ştiu. Asta spune Ennis mereu.

— Îţi faci griji pentru fiica ta, Odessia. Este de înţeles. Dar cred din inimă că e în siguranţă. *Nu* am văzut în viaţa mea...

— Un călăreţ mai bun, continuă Odessia în locul ei. Sau mai talentat, mai ales atât de tânăr. Nu asta aţi vrut să

spuneţi, coniţă? întrebă femeia fără niciun strop de sarcasm în glas. Coniţă McGrath, nu vreau să credeţi că nu sunt recunoscătoare pen' ce faceţi pen' fata mea. Şi pen' ce face soţu' dumitale. Şi nici că nu cred că poate. I se frânse glasul. Ştiu că poate. Şi *va reuşi*, rosti în timp ce o lacrimă îi aluneca pe obraz. Da'... Maggie o luă de mână.

— Dar chiar şi când ştii că cineva poate să facă ceva... se opri, văzând dragostea din ochii Odessiei, la fel cu dragostea pe care o văzuse în alţi ochi şi pe care fusese binecuvântată să o fi cunoscut. Chiar şi atunci când ştii că persoana aceea chiar trebuie să-şi urmeze visul, uneori încă ţi-e groază când face lucrul respectiv.

Odessia dădu din cap şi continuă:

— Fiindcă o iubeşti atât de mult.

„O, papa..." La amintirea lui, Maggie simţi un foc în privire, iar cuvintele abia mai ieşeau.

— Şi nu îţi poţi imagina viaţa fără ea.

— Doamnelor şi domnilor!

Cu ajutorul unei portavoce, un bărbat din turnul de lemn cu două etaje, din care se vedea tot câmpul, începu să comunice instrucţiunile.

— Este timpul, şopti Cullen, uitându-se la Maggie şi văzând în ochii ei aceeaşi euforie, speranţă şi îngrijorare care îl răscoleau şi pe el.

— Douăzeci de minute, anunţă bărbatul din turn, până va începe cursa. Dacă nu sunteţi cal, jocheu sau antrenor de drept trebuie să părăsiţi acum zona hipodromului.

Comentariul atrase un ropot de râsete de la concurenţi şi spectatori deopotrivă.

Odessia o îmbrăţişa strâns pe Kizzy.

— Iubito, să faci tot ce ţi-a spus domnu' şi doamna McGrath şi Unchiu' Bob, m-ai auzit?

— Mă strângi prea tare, mama!

Dar Cullen observă că fetiţa nu se sinchisea să scape. Apoi el îşi întinse mâna spre Maggie, iar ea se lăsă în braţele lui, nepăsându-i cine se uita. Dar toţi cei din jur se îmbrăţişau.

— Totul va fi bine, îi şopti el la ureche. Cu amândouă.

Maggie dădu din cap, strângându-l tare în braţe. Apoi, îngenunche în faţa lui Kizzy.

— Sunt mândră de tine, Kizzy. Te vei descurca extraordinar de bine.

— Voi câştiga, asta voi face, coniţă!

Maggie râse şi o sărută pe cască. Apoi, cu o ultimă privire, porni cu Odessia spre locurile lor din tribune. Cletus şi ceilalţi lucrători se adunaseră în secţiunea pentru Negri, la capătul cel mai îndepărtat al pistei, dar Cullen o înscrisese intenţionat pe Odessia ca însoţitoare pentru Maggie, ca să poată sta cu ei.

O ajută pe Kizzy să urce pe Belle, greutatea fetei atât de insesizabilă încât se mira că iapa o simţea în şa.

Cullen simţi privirile şi se prinse că se aflase deja că jocheul lui Belle era fată.

— Domnule McGrath...

Auzindu-i vocea bine cunoscută, Cullen se întoarse şi îl văzu pe generalul Harding lângă el, împreună cu Grady Matthews. Dacă ar fi avut dovada, i-ar fi spus lui Harding despre suspiciunile lui în privinţa bărbatului chiar atunci.

— Am venit să vă urez noroc ţie şi jocheului, zise Harding, dând mâna cu el. Şi să îţi spun cât de bine cred că te-ai descurcat azi. Unii oameni sunt... mai dificili decât alţii, iar discuţia aceea nu a fost uşoară.

— Mulţumesc, domnule, apreciez. Harding o mângâie pe Belle pe coapse.

— E o frumuseţe. Abia aştept să o văd alergând. Sper sincer că nu va simţi niciun efect al bolii ei recente.

Grady Matthews făcu şi el un pas înainte şi o bătu prieteneşte pe Belle.

— Mă bucur că se simte mai bine, domnule. Caii supravieţuiesc cu greu la rădăcina şarpelui.

Cullen îl privi pe Grady în ochi, simţind cum îi îngheaţă sângele în vine.

— Da, domnule Matthews. Întocmai.

Cei doi bărbaţi plecară, iar Cullen aşteptă până când Harding făcu câţiva metri înainte să-l strige... Generalul se întoarse.

— S-a întâmplat ceva, McGrath?

— Am vrut doar să vă spun că ştiu cine a otrăvit-o pe Belle. Harding îşi miji ochii.

Cullen privi înspre direcţia unde dispăruse Grady Matthews.

— Doar patru oameni ştiu că Belle a fost otrăvită cu rădăcina şarpelui. Eu, soţia mea, fratele meu şi Rachel Norris.

Pe faţa generalului Harding se întrezări imediat înţelegerea. Omul se întoarse şi se uită la Grady Matthews care stătea lângă Unchiul Bob şi Fortune, pursângele campion al lui Harding. Apoi bătrânul se întoarse din nou şi îi căută privirea lui Cullen.

Cullen dădu din cap.

— Şi nu a acţionat singur. Ştiu măcar atât.

— Astfel de oameni nu fac asta niciodată singuri.

La privirea furtunoasă a lui Harding, Cullen se bucură că nu erau duşmani.

— Îţi jur solemn, domnule McGrath. Voi merge până la capăt.

— Iar eu vă voi ajuta cu bucurie, domnule.

Harding se întoarse la ai lui, iar Cullen îşi adună din nou gândurile când auzi că bărbatul din turn începuse să anunţe poziţia cailor.

Cullen sperase să fie primii, dar trăseseră locul cinci din opt. Deci, mai erau câteva minute până ajungeau pe pistă.

— Eşti bine, scumpo? o întrebă pe Kizzy observând că era foarte tăcută.

Fetiţa dădu din cap, fără să zică nimic.

Cullen scrută mulţimea, încă sperând ca Ethan să vină, aşa cum promisese. Dar, în loc să îl vadă pe Ethan, îl zări pe singurul bărbat pe care n-ar fi vrut să îl vadă, iar acesta venea direct spre ei.

— McGrath!

Purtându-se ca un prieten adevărat, nu doar ca o simplă cunoştinţă, Stephen Drake îi întinse mâna pe care Cullen o ignoră.

— Am venit doar să îţi spun ca cel mai bun cal să câştige, zise Drake zâmbind şi punând mâna pe piciorul lui Kizzy.

Fetiţa înghiţi în sec. Drake ridică ochii spre ea.

— Ce faci, drăguţă? Gata de cursă?

Cullen îi dădu lui Drake peste mână, convingându-l să facă cale întoarsă.

— Nu pune mâna pe ea!

Dar Kizzy deja tremura. Iar Drake râjea.

— Noroc, McGrath, zise râzând şi îndepărtându-se. O să ai nevoie.

— Poziţia trei, strigă omul din turn. Fortune de la Plantaţia Belle Meade. Ocupaţi-vă locul.

— Kizzy, eşti bine? o întrebă Cullen căutându-i privirea, dar fetiţa nu se uita deloc la el.

Se tot apleca să îşi tragă în jos tivul pantalonilor, cu mâna tremurândă. Şi atunci văzu Cullen cicatricile profunde de jur-împrejurul gleznelor ei firave. Un gând respingător îl lovi ca un pumn în stomac, repede şi tare, în timp ce sângele i se urca la cap. „O, Doamne, îl omor...”

— Kizzy, ascultă-mă. Orice ţi-ar fi făcut acel om... Ea tot nu se uita la el.

— Poziţia patru, strigă omul din turn. Trandafirul Răsăritului de la Rosemont Hill. Ocupaţi-vă locul.

Cullen întinse mâna şi o trase în jos, conştient că toţi proprietarii, jocheii şi lucrătorii din jur aşteptau să fie strigaţi. Braţele subţiri ale lui Kizzy îl strângeau de gât ca o menghină. Tremura toată. Lui îi dădură lacrimile şi simţi privirile oamenilor.

— Ia uite la ea, zise un om din dreapta. Îi e frică. Ce v-am *spus* că fetele nu fac faţă la o aşa cursă!

— Ce-o fi fost în capul lui să pună o fetiţă pe un cal pursânge!

— Kizzy, îi şopti în ureche. Mă auzi? Fetiţei îi tremurau umerii, dar dădu din cap.

— Ascultă glasul meu, Kizzy, şi numai al meu, îi legăna el capul, senzaţia braţelor ei pe după gâtul lui atât de cunoscută şi totuşi atât de distantă. Eşti cu mine, iubire. Omul acela nu mai poate să îţi facă *rău* niciodată. Nu se va mai apropia niciodată de tine. Mă voi asigura personal de acest lucru.

Îi simţi lacrimile pe gâtul lui.

— Eşti în siguranţă acum. Eşti în siguranţă, îi şoptea întruna.

— Poziţia cinci, strigă bărbatul. Burbon Belle de la Linden Downs. Ocupaţi-vă locul.

Ţinând-o pe Belle de hăţuri şi pe Kizzy în braţe, Cullen o luă spre poziţia de start.

Capitolul 49

În batjocura celor din jur şi a celor din tribunele ticsite, Cullen o conduse pe Burbon Belle la poziţia de start. Pursângele bătea cu copita în pământ, nerăbdătoare să alerge, dar el ţinea frâul lui Belle strâns.

— Cuminte, fetiţo, şopti el. Aşteaptă...

— A... ia uite la fetiţa care...

Cullen îi aruncă o săgeată din priviri jocheului din poziţia patru, iar băiatul tăcu şi îşi întoarse privirea spre pistă.

— Kizzy, îi şopti Cullen, în timp ce fetiţa mai slăbise strânsoarea din jurul gâtului lui. Nu trebuie să faci asta, dacă nu vrei. Putem să părăsim acum câmpul, eu, tu şi Belle. Şi nu voi fi deloc supărat. Şi nici doamna McGrath. Dar trebuie să îţi spun ceva...

Copila dădu din cap, cu faţa îngropată în umerii lui.

— Sunt momente în viaţa mea în care aş vrea să mă pot întoarce în trecut şi să o iau de la capăt, dar nu se poate. Fiindcă odată momentul trecut, rămâne trecut. Nu se mai întoarce. Acum este un astfel de moment pentru tine.

Oricât de greu ţi se pare acum, oricât de mult aş vrea să ne putem opri şi să o luăm de la capăt... nu se poate. Dacă nu faci asta acum, Kizzy, s-ar putea să nu mai ai niciodată această şansă.

O împinse uşurel cu umărul ca să o facă să ridice capul. Ea se ridică cu ochii umflaţi de la plâns. Se uită pe lângă el la mulţime.

— Ei spune că nu pot, zise uitându-se din nou la el. Şi nici io nu e sigură că pot.

Cullen zâmbea.

— Dacă este cineva care poate, Kizzy, tu eşti. Tu şi Belle sunteţi făcute una pentru cealaltă.

Fetiţa îi zâmbi gingaş, apoi întinse mâna spre Belle. Calul scuturã capul, opunând rezistenţă hăţurilor, dar Cullen le ţinea bine pe amândouă.

Îşi imagina prin ce treceau Maggie şi Odessia în tribune. Se ruga pentru înţelepciunea de a şti ce să facă. Dacă ar constrânge-o pe copilă să alerge în cursă fără să fie gata şi ar păţi ceva sau mai grav...

Dar ştia cât de curajoasă şi puternică era de fapt. Şi dacă *era* gata, dar nu ştia, dacă acum nu putea răzbi tulburarea din cauza fricii, dacă rata şansa de a schimba nu numai cărarea vieţii ei, ci şi pe cea a familiei ei, şi chiar pe a lui, a lui Maggie şi a proprietăţii Linden Downs, simţea că ar dezamăgi-o, dacă nu o ajuta să vadă oportunitatea exact aşa cum era.

Jocheul care călărea calul pursânge din cea de-a şasea poziţie îşi ocupă locul lângă ei, iar Cullen auzi crainicul strigându-l pe cel de-al şaptelea, penultimul pursânge.

— Domnule, *trebuie* să plecaţi acum, auzi Cullen în spatele lui şi se întoarse dând din cap funcţionarului.

— Kizzy... îi zise el privind-o în ochi în timp ce fetiţa îşi sufla nasul. Cea mai bună cale de a învinge pe cineva este să le arăţi cine eşti, reuşind să faci ceea ce ei îţi spun că nu poţi.

Fetiţa clipi din ochii ei cei negri care începeau să se

limpezească.

— Spune-mi, micuţo, plecăm amândoi de aici acum? Sau te urci în şa şi arăţi acestei mulţimi cine eşti şi ce puteţi face împreună tu şi Belle? O apucă blajin de bărbie. Oricum ar fi, pentru mine eşti o învingătoare.

* * *

— Ce s-a întâmplat? şopti Odessia. De ce s-a dat jos de pe cal, coniţă?

Stând în mijlocul mulţimii, Maggie scutură din cap, abia smulgându-şi cuvintele:

— Nu ştiu.

Ultimele cinci minute fuseseră cele mai lungi minute din viaţa ei. Privea neajutorată cum Kizzy se prăvălise în braţele lui Cullen şi cum el o dusese în braţe până pe pistă.

Şi-ar fi dorit să poată merge la ei, dar ştia că nu poate. Maggie văzu un funcţionar adresându-i-se lui Cullen a doua oară. Cei doi schimbară câteva cuvinte, cumva aprinse, după cum arăta Cullen, iar acum, din ce vedea de la distanţă, vorbea cu Kizzy, iar fetiţa îşi ştergea ochii.

„O, nu, Doamne...”

Maggie se uită la Odessia.

— Ce s-a întâmplat?

Femeii îi tremura barba, dar ferocitatea din privirea ei îi spunea că nu era de la emoţie. Luă firul privirii Odessiei până în câmp, dar tot nu vedea la ce se uita femeia.

— Poziţia opt, anunţă crainicul din turn. Dixieland de la Drake Estates. Ocupaţi-vă locul.

Spectatorii începură să aplaude. Din câmp, Stephen Drake se întoarse şi făcu cu mâna spre tribune. Odessia se cutremură.

— Omu’ acesta-i dracu’ gol, zise atât de încet încât Maggie abia o auzea.

Maggie se uită de la ea înapoi la Drake, apoi la Kizzy. Şi atunci începu să îşi dea seama din ce în ce mai clar. Înghiţi

în sec.

— Cicatricele de pe picioruşele ei? Odessia dădu din cap.

— Omu' ăsta are o latură, coniţă... mai mult animal decât om. Maggie simţea ceva amar în gât.

— El a... dar nu putu termina întrebarea. Odessia se întoarse şi citi întrebarea din ochii ei.

— Nu, coniţă, fetiţa mea a avut noroc, cred, spuse cu lacrimi furioase în privire. Nu a cerut să... îi facă o vizită în colibă cum a cerut la alte fete. Zicea că e prea hâdă. I se frânse glasul. I-a plăcut să o bată cu biciul în schimb. Zicea că îi place cum plânge. Ennis ne-a scos de acolo chiar 'nainte să se termine războiu'.

Odessia întoarse privirea spre câmp. I-a luat trei ani la fetiţa mea ca să plângă în văzu' altcuiva. A ţinut tot în ea.

Iubind copila şi mai mult acum decât înainte, Maggie se uită înapoi şi o văzu pe Kizzy aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui Cullen, din nou. Pentru o clipă simţi că toată speranţa pe care o avusese pentru ziua de azi şi pentru anii în care visase la ea se spulbera.

Dar dezamăgirea ar fi fost mai mare dacă Odessia nu i-ar fi spus ceea ce tocmai îi spusese acum.

— Îmi pare rău, coniţă McGrath, îi şopti Odessia.

Maggie se întoarse şi o văzu pe Odessia cu capul plecat. Femeia plângea, iar ea se miră că nu plângea şi ea. Aşa ar fi făcut dacă n-ar fi fost atât de şocată.

— Va fi totul bine, Odessia, se trezi spunând, ştiind că lacrimile femeii se datorau în parte dezamăgirii produse ei şi lui Cullen, dar în aceeaşi măsură, dacă nu chiar mai mult, pierderii pe care familia femeii avea să o resimtă.

— Odessia... îi zise Maggie luând-o de mână. Mâna femeii o strângea tare. Chiar va fi...

Apoi Maggie auzi numele lui Kizzy venind spre ele ca un val dinspre capătul îndepărtat al câmpului. „Kiz-zy! Kiz-zy! Kiz-zy!"

I se puse un nod în gât de emoţie.

Maggie ridică ochii şi o văzu pe Kizzy călare pe Belle, iar

pe Cullen nicăieri.

Îl căută pe margine şi îl zări uitându-se spre tribune de parcă ar fi căutat-o. Îi făcu tare cu mâna, încă ţinând-o pe Odessia de mână, iar Cullen se opri şi făcu şi el. Apoi îi zâmbi şi o salută. „Exact ca papa”.

— S-a urcat ’napoi pe cal, coniţă! zise Odessia fără suflu. S-a urcat ’napoi!

Maggie râdea, simţind primii paşi ai speranţei.

— Da, aşa este!

Odessia o strângea şi mai tare de mână.

— Dacă plodu’ ăsta ajungea până aici şi nu o susţineam, m-ar fi bântuit toată viaţa.

Maggie zâmbea.

— Ia uite, coniţă McGrath, îi arătă Odessia cu degetul. Toţi ăi de acasă, coniţă, de la Linden Downs.

Maggie se uită şi într-adevăr îi zări pe Cletus şi Onnie care strânseseră o mare de oameni la capătul pistei, chiar la ultima cotitură.

Odessia începu să bată din palme şi să strige numele fiicei ei împreună cu ei, iar Maggie se luă după ea.

În turnul înalt de lemn, un bărbat flutură un steag roşu şi larma de voci şi strigăte din tribune se linişti încet-încet, chiar când numele lui Kizzy se auzea mai tare în depărtare.

— Doamnelor şi domnilor, abia se auzea glasul crainicului peste murmurul nerăbdător, caii sunt pe poziţii. Pregătiţi-vă.

Se auzi focul de armă.

Caii de pe pistă se aruncară ca tunetele înainte, iar Maggie simţi cum speranţa renăscută cu câteva secunde înainte se stinge încet la vederea lui Belle care ajunse cu repeziciune pe locul şase, antepenultima.

Strigătele spectatorilor şi izbiturile copitelor înăbuşiră numele lui Kizzy. Caii abia alergaseră şapte lungimi când Belle ajunse pe locul şapte. Şi nu era de mirare.

Maggie băgă mâna în buzunar şi smulse binoclul tatălui ei. Îi scoase telescopul şi în câteva secunde o avu pe Kizzy în

vizor.

Era ghemuită prea jos şi ţinea frâiele prea strâns. Copilei îi era frică. Mai rău, Belle ştia acest lucru.

— Relaxează-te, Kizzy, şopti Maggie, ştiind că fetiţa ştia prea bine. Ridică-te un pic mai sus în şa.

Fortune, iapa generalului Harding, care deja era în fruntea tuturor, mai câştigase două lungimi. Dixieland, al doilea, lupta din răsputeri să ajungă primul de pe locul doi. La prima cotitură, Belle recuperase, dar era încă cu două lungimi în spatele celui de-al şaselea.

Cursa desfăşurase deja o tură şi jumătate în jurul pistei, dar Belle tot nu-şi găsise ritmul...

— Ce se întâmplă, coniţă McGrath? întrebă Odessia de lângă ea. De ce nu aleargă tare Belle şi Kizzy, cum le-am văzut?

— Kizzy este speriată. Iar Belle o simte. Belle nu se va dezlănţui până când Kizzy nu îi dă semn că e în regulă.

La trei sferturi de tură, Belle arăta ca orice alt pursânge, alergând calm şi elegant, azvârlind pământul în urma ei. Dar pur şi simplu nu era Belle.

Peste tot în jurul lor se auzeau strigăte lipsite de orice armonie. Toată lumea era în picioare.

— Haide, iubito, gemu Odessia. Te-ai născut pentru asta. „Doamne, te rog”, trebuie să îi spui Tu în locul meu. Şopteşte-i, Iisus. Că pe mine nu m-aude acum.

Maggie lăsă binoclul jos şi se uită, cu un gol în stomac, cum Fortune şi Dixieland continuau să se dispute pentru primul loc, cu mai bine de şase lungimi în faţa celorlalţi. Să ajungă până aici...

Dar nu era numai vina lui Kizzy, îşi aminti ea. Belle fusese bolnavă. Până la urmă, se recupera după ce fusese otrăvită. Miji ochii.

Într-o clipită sau cel puţin aşa părea, Belle depăşi calul din poziţia şase, apoi trecu pe lângă al cincilea când jocheul se şterse de ei, încercând să o dea pe Kizzy la o parte împingând-o. Kizzy înţepeni, iar Belle slăbi trapul, ajungând

din nou cot la cot cu poziţia cinci.

Maggie strânse din dinţi.

— Nu îi lăsa, Kizzy.

Belle ajunse cu o lungime mai în faţă. Maggie ridică binoclul. Kizzy şi Belle erau în vizor. Simţi că prinde inimă din nou.

Poziţia lui Kizzy era perfectă, ghemuită aşa cum o învăţase, neclintită ca o stâncă, cu hăţurile destinse, iar picioarele suple asimilând mişcarea. Sub ea, Burbon Belle mânca distanţa, zdrobind pământul cu copitele.

La mai mult de jumătate din cursă, Fortune şi Dixieland încă se disputau pentru primul loc, în timp ce umerii lui Belle pulsau de forţă. Iapa se năpusti ca un tunet pe locul patru.

Maggie lăsă binoclul, cu răsuflarea tăiată, în timp ce amintirile degustau ceea ce simţea Kizzy în acel moment şi inima îi bubuia în piept. În tot acest timp, iapa ceda fiecărui instinct comandat de muşchii ei netezi. *Să fugă*. Vântul din faţa ei, libertatea pe care numai o astfel de cursă i-o putea aduce lui Kizzy...

— Las-o să zboare, Kizzy, îi şopti Maggie, apoi ridică glasul cu toţi ceilalţi, abia auzindu-se printre urlete. Las-o să zboare!

Cu copitele fulgerând, Belle împinse înainte până când ajunse cap la cap cu Trandafirul Răsăritului, iapa care fusese pe locul trei de la începutul cursei. Folosind cu libertate biciul, jocheul Trandafirului Răsăritului trase în cal de mai multe ori, în pulpele animalului.

Dar, când Maggie o văzu pe Kizzy clătinându-se, o luă cu călduri. „Nu!” ţipă ea, dar vocea ei se pierdu printre strigătele celorlalţi care văzuseră şi ei infracţiunea.

„Preia controlul, Kizzy. Ştii ce să faci”.

Maggie se uită înainte. Fortune şi Dixieland aproape ajungeau la punctul de start de unde plecaseră, ceea ce însemna că mai rămăsese doar o jumătate de lungime de pistă de parcurs. Iar Belle încă era la mai bine de opt

lungimi în urma lor.

„Hai, Belle. Poţi, fetiţo”. Încă era timp.

Maggie căută repede în jos cu privirea după Cullen şi îl zări stând nemişcat, cu ochii pe pistă. Apoi strigătele până atunci tunete se schimbară într-un răget asurzitor. Se uită în spate şi o văzu pe Belle lăsând-o pe Trandafirul Răsăritului în urmă, la ultima cotitură, iar salturile ei mari, puternice, erau de neoprit în comparaţie cu salturile aparent apatice ale celorlalte iepe.

Cu nervii încordaţi la maximum, Maggie numără şapte lungimi între Belle şi Fortune, care era în frunte, la distanţă scurtă; Dixieland încă lupta.

Copitele lui Belle abia atingeau pământul.

Maggie abia mai respira de emoţie. Cinci lungimi separau caii, apoi patru, trei, când Burbon Belle, frumoasă şi feroce, recupera diferenţa, pe ultima sută de metri.

Odessia mai avea puţin şi îi zdrobea mâna când, într-o clipă, Belle zbură pe lângă Dixieland şi o întrecu pe Fortune, lăsându-le pe amândouă în urmă. Belle şi Kizzy trecură ca fulgerul linia de sosire, în urletele mulţimii.

Văzând cum îşi întinde Kizzy braţele şi cum îşi ridică faţa spre cer, Maggie începu să râdă în hohote, printre lacrimi de bucurie.

Odessia, plângând şi râzând la rândul ei, se întoarse spre ea.

— Ce face acolo, coniţă?

Maggie, abia respirând printre suspine, răspunse:

— Pluteşte, Odessia. Fiica ta *pluteşte!*

Capitolul 50

— În numele Societăţii de Cai Pursânge din Nashville, este o onoare să vă înmânez, domnule Cullen McGrath, această minunată cupă din argint, rosti Generalul Harding transferându-i trofeul lui Cullen, care i-l dădu imediat lui Maggie, ce stătea lângă el, zâmbind radios. Şi felicitările

mele personale lui Burbon Belle pentru că a câştigat cursa inaugurală Peyton Stakes.

Harding îi întinse mâna lui Cullen în aplauzele spectatorilor care încă înţesau tribunele.

— Felicitări, domnule McGrath. Frumoasă cursă.

— Mulţumesc, domnule.

— Mai puţin ultimele douăzeci de secunde, adăugă Harding discret, uitându-se pe pistă spre locul de start.

Cullen schiţă alene un zâmbet.

— De fapt, ultimele douăzeci au fost preferatele mele. Harding râdea în hohote.

Kizzy, numai un zâmbet, călare pe Burbon Belle, părea mai abătută decât de obicei, ceea ce nu era deloc surprinzător în lumina tuturor celor întâmplate.

Doi bărbaţi păşiră înainte cu o ghirlandă din trandafiri roz şi îi trecură florile peste poala lui Kizzy. Pătura de flori atârna de o parte şi de alta a lui Burbon Belle, aproape atingând pământul.

Generalul Harding se adresă din nou mulţimii.

— Trandafirii sunt dăruiţi de doamna Adelicia Acklen Cheatham, cultivaţi în serele ei din Belmont Estate, aici în Nashville, rosti Harding aruncându-şi ochii peste bucata de hârtie din mâna sa. Conform informaţiilor pe care le-am primit, această specie de trandafiri a fost de fapt altoită pentru şi în numele doamnei Cheatham. Se numeşte trandafirul Adelicia. Mulţimea aplauda şi mai tare.

Cullen scrută mulţimea cu privirea după cineva anume şi dădu de Ethan care stătea într-o parte. Fratele lui îi făcea cu mâna arătându-i că vrea să îi vorbească, iar Cullen dădu din cap. Frustrarea din cauza lui Ethan se mai domolise în lumina victoriei. Dar nu îl părăsise.

— Şi nu în ultimul rând... zise generalul Harding cu un glas plin de încântare, zâmbind şi vârându-şi notiţele în buzunarul de la piept, câştigul de *treizeci şi cinci de mii de dolari*, cel mai mare din istoria curselor Nashville de până acum, care se află în custodia Primei Bănci din Nashville, pe

numele câştigătorului.

Strigătele de bucurie umplură atmosfera, iar cineva din spate, de descendenţă irlandeză, Cullen era sigur, începu să strige „Hip hip!”, iar mulţimea îi răspunse: „Ura!”

— Hip hip!

— Ura!

— Hip hip!

— Ura!

O mulţime de petrecăreţi, care deja sărbătorea, judecând după izul de bere care venea din gura lor, şi care nu mirosea până la urmă chiar atât de rău, se îmbulzea în speranţa de a vedea cupa din argint. Dar, spre relaxarea lui Cullen, îmbulzeala de oameni începuse să se răsfire.

O îmbrăţişa pe Maggie din nou, aceasta ţinând încă trofeul.

— Îţi vine să crezi? şopti el.

— Da, zise ea cu un accent irlandez aproape convingător, îmi vine, domnule McGrath.

Zâmbi şi le auzi pe Kizzy şi Odessia râzând în spatele lor.

— Doamnă McGrath...

Se întoarseră şi dădură de generalul Harding care se apropia împreună cu fiica lui, Mary.

— Domnule general, răspunse Maggie făcând o reverenţă şi acceptând îmbrăţişarea prietenei ei.

— Doamnă McGrath, aş vrea să vă prezint felicitările mele personale. Soţul dumitale, aici de faţă, a comunicat membrilor consiliului Societăţii de Cai Pursânge în întâlnirea pe care am avut-o azi-dimineaţă că dumneata eşti de fapt răspunzătoare de antrenarea acestui cal magnific, zise Harding arătând spre Burbon Belle. Felicitări, draga mea.

Cu o privire plină de uimire, Maggie răspunse:

— O... mulţumesc, domnule general. Sunteţi foarte amabil.

Cullen surprinse privirea apreciativă pe care i-o aruncase.

— De fapt, nu este nicio amabilitate, zise Mary luând-o de braţ. Este doar adevărul. Sunt foarte mândră de tine, Maggie!

Generalul se întoarse spre Cullen.

— Domnule McGrath... mai ţineţi minte că v-am spus că încă vă sunt dator pentru Bonnie Scotland?

Cullen dădu din cap.

— Da, domnule, îmi amintesc.

Harding se uită spre cupa de argint, cu un licăr în privire. Apoi înapoi la Cullen.

— O poţi considera complet achitată, fiule.

Cullen râdea, surprinzându-l între timp pe Ethan care venea cu paşi mari spre el părând că are ceva important de discutat cu el. Şi, fiindcă avea o bănuială legat de ceea ce făcuse Ethan în ultima vreme, Cullen prefera să se întâmple în privat.

Cullen ridică din cap indicându-i că voia să se întâlnească în grajd.

Maggie îi puse mâna pe braţ.

— Ai fost la şedinţa consiliului societăţii de dimineaţă? Cullen dădu din cap, apoi îi înmâna trofeul, prefăcându-se că e cât pe-aci să îl scape. Maggie rămase fără grai, îi dădu una peste braţ când îşi dădu seama că îi ardea de glume.

— Îţi povestesc mai târziu, promit, zise el zâmbind şi aruncând o privire serioasă spre grajd. Dar acum trebuie să vorbesc cu Ethan. Ea se uită înspre Ethan şi înţelese.

— Până la urmă văd că a ajuns.

Suspiciunea din glasul ei îl deranja. Deşi ştia că avea motive să creadă asta despre fratele lui, totuşi nu ştia chiar totul despre el. O sărută pe obraz.

— Aşteaptă aici. Mă voi întoarce repede.

Se întâlni cu Ethan chiar în grajd, iar fratele lui îl îmbrăţişa imediat.

— Bună, frăţiorule. Sau mai bine zis frăţiorul meu bogat. Sunt mândru de tine, Cullen!

— Ai văzut cursa?

— Da, răspunse Ethan scoţând o hârtie din buzunar. Şi tot discursul de după. Tu şi generalul Harding păreţi prieteni la cataramă.

— Este un om bun, deşi e bogat, zise Cullen uitându-se la hârtia din mâna fratelui său.

Ethan o întinse.

— Consideră-l un cadou, frate. Felul meu de a spune că îţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine în Londra. Şi pentru toată durerea pe care ţi-am pricinuit-o.

Simţindu-i sinceritatea din glas, Cullen desfăcu hârtiile şi se uită în sus.

— O listă cu nume?

— Nu doar nume, zise Ethan vorbind mai încet. Numele bărbaţilor care au fost la Linden Downs în noaptea aceea.

Cullen se uită din nou la listă cu ochii strânşi.

— De unde o ai?

— Am făcut totul legal, jur.

— De unde ai lista, Ethan?

— În caz că nu ai observat, mă înţeleg bine cu oamenii. Mai ales cu foştii sclavi. Printre ei sunt unii care ştiu ce se petrece. Unii încă lucrează pentru bărbaţii din listă. Ba chiar mai mult... ştiu cine a otrăvit-o pe Belle. Am găsit rădăcina şarpelui în patul lui de la Belle Meade.

— Grady Matthews, zise Cullen încet, iar fratele său dădu din cap. O mişcare în spatele grajdului îi atrase atenţia lui Cullen. Persoana pe care o căuta. Scuză-mă, frate. Îi dădu lista înapoi. Trebuie să mă ocup de nişte lucruri.

Cullen trecu razant pe lângă el şi se duse direct la Stephen Drake.

— Ce vrei, McGrath? Doar fiindcă ai câştigat o cursă, crezi că eşti...

Cullen îi trase un pumn tare în stomac, iar Drake se clătină.

— Asta este pentru că mi-ai otrăvit calul. Iar asta, zise Cullen apucându-l de cămaşă şi trăgându-i un alt pumn în coastă, pentru că l-ai spânzurat pe Ennis.

Gâfâind, Drake îl bombardă cu înjurături pe care Cullen nu le mai auzise de când plecase din Anglia.

— Iar ultimul, zise Cullen ridicându-l din nou şi lovindu-l cu

sete, este pentru copilă. Cu cartilajul varză, Drake urla, ţinându-se de nas.

— McGrath!

Cullen se întoarse şi îl văzu pe generalul Harding în spatele fratelui său. Harding avea o privire feroce.

— Ce faci, domnule?

— Vă spun ce fac, domnule general. Lăsându-l pe Drake zvârcolindu-se pe pământ, Cullen se întoarse spre ei. Mă asigur că omul acesta nu uită că mi-a otrăvit calul. Şi că mi-a spânzurat meşterul în faţa soţiei lui, înainte să îmi incendieze colibele. Şi mă rog la Dumnezeu să ţină minte ce a primit acum când îi mai trece prin cap altă dată să biciuiască fetiţele. Cullen abia mai îngăima cuvintele. Luă bucata de hârtie din mâna lui Ethan şi o ridică cu mâna plin de vânătăi. Unii nu înţeleg decât pe limba asta, domnule general. Aşa sunt cei din lista aceasta.

Cullen îi înmâna lista.

Harding parcurse repede lista cu privirea. După un moment îndelungat, ridică ochii.

— Ei sunt cei care au venit la Linden Downs în seara aceea? întrebă el încet.

— Da, zise Cullen. A luat ceva efort, dar fratele meu, aici de faţă, a scos totul la lumină.

Harding se uită spre Ethan.

— Unii dintre ei au stat la masă în şedinţa de dimineaţă, domnule general, continuă Cullen.

Harding se înfiora. Luă hârtia şi o împături bine.

— Ai încredere în mine, domnule McGrath?

Cullen îl privea fix.

— Am întrebat dacă ai încredere în mine... domnule McGrath.

— Da, şopti Cullen într-un final, am.

— Atunci, lasă-mă pe mine să mă ocup de toate, în felul meu.

— Dar, domnule, eu...

— Dacă faci dreptate în felul în care tocmai s-a întâmplat

aici, nu faci decât să îngreunezi viaţa celor de neam cu dumneata, McGrath. Şi lucrătorilor dumitale. Să nu înţelegi că nu a meritat ce ai împărţit acum, aici, zise Harding uitându-se dincolo de Cullen la Drake. Dar noi avem alte metode de a rezolva astfel de probleme. Lasă-mă pe mine să mă ocup. *Te rog*.

Cullen îşi scutură durerea ascuţită din pumn şi, conştient de atenţia sporită a lui Ethan şi de îndelunga răbdare a lui Harding, dădu din cap.

Harding îi întinse mâna, iar Cullen o strânse, înfiorându-se la calmul din mâna acestuia.

— Mulţumesc, domnule McGrath. Aş vrea să spun că... îl cunosc pe Gilbert Linden de când mă ştiu. Un om de ispravă, cred că a ales înţelept. Sper că vom fi vecini multă vreme.

— Şi eu sper, domnule, suspină Cullen, şi eu sper. Harding dădu să plece.

— Încă un lucru, domnule general. Omul se întoarse.

— Ştiind ce gândesc oamenii din urbea aceasta despre irlandezi... mă întrebam... De ce sunteţi altfel? De ce sunteţi atât de amabil cu mine? Nu mă înţelegeţi greşit... apreciez. Dar... sunt curios.

Cu privirea într-o parte, Harding îşi rezervă o clipă înainte să răspundă. Apoi răspunse, iar blândeţea i se putea citi pe întreg chipul.

— Pe răposata mea soţie o chema McGavock, domnule McGrath. Prin vinele ei a curs sânge scoţian şi irlandez, iar bunicul ei a avut un accent la fel de pronunţat ca ceaţa din acele ţinuturi.

Epilog

13 mai 1870

Pe jumătate încă adormită, Maggie se întoarse pe spate în pat, ciripitul nesfârşit al mierlei de la fereastră era parcă prea voios pentru o oră atât de matinală. Primele raze ale

răsăritului aruncau odaia într-o ceaţă argintie, dar noaptea se codea să cedeze controlul. Se cuibări şi mai bine sub aşternuturi strângând perna în braţe, alunecând undeva între starea de veghe şi de somn.

Mieunatul unui pisoiaş, atât de blând, atât de dulce, îi înmuie inima. Se întinse spre Cullen să...

Locul lui era gol. Dar căldura care zăbovise îi spunea că nu plecase demult. Căscă şi se întinse, ceaţa somnului începând încetişor să se limpezească. Apoi, zâmbi, realizând că visase.

Îşi mângâie pântecul plat, apoi se ridică şi îl văzu pe Cullen deasupra leagănului. Acelaşi leagăn pe care bunicii şi părinţii ei îl folosiseră de-a lungul anilor.

— Ce faci? îi şopti ea.

— Îl privesc cum doarme, zise el încet.

Se lăsă la loc pe spate, sânii plini spunându-i că nu va mai dura mult până când fiul lor se va trezi din nou. Ca şi când gândul l-ar fi invocat, micuţul Gilbert scoase un scâncet. Semăna mai mult cu un pisoi...

Oftă zâmbind.

— Tu l-ai trezit intenţionat.

— Aş, nu l-am trezit.

Dar râsul lui înfundat aducea a altceva. Legănându-şi fiul pe pieptul gol, se întoarse în pat şi se aplecă să o sărute înainte să îl aşeze între ei.

Cullen îi mângâia mânuţa perfectă, iar bebeluşul îi prinse imediat mâna.

— E puternic micuţul, zise Maggie zâmbind şi sărutându-i creştetul, adulmecându-i mirosul proaspăt din cer.

Bucket se ridică de lângă vatră, se scutură de somn şi se duse tropăind spre partea lui Cullen de pat.

— ’Neaţa, băiete, zise Cullen ciufulindu-i părul pe cap, iar câinele îşi ridică ochii alert şi cercetători înainte să se lase din nou pe spate.

Maggie râdea domol.

— Cât interes!

Ghemuită în patul cald lângă soţul şi fiul ei, gândindu-se la ei doi, îşi număra din nou binecuvântările. Prea multe ca să le poată spune. Prea multe ca să nu încerce să le numească.

Fusese una dintre cele mai reci ierni pe care şi le amintea cineva, dar dimineţile cu câmpuri peste care se aşternuse o zăpadă strălucitoare ca o pulbere de diamante în lumina răsăritului stârniseră în ea o apreciere pentru anotimpuri şi pentru Linden Downs pe care nu o mai avusese înainte.

Cum puteai oare să trăieşti undeva o viaţă întreagă şi să nu vezi câtă binecuvântare era acest lucru? Dar înţelegerea aceasta îi insuflase o senzaţie de anticipare a ceea ce avea să le arate Dumnezeu în lunile şi anii care urmau şi a felului în care El aranja toate lucrurile. „O, Doamne, deschide-mi ochii la tot ceea ce mi-ai dat şi la tot ceea ce eşti. Numai Tu eşti adăpostul meu şi turnul meu de scăpare…”

Cullen citise un pasaj din Biblia tatălui ei acum câteva duminici, iar adevărul acesta fusese ideea principală a fragmentului şi îi rămăsese în suflet de atunci. Începuseră să meargă împreună la biserica nou înfiinţată de irlandezi şi foşti sclavi, undeva la marginea oraşului. Fiecare slujbă era o aventură.

Cu mult înainte ca frigul iernii să îşi intre în drepturi, construiseră noi colibe în locul celor ce arseseră, iar Cullen avusese grijă ca toate colibele, atât noi, cât şi vechi, să poată, cum spunea el, „să ţină frigul afară şi căldura înăuntru”. Astfel, fiecare colibă avea o sobă pe lemne şi multe pături pe paturi.

Sub indicaţiile lui Cullen, bărbaţii lărgiseră grajdul şi începuseră construcţia unui nou hambar. În ciuda câştigurilor, Cullen cheltuia înţelept şi cumpătat. Papa ar fi fost mândru de el. Avea atâtea pentru care era mulţumitoare, atâtea pe care le aştepta cu nerăbdare. Şi totuşi…

Bucuria ei era amestecată cu tristeţe, fiindu-i groază de ceea ce urma săptămâna viitoare.

Gilbert se zvârcoli scoţând un strigăt de foame, iar Maggie îşi descheie cămaşa de noapte şi îşi trase fiul aproape. Sunetul dulce pe care îl făcea guriţa lui în acţiune în timp ce trăgea lăptic îi încălzeau inima cum nu ştiuse că se poate.

— Sunteţi atât de frumoşi, îi şopti Cullen, trecându-şi degetul peste obrazul fiului lor. Privirile li se întâlniră.

— Cum te mai simţi, iubire? o întrebă el blând.

După naşterea îndelungată şi greoaie a lui Gilbert, oboseala îi fusese tovarăş fidel. Dar în ultimele şase săptămâni, Maggie începuse încetişor să îşi recapete forţa.

Cullen nu plecase de lângă ea cât timp durase travaliul. Cea mai dulce imagine pe care o purta cu ea din orele acelea interminabile, pe lângă momentul în care îşi văzuse fiul pentru prima dată, era cea în care Cullen îngenunchease lângă pat, cu capul plecat şi mâinile împreunate.

Şi orice întrebare supărătoare despre ceea ce îl ţinea la Linden Downs, promisiunea pe care i-o făcuse tatălui ei sau dragostea pentru ea, fusese redusă la tăcere pe veci.

— Mă simt mult mai bine, şopti ea, mângâindu-i pieptul cu mâna.

Îi lipsise intimitatea cu el în ultimele luni. Citi o altă întrebare fără răspuns în ochii lui şi simţi un nod în gât.

— Dar mi-e groază să le spun la revedere lui Ennis şi Odessiei, lui Kizzy şi fraţilor ei.

Cullen îi luă mâna şi i-o sărută.

— Şi mie mi-e din ce în ce mai greu.

Era o mângâiere pentru ea să ştie că şi el simţea la fel în legătură cu Ennis şi plecarea lui şi a familiei lui la sfârşitul săptămânii.

Pe lângă suma obişnuită pe care Kizzy o câştigase ca jocheu în cursă, Cullen inclusese şi un bonus generos pentru Ennis şi Odessia care le asigura posibilitatea de a pleca spre Vest, cum îşi dorea Ennis. Datorită Unchiului Bob, cei doi aveau deja o legătură în Colorado, un domn Cooper şi soţia lui, care aveau o fermă pe lângă Denver.

Cullen aranjase să le dea o căruţă şi nişte cai. Pe lângă mulţi biscuiţi cu lămâie care aveau să îi însoţească în Colorado, o mai aştepta pe Kizzy o surpriză în dimineaţa plecării... Brav, un mânz gălbior, al cărui nume i se potrivea ca o mănuşă copilei.

Ce repede îţi puteau deveni prieteni cei care altă dată îţi fuseseră străini. Mai ales când chiar *erau* din familie. Maggie se gândea la Ethan...

Era o minune cât de mult putea un bebe să înmoaie inima şi celui mai dur bărbat. Iar unchiul Ethan era un pudel când era vorba de stăpânul Gilbert Cullen McGrath.

— Este un dur mititelu' ăsta, zisese Ethan pe la începutul săptămânii. Are falcă McGrath cu siguranţă. Ia uite la pumn! Nimeni nu se va pune cu el.

În ultimele luni, ea şi fratele lui Cullen ajunseseră la un armistiţiu, apoi la pace. Apoi, pacea aceea se prefăcuse într-o afecţiune caldă pe care nu se aşteptase să o simtă pentru el.

Ce făcuse pentru ea toamna trecută ajutase cu siguranţă. Toate nopţile în care fusese plecat şi venise târziu, stătuse de strajă pentru Burbon Belle, Kizzy, lucrători, înainte de cursă şi apoi mult timp după aceea.

Şi lista de bărbaţi care fuseseră traşi la răspundere pentru ceea ce făcuseră se datora tot lui Ethan, îi spusese Cullen. Dar ea ştia că meritul era al celor doi bărbaţi în egală măsură. Cullen nu renunţase niciodată la fratele lui, iar ceea ce Ethan făcuse pentru ea era o răsplată pentru o astfel de iubire.

Pierduse patru fraţi în război, dar Dumnezeu, în mila Lui şi cu umoru-i caracteristic, văzuse potrivit să îi dea altul. Unul pe care nu îl aşteptase, dar pe care avea să îl preţuiască.

Bebeluşul termină de supt, iar ea se aşează în pat, îl ţinu la piept şi îl bătu uşor pe spate până reuşi să îi scoată un râgâit. Apoi, dădu iar la o parte aşternuturile.

— Îl iau eu.

Cullen îl duse pe Gilbert înapoi în pătuţ, zâmbind cu ochii

la el şi legănându-l cu blândeţe. Apoi se întinse după cămaşă.

— Este încă devreme. Culcă-te la loc. Te trezesc eu mai târziu după ce pregăteşte Onnie micul dejun.

— Dar... dacă nu mi-e somn?

Cullen se opri, cu un braţ deja îmbrăcat în cămaşă, celălalt nu, şi se uită la ea. Ea zâmbi ştrengăreşte.

O măsură încetişor din cap până în picioare înainte să se uite din nou în ochii ei. Privirea lui pătrunzătoare aprinse o flacără în ea. Lăsă cămaşa să alunece pe podea şi se întinse înapoi lângă ea. Cămaşa ei, încă deschisă, îi atrase privirea şi, chiar de nici măcar nu pusese mâna pe ea, îi simţi dorinţa.

O sărută apăsat şi înfometat. Ea îl cuprinse cu braţele, dezamăgită să îl simtă retrăgându-se o clipă mai târziu.

— Răbdare, iubire, îi şopti el, apoi îi deschise nasturii până jos, sărutând-o în tot acest timp. O acoperi cu trupul lui.

Mai târziu, în timp ce soarele se înălţa pe cer şi lumina se strecura încetinel în odaie, Maggie zăbovea pe braţul lui îndoit, recăpătându-şi pulsul normal al inimii. Înţelese, ba nu, *ştiu*, că oricine venea şi ieşea din viaţa ei, acest bărbat şi acest copil pe care li-l dăduse Dumnezeu... *erau* căminul ei.

Şi aşa aveau să rămână.

Notă din partea autoarei

Dragi cititori,

Vă mulţumesc că m-aţi însoţit într-o altă călătorie.

Inspiraţia pentru romanul *în graţiile ei* a pornit de la o întrebare: cum ne influenţează prejudecăţile viaţa şi alegerile? În secolul al XIX-lea, mulţi americani au nutrit animozităţi faţă de străini. Deşi am vrut să vă ofer o perspectivă istorică acurată asupra subiectului prejudecăţii (mai ales cea împotriva irlandezilor din Nashville), nu am vrut să rămână *numai* atât. Fiindcă cerurile ştiu că natura sa insidioasă e încă vie.

Mă rog ca, pe măsură ce citiţi povestea, să porniţi în aceeaşi călătorie pe care am făcut-o şi eu, de căutare în propria inimă, chiar în timp ce gustaţi realitatea cruntă a prejudecăţilor din viaţa lui Cullen şi a lui Maggie. Mai avem cale lungă de străbătut în ce priveşte vindecarea rănilor cauzate de prejudecăţi în această ţară şi în lume, iar ea va veni doar prin prezenţa puternică a lui Iisus Cristos şi doar având o relaţie cu El.

El poate schimba inimi. El poate muta munţi.

Povestea a apărut şi din nenumăratele relatări istorice pe care le-am citit despre căsătoriile din interes în anii 1800 şi despre felul în care zbaterile acestor familii – şi binecuvântările neaşteptate pe care le-au primit – au definit devotamentul celor doi soţi, învăţându-i dragostea *adevărată*.

Fiindcă istoria mă fascinează, am împletit în acest roman multe povestiri adevărate despre Nashville şi Plantaţia Belle Meade. Care sunt aceste detalii istorice, mă întrebaţi? Caii pursânge din povestire, Bonnie Scotland, Vandal şi Burbon Belle sunt nume adevărate de cai care au trăit la Belle Meade, şi mulţi câştigători ai derby-ului Kentucky din prezent (inclusiv faimosul Secretariat) descind din Bonnie Scotland şi Belle Meade din anii 1870.

Următoarele personaje sunt inspirate de persoane reale,

care au trăit pe vremea aceea: familia Harding, Unchiul Bob Green, Rachel Norris şi Adelicia Acklen. În toate romanele mele, includ întotdeauna personaje secundare din romane anterioare. V-aţi prins care sunt în acest roman? Dacă nu, atunci puteţi verifica în *A Beauty So Rare* [De-o rară frumuseţe] şi *Within My Heart* [În străfundul inimii mele].

Vă invit să vizitaţi www.BelleMeadePlantation.com pentru informaţii suplimentare despre această proprietate, oamenii care au trăit acolo şi caii pursânge ai căror descendenţi încă domină industria de cai pursânge din zilele noastre.

Puteţi, de asemenea, să faceţi turul proprietăţii şi al conacului Plantaţiei Belle Meade împreună cu mine vizitând website-ul meu (pagina romanelor inspirate din Plantaţia Belle Meade sub secţiunea *Books*) şi să vizionaţi filmuleţele de două minute pe care le-am înregistrat la Belle Meade.

Când am scris acest roman, un personaj secundar din *în graţiile ei*, Savana Darby, mi-a cucerit total inima cu curajul şi puterea ei de a purta bătălii imposibile. Atât de mult, încât mi-am dorit să scriu şi povestea ei. Şi am reuşit în *To Mend a Dream* [Să dregi un vis].

Până atunci...

Prin Iisus, adăpostul şi turnul nostru de scăpare,

Psalmul 61: 3; Galateni 3: 28

Întrebări pentru discuţii

1. Cum aţi descrie personalitatea lui Cullen? Dar pe a lui Maggie? Care sunt punctele lor tari şi slabe? Care sunt cele mai mari diferenţe între cei doi?
2. Vă puteţi pune în locul lui Cullen? Aţi simţit prejudecăţile şi împotrivirile prin care a trecut? Aţi simţit „căderea din har” a lui Maggie, din punct de vedere social? Cu ce personaj v-aţi identificat mai mult şi de ce?
3. Ce părere aveţi despre „oferta” pe care Gilbert Linden i-a făcut-o lui Cullen? Cum v-aţi împăca cu o căsătorie aranjată? Aţi avea încredere în alegerea părinţilor făcută în locul vostru?
4. La început, Maggie a fost foarte împotrivitoare ideii căsătoriei cu Cullen. Nu ne miră. Discutaţi despre motivele pentru care până la urmă este de acord. Puneţi-vă în locul ei. Ce aţi fi făcut?
5. În capitolul 10, Maggie se gândeşte la prezenţa lui Dumnezeu în viaţa ei, sau absenţa Lui, după cum lasă de înţeles. Aţi simţit vreodată, la fel ca Maggie, că Dumnezeu vă pedepseşte pentru alegerile făcute?
6. În capitolul 11, Cullen reflectează la momentele de cotitură din viaţa lui. Cum le descrie el? Aţi experimentat ceva asemănător?
7. În capitolul 16, Maggie se gândeşte la amintirile şi experienţele din copilărie care şi-au pus amprenta asupra personalităţii ei din prezent. Care sunt acestea? Ce experienţe din copilărie şi-au pus amprenta asupra voastră (şi bune, şi rele)?
8. În capitolul 17, Cullen vorbeşte despre greutăţile din viaţa lui. Care sunt câteva dintre acestea şi cum l-au afectat? De ce credeţi că permite Dumnezeu greutăţi în viaţa noastră?
9. Acest roman cercetează amănunţit problemele prejudecăţilor din secolul al XIX-lea. Credeţi că ele mai există şi azi? Care sunt acestea? Cullen îi spune lui Maggie

că oamenii nu sunt de obicei ceea ce par a fi (din exterior). Sunteţi sau nu de acord?

10. Domnul Linden îi spune lui Maggie că, de-a lungul anilor, a trebuit „să îi dea drumul” într-un anume sens. Discutaţi despre discuţia care are loc la începutul capitolului 19.

11. În capitolul 33, Cullen se gândeşte la răzbunare şi la costul pe care omul trebuie să îl plătească pentru ea. Sunteţi de acord cu ceea ce face cu Stephen Drake? Credeţi că ar fi trebuit să facă mai mult? Sau mai puţin? Voi ce aţi face dacă aţi fi în faţa provocării de a-i proteja pe cei iubiţi?

12. În capitolul 38, Maggie se minunează cum au ajuns împreună ea şi Cullen. Ce părere aveţi despre felul în care orchestrează Dumnezeu vieţile oamenilor? Credeţi în coincidenţe? Este vreun eveniment din viaţa voastră în care credeţi că a intervenit Dumnezeu?

13. În capitolul 41, Ethan şi Cullen discută, pe prispa din faţa casei, despre alegerile pe care le facem în viaţă. Citiţi Romani 7: 14-25 şi discutaţi despre asemănările dintre „scuzele” pe care le foloseşte Ethan pentru păcat şi ceea ce spune Pavel. Aveţi şi voi aceleaşi zbateri? în ce fel?

14. Kizzy este un personaj de care Tamera s-a îndrăgostit imediat în timp ce depăna povestea. Ce părere aveţi despre Kizzy? Ştiaţi că în cursele de cai din secolul al XIX-lea jocheii erau băieţi de culoare? I-aţi da voie fiicei voastre mici să participe la o cursă de cai, aşa cum a participat Kizzy?

15. Aveţi vreun moment preferat din roman? Ce v-a plăcut cel mai mult la acel moment?

Aţi vrea să îi trimiteţi Tamerei o fotografie de la clubul vostru de carte? S-ar bucura să vă posteze pe pagina ei de Facebook. Puteţi trimite fotografia la: TameraAlexander@gmail.com împreună cu numele voastre, numele grupului şi al oraşului de unde sunteţi. Nu uitaţi să ţineţi cărţile în mână!

Mulţumiri

Multe persoane au susţinut şi au influenţat scrierile mele de-a lungul anilor. Familia mea (Joe, Kelsey şi Kurt) a fost întotdeauna în topul listei. Îi urmează îndeaproape părinţii mei. Mama a plecat la ceruri în 2009, dar sunt zile în care sunt sigură că încă îi aud aplauzele, din „acel nor mare de martori” despre care vorbeşte autorul cărţii Evrei. Tata este în continuare o mare încurajare pentru mine. La fel şi dulcea lui soţie, Esta.

Agentul meu, Natasha Kern, se ocupă de partea administrativă a carierei mele de scriitoare, cu multă dedicare şi integritate. Nu aş vrea să merg pe acest drum fără ea.

Sunt recunoscătoare echipei mele de la editura HarperCollins Christian Publishing (Zondervan/Thomas Nelson) pentru că mi-au fost parteneri în aceste iniţiative scriitoriceşti. Pentru a scrie o carte, este într-adevăr nevoie de o echipă. Eu am avut binecuvântarea de a lucra cu cei mai minunaţi oameni din această industrie, care mi-au pus la dispoziţie cu mult drag, nu numai experienţa şi talentul lor, ci şi viaţa lor. Mulţumiri speciale lui Daisy, Ami, L.B., Katie, Jodi şi Becky. Aprecieri întregii mele echipe de la HCCP.

Mulţumesc, de asemenea, numeroşilor prieteni care mi-au luminat calea şi m-au purtat în rugăciune în timpul scrierii acestei cărţi. Mulţumesc lui Lea Sullivan (şi tatălui ei, Robbie) pentru că mi-a povestit despre cum a găsit un căţeluş într-o găleată de 20 litri şi cum i-a pus numele atât de inspirat.

Mulţumesc lui Carl şi lui Heather Cartee pentru numele atât de creative pe care le-au dat fiilor lor şi pentru că m-au lăsat să le împrumut (Oak, Ezra, Ike şi Abe) pentru fraţii mai mari ai lui Maggie.

Mulţumesc autoarei Deborah Raney, prietena mea şi criticul meu din ultimii doisprezece ani. În continuare este

prima persoană care-mi citeşte cărţile şi îmi sugerează multe idei extraordinare. Doamnelor de la Coeur d'Alene, care sunt cu adevărat surorile pe care mi le-am dorit, dar pe care nu le-am avut niciodată. Sunt foarte mulţumitoare pentru concediile din luna iulie, care sunt punctul culminant al anului, un adevărat colţ de rai.

Le mulţumesc celor de la Plantaţia Belle Meade (Alton Kelley, Jenny Lamb, John Lamb, Joanne Hostettler-Floyd şi mulţi alţii) care mă primesc întotdeauna cu multă căldură. Sunt foarte recunoscătoare că îmi oferă acces nu numai în conac şi în împrejurimi, ci şi la scrisorile familiei Harding şi la relatările lor personale şi ale foştilor sclavi, care au trăit şi au muncit pe această plantaţie, atât înainte, cât şi după Războiul Civil.

Îţi mulţumesc şi ţie, cititorule. Petrec mult timp în secolul al XIX-lea cu personaje care sunt la fel de reale pentru mine (uneori chiar mai mult) ca oamenii pe care îi cunosc. Deci, este o adevărată magie când, după ce aceste personaje au trăit atât de mult în inima mea, o carte vede lumina tiparului şi primesc veşti de la tine spunându-mi că şi ţie ţi-au plăcut la fel de mult. Tu completezi bucuria mea de a scrie.

Rugăciunea mea este ca, pe măsură ce citeşti, să faci un pas mai aproape de Cristos. Fiindcă, într-adevăr, totul se cuprinde în El.

Biscuiţii cu lămâie ai mătuşii Issy

Ingrediente:
4 căni şi un sfert de făină normală necernută
1 linguriţă de bicarbonat de sodiu
1 linguriţă de bitartrat de potasiu
1 linguriţă de sare
1 cană de unt moale
1 cană de zahăr pudră
1 cană de zahăr granulat
2 ouă
1 cană de ulei
1 linguriţă de esenţă de vanilie
1 linguriţă de coajă rasă de lămâie

Ingrediente pentru glazură:

3 căni şi jumătate de zahăr pudră
7 linguri de suc proaspăt stors de lămâie

Instrucţiuni:

Într-un bol de mixer amestecaţi făina, bicarbonatul, potasiul şi sarea. Lăsaţi să stea. Într-un bol mare de mixer, bateţi untul moale cu cele două linguriţe de zahăr, la viteză medie, până când sunt bine amestecate. Încorporaţi ouăle pe rând, până când coca este moale şi pufoasă. Adăugaţi uleiul, esenţa şi coaja rasă de lămâie. Bateţi până la omogenizare. Adăugaţi câte puţin ingredientele uscate şi bateţi până la omogenizare. Înveliţi coca şi puneţi la rece pentru câteva ore.

Preîncălziţi cuptorul la 160 de grade. Ungeţi tava sau tapetaţi cu hârtie de copt. Împărţiţi coca în trei. Lucraţi cu câte o parte şi puneţi-le pe cele rămase la rece. Luaţi aluat într-o lingură, modelaţi-l într-un gogoloi şi aşezaţi-l pe foaia de copt. Turtiţi-l până când capătă forma unui cerc de 5 cm,

cu fundul unui pahar înmuiat în zahăr tos.

Coaceţi 8 – 10 minute sau până când se rumeneşte puţin pe margini (aveţi grijă să nu îi coaceţi prea mult). Lăsaţi-i pe hârtia de copt 2 – 3 minute înainte să îi puneţi într-un bol. Ies cam 84 de biscuiţi de lămâie.

Instrucţiuni pentru glazură

Amestecaţi zahărul cu sucul de lămâie până ajunge o pastă tare. Puneţi bolul peste o cratiţă cu apă fierbinte până când glazura se încălzeşte şi poate fi întinsă. Ţineţi cratiţa pe foc mic în timp ce puneţi glazura pe biscuiţi, altfel pasta se întăreşte.

Mulţumiri speciale lui Katie Rawls şi mătuşii ei, Issy, pentru că ne-au oferit această reţetă tradiţională nemaipomenită.

Despre autoare

Tamera Alexander, romancieră bine vândută şi prezentă în topurile *Usa Today*, *îşi ţese în povestirile ei* personaje bine şi amplu conturate şi intrigi bogate şi acaparatoare, ceea ce i-a câştigat cititori devotaţi în toată lumea şi i-a adus multe premii literare. După ce a locuit în Colorado 17 ani, Tamera s-a întors la rădăcinile sale sudiste.

Ea şi soţul ei locuiesc în Nashville, unde se bucură de viaţă împreună cu cei doi copii ai lor, adulţi acum, care locuiesc în apropiere, şi alături de Jack, terierul lor scump şi precoce. Şi toate acestea la o aruncătură de băţ de minunatele conace sudiste despre care scrie.

Tamera te invită să o vizitezi:

pe website-ul ei: *www.tameraalexander.com*

pe blogul ei: *www.tameraalexander.blogspot.com*

pe Twitter: *tameraalexander*

pe Facebook: *tamera.alexander*

pe Pinterest: *Tamera Alexander*

Sau, dacă preferi poşta tradiţională, te rugăm să îi scrii la următoarea adresă:

Tamera Alexander

P.O. Box 871

Brentwood, TN 37024

Întrebările pentru discuţii din *în graţiile ei* şi din toate cărţile Tamerei sunt disponibile pe www.tameraalexander.com, împreună cu reţete culinare care nu trebuie să lipsească de la întâlnirile clubului vostru de carte.